

365 GÜNDE SEVGİLİ PEYGAMBERİM



365 GÜNDE
SEVGİLİ
PEYGAMBERİM

Yazan
Nurdan Damla

Resimleyen
Osman Turhan

Genel Yayın Yönetmeni: Emine Eroğlu
Editör: Şebnem Kanoğlu
Konsept Tasarımı: Osman Turhan
Tasarım: Ravza Kızıltuğ
Mizanpaj: Yasemin Kula
Baskı ve Cilt: Entegre Matbaacılık (0212 541 70 70)

Temmuz 2007



Alayköşkü Cad. No:11 34410 Çağaloğlu- İstanbul
Tel: 0212 511 24 24 (pbx) Faks: 0212 512 40 00
www.timas.com.tr



KİTABIMIZI OKURKEN...

Değerli Ebeveynler ve Eğitimciler;

İstiyoruz ki 365 Günde Sevgili Peygamberim'le biricik Peygamberimiz evlerinize her gün konuk olsun. Anne, baba, çocuk birlikte paylaştığınız özel saatlerinizi bereketlendirsın, nurlandırısın.

Kitabımız, bir yıl boyunca okunması hedefiyle hazırlandı. Bu nedenle kitabımızda Peygamber Efendimizin hayatından seçilmiş 365 kesit yer alıyor. Hikâye diliyle üsluplandırılmış parçalarda kronolojik sıra takip ediliyor. Çocuğunuzla birlikte sevgili Peygamberimizin hayatına tanık olmak için 1. günden 365. güne kadar okumanızı tavsiye ederiz.

Çocuklar dikkatlerini kısıtlı süre toplayabilirler. Bunun için kitabımızdan her gün bir parça okumalısınız. Böylelikle çocuğunuzun bir sonraki hikâyeye merakını korumuş, okunan metin hakkında düşünmesine zaman tanımış olursunuz.

Çocuğunuzun kitabımız içinde anlamakta zorlandığı olaylar, telaffuz etmekte güçlük çektiği kelimeler olabilir. Bu nedenle o gün okunan metin üzerinde onunla konuşmanızı, soru cevap yöntemiyle aklına takılan noktaları aydınlatmanızı öneririz. Parçalarda geçen yer adlarını da kitabımızla birlikte hediye ettiğimiz 'Mutluluk Çağı Haritası'ndan bulmasını isteyerek çocuğunuzun görsel hafızasını aktif hâle getirebilirsiniz.

Ayrıca kitabımızda yer alan konu dizinin faydalanarak sevgili Peygamberimizin ve sahabelerin cömertlik, vefa, misafirperverlik, dürüstlük, barışseverlik, affedicilik gibi eşsiz niteliklerini keşfedebilir, çocuklarınızın karakter gelişimlerini bu yüksek ahlak modelleriyle destekleyebilirsiniz.

Peygamber Efendimizin ahlakıyla ahlaklanmış bir nesil yetiştirebilmek dileğiyle...



Unutmayalım...

Peygamber Efendimizin, sahabelerin, din büyüklerinin isimleri anıldığında onlara hürmeten söylenen saygı, hürmet, selam ifadeleri vardır. Kitabımızı okurken bu ifadeleri kullanmayı unutmayalım.

Hazreti (Hz): Peygamberlerin ya da din büyüklerinin isimlerinden önce saygı ifadesi olarak kullanılır.

Sallallahu Aleyhi Vessellem (sav): 'Allah'ın selamı üzerine olsun' demektir. Peygamber Efendimizin adı anıldığında ona hürmeten söylenir.

Radyallahu Anh (ra): "Allah ondan razı olsun" demektir. Peygamber Efendimizle bir arada bulunmuş, onun sohbetine katılmış kişilerin (sahabelerin) ve Allah dostlarının isimleri anıldığında onlara hürmeten söylenir.



KONULARINA GÖRE OKUMAK İSTEYENLER İÇİN...

Abdest: 164. gün, 206. gün

Adalet: 175. gün, 202. gün, 222. gün, 242. gün, 304. gün, 327. gün, 361. gün, 362. gün

Affedicilik: 157. gün, 255. gün, 293. gün, 297. gün, 298. gün, 299. gün, 300. gün, 301. gün, 310. gün, 315. gün, 358. gün, 359. gün

Akrabayla İlişkiler: 231. gün, 278. gün, 307. gün

Alçakgönüllülük: 132. gün, 133. gün, 175. gün, 229. gün, 240. gün, 250. gün, 251. gün, 252. gün, 291. gün, 302. gün, 315. gün, 333. gün, 343. gün, 345. gün

Allah'ın Kullarına Merhameti: 159. gün, 186. gün, 225. gün

Allah'ın Peygamberimizi Her Türlü Zarardan ve Kötülüktan Koruması:

11. gün, 13. gün, 27. gün, 28. gün, 36. gün, 70. gün, 93. gün, 115. gün, 120. gün, 122. gün, 124. gün, 181. gün, 223. gün, 254. gün, 277. gün, 320. gün

Anne ve Babaya Hürmet: 15. gün, 228. gün, 303. gün, 355. gün, 344. gün

Barış: 171. gün, 189. gün, 223. gün, 258. gün, 262. gün, 263. gün, 280. gün, 287. gün, 289. gün, 298. gün, 300. gün

Bayram: 193. gün, 194. gün

Besmele: 65. gün, 230. gün

Cesaret: 85. gün, 112. gün, 119. gün, 175. gün, 147. gün, 177. gün, 178. gün, 209. gün, 253. gün, 254. gün, 259. gün, 285. gün, 305. gün, 319. gün

Cömertlik: 145. gün, 158. gün, 215. gün, 236. gün, 240. gün, 245. gün, 247. gün, 310. gün, 311. gün, 312. gün, 318. gün, 326. gün

Cuma Günü'nün Önemi: 190. gün

Çalışkanlık: 133. gün, 145. gün, 148. gün, 160. gün, 229. gün, 250. gün, 319. gün

Çocuk Sevgisi: 167. gün, 174. gün, 185. gün, 186. gün, 187. gün, 193. gün, 194. gün, 200. gün, 201. gün, 205. gün, 208. gün, 214. gün, 217. gün, 218. gün, 221. gün, 238. gün, 239. gün, 245. gün, 256. gün, 270. gün, 271. gün, 281. gün, 286. gün, 325. gün, 337. gün, 349. gün, 350. gün, 351. gün

Danışarak Karar Verme: 150. gün, 183. gün, 207. gün, 259. gün

Davet Mektupları: 264. gün, 266. gün, 267. gün, 268. gün

Dua: 25. gün, 31. gün, 63. gün, 78. gün, 99. gün, 119. gün, 124. gün, 130. gün, 159. gün, 168. gün, 177. gün, 181. gün, 185. gün, 192. gün, 213. gün, 216. gün, 219. gün, 228. gün, 254. gün, 256. gün, 274. gün, 276. gün, 282. gün, 321. gün, 323. gün, 340. gün, 359. gün, 340. gün,

Dürüstlük: 204. gün, 232. gün, 275. gün, 319. gün, 330. gün, 334. gün, 341. gün, 362. gün

Eğitim: 153. gün, 183. gün, 187. gün

Fedakarlık: 155. gün, 158. gün, 215. gün, 233. gün, 245. gün, 247. gün, 318. gün

Giyim: 227. gün, 328. gün, 357. gün

Güvenilirlik: 32. gün, 49. gün, 56.gün, 57. gün, 67. gün, 114. gün, 275. gün

Güzel İsimler Verme: 85. gün, 62. gün, 104. gün, 144. gün, 154. gün, 199. gün, 214. gün, 323. gün

Hac: 361. gün

Hasta Ziyareti: 221. gün, 342. gün,

Hayvan Sevgisi: 205. gün, 220. gün, 222. gün, 225. gün, 235. gün, 257. gün, 273. gün, 288. gün, 309. gün

Hediyeleşme: 215. gün, 233.gün, 240. gün, 241. gün, 243. gün, 245. gün, 270. gün, 271. gün, 272. gün, 325. gün

Hosgörü: 157. gün, 163. gün, 168. gün, 218. gün, 224. gün, 315. gün, 322. gün, 333. gün, 337. gün, 352. gün

İnşallah (Allah Dilerse): 80. gün

İslâm Kardeşliği: 143. gün, 144. gün, 145. gün, 146. gün, 237. gün, 300. gün, 314. gün, 335. gün, 361. gün

İslâmiyet'e Giriş Öyküleri: 55. gün, 57. gün, 61. gün, 63. gün, 75. gün, 76. gün, 83-84. gün, 100. gün, (128-129- 142. gün), 139. gün, 184. gün, 197. gün, 264. gün, 267. gün, 275. gün, 282. gün, 283. gün, 289. gün, 296. gün, 299. gün, 303. gün, 307. gün, 310. gün, 315. gün

İslâmiyet'le Tanışıp Müslüman Olmayı Seçen Guruplar: 106. gün, 107. gün, 108. gün, 126. gün, 308. gün

Kanaatkârlık: 236. gün, 244. gün, 316. gün

Merhamet: 156.gün, 157. gün, 181. gün, 183. gün, 189. gün, 194. gün, 223. gün, 245. gün, 274. gün, 278. gün, 283. gün, 284. gün, 291. gün, 307. gün, 315. gün

Misafire Hürmet: 155. gün 185. gün, 191. gün, 314. gün, 315. gün, 317. gün

Mucizeler: 63. gün, 66. gün, 89. gün, 95. gün, 102. gün, 123. gün, 142. gün, 154. gün, 178. gün, 215. gün, 216. gün, 219. gün, 239. gün, 251. gün, 260. gün, 277.gün, 284. gün, 295. gün, 321. gün

Namaz: 55. gün, 56. gün, 105. gün, 150. gün, 164. gün

196. gün, 204. gün, 206. gün, 349. gün, 364. gün

Nezakat: 206. gün, 280.gün, 336. gün, 352. gün, 354. gün, 360. gün

Oruç: 191. gün, 192. gün, 342. gün

Öfkelenmemek: 108. gün, 319. gün, 352. gün, 353. gün, 354. gün

Peygamber Sevgisi: 127. gün, 130. gün, 131. gün, 159. gün, 162. gün, 174. gün, 210. gün, 213. gün, 215. gün, 255. gün, 256. gün, 261. gün, 264. gün, 283. gün, 293. gün, 313. gün, 321. gün, 327. gün, 335. gün, 345. gün, 347. gün, 351. gün, 356. gün, 363. gün, 364. gün, 365. gün

Peygamberimize İlk Vahyin Gelişi ve Yaşanan Olaylar: 50-54. gün

Peygamberimizi Tanıyan Varlıklar: 51. gün, 120. gün, 149. gün, 220. gün, 222. gün, 235. gün, 257. gün, 269. gün

Peygamberimizin Bebekliği: 6-12. gün

Peygamberimizin Çocukluğu: 12.- 32. gün

Peygamberimizin Evliliği ve Aile Hayatı: 38-40. gün, 41. gün, 151. gün, 152. gün, 198. gün, 229. gün, 248. gün, 265. gün, 324. gün, 329. gün, 339. gün

Peygamberimizin İç ve Dış Güzellikleri: 141. gün, 170. gün, 266. gün, **Peygamberimizin Terbiyesinde Büyüyen Çocuklar:** 43 – 47.gün, 55-56 gün, 162-163- 164- 165-166- gün, 168. gün, 185. gün, 186. gün, 187. gün, 198. gün, 199. gün, 200. gün, 202. gün, 204. gün, 205. gün, 205. gün, 206. gün, 218. gün, 248. gün

Peygamberimizin Vazifesine Bağlılığı: 72. gün, 77. gün, 96. gün

Sabır: 20. gün, 26. gün, 59. gün, 61. gün, 68. gün 69. gün 71. gün, 78-79. gün, 86. gün, 90. gün, 91. gün 92. gün, 98. gün, 99. gün, 101. gün, 108. gün, 111. gün, 117. gün, 125.gün, 130. gün, 131. gün, 169. gün, 186. gün, 188. gün, 250. gün, 315. gün, 353. gün, 358. gün

Sahabelerin Peygamberimize Gösterdikleri Saygı: 261. gün, 272. gün

Savaşlar (İslâmiyet'i korumak adına yapılan savaşlar): 173-174-175-176. gün, 209-210-211-212. gün, 249. gün, 252. gün, 253. gün, 254. gün, 274. gün, 276. gün, 284. gün, 285. gün, 305. gün, 319. gün

Selâm: 64. gün, 163. gün, 336. gün, 356. gün

Şaka: 163. gün, 200. gün, 217. gün, 338. gün, 346. gün, 347. gün

Şükûr: 196. gün

Temizlik ve Çevre Düzeni: 182. gün, 229. gün, 328. gün, 357. gün

Tevekkül: 19. gün, 42. gün, 97. gün, 324. gün, 364. gün, 365. gün

Vefa: 228. gün, 292. gün, 307. gün

Verilen Söze Uyma: 133. gün, 179. gün, 279. gün, 309. gün, 330. gün

Yardım etme: 142. gün, 195. gün, 236.gün, 278. gün, 246. gün, 329. gün, 342. gün

Yaşlılara Hürmet: 303. gün, 348.gün,

Yemek Yeme, Su İçme Adabı: 24. gün, 163. gün, 230. gün, 329. gün, 331. gün, 332. gün

Zekât: 195. gün, 196. gün



İÇİNDEKİLER

1. O Gelecek 19
2. Dünyanın Incisi Kabe 20
3. Kabe'nin Sahibi 22
4. Ebabil Kuşları 23
5. Dünya Bayram Yeriymiş Sanki 23
6. Gül Kokulu Bebek 24
7. Gül Anneden Sütanneye 26
8. Müjdeli Bebek 28
9. Halime'nin Evi 29
10. Halime'nin Koyunları 29
11. Çöl Çiçekleri Hep Neşeyle Açılar 30
12. Süt Annenin Sevinci 32
13. Bulut Şemsiyesi 33
14. Beyazlar Giymiş İki Adam 34
15. Annesinin Yanında 35
16. Baba Hasreti 36
17. Unutulmaz Günler 37
18. Müjdeli Haber 39
19. Cennete Uçan Anne 40
20. Muhammed(sav) Dedesinin Yanında 41
21. Dedenin Duası 42
22. Kralların Övdüğü Çocuk 43
23. Koca Dağ Devriliyor 44
24. Amcasının Evinde 45
25. Güle Düşen Damlalar 46
26. Amcasına Yardım Eden Çocuk 48
27. Muhammed(sav) Uyuyakalıyor 49
28. Muhammed'in(sav) Gözyaşları 50
29. Yollarda Beklenen Çocuk 51
30. Bahira'nın Sevinci 53
31. Arafat Çeşmesi 54
32. Ona Muhammed Emin(sav) Dediler 56
33. Mekke'nin Eşsiz Çiçeği 57
34. Zeytin Ağacına Düşen Işık 58
35. Orada Bir Peygamber Oturuyor 60
36. Meleklerin Gölgelediği Sevgili 61
37. Hatice'nin Bulduğu İşaretler 63
38. Hatice'nin En Büyük İstegi 64
39. Bir Evlilik Müjdesi 65
40. İki Güzel İnsanın Düğünü 66
41. Mutlu Yuvadaki Altı Çocuk 68
42. Kasım ile Abdullah Cennete Uçuyor 68
43. Zeynep ile Rukiye'nin Oyunları 69
44. Köle Çocuk Zeyd 70
45. Kaybolan Çocuk Bulunuyor 71
46. Zeyd'in Büyük Sevinci 72
47. Ali Mutlu Yuvada 74
48. Yılanı Kapan Kartal 75
49. Cennet Taşının Öyküsü 76
50. İssız Gecede Doğan Güneş 77
51. Varlıkların Ona Selam Verişi 80
52. Güneş Çoktan Doğmuştu 81
53. Cebrail'in Yeniden Gelişi 82
54. Bir Tutam Sevinç 83
55. İlk Müslüman Çocuk Ali 85
56. İki Mutlu Çocuk 86
57. En Güvenilir Arkadaş 87
58. En Güzel Din İslam 88
59. Müslüman Köle Bilal 89
60. On Amca Altı Hala 90
61. Güzel İnsanlar En Güzele Koşuyor 91
62. En Güzel İsim 93
63. Ona Süt Veren Kuzu 93
64. Selamın Güzelliği 95
65. Bismelenin Güzelliği 96
66. İlk Davet 97
67. Peygamberimiz Safa Tepesinde 98
68. En Sabırlı Peygamber 100
69. İyi Kalpli Peygamber 101
70. Gülünç Haldeki İnsanlar 103
71. Hz. Fatma'nın Gözyaşları 104
72. Sağ Elime Güneş'i Sol Elime Ay'ı Verseler 105
73. Onun Haurına Yağmurlar Yağar 107
74. Ona Büyücü Diyorlar 108
75. Kulagina Pamuk Tıkayan Adam 109
76. Eşsiz Savaşçı Hz. Hamza 110
77. Kuran Ayetlerinin Güzelliği 112
78. Safa Tepesini Alun Yap 114

79. Meleklerle Gelen Haber 115
80. Hep İnşallah Demeli 116
81. Ömer Peygamberimizin Peşinde 117
82. Ömer ile Kardeşi 118
83. Ömer'in Mutlu Günü 119
84. Hz. Ömer ile Peygamberimiz 120
85. Hz. Ömer'e Faruk Deniyor 121
86. Müslümanlar Göç Ediyor 122
87. İyi Yürekli Kral 123
88. Adil Karar 124
89. Ay İkiye Ayrılıyor 126
90. Ay'ı Siz de Gördünüz mü? 128
91. Açlık Kılık ve Boykot 129
92. Açlıktan İnleyen Çocuklar 131
93. Boykotu Bozan Kurtçuk 132
94. Güneş Üflemeyle Sönmez 133
95. Allah'ın Gücü Her Şeye Yeter 134
96. Peygamberimiz Sevgili Amcasını Kaybediyor 136
97. Ve Hz. Hatice'den Ayrılık 137
98. Allah, Babanı Korumayacaktır 138
99. Taif'te Taşlanan Peygamber 140
100. Köle Addas'ın Sevinci 141
101. Peygamberimizin Dileği 142
102. Muhteşem Gece Yürüyüşü 143
103. Peygamberimiz Miracı Anlatıyor 145
104. Sadık Dost Ebu Bekir 145
105. Rabbimize Teşekkür 146
106. Hiç Yılmayan Peygamber 148
107. Akabe'de Verilen Söz 149
108. Öğretime Musab İş Başında 150
109. Medine'den Gelen Müjde 152
110. Mekke'de Telaş Vardı 153
111. Medine'ye Göç Zamanı Gelmişti 154
112. Hz. Ömer'in Haykırışı 156
113. Hain Plan 157
114. Peygamberimize Göç İzni Çıkıyor 158
115. Peygamberimiz Görünmez Oluyor 159
116. Güneşin Doğduğu Anı Beklerken 161
117. Peygamberimiz ve Can Dostu Medine Yollarında 162
118. Hz. Ebu Bekir'in Gözyaşları 163

119. Müşrikler İz Peşinde 163
120. Örümeceğin Perdesi, Güvercinin Yuvası 164
121. Mekke'ye Veda 166
122. Çobanın Şaşkınlığı 168
123. Okşadığı Keçiler Birer Süt Çeşmesi idi 169
124. Süreka'nın Öyküsü 170
125. Medine Yolunda Bir Dost 171
126. Mızrağın Ucundaki Bayrak 173
127. Nurlu Yolcunun İlk Duracağı 174
128. Selman Peygamberimizi Arıyor 175
129. Selman'ın Beklediği An 176
130. Hz. Ali Peygambere Kavuşuyor 177
131. Süheyl'in Öyküsü 178
132. Efendiniz Kim? 180
133. Kuba Köyü'nde İlk Mescit 181
134. Coşku ve Neşe 182
135. Peygamberimiz Nerede Kalacak 183
136. Sehl ile Süheyl Kardeşler 185
137. Hz. Eyüp'ün Sevinci 185
138. Hz. Eyüp'ün Evindeki Mucize 186
139. İbni Selam'ın Heyecanı 187
140. İki Yüzlü İnsanlar 188
141. Her Hali Güzel Peygamber 189
142. Selman Özgürlüğe Kavuşuyor 190
143. Apayrı Bir Kardeşlik 192
144. Aydınlık Şehir Medine 193
145. Tok Gözlü, Mert ve Çalışkan Kardeşler 195
146. Kardeşliğin Böylesi 196
147. Mekke'den Gelen Mektup 197
148. Sehl ile Süheyl'in Sevinci 198
149. Hurma Kütüğü Ağlıyor 199
150. İlk Ezan ve Bilal 200
151. Peygamberimizin Ailesi Geliyor 202
152. Hz. Ayşe, Peygamber Eşi Oluyor 203
153. Suffa Öğrencileri 204
154. Ona 'Kedi Babası' Demişti 205
155. Fakir Sahabenin Fedakarlığı 207
156. Özgürlüğe Kavuşan Köle 208
157. Yüzü Gülen Köleler 209

158. En Sevdığı Atını Veren Zeyd 210
 159. Hz. Muaz'ın En Mutlu Günü 211
 160. Fakir Adamın Sevinci 212
 161. Rahip ve Seleme 214
 162. Enes Peygamber Ocağında 215
 163. Enes Peygamber Kucağında 217
 164. Enes Peygamberimizle Kırılarda 219
 165. Enes, Peygamber Ahlakında 220
 166. Cennette Buluşma Sözü 221
 167. Umeyr'in Serçesi Nugayr 222
 168. Enes Peygamber Duasında 222
 169. Sabredenlere Cennet Müjdesi 224
 170. Bu Yüzde Yalan Olamaz 225
 171. İlk İslâm Devleti 227
 172. Beklenen İzin 230
 173. Şanlı Bedir 231
 174. Minik Askerlerin Öyküsü 232
 175. Cesur ve Yiğit Peygamber 233
 176. Bedir Onu Kucaklıyor 234
 177. Eşsiz Komutan Hz. Muhammed 235
 178. Orduyu Perişan Eden
 Bir Avuç Kum 237
 179. Verilen Söze Uyan Peygamber 238
 180. Bedir'den Gelen Selam 239
 181. Savaşa Katılan Melekler 240
 182. Tertipli Müslümanlar 243
 183. Esirlerin Hayreti 244
 184. Peygamberimizin Esir Amcası 245
 185. Peygamberin Yanında Bir Gece 246
 186. Peygamberimizi Dinleyen
 Çocuklar 247
 187. Peygamberimizin Yazıcısı Zeyd 249
 188. Hoşgörülü Peygamber 250
 189. Anlaşmayı Bozanların Direnişi 251
 190. Günler Güzeli Cuma 253
 191. Medine'de Heyecan 254
 192. Hazinelerden Bir Damla 256
 193. Medine'de Bayram 257
 194. Küçük Kızın Sevinci 259
 195. Yardımlaşmanın Böylesi 261
 196. Salebe'nin Zenginliği 262
 197. İki Arkadaşın Sonsuz Mutluluğu 263
 198. Bir Elmanın İki Yarısı: Hz. Fatma
 ile Hz. Ali 264
 199. Nur Torunlar 265
 200. İki Mutlu Çocuk:
 Hasan ile Hüseyin 266
 201. Çocuk Sevgisi ve Peygamberimiz 267
 202. Suyu Önce İsteyen İçmeli 268
 203. Hasan ve Hüseyin Kayboluyor 269
 204. Alın Öğütler 270
 205. Peygamberimizin Çok Sevdigi
 Çocuk Üsâme 271
 206. Nezaketin Böylesi 272
 207. Heyecan Dolu Bir Karar Anı 273
 208. Küçük Askerler 274
 209. Heyecanlı Bekleyiş 275
 210. Güzeli Yürekli İnsanlar 276
 211. Kaybedilen Başarı 277
 212. Yiğitler Yiğidi Hamza 279
 213. Ümit Kaynağı Peygamber 280
 214. Buceyr'in Aldığı Müjde 281
 215. Hiç Bitmeyen Yağ 282
 216. Dua ile Bereketlenen Hurmalar 282
 217. Güzeller Güzeli Zeynep 284
 218. Ezanla Dalga Geçen Çocuk 285
 219. Şair Nabîğâ'nın Dişleri 286
 220. Güvercin Dacin Saygı Duruşunda 287
 221. Hasta Çocuğun Sevinci 288
 222. Devenin Şikayeti 289
 223. Melekten Gelen Haber 291
 224. Son İşaretler 293
 225. Anne Kuşun Sevgisi 294
 226. Sokak Sokak Akan Sel 296
 227. Güzeli Giyinmeyi Seven Genç 297
 228. İkinci Anneye Cennet Duası 297
 229. Kimseye Yük Olmayan Peygamber 298
 230. Besmelesiz Yemek 299
 231. Akrabaya İylilik 300
 232. O, Yalanın Şakasını Bile Sevmeydi 300
 233. Hediye Hurka 301
 234. Asıl Güçlü Olan
 Öfkesini Yenendir 302
 235. Peygamberimize Söz Veren Geyik 302

236. İyi ki Sen Varsın 304
 237. Ona Sevdığını Söyle 305
 238. Çocuklarla Çocuklaşan Peygamberimiz 305
 239. Dilsiz Çocuğun Sevinci 306
 240. Altın Düğmeli Kaftan 306
 241. Yahudi'nin Hayreti 307
 242. Bir Kamçının Bedeli 308
 243. Akıllı Şair 309
 244. Sadelikler Peygamberi 311
 245. Küçük Kızın Sevinci 313
 246. Yolda Kalan Kadın Sare 314
 247. En Güzel Bahçe 315
 248. Babaya Kavuşan Çocuklar 317
 249. Bu Şehre Kimse Giremez!... 318
 250. Şehrin Etrafına Kazılan Hendekler 320
 251. Peygamberimizin Elinden Bereket Dürümleri 321
 252. Nöbet Tutan Peygamber 323
 253. Ali ile Zülfikar 324
 254. Rüzgârın Askerleri 325
 255. Yüzlerin En Sevimlisi Senin Yüzündür 326
 256. Peygamberimizin Duasıyla Gelişen Çocuk 327
 257. Sevgi İpiyle Bağlanan Boğalar 328
 258. Hiç Bitmeyen Kâbe Özlemi 329
 259. Kasva Mekke'ye Girmiyor 331
 260. Susuz Kuyudan Fışkıran Su 332
 261. Sakifli Urve'nin Hayreti 332
 262. Akasya Ağacının Alındaki Yemin 334
 263. Barış Anlaşması 335
 264. Habeş Kralının Sevinci 336
 265. Düşman Komutanın Kızı 337
 266. Kral Heraklius'un Sözleri 338
 267. Heraklius ile Dağatır 340
 268. Mısır Kralı Mukavvis 341
 269. Yol Gösteren Aslan 342
 270. Peygamberimizin Paylaşılmayan Eşyaları 343
 271. Göz Kamaştıran Yüzük 344

272. Hediyelerin En Güzeli 345
 273. Hayvanlara Yumuşak Davranınız 346
 274. Yedi Kaleli Şehir Hayber 347
 275. Cennete Koşan Çoban 349
 276. Hayber'in Fethi 351
 277. Yahudi Kadının Tuzacı 352
 278. Mekke'de Kılık... 353
 279. Başarılarla Dolu Geçen Bir Yıl 354
 280. Peygamberimizin Nezaketi 355
 281. Ümame'nin Sevinci 356
 282. Artık Bahar Vaktiydi 357
 283. Peygamberimizin Şefkat Kucağı 359
 284. İslâm'ın Korkusuz Kumandanları 360
 285. Yüz Bin Askerin Kaçışı 361
 286. Babasız Çocukların Sevinci 362
 287. Büyük Hazırlık 363
 288. Anne Köpek ve Yavrularına Koruma 365
 289. On Bin Kişilik Fener Alayı 365
 290. Ebu Sufyan'ın Hayreti 367
 291. En Mutlu Gün Bugün 368
 292. Peygamberimizin Vefası 369
 293. Ondan Sevimlisi Olamaz 370
 294. Okunan Düşünceler 371
 295. Siyah İncinin Pırlılsı 372
 296. Ezan Bülbulü Bilal 373
 297. Kabe'nin Anahtarı Kimde Kalacak 374
 298. Kın Gütmeyen Peygamber 374
 299. İkrime'nin Kaçışı 375
 300. Mekke'de Huzur 377
 301. Müşrikler Peygamberimize Koşuyor 379
 302. Kral Değil Kul Peygamber Muhammed 380
 303. Hz. Ebu Bekir'in Sevinci 380
 304. Kızım Fatma Bile Olsa... 381
 305. Huneyn Günleri 383
 306. İkrime'nin İtirafı 385
 307. Sütkardeşin Sevinci 386
 308. Savaş Esirlerinin Sevinci 387
 309. Süraka'nın Develeri 387
 310. Buz Dağlarını Eriten Sevgi Güneşi 388

311. Vadideki Devceler 390
 312. Mekkelilerin Hayreti 390
 313. Medinelilerin Sevinci 391
 314. Peygambere Koşanlar 392
 315. Seffane'nin Sevinci 394
 316. Sonsuz Güzellikler Peygamberi 395
 317. Onun Öğrettiği Görgü Kuralları 396
 318. Hayır Yarışı 398
 319. Korkak Bizans Ordusu 399
 320. Kasva Kayboluyor 401
 321. Dünyaya Yetecek Hurmalar 402
 322. Sabırla Gelen Genç Abdullah 403
 323. Peygamber Mescidi Aydınlanıyor 404
 324. Minik İbrahim'in Cennete Uçuşu 405
 325. Hediyeleşmeyi Seven Peygamber 406
 326. Hep Veren Peygamber 407
 327. Peygamberi Kucaklamak İsteyen Adam 408
 328. Dağınık Kılıklı Adam 409
 329. İnci Tanesi Peygamber Ne Yer Ne İçerdi? 410
 330. Üzümleri Yiyen Numan 411
 331. Peygamber ve Nimete Saygı 412
 332. Sevgili Peygamberimiz Suyu Nasıl İçerdi 412
 333. O Herkesin Arkadaşıydı 413
 334. Alın Aydınlik İnsan 414
 335. Peygamberi Görmeden İnananlar 415
 336. İncelikler Peygamberi 416
 337. Çocuklara Hiç Kızmayan Peygamber 417
 338. Cennete Yaşlılar Giremez 418
 339. Peygamberle Eşinin Koşu Yarışı 419
 340. Her Kötülükten Koruyan Dua 419
 341. Aldatan Bizden Degildir 420
 342. Cennete Götüren Özellikler 421
 343. Ben Ayrıcalıklı Olmak İstemiyorum 423
 344. Anne Babaya İyilik Her Şeyden Önde Gelir 423
 345. Gerçek Sevgi Bu Demek 424
 346. Dişi Devenin Yavrusu 425

347. Çirkin Adamın Sevinci 425
 348. Büyüğe Saygı 426
 349. Küçük İmam Amr 427
 350. Elbisen Sırtında Eskisin 427
 351. Gül Kokulu Peygamber 429
 352. Cennete Çağırın Sevgili 430
 353. Peygamberimizi Güldüren Adam 431
 354. Öfkeyi Sevmeyen Peygamber 432
 355. Sohbet Etmeye En Layık İnsan 433
 356. Selam Sana Ey En Güzel Peygamber 434
 357. Daima Temiz Peygamber 435
 358. Onun Yaşadığı Çağa Mutluluk Çağı Dediler 435
 359. Son Yolculuk 436
 360. Hac Yolunda 438
 361. Veda Haccı 438
 362. Kimsenin Hakkı Bende Kalmasın 440
 363. Hz. Fatma'nın Mutluluğu 441
 364. Sevgiliye Veda 442
 365. Sevgilinin Ardından 444
 KAYNAKÇA 446



365 GÜNDE
SEVGİLİ
PEYGAMBERİM





O GELECEK

ervuzu, renk renk çiçekler, minı minı böcekler, çeşit çeşit yemişlerle süslenmişti. Çocuklar koşuyor, kuşlar uçuyor, nehirler coşuyordu. Her kösesi ayrı güzel olsa da dünya, oldukça mutsuzdu. Üzerinde garip olaylar yaşıyordu.

İnsanlar, kendilerine bu güzellikleri sunan yüce Allah'ı unutmışlardı. O'na değil farklı şeylere ibadet ediyorlardı. Kimi ateşe, kimi güneşe, kimi ineğe tapıyordu. Taştan tahtadan yonttukları oyuncaklardan yardım diliyorlardı. Onlara put deniyordu. Oysa taşı, ateşi, tahtayı, ineği ve güneşi yaratan Allah'tı. Asıl ibadet edilmesi gereken oydu.



Zengin fakiri eziyordu. Kız çocukları istenmiyordu. Fakirler dışlanıyordu. Yaşlılar horlanıyordu. Hastalar bakımsızdı. Kısacası insana saygı yoktu. Hakka hukuka uyulmuyordu. Cennet gibi süslü köşelerinde boylesine sevgisiz ve cahil insanları ağırlamak dünyaya zor geliyordu.

Yüce Allah, Hz. Âdem'den bu yana pek çok peygamber göndermişti. Peygamberler insanları Allah'a ibadet etmeye çağırıyorlar, doğru yoldan, iyilikten, dürüstlükten ayrılmamaları için uyarmışlardı. Fakat insanlar her seferinde şeytana uymuşlar, peygamberlerin getirdikleri emir ve yasakları unutmışlardı.

Hz. İsa'nın gönderilişinin üzerinden beş yüz yıldan fazla zaman geçmişti. Dünya artık yaşanan haksızlıklara zulümlere, kötülüklere dur diyecek peygamberi bekliyordu. O gelecek ve dünyaya adalet, barış, iyilik getirecekti. Peki ama o ne zaman gelecekti?...



DÜNYANIN İNCİSİ KÂBE

Arık Peygamber Efendimizin dünyaya gelmesi yakındı. Mekke'nin vone-ticisi, Hz. İbrahim'in soyundan gelen Abdulmuttalıptı. Heride Peygam-berimizin dedesi olmakla şereflenecek olan Abdulmuttalip, Kâbe'yi çok sevi-yor, onun en iyi şekilde korunması için elinden geleni yapıyordu. Kâbe'yi ta-vaf etmek için gelen insanları çok iyi ağırlıyordu.

Kâbe, pek çok insan için kutsaldı. Çünkü Kâbe, dünyanın ilk ibadethane-siydi; yeryüzünün incisiydi. Bu kutsal yapıyı ilk insan, ilk peygamber Hz.

Âdem, Allah'ın emriyle inşa etmişti. Aradan yüzyıllar geçmiş, zamanla Kâbe'nin duvar-ları yıkılmıştı. Allah, bu kez İbrahim Pey-gamber ile oğlu Hz. İsmail'den Kâbe'yi tekrar inşa etmelerini istemişti. Onlara, burayı insanlar için bir toplanma ve iba-det yeri kıldığını bildirmiş ve insanları Kâbe'ye davet etmelerini buyurmuştu.

O zamandan beri insanlar, Kâbe'ye büyük saygı duyuyorlardı. Zamanla Hz. İbrahim'in dinini unutup, putlara tapmaya başlasalar bile Kâbe'ye önem veriyorlardı. Hatta uzak yerlerden Mekke'ye ge-lerek Kâbe'yi sık sık ziyaret eden pek çok kimse vardı.

İnsanların Kâbe'ye olan ilgisi ve sevgisi bazı kötü insanları rahatsız edi-yordu. Bu insanların başında Yemen valisi Ebrehe geliyordu. Ebrehe, insan-ları Kâbe'yi tavaf etmekten vazgeçirmek istiyordu. Bunun için görkemli bir kilise yaptırdı. Kilisenin her yerini altınla kaplattı. Sonra da insanları kilise-sine davet etti. Bundan böyle insanların ibadet etmek için Kâbe'ye değil bu kiliseye gelmelerini istiyordu.

Aradan bir hayli zaman geçti. Fakat Ebrehe'nin gösterişli kilisesine kimseler gelmedi. İnsanlar Kâbe'den vazgeçmiyordu. Bunun üzerine Ebrehe, büyük bir öfkeye kapıldı ve Kâbe'yi yıkturmaya karar verdi. Hemen hazırlıklara koyuldu...







KÂBE'NİN SAHİBİ...

Ebrehe Kâbe'yi yıkmak için güçlü bir ordu kurdu. Bir sabah ordusuyla Mekke'ye doğru yola çıktı. Ebrehe'nin ordusunda uzak ülkelerden getirttiği görkemli filler vardı. Ebrehe onları renk renk ipekli kumaşlarla süsletmişti. İçlerinde en güçlüsü Mahmut isimli fildi. Mahmut, ordunun önünde her adımında yeri titreterek ağır ağır ilerliyordu. Ebrehe, Mahmud'un bir hamlede Kâbe'yi yıkacağından emindi.

Ordu, Mekke'ye yaklaştığında bir gurup asker önden giderek Mekkelilerin mallarını yağmaladılar. Ebrehe'nin askerlerinin el koyduğu mallar arasında Abdülmuttalip'in 200 devesi de vardı.

Kâbe siyah bir inci gibi uzaktan görünmüştü. Ebrehe, şehre girmeden önce Mekke'nin lideriyle görüşmek istedi. Bunun için Abdülmuttalip'i çağırttı. Ona, yalnızca Kâbe'yi yıkmak için geldiğini, kimse karşı koymazsa kan dökmeyeceğini bildirdi. Ardından kendisinden bir şey isteyip istemediğini sordu. Abdülmuttalip, ona şöyle dedi:

"Askerlerin iki yüz devemi aldılar. Onları geri istiyorum!"

Ebrehe bu cevaba çok şaşırды. "Benden Kâbe'yi yıkmamamı rica etmeni beklerdim. Oysa görüyorum ki sen, kendi develerinin derdine düşmüşsün. Doğrusu ben seni büyük bir yönetici sanmıştım. Yanılmışım" diyerek Abdülmuttalip'i aşağıladı.

Abdülmuttalip'se ona şöyle dedi: "Ben develerin sahibiyim ve onları korumakla yükümlüyüm. Kâbe'nin sahibiyse Allah'tır ve elbette onu koruyacaktır!"

Bu cevaba sinirlenen Ebrehe: "Bana karşı koruyamaz!" diye kükredi.

Abdülmuttalip, "Göreceğiz" demekle yetindi ve develerini alarak Mekke'ye geri döndü. Kâbe'ye giderek, "Allah'ım kulun kendi malını korudu sen de sana âit olanı koru" diye dua etti. Ardından Mekkelilere şehri boşaltmalarını söyledi ve onlarla birlikte Mekke'yi kuşbakışı gören tepelere doğru yola çıktı. Buradan bütün olup bitenleri izleyebileceklerdi...





EBABİL KUŞLARI...

Kâbe'yi yerle bir etmek için önünde hiçbir engel kalmadığını düşünen Ebrehe, vakit kaybetmeden ordusuna hareket emrini verdi. Fakat o anda Ebrehe'nin çok güvendiği öncü fil Mahmut, yere çöküverdi.

Askerler Mahmut'u kaldırmak için çok uğraştılar. Fakat bunu bir türlü başaramadılar. Orduyu Yemen'e döndürmeyi denediklerinde Mahmut kalkıp yürüyor, Kâbe'ye döndürdüklerinde ise anında yere çöküyordu.

Ebrehe ve ordusu, Mahmud'u Kâbe'nin üzerine yürütmek için uğraşırken umulmadık bir olayla karşılaştılar. Bir anda ordunun üzerini bir kuş sürüsü kapladı. Bunlar eabil kuşlarıydı.

İlginci! Kuşların ağzında ve pençeleri arasında minik taşlar vardı. Tek bir yerden emir almış gibiydiler. Hep birlikte taşları Ebrehe ordusunun üstüne yağdırdılar. Taşın değdiği askerler anında yere serilerek can veriyorlardı.

Ebrehe çok şaşırılmıştı. Bir kaç askeriyle birlikte gerisin geriye kaçmaya başladı. Fakat kaçarken üstüne atılan birkaç ufak taşla o da yere yıkıldı. Minicik kuşlar, bir anda koca orduyu yere sermişti.

Allah yeryüzünün biricik incisi Kâbe'yi, böyle korumuştı.



DÜNYA BAYRAM YERİYDİ SANKİ...

Sizler dünyada yoktunuz. Yeryüzünde başka insanlar, başka çocuklar vardı. İyi insanlar azdı. Kötülük almış başını yürümüştü. Bir kurtarıcı gelmeliydi. İnsanlara mutluluk getirmeliydi. Yüce Allah söz vermişti. O kurtarıcıyı göndercekti. Her varlık bunu bekliyordu. Dünya her şeyden çok buna muhtaçtı.



Yıl 571, aylardan nisan, günlerden pazartesiydi. O gün dünya çok ama çok mutluydu. Neşe içinde dönüyordu. Ne vardı, ne olmuştü böyle? Farklı bir ışık demeti sarmıştı her yeri. Beklenen olmuş muydu? Yolu gözlenen misafir, dünyaya gelmiş miydi?

Dünya sabırsızlık içinde bu müjdeyi beklerken diğer yandan çok ilginç şeyler yaşıyordu. Ateşe tapan Mecusilerin bin yıldır yanan kutsal ateşleri bir anda sönmüştü. Kâbe'deki putlar yere serilmişti. Save Gölü kurumuş, Semave Vadisi'ni su basmıştı. O gece İran kirasının (hükümdarının) şahane sarayından tam on dört sütun yıkılmış, yerle bir olmuştu.

Daha neler olmuştu neler!...

Bütün bu olanlar boşuna değildi. Hepsı çok önemli bir olayın habercisiydi...

O gece bir yıldız doğmuştu. Bu yıldızı gören Yahudi bilginler, bunun Peygamberin doğduğuna dair bir işaret olduğunu anlamışlardı. Bir Yahudi, Medine sokaklarında şöyle bağıırıyordu: "Hey Yahudiler! Haberinizi olsun; Ahmed'in yıldızı bu gece doğdu. O, bu gece dünyaya geldi!"

Bunu duyan Yahudiler, peygamberliğin kendi soylarından gelen birine verilmemesine çok üzüldüler.

O, Allah'ın en özel kuluymdu. O en büyük peygamberdi. Bugüne dek bütün peygamberler hep onu övmüşlerdi. Hz. Musa, Hz. Davut, Hz. İsa, onun geleceğini müjdelemişlerdi. Evet! Uzun süredir beklenen misafir, sonunda dünyaya gelmişti...



GÜL KOKULU BEBEK...

Mekke'de şirin bir evde mutlu bir anne vardı. Dünyanın en tatlı, en mutlu annesiydi o. Adı Âmine'ydi. Beklenen bebeğin annesiydi. Yanağında sevinçten güller açmıştı. Yanındakilere şöyle diyordu: "Bebeğin doğumuyla her yeri ışık sardı. Bir ışık denizindeydim sanki!"

Bebek, ak örtüler içinde mışıl mışıl uyuyordu. Odayı mis gibi bir gül kokusu sarmıştı. En büyük peygamberin bebekliği idi bu.

Odadakiler bebeğin başına toplandılar. Hepsı aynı şeyi söylüyordu: "Bu ne kadar güzel bir bebek böyle!..."



Bebegin babasının adı Abdullah'tı. Ne yazık ki o, bebeğini göremeden ölmüştü. Ama bebegin dedesi yaşıyordu. Güçlü, sevecen ve cömert birisiydi. O, Mekke'nin lideri Abdülmuttalip'ti. Hemen onun yanına koş-tular: "Müjde! Nur topu gibi bir torunun oldu. Onun gibi bir bebek dünyaya, gelmemiştir" dediler.



Abdülmuttalip hemen eve geldi. Bebeği kucakladı. İçi sevinçle doldu. Yüzüne gülücükler yayıldı: "Adı Muhammed olsun! Torunum her yerde, çok sevilip övülsün. Onun için bu ismi ona verdim" dedi. "Ona çok iyi bakın. Oğlumun adı çok büyük olacaktır."

Âmine anne hamileyken bir rüya görmüş, rüyasında da oğluna bu ismi vermesi söylenmişti.

Dedesi onun için kurbanlar kesti. Herkese ziyafet verdi. Fakirler bayram etti.

Tatlı bir mutluluk her yeri sarmıştı. Mekke şehri her zamankinden daha aydınlıktı. Çünkü artık orada Muhammed bebek (sav) vardı.



GÜL ANNEDEN SÜTANNEYE

Mekkelilerin yeni doğan bebeklerini yaylalarda yaşayan sütannelere vermeleri o zamanlarda oldukça yaygın bir gelenektir. Çünkü Mekke çok sıcak bir şehirdi ve bebekler burada kolayca hasta olabilirlerdi.

Âmine anne de yavrusuna bir sütanne bulmak istediğini, bebeğin dedesine söyledi. Serin bir yayla evinde, temiz hava, güneş ışığı ve bol anne sütü olarak büyümesi için birlikte çare aradılar.

O günlerde Badiye Yaylası'ndan Mekke'ye, sütanneler gelmişti. Bakımlarını üstlenmek için bebek arıyorlardı. Aradılar, buldular. Yaylaya götürmek için bebekleri aldılar. Dede Abdülmuttalip ise torununa sütanne bulamamıştı.

Sütannelerin çoğu, Muhammed bebeği^(sav) babasız olduğu için almak istememişti. Oysa onu görselerdi, asla bırakmazlardı. Onu almadan oradan asla ayrılmazlardı.

Yaşlı bir eşeğin sırtında Badiye'den gelen gencecik bir anne vardı. Yanında kocası, bir de devesiyle Mekke sokaklarında sessizce dolaşıyordu. Kucağındaki bebeği ağızdan ağılıyordu. Göğsünde bir damla bile sütü yoktu. Çünkü aç ve yorgundu. Yol boyunca sıkıntı çekmişlerdi. Eşek yürüyememişti. Yaşlı deve, bir damla bile süt vermemişti. Düşe kalka gelmişlerdi Mekke'ye. Şehrin sokaklarında sütannesini olmak için bir bebek arıyordu. Fakir sütanneyle, sütannesiz bebeğin dedesi Abdülmuttalip, aniden karşılaştılar. Dede sütanneye yaklaştı babacan bir tavırla: "Nerelisin?" diye sordu.

"Badiyeliyim" dedi sütanne.

"Adın nedir?"

"Halime" dedi fakir kadın.

Onun kibar ve güzel konuşması dedenin hoşuna gitmişti.

"Çok güzel bir isim bu! İsmi anlamı güzel ve yumuşak huylu demektir." dedi.

Halime gülümsedi. Ne kadar babacan, ne kadar iyi yürekli bir adamdı karşıdaki. Yaşlı adam devam etti: "Benim bir torunum var. Babası olmadığı için onu kimse almadı. Ona sütanne olur musun?"

Halime şaşırdı. Evine eli boş dönmek istemiyordu. Kocasıyla görüştü ve bu teklifi hemen kabul etti. Dede, sütanneyi bebeğin yanına götürdü.

Muhammed bebek^(sav), ak örtüler içinde uyuyordu. Sütanne eve girer girmez çok güzel bir koku duymuştu. Bu güzel kokuyu içine çekti. Kalbini sıcağı bir duygu sardı. İçini bir sevinç kapladı.

Sütanne Halime, Muhammed bebeği^(sav) hayran hayran bakarken bebek gözlerini açtı, ona gülümsedi. Halime, kucağına alıp hemen onu emzirdi.

O da ne!... Sütü birden çoğalmıştı! Oysa yol boyunca çektikleri sıkıntılar yüzünden neredeyse hiç sütü kalmamıştı.

Annelerin en güzeli Âmine anne, yavrusunu öptü, kokladı. Sevinçliydi; çünkü ona bir sütanne bulunmuştu. Yavrusu şimdi istediği gibi gelişip büyüyecekti.



Hazırhklarını yaptı. Halime'ye güzel hediyeler verdi. İçinin ısındığı bu sütanneye yavrusunu emanet etti. O biliyordu ki yüceler yücesi Allah, yavrusunu koruyacaku. Bebek Muhammed'i(sav) dualar ile yaylaya yolcu ettiler.



MÜJDELİ BEBEK

Güzeller güzeli Muhammed(sav), Mekke'den ayrıliyordu. Sütanne ile eşi, gül bebeği alıp, yayla yoluna düştüler. Acaba yolculuk nasıl geçecekti? Yol uzun, eşek güçsüz, deve ise sütsüzdü. Bu düşüncelerle yayla yoluna girdiler. Bir süre sonra uygun bir yerde mola verdiler.

Minikler, hasta olmamaları için bol bol süt içmeliydiler. Bunun için Halime annenin iyi beslenmesi gerekiyordu. Ama yolculuk boyunca bol süt ve gıdayı nereden bulacaktı? Yaşlı devesi süt verse, Halime ne kadar sevinirdi.

Halime'nin eşi Haris, yaşlı devesinin memelerine uzandı. Süt sağacaktı. Azıcık bile olsa, razıydı. Fakat o da ne! Devenin memelerinden süt damlıyordu. Gözlerine inanamadı. Hemen sütü sağmaya başladı. Elindeki kap sütle dolup taşu. Sevinç içinde eşine seslendi: "Halime! Senin aldığın bu çocuk, çok hayırlı bir çocuk olmalı!"

Halime ümit pırıltılarıyla Muhammed bebeğe(sav) baktı: "Benim dileğim de bu" dedi.

Devenin sütünden doya doya içtiler. Bebekleri güzelce yerleştirdiler. Ümit ve neşe içinde, yeniden yola koyuldular.

Yola çıkınca şaşırtıcı bir şey daha oldu. Gelirken aynı yolda bin bir sıkıntıyla ilerleyen eşek, sanki o eşek değildi. Hızlı hızlı yürüyordu. Sırandaki misafiri bir an önce gideceği yere ulaştırmak için çabalıyor gibiydi.

Bir anda ne kadar çok şey değişmişti. Aniden Halime'nin sütü artmıştı. Yaşlı develeri, süt vermeye başlamıştı. Güçsüz eşekleri, çevikleşmişti. Bütün bunlar acaba nedendi?!

Tabi ki bütün bunlar ileride çok büyük



bir peygamber olacak Muhammed bebeğin^(sav) yanlarında oluşundandı. Bunu kimsecikler bilmiyordu.

Halime ile eşi hiç sıkıntı çekmeden evlerine vardılar. Artık Muhammed bebek^(sav), serin Badiye Yaylası'ndaydı...



HALİME'NİN EVİ

Yağmur yüklü bulutlar, Badiye Yaylası'na uğramaz olmuştu. Uzun zamandan beri yağmur yağmıyordu. İnsanların gözleri göklerdeydi. Çünkü yaylada yağmur, hayat demekti. Yağmur olmayınca otlar yeşermiyordu. Ot olmayınca ne et, ne de süt vardı. Otsuz kalan hayvanlar aç, zayıf ve süt-süzdü. Oysa insanlar ete ve süte muhtaçtı.

Çocuklar açtı. Onların da yayla çiçekleri gibi yüzleri solgundu. Yağmur bulutları bir gelse... Yayla suya bir kavuşsa... Her yeri sevinç sarsa!... Hayat ne güzel olacaktı. Günler bu bekleyişle akıp gidiyordu.

Yayladaki bir tek ev, diğerlerinden çok farklıydı; cennetten bir köşeydi sanki. Muhammed bebeğin^(sav) bulunduğu evdi bu. Halime'nin eviydi. Bu evde o güne dek görülmedik bir neşe ve bolluk vardı. Diğer insanların hayvanları, evlerine aç ve sütsüz dönerken, Halime'nin hayvanları tok ve süt dolu dönüyordu. Onun çocukları yayladaki solgun yüzlü çocuklardan farklıydı. Diğerleri açken onlar tok ve mutluydu.

Sütanne, evindeki bu değişikliğin sebebini çok iyi biliyordu. Babasız diye kimselerin almadığı bebek evlerine geldikten sonra hayatları değişmişti. Bu bebek onlara bereket ve neşe getirmişti.



HALİME'NİN KOYUNLARI

Muhammed bebeği^(sav) almayan diğer sütanneler şaşkınlık içindeydiler. Halime'nin besili hayvanlarını gördükçe çobanlarına kızdılar: "Gidin görün bakalım. Halime'nin çobanı koyunlarını nasıl da doyurmuş!



Yürürken hayvanların memesinden şı-pır şı-pır süt damlıyor.”

Bu işe çobanlar da şaşırdılar. Çünkü hayvanlar aynı yerde otliyordu.

Halime'ye gidip bunun nasıl olduğunu

sordular. Halime son günlerde çok sık karşılaştığı bu soru karşısında şöyle dedi: “Vallahi, bu iş ne ot, ne de otlak işidir. Bu iş, Allah'ın sırlarından biridir. Her şey Mekke'den dönüşümüzle birlikte başladı...”

Çobanlar, Halime'nin sözlerine hiçbir anlam veremediler. Şaşkınlık içinde oradan ayrıldılar.



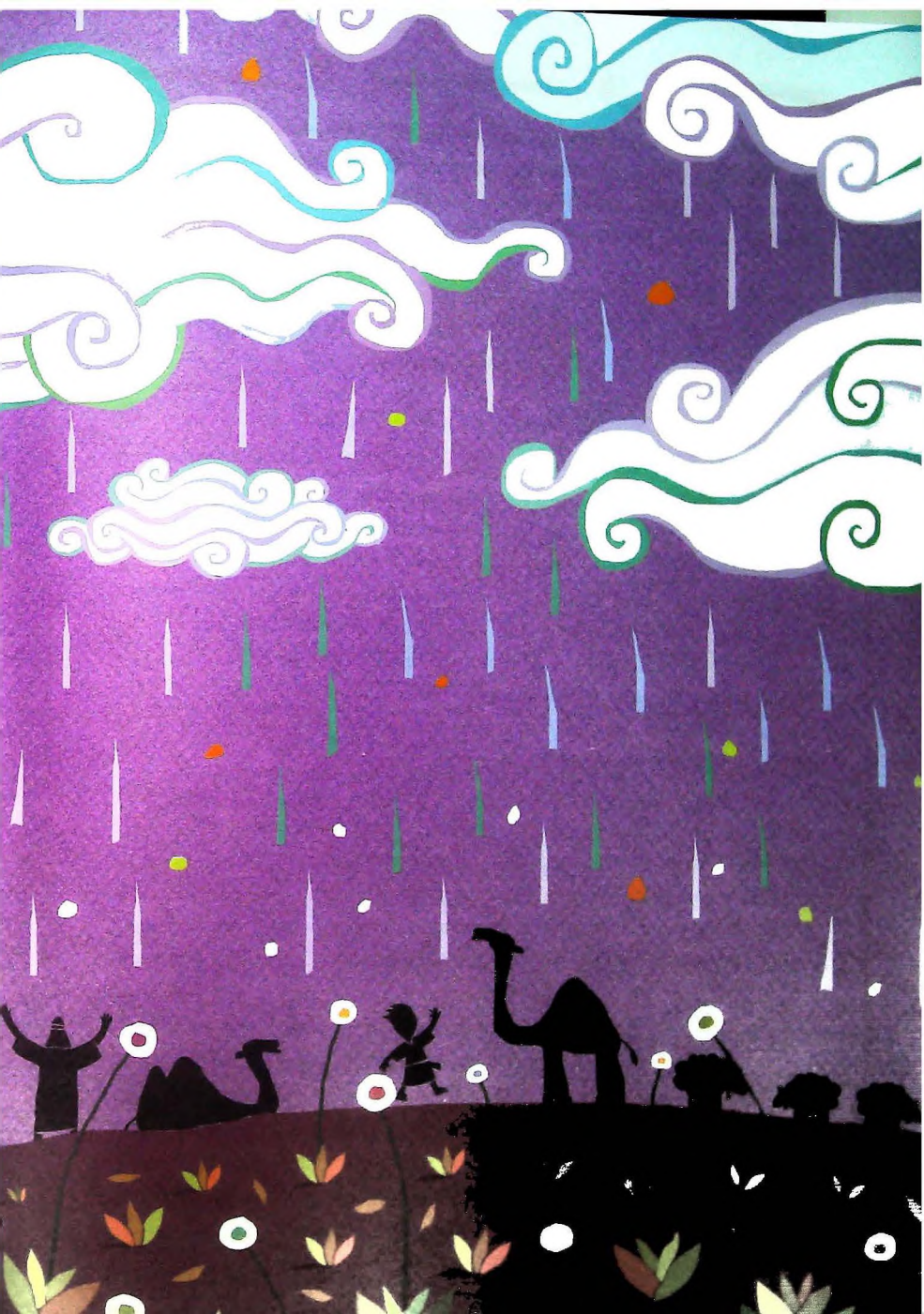
ÇÖL ÇİÇEKLERİ HEP NEŞEYLE AÇTILAR

Bekledikleri yağmur bir türlü yağmayınca yaylada yaşayan insanlar, çok zor durumda kaldılar; sonunda Allah'a yalvarmaya karar verdiler. Yanlarına aç develeri, sütsüz koyunları, solgun çocukları alıp bir tepenin üstüne çıktılar. Yağmur yağması için kurbanlar kestiler, dualar ettiler. Fakat gökten bir damla bile yağmur düşmedi. Dönmeye hazırlanırken, yaşlı bir kadın şöyle seslendi: “Durun! Beni dinleyin! Halime'nin evinde Mekkeli bir bebek var. O geldikten sonra ev bolluğa kavuştu. O çok uğurlu bir bebek. Onu bu raya getirelim. Belki o gelince duamız kabul olur.”

Bunun üzerine dua etmek için toplananlar Halime'ye bebeği getirmesini söylediler. Halime, bebeği alıp tepeye doğru çıkarken güneşten korumak için onun gül yüzünü örtmek istedi. O sırada ötelerden beyaz bir bulutun belirip bir tül gibi inerek bebeği koruduğunu gördü. Artık onun çok özel bir bebek olduğunu iyice anlamıştı. Fakat bunu gizli tuttu. Kimseye bir şey söylemedi. Topluluktakilerden biri, bebeği Halime'nin kucağından aldı. Ardından şöyle dua etti: “Bu çocuk kaldığı eve bereket getiren Mekkeli Muhammed'dir. Allah'ım onun hatun için bize yağmur ver!”

Duadan hemen sonra gökleri yağmur bulutları doldurdu. Az önce Muhammed bebeğe^(sav) bir örtü olan bulut, gitgide büyüyerek bir yağmur bulutuna dönüşmüştü. Badiye Yaylası'ndan bir anda sevinç çığlıkları yükseldi:

“ Yağmur! Yağmur! Yağmur!...”



Yaylada artık, bayram havası vardı. Çöl çiçeklerinin boynu doğruldu. Yayla yeniden güzelleşti. O günden sonra hayvanlar ota, insanlar ise ete ve sütte doydular. Belki çok kimse bilemedi. Ama düşünüp ibret alabilenler anladı ki bu bolluk onlara Muhammed bebek (sav) sayesinde verilmişti.



SÜTANNENİN SEVİNCİ

Halime anne, söz verdiği gibi Muhammed'i (sav) titizlikle büyötmüştü. Ona tane tane ve güzel konuşmayı öğretmişti. Artık sütannelerin, büyötmek için aldıkları bebekleri, ailelerine geri verme zamanı gelmişti. Halime bunun için üzgündü. Aradan geçen zaman içinde Muhammed'e (sav) çok bağlanmıştı. Şimdi ise onu ailesine götürmek zorundaydı. Eşi ile birlikte istemeyerek de olsa Muhammed'i (sav) hazırladılar ve annesine götürmek üzere Mekke yoluna koyuldular. Muhammed bebeği (sav) yayla halkı da çok sevmişti. Gitmesini onlar da istemiyordu. Halime'yle eşi yola çıkarken arkalarından seslendiler: "Biz ona doyamadık. Onun gibi bir çocuk hiç bir yerde görmedik. Onu götürmeyin. Bizimle biraz daha kalsın..."

Aslında bunu herkesten çok Halime istiyordu... Uzun bir yolculuğun sonunda Mekke'ye, Âmine'nin evine vardılar. Âmine anne, yavrusunu çok özlemişti. Biricik yavrusunu öpüp koklarken sütanne Halime, Muhammed'in (sav) ne kadar temiz ve güzel bir çocuk olduğunu, pek çok güzel huyla yaşıtlarından ayrıldığını anlattı. Sonra uzun uzun nasıl uyuduğundan, nasıl yürüdüğünden, nasıl konuştuğundan bahsetti. O anlattıkça Âmine anne çok mutlu oldu.

O günlerde Mekke'de bulaşıcı bir hastalık vardı.

Âmine anne, hastalığın yavrusuna bulaşmasından korkuyordu. Halime de bu yüzden endişeliydi. Tüm cesaretini toplayarak Âmine anneye şöyle dedi: "Oğlum biraz daha yanımda kalmaz mı? Mekke'deki salgın hastalığın ona bulaşmasından korkuyorum!"



Gül anne ile dede, Biricik Muhammed'in(sav) sağlıklı büyümesi için bir süre daha ondan ayrı kalmaya razı oldular. Dünyalar sütannenin olmuştu. Sevinçten uçuyordu. Yavruyu öpe koklaya alıp yeniden yaylaya döndü. Yayla çiçekleri mis kokular saçılar. Herkes birbirine müjde verdi: " Müjde! Muhammed geri geldi..."



BULUT ŞEMSIYESİ

Muhammed(sav) serin yayla evinde hızla büyüyordu. Sütkardeşleri kuzuları otlatmaya giderken o, evde yalnız kalıyordu. Aslında o da kardeşleriyle birlikte çiçekli kırlarda kuzuları otlatmak, gezmek, dolaşmak istiyordu. Bir gün bu isteğini sütannesine söyledi. Sütanne buna karşı çıktı. Onun bütün gün güneş altında kalmasını istemiyordu. Fakat Muhammed'in(sav) çok üzülüşünü görünce dayanamadı. Ertesi gün kardeşleriyle gitmesine izin verdi. Muhammed(sav) çok sevinmişti.

Güneş ışıkları yaylayı ılık ılık kuşatırken Muhammed(sav) erkenden uyanı. O gün sütkardeşleri Abdullah ve Şeyma ile birlikte kırlara gidecekti. Halime anne onu hazırlarken sık sık çocuklarına şöyle diyordu: "Ona çok iyi bakın. Onu iyi koruyun. Başına güneş geçmesin."

Şeyma, annesine söz verdi. Muhammed'e(sav) iyi bakacaktı. El ele tutuşarak kuzuların ardına düştüler.

Muhammed(sav) kırlarda gezerken hep göğü, güneşi, yeri, böyle güzel süsleyen Yaratıcı'yı düşündü. Düşündükçe O'nu daha çok sevdi.

Güneşin sıcak ışıkları Muhammed'in(sav) gül tenini okşarken gökyüzünde tül gibi ince, ak bir bulut belirdi. Sessizce aşağılara kadar indi ve onu gölgeledi. O nereye gitse bulut da onunla birlikte geliyordu. Beyaz bir şemsiyeydi sanki. Yol boyunca hep Muhammed'i(sav) izledi.

Muhammed'in(sav) bir şeyden haberi yoktu. Fakat bu bulutu sütkardeşi Şeyma fark etmişti. Bulutun Muhammed'in(sav) üzerinden





ayrılmayışına çok şaşmıştı.

Akşam olup eve geldiklerinde Şeyma, gördüklerini annesine heyecanla anlattı. Halime anne bu işe sasırmadı hatta sevindi. Çünkü o bulutu Muhammed^(sav) daha bebekken o da görmüştü. Onun çok özel bir çocuk olduğunu biliyor ve ileride çok büyük bir insan olacağına inanıyordu. Bunun için Allah'a şükretti.



BEYAZLAR GIYMIŞ İKİ ADAM

Güneşli güzel bir gündü. Muhammed^(sav) yine sütkardeşi Abdullah'la birlikte kuzuları olatmaya gitmişti. Kuzular çiçekli kırlara neşeyle yayılmıştı. Muhammed^(sav) bir kenara oturmuş düşüncelere dalmıştı. Sütkardeşi Abdullah ise bir ağacın altında derin derin uyuyordu. Muhammed'in^(sav) karşısına birden beyazlar giymiş iki yabancı adam çıktı. Adamlar dikkatle ona bakıyorlardı. İyi insanlar oldukları her hallerinden belliydi. Gülümseyerek Muhammed'e^(sav) selam verdiler.

Birisinin elinde altın bir tabak vardı. Tabagın içi karla doluydu. Muhammed^(sav), şaşkın şaşkın onlara baktı. Usulca yanına yaklaştılar. İncitmeden onu çimenlere yatırdılar. Daha sonra göğsünü karla temizlediler. İşleri bitince de aniden kayboldular. Muhammed^(sav) ne korkmuş ne de telaşlanmıştı.

Bu arada Abdullah uykudan uyanmış, olanları görmüştü. Koşarak eve gitti. Annesine haber verdi: "Anne! Anneçğim! Mekkeli kardeşimi iki adam yere yatırdı. Ona bir şeyler yapıyorlar!"

Sütanne çok telaşlandı. Koşarak Muhammed'in^(sav) yanına geldi. Ortalıkta kimseler yoktu. Yavrunun rengi solmuştu. Halime: "Yavrucuğum, ne oldu sana?" diye sordu.

Gül tenli güzel yavru, sütannesine olanları anlattı.

O sıralar Muhammed^(sav) dört yaşlarında dünyalar güzeli bir çocuktu. Bu olay onun özel bir çocuk olduğunu çok iyi bilen Halime'nin gözünü büsbütün korkutmuştu.

Kocasıyla konuştular ve hemen karar aldılar: "Başına bir şey



gelmeden, onu annesine götürmeliyiz!"

Mekke'ye vardıklarında Halime olanları gül anneye anlattı. Âmine anne hiç şaşırmaıştı: "Benim küçük oğlumda büyük sırlar saklıdır" dedi.

Ardından Halime'ye birçok hediyeler verdi. Dede Abdulmuttalip sevinç içindeydi. Torunu sağlıklı büyümüş, dört yaşına gelmişti. Onun için ziyafetler verecekti. Mekke ona o Mekke'ye kavuşmuştu. Halime onu son kez öptü kokladı. Aldığı emaneti sağ salım teslim ettiği için içi rahatı. Harika çocuk artık Mekke'de annesinin yanında yaşayacaktı.



ANNESİNİN YANINDA

O, gürbüz ve tatlı bir çocuktı. Yayla evinde kaldığı yıllar ona yaramıştı. Hiç hastalanmadan gayet sağlıklı büyümüşü. Annesinin sıcak kollarındaydı şimdi. Onun gelişiyile sanki eve ışık dolmuştu. Annesi, dedesi, halası, amcaları onu çok seviyorlardı. En küçük amcası Abbas, onun oyun arkadaşıydı. Yaşları yakın olduğu için onunla çok iyi anlaşıyorlardı.

Muhammed^(sav), ev işlerinde annesine yardım ediyordu. Çünkü annesinin yorulmasını üzülmelerini hiç istemiyordu. O çok temiz bir çocuktı. Annesi onun temizliğe bu kadar düşkün oluşuna şaşıyordu.

Çok kibar ve dikkatliydi. Doğru sözlüydü. Yalandan nefret ederdi. Çok iyi bir ahlaka sahipti.

Mekkeli çocuklar da tıpkı Badiyeliler gibi onu çok sevdiler. Onunla oynamak için birbirleriyle yarıştılar. Muhammed^(sav), arkadaşları arasında hiçbir zaman ayırım yapmadı. Zengin, fakir, çirkin, güzel demeden her çocukla oynadı.



16.
GÜN

BABA HASRETİ

Kısa sürede Muhammed'in(sav) adı dilden dile yayıldı. Görenler ona hayran kaldılar. Saygısını, terbiyesini her yerde anlatıp durdular.

Muhammed(sav) artık altı yaşındaydı. Mekke'deki evinde mutlu mutlu yaşıyordu. Ana oğul beraberliğin tadını çıkarıyorlardı.

Bir gün Âmine, oğlunu yanına alarak Medine'de oturan akrabalarını ziyaret etmeye karar verdi. Hem onları görmek, hem de Muhammed'i(sav) babasının mezarına götürmek istiyordu. Muhammed'in(sav) dadılığını üstlenen Ümmü Eymen de onlarla birlikte gelecekti.

Kısa bir süre sonra Âmine anne, dadı Ümmü Eymen ve Muhammed(sav) birlikte yola çıktılar. Yolları oldukça uzundu. Muhammed(sav) çok sevinçli ve heyecanlıydı. Dayılarıyla görüşecek, babasının mezarını ziyaret edecekti. Deve sırtında gece gündüz yol gittiler. Günler süren bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar.

Medine, yeşillikler içinde çok güzel bir şehirdi. Muhammed'in(sav) dayısının evine geldiler. Akrabaları, ilk defa gördükleri yeğenlerini kucaklayıp sevdiler.

Âmine anne, hemen Muhammed'i(sav) de yanına alarak eşi Abdullah'ın mezarına gitti. Muhammed'in(sav) babası Abdullah, çok iyi bir insandı. Gül yavrusunu görmeden bu dünyadan göçmüştü. Âmine anne bunun için üzgündü.

Babasının mezarını görmek Muhammed'i(sav) çok duygulandırmıştı. Kim bilir babası hayatta olsa, onu ne kadar çok severdi. Ona saygı gösterir, bir dediğini iki etmezdi. Usul usul ağlamaya başladı. Yavrusunun ağladığını gören annesi onu sıkıca kucakladı. Gözyaşlarını sildi, öptü, kokladı. Daha sonra birlikte mezarın yanından ayrıldılar.

Muhammed(sav), babasını çok özlese de onun bu dünyadan çok daha güzel bir yerde olduğunu düşünerek mutlu olmaya çalıştı.



UNUTULMAZ GÜNLER

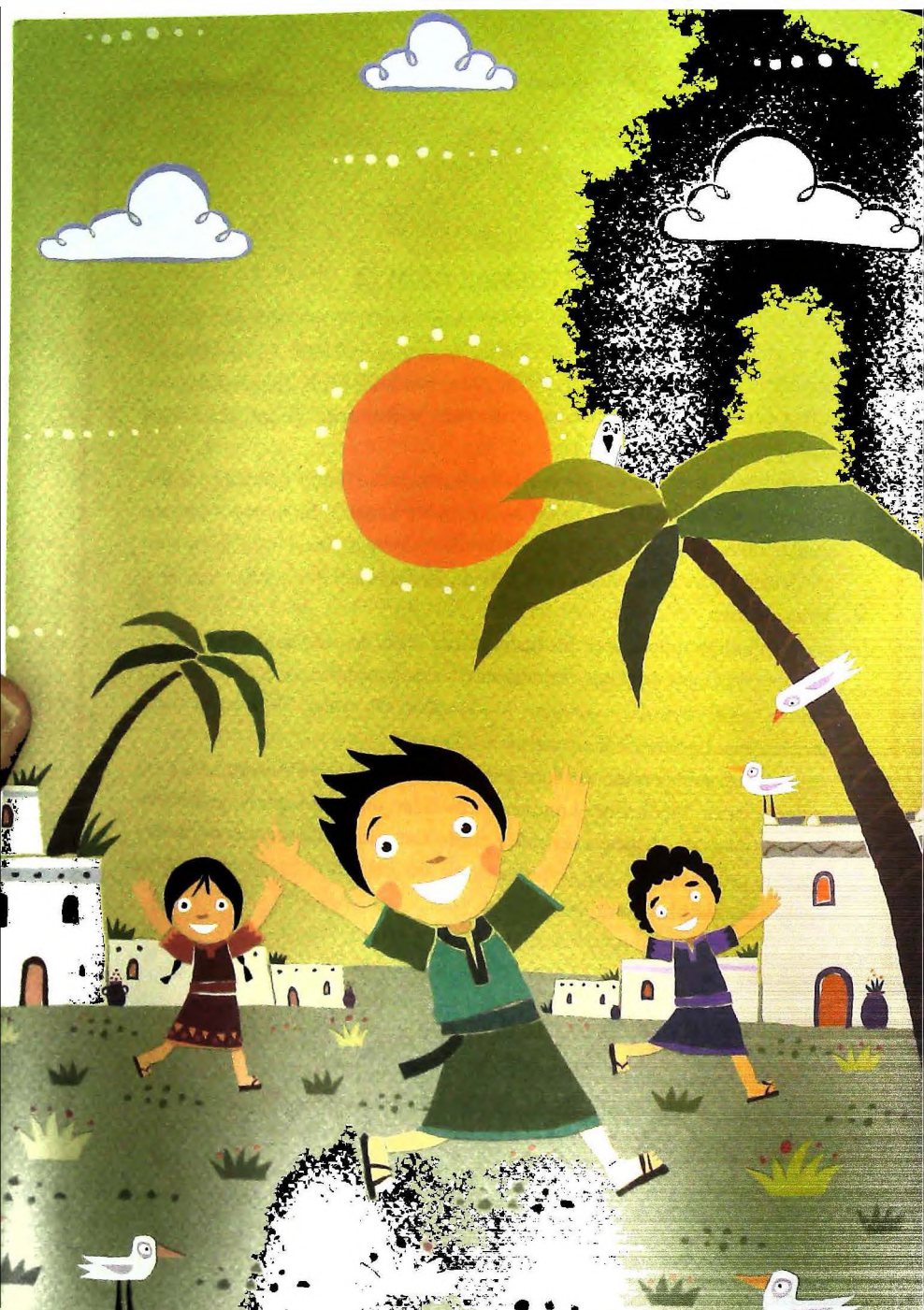
Medineli çocuklar Muhammed'i^(sav) çok sevmişlerdi. Onun gibi bir çocuk ilk kez görüyorlardı. Onlar da çok iyi çocuklardı. Fakat Muhammed^(sav) çok farklıydı. Kibar, akıllı, güzel, yardımseverdi. Hemen onun etrafını sardılar. Ona Medine'yi gezdirdiler. Muhammed^(sav) bu güzel şehri çok sevmiştir.

Dayısının kızı Uneyse'yle çok iyi anlaşıyorlardı. Bütün gün bahçede koşup oynuyorlardı. Dayısının evi kocaman bir konaktı. Bu konağın çatısına kuşlar yuva yapmıştı. Muhammed^(sav) ile Uneyse bütün gün konağın çatısındaki kuşları uçurmaya çalışıyorlardı. Muhammed^(sav) bundan çok hoşlanıyordu.

Evin bahçesinde büyük bir havuz vardı. Daha sonraki günlerde Muhammed^(sav) yüzmeyi öğrendi. Arkadaşlarıyla birlikte havuzda yüzdüler. Birbirinden zevkli oyunlar oynadılar. Ata bindiler. Ok attılar. Koşu yarışı yaptılar. Masmavi göklerde uçurtma uçurdular.

Bu güzel şehir onunla daha da güzelleşmişti. Her yerde Muhammed'in gül kokusu vardı. Medine'nin konuksever insanları onları çok güzel ağırlıyordu. Muhammed^(sav) Medine'de çocukluğunun en mutlu günlerini yaşıyordu. Bugünleri tatlı hatıralar olarak hep aklında tutacaktı. Çünkü güzel çocukluk anıları hiç ama hiç unutulmazdı.







MÜJDELI HABER

Muhammed^(sav) Medine'de çok mutluydu. Bu şehri çok sevmiştir. Dayısının evinde günler su gibi akıyordu. O gün, dadısı Ümmü Eymen ile birlikte evin bahçesinde oturuyorlardı. Sokaktan geçen iki Yahudi, Muhammed'i^(sav) gördü; ona dikkatle bakmaya başladılar. Uzun süredir aradıkları birini bulmuş gibiydiler. Muhammed^(sav) onların bu bakışlarından rahatsız olmuştu. Hemen oradan kalktı ve içeri girdi. Onun gittiğini gören Yahudiler, dadı Ümmü Eymen'e sordular: "Bu çocuğun adı nedir?"

Dadı onları tanıımıyordu. Şaşırılmıştı. Biricik Muhammed'ine^(sav) zarar verebileceklerinden endişelenerek sordu: "Neden öğrenmek istiyorsunuz?"

"Korkmayın" dediler. "O, bizim aradığımız bir çocuğa benziyor. Onun için sorduk. Lütfen bize bu çocuğun adını söyley misiniz? Ona bir zarar vermeyeceğiz."

Dadı onların kötü niyetli olmadıklarına inanmıştı. "Adı Muhammed'dir" dedi.

Her ikisinin de gözleri bir anda sevinçle parladı. Birbirlerine bakarak gülümsediler. Galiba aradıkları çocuğu bulmuşlardı. Dadıdan rica ettiler: "Onu buraya çağırır mısınız?"

Dadı Ümmü Eymen, Muhammed'i^(sav) çağırdı. Onu dikkatle incelediler. İzin isteyip bir de sırtını baktılar.

Muhammed'in^(sav) sırtında kocaman bir ben vardı. Üstünde minik tüyler bulunan kırmızı bir bendi bu. Heyecan içinde: "Evet bu o!" dediler.

Dadı şaşkındı. Yahudilerden biri: "Bu çocuk son peygamber olacak" dedi. "Kitaplardaki tarife tıpa tıp uyuyor."

Diğeri açıklama yaptı: "Sırtındaki bu ben, peygamberlik benidir. Bu çocuk büyüyünce büyük işler yapacak. Ona çok iyi bakın!" Daha sonra teşekkür ederek oradan ayrıldılar.

Medine'de ilk izler bulunmuştu. Beklenen kurtarıcı, Muhammed^(sav) miydi? Bunu herkes merak ediyordu. Onu görmek çok güzeldi. Çünkü Muhammed demek, sevgi demekti. Ne mutlu onun sevgisini bulanlara, onu görme şerefine erenlere!...



19. GÜN

CENNETE UÇAN ANNE

Muhammed^(sav), Medine'de güzel arkadaşlıklar kurmuştu. Mutlu günler yaşamıştı. Fakat artık Mekke'ye dönme vakti gelmişti. Akrabaları, dedesi Mekke'de onu bekliyordu. Vedalaşıp ayrıldılar.

Muhammed^(sav), annesi ve dadısı Ümmü Eymen, ıssız çöl gecelerinde gece gündüz yol aldılar. Âmine anne yol boyu dalgın, halsiz ve yorgundu. Yolculuğun ilerleyen günlerinde aniden hastalandı. Ebva denen köyde mola verdiler. Nur anne, mola yerinde yığılıp kaldı. Muhammed^(sav) koşup annesini kucakladı. Âmine anne ateşler içinde yanıyordu. Muhammed^(sav) oradan oraya koştu. Çaresizlik içindeydi. Âmine annenin gücü ve nefesi gittikçe kesiliyordu. Muhammed^(sav) annesini dizlerine yatırdı. Onun ağır hasta olduğunu anlamıştı. Sessiz sessiz ağlıyordu. Âmine anne bir ara gözlerini açtı. "Su..." dedi yavaşça.

Muhammed^(sav), annesinin ağzına su verdi. Gül anne, oğlunun verdiği suyu içti. Yavrusunun gül yüzüne uzun uzun baktı. Onun pamuk ellerini tuttu. "Muhammed'im..." dedi usulca. "her yeni eskir! Her yaşayan ölür!... Ben de öleceğim!... Fakat senin gibi tertemiz bir evlat bırakıyorum. Rüyamda bana, senin büyük birisi olacağını söylediler. Bunun için çok mutluyum..."

Bu onun son sözleriydi. Oğlunu son kez kucakladı. Artık cennete uçmuştu. Muhammed^(sav) babasından sonra annesini de kaybetmişti.

Dadısı, Muhammed'i^(sav) kucakladı, gözyaşlarını sil-di. "Ağlama Muhammed'im! Ben senin yanındayım." dedi. "Allah bizimle beraberdir. Bizi dünyaya gönderdiği gibi cennete alan da odur."

Muhammed^(sav) "Biliyorum dadıcığım, Allah'ın gücü sonsuzdur. Fakat anneciğimin yüzünü tekrar göremeyeceğim. Bunun için ağlıyorum." dedi.

Ebva köyündekiler koşup geldiler. Birlikte, gül anneye güzel bir mezar yaptılar. Şimdi o, çok güzel bir âlemdeydi.

Allah'ı sevenleri Allah da çok sever. En zor anlarda bile onlara yardım eder. Muhammed^(sav), Allah'ı çok sevdiği için Allah da ona hep yardım etti. En üzüntülü anlarında bile ona dayanma gücü verdi.

Muhammed^(sav) annesine ve babasına cennette yeniden kavuşacaktı.



MUHAMMED^(sav) DEDESİNİN YANINDA

Muhammed^(sav) ile dadısı, Âmine anneyi Ebva'daki mezarında bırakıp gözyaşları içinde yeniden yola koyuldular. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Mekke'ye vardılar. Âmine annenin ölüm haberi Mekke'de yankılandı. Herkes çok üzölmüştü. Muhammed^(sav) artık hem babasız, hem de annesizdi. Yaşlı dedesi ona sınıksıkı sarıldı. Babadan yetim, anneden öksüz kalan bu güzel yavruya artık o bakacaktı. İyi kalpli dede, uzun boylu, parlak yüzlüydü. Çok cömertti. Herkese iyilik yapardı. Fakirlere yiyecek dağıtır, herkesi doyururdu. Dağda yaşayan aç hayvanları bile düşünür, onlara yiyecek götürürdü.

Bundan böyle Muhammed'in^(sav) annesi, babası, her şeyi dedesiydi. Şefkatli dede, nereye gitse onu da yanında götürüyordu. Gül kokulu, güzel huylu yavrudan bir an olsun ayrılmıyordu.

Muhammed^(sav), altı yaşında olması na rağmen, oldukça olgun bir çocuktı. Akrabalarına yük olmamaya gayret ediyor, onları üzmemek için elinden geleni yapıyordu. Bunu fark eden halaları, amcaları onunla daha çok ilgilendiler. Küçük halası Safiye ile küçük amcası Hamza, ona arkadaş oldular. Onun gibi sabırlı ve iyi huylu bir çocuğa yüce Allah dedesinin ve akrabalarının güçlü sevgisini hediye etmişti.





DEDENİN DUASI

Dede Abdülmuttalip'in, Kâbe duvarı önünde serili bir minderi vardı. Oraya ondan başka kimse oturamazdı. Fakat Muhammed^(sav) oturduğu zaman dedesinin çok hoşuna giderdi. Onu oradan indirmek isteyenlere, "Öğlumu rahat bırakın! O ileride çok büyük bir insan olacak!" derdi.

Muhammed'den^(sav) başkası Abdülmuttalip'in odasına giremezdi. İyi kalpli dede, yemeğini onunla yerdi. Muhammed^(sav) gelmeden kimsenin yemeğe başlamasına izin vermezdi. Muhammed^(sav), ondan böyle sevgi gördüğü için mutluydu.

Dede Abdülmuttalip, çok çalışkan bir insandı. Bir an bile boş durmazdı. Baş sıkışan onun yanına koşardı. Herkese yardım eder, hiç bir işten kaçmazdı.

Bir gün Abdülmuttalip'in devesi kaybolmuştu. Deveyi her yerde aradılar, bir türlü bulamadılar. Muhammed^(sav) dedesinin üzülmelerini istemiyordu. O da herkes gibi deveyi aramaya çıktı. Dedesine yardım etmek istiyordu. Aradan epeyce zaman geçti. Muhammed^(sav) ortada yoktu. Gül kokulu yavru kaybolmuştu! Dedesi çok telaşlandı. Üzüntüden ne yapacağını bilemiyordu. Deveyi unutup biricik Muhammed'ini^(sav) arıyordu. Çaresiz ve perişan, Kâbe'ye doğru koştu. Ellerini açtı ve, "Allah'ım torunumu bana geri gönder" diyerek dua etti. Gözyaşları gür sakallarının arasından süzülüyordu. Uzaklara

doğru uzun uzun baktı. Bu sırada çok uzaktan birinin geldiğini gördü. Evet, evet bu oydu! Gül yüzlü, güler yüzlü, nur tanesi Muhammed'iydi bu gelen. Yanında da kaybolan devesi vardı. Muhammed^(sav) deveyi bulmuş getiriyordu. Dedesi koştu onu kucakladı, "Yavrum senin için çok endişelendim!" diyerek onu bağrına bastı. "Bundan sonra seni asla yanımdan ayırmayacağım. Yalnız başına bir yere göndermeyeceğim."

O günden sonra Abdülmuttalip torununu hiç yalnız bırakmadı. Muhammed^(sav) dedesinin yanında güven içinde büyüyordu. Herkesten sevgi görüyordu. Hep el üstünde tutuluyordu. Fakat asla şımarıyordu.

22.
GÜN

KRALLARIN ÖVDÜĞÜ ÇOCUK

Abdulmuttalip'in kısa bir süreliğine Mekke'den ayrılması gerekiyordu. Mekke'nin lideri olarak, tahta geçmiş bir kralı tebrik etmeye gidecekti. Muhammed'i^(sav) yanında götüremiyordu. Yol uzun ve yorucuydu. Üstelik bu, resmî bir görüşmeydi. Çocukla gitmesi hoş karşılanmazdı. Yola çıkarken aklında hep torunu vardı. Mekke'nin ileri gelen adamlarıyla birlikte yola çıktı. Uzun bir yolculuktan sonra gidecekleri yere vardılar.

Kral, Abdulmuttalip'e büyük ilgi gösterdi. Birkaç gün onları misafir etti; sarayında en güzel şekilde ağırladı. Bu günlerden birinde kral, Abdulmuttalip'i yanına çağırdı. Ona şöyle dedi: "Sana bir sır vereceğim. Bu sır, seninle ilgili."

Abdulmuttalip şaşırdı. "Sizi dinliyorum sayın kral! Nedir bu sır?" diye sordu.

Kral çok kitap okuyan, bilgili ve iyi kalpli birisiydi. Şöyle dedi: "Okuduğum kitaplara bakılırsa şu sıralar Mekke'de bir çocuk büyüyor. Sirtında peygamberlik beni var. Çocuğun babası ve annesi yok. Dedesinin yanında kalıyor. Kitaplara göre bu çocuk büyüyünce son peygamber olacak. Ondan sonra artık peygamber gelmeyecek. Bunun için o çok değerli. Yerde ve gökte seçilmiş ve sevilmiş biri."

O, insanları kötülüklerden kurtaracak. Doğru yola iletecek. Hep iyilik yapacak. İyilik isteyecek. Yaptığı iyilikler dünyaya ün salacak."

Kral anlattıkça Abdülmuttalip heyecanlandı. Yapılan tarif, torununa ıptıp uyuyordu. Bu çocuk torunu Muhammed'den^(sav) başkası olamazdı.

Kral her şeyin farkındaydı. Abdülmuttalip'in yüzüne büyük bir dikkatle baktı ve şöyle dedi: "Okuduklarıma bakılırsa bu çocuğun dedesi sen olmalısın! İşaretler seni gösteriyor."

Abdulmuttalip torununun büyük bir insan olacağını zaten biliyordu. Bunu bir de onu hiç görmeyen bir kralın ağzından duymak, onu daha da heyecanlandırmıştı. "Sayın kral! Söyledikleriniz doğru. Benim çok kıymetli bir torunum var. Anlattıklarınıza bakılırsa o çocuk benim torunum Muhammed olmalı." dedi.





Kral yanılmadığını anlayınca sevinmişti. "Çocuğu iyi koru" diye tembih etti. Kötü insanlar ona zarar verebilirler. Fakat Allah ona yardım edecek. O çocuk büyüyünce önemli işler başaracak."

Dede ve kral, bu çocuğun Muhammed^(sav) olduğundan artık emindiler. Kral, Abdülmuttalip'e birçok hediye verdi ve onu Mekke'ye yolcu etti. Abdülmuttalip torununu çok özlemişti. Bir an önce onu görmek için sabırsızlanıyordu. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra torununa kavuştu. Onu hasretle kucakladı. Kokladı, sevdi, öptü. Bundan böyle Muhammed'i^(sav) eskisinden daha iyi gözetip, kollayacaktı.



KOCA DAĞ DEVRİLİYOR

Muhammed'in^(sav) dedesi Abdülmuttalip, Mekke'de çok sevilirdi. Bu büyük liderin ömrü insanlara iyilik yapmakla geçmişti. Mekkelilerin rahat yaşaması için elinden geleni yapardı. Gözünün nuru Muhammed^(sav) için o, kimsesiz kaldığı günlerde yaslandığı kocaman bir dağ gibiydi.

Fakat son günlerde yataktan çıkamaz olmuştu. Hastaydı. Yaşı bir hayli ilerlemişti. Artık dünyadan ayrılma vakti gelip çatmıştı. Bunu o da biliyordu.

Bir tek derdi vardı. Ölümünden sonra Muhammed'inin^(sav) yalnız kalacağından korkuyordu. Gül kokulu torunu zaten annesiz ve babasızdı. Şimdi dedesini de kaybedince ne yapacaktı?

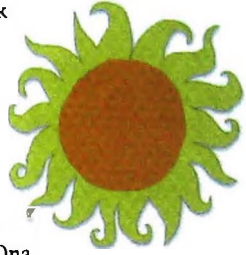
Yaşlı dede, oğullarını ve torununu yanına çağırırdı. Muhammed^(sav) dedesini hiç bu kadar hasta görmemişti. Annesi de ölmenden önce böyle güçlüklerle konuşuyordu. Dedesinden ayrılma düşüncesi içine oturdu. Aklamaya başladı. Dedesine bir şey olursa buna nasıl dayanacaktı? O bunları düşünürken dedesi ona seslendi: "Oğlum!... Muhammed'im!" Sesi güçlüklerle çıkıyordu. "Artık ayrılık vakti geldi. Ben yokken sana amcaların bakacak. Şimdi söyle bakalım; onlardan hangisiyle kalmak istersin?"

Muhammed'in^(sav) tam on amcası vardı. Hepsi kendi-



sine sevgi gösteriyordu. Fakat o içlerinden en çok Ebu Talip'i seviyordu. Onun boynuna sarıldı. Ebu Talip de ona sarıldı.

Dedesi bundan son derece mutlu oldu. Çünkü çok iyi biliyordu ki oğulları içinde Muhammed'i^(sav) en iyi gözetip koruyacak olanı Ebu Talip'ti. Yattığı yerden oğluna şöyle seslendi: "Oğlum Ebu Talip! Muhammed'i sana emanet ediyorum. Ona çok iyi bakacağına söz veriyor musun?"



Ebu Talip cevap verdi: "Sen merak etme babacığım! Muhammed'i ben yanıma alacağım. Ona canım gibi bakacağım. Onu her türlü tehlikeden ve kötülükten koruyacağım. Sana söz veriyorum."

Yaşlı dede rahatlamıştı. Huzur içinde son kez torununa baktı. Onun gül kokusuyla dünyadan ayrıldı. Abdulttalip'in ölüm haberi kısa sürede duyuldu. Halk gözyaşı içindeydi. İnsanlar onu son yolculuğuna uğurlamak için uzak yerden koşup geldiler. Mekke şehri yasa bürünmüştü. Bütün dükkânlar günlerce kapatıldı. Koca reis ölmüştü! Abdulttalip gibi büyük birinin ölümü, herkesi çok üzmüştü. Muhammed^(sav) bazen hıçkırarak bazen de bir köşeye çekilip sessizce ağladı.

Cenaze kaldırıldıktan sonra amcası onu kucakladı. Gözyaşlarını sildi. Artık bu eşsiz yavruya o babalık yapacaktı.



AMCASININ EVİNDE

Ebu Talip'in kalabalık ailesiyle birlikte yaşadığı küçücük bir evi vardı. Fakat yüreği herkese yetecek kadar büyüktü. Muhammed'e^(sav) hem yüreğini hem evini açtı. Artık o da o evin çocuklarından biriydi. Yengesi Fatma, ona çok iyi davranıyordu. Muhammed^(sav) de yengesine karşı çok saygılıydı. Yengesi bu nazik ve kibar çocuğu kendi evladı gibi seviyordu. Muhammed'in^(sav) saçlarını kendi çocuklarından önce tarardı. Yemeğini özenle hazırlardı. Önce onu doyururdu. Kendi çocukları, hiçbir zaman onu kıskanmadılar. Çünkü Muhammed'i^(sav) onlar da çok seviyorlardı.



Muhammed^(sav) o evde mutluydu. Allah ona baba gibi bir amca, anne gibi bir yenge vermişti. Amcası gittiği her yere, onu da götürüyordu. On-
dan ayrı duramıyordu. Muhammed^(sav) olmadan sofraya oturmuyordu. Yemek yiyeceği zaman, "Muhammed'im nerede? Çağırın gelsin." diyordu.

O sofraya oturunca herkes doyarak

kalkardı. O olmayınca kimsenin karnı doymazdı.

Muhammed^(sav), ellerini yıkamadan asla sofraya oturmazdı. "Bismillah" der, yemeğe öyle başlardı. Yemeğe üflemez, sabırla soğumasını beklerdi. Yemeğini ufak lokmalar halinde, kendi önünden yerdi. Büyükler başlamadan yemeğe başlamazdı.

Yengesiyle amcası, onun iyi beslenmesini, rahat etmesini istiyorlardı. Bunun için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Muhammed^(sav), o evde çok rahat etti. Amcasını, yengesini ve kuzenlerini kendi ailesi gibi sevdi.

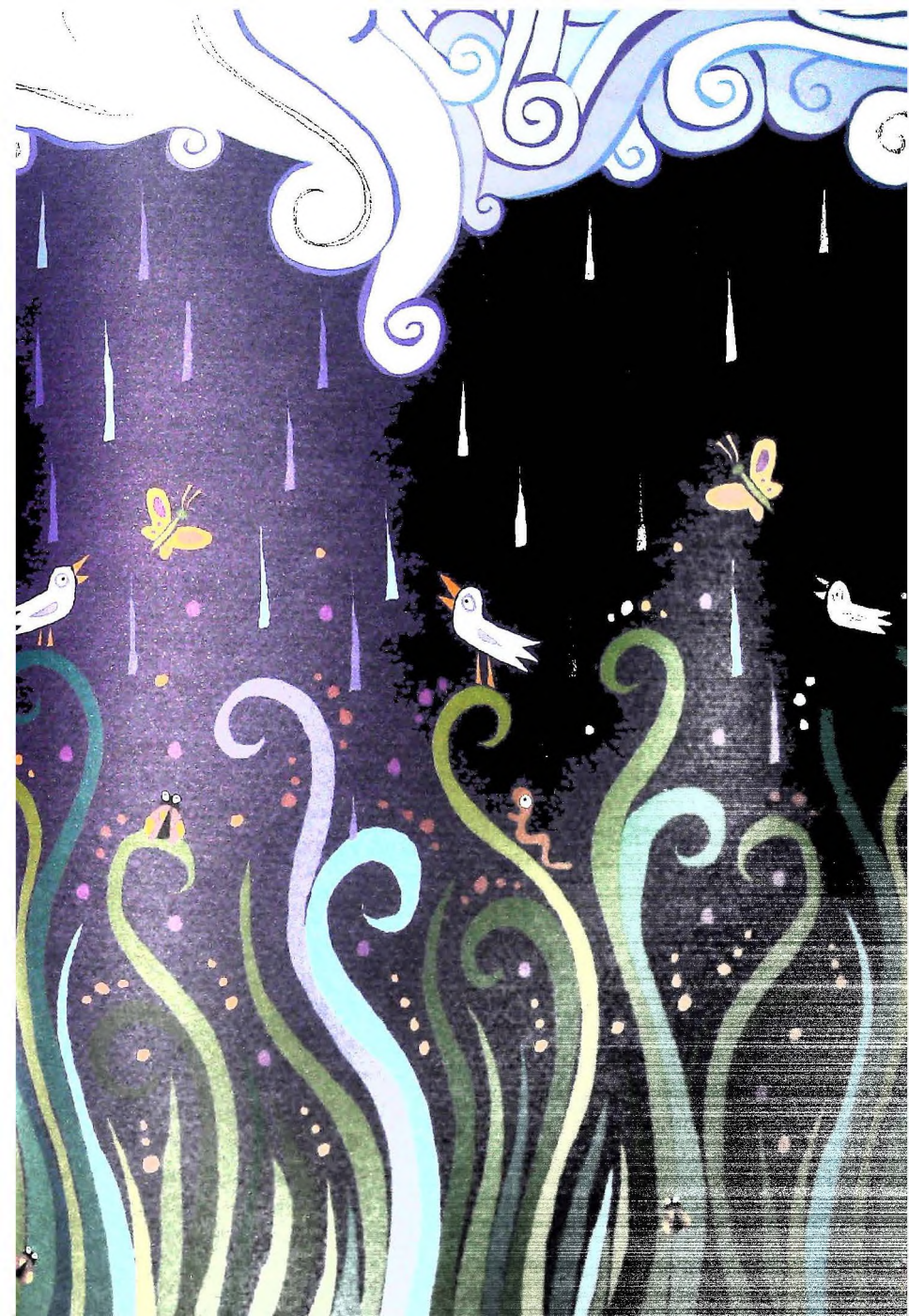
Gökten sevgiler yağdı. Dünyaya bereket indi. Bir tutam bereket de Ebu Talip'in, yoksul evine girdi. Hepsinin karnı doydu. Çocukların yüzü renklendi. Eve neşe geldi.



GÜLE DÜŞEN DAMLALAR

Mekke'de uzun zamandır yağmur yağmıyordu. Toprak susuzluktan çatlamıştı. Otlar, ağaçlar kurumuştı. Dereler, çeşmeler akılmıyordu. Susuzluktan hayvanlar ölüyor, çocuklar hastalanıyordu.

Abdülmuttalip öldükten sonra Mekke'nin reisliği oğlu Ebu Talip'e geçmişti. Halk, ona çok güveniyordu. Onu seiyor ve sayıyorlardı. Çaresizlik içinde onun yanına geldiler. "Günlerdir yağmur yağmıyor. Çocuklarımız aç. Hayvanlarımız susuz. Meralar, bahçeler kurudu. Böyle giderse büyük felaketler yaşayacağız. Rica etsek bizimle birlikte yağmur duasına çıkar mısınız" dediler.





Ebu Talip, onların bu ricasını hemen kabul etti. Onun düşüncesi de zaten buydu. Başka ne yapılabirdi ki?! Yağmuru gönderen Allah'tı. Yağmur o isterse yağardı istemezse yağmazdı. Yağmurun yağmadığı zamanlar, dua edilmesi gereken zamanlardı.

Yağmur duasına çıkarken yanına hayırlı birisini almak istedi. Düşündü, taşındı. Bu hayırlı kişi, yeğeni Muhammed'den^(sav) başkası olamazdı. Hemen gidip onu çağırdı. Birlikte Kâbe'nin yanına vardılar. Ebu Talip, oraya toplanan halkla birlikte, insanların susuzluktan kurtulması, toprağın suya doyması, çimenlerin yeşermesi, hayvanların doya doya otlaması için yüceler yücesi Allah'a yalvardı.

Güzel yüzlü, gül kokulu Muhammed^(sav) de ellerini açmış yüce Yaratıcı'dan yağmur istiyordu. Yalvaran bakışlar gökyüzüne doğru çevrilmişti. Herkes sessizce bekliyordu. Yağmur bulutları tek bir yerden emir almış gibi uçarak bir araya geldiler. Onun gül tenine ilk damlalar düşüverdi. Tek tek düşen yağmur damlaları gitgide çoğaldılar. Artık yağmur başlamıştı. İnsanlar sevinç içinde sırlıklam olana dek yağmurun altında kaldılar.

Muhammed'in^(sav) duası kabul olmuştu. Toprak aç bir bebek gibi sıpır sıpır yağan yağmuru emiyordu. Çimenler filizlendi. Çiçekler açtı. Hayvanlar suya kandı. Çocuklar su içebildi. Herkes sevindi. Bütün bunlar Muhammed'in^(sav) güzel avuçlarının Allah'a açılmasıyla gerçekleşmişti. Amcası ve oradakiler onun ileride büyük bir insan olacağı inancıyla oradan ayrıldılar.



AMCASINA YARDIM EDEN ÇOCUK

Günler birbiri ardınca su gibi akıyordu. Muhammed^(sav) artık on yaşındaydı. Halâ amcasının evinde kalıyordu. Amcası çocuklarını doyurmak için çok çalışıyordu. Onun böyle fedakârca çalıştığını ve çok yorulduğunu gören Muhammed^(sav), üzülüyordu. Uzun zamandır amcasına yardım edebilmenin yollarını arıyordu. Bir gün, aklına parlak bir fikir geldi. Pekâlâ amcasının koyunlarını güdebilirdi! Böylelikle amcası çoban parası vermekten

kurtulur, Muhammed^(sav) de aile bütçesine katkı sağlamış olurdu. Düşüncesini amcasına açtı. Amcası önce bunu kabul etmedi. Fakat Muhammed^(sav), ne yapıp edip onu razı etmeyi başardı. Bu kez de yengesi Fatma karşı çıktı. Gözleri gibi sevip korudukları bu güzel yavru, nasıl olur da koyun güderdi! Onun gün boyu sıcağın çöllerde kalmasına razı olamazlardı!



Muhammed^(sav) bunu yapmayı öyle çok istiyordu ki tatlı dili ve akıllı konuşmalarıyla yengesini de razı etti. Bundan böyle amcasının koyunlarını o güdecekti. Çalışmak ayıp değildi. Boş oturup iş yapmamak ayıptı. O, boş oturmaktan nefret eder, çalışmayı çok severdi.

Artık sabahları erkenden kalkıyor, sürüyü alıp doğru kırlara gidiyordu. Kırlarda gün boyu koyun güdüyordu. Koyunlar çimenlerde otlarken o, derin derin düşünüyordu. Gögü, güneşle ve yıldızlarla yeri bin bir çeşit çiçekle süsleyen Yaratıcı'ya hayrandı. O'nun yarattığı dağları, taşları, otları inceliyordu. O'nun büyüklüğünü kavramaya çalışıyordu.

Gunler böylece geçip gidiyordu. O yaşadığı her şeyde bir güzellik bulabilen, halinden hiç şikâyet etmeyen bir çocuktur. Hep sevildi, hep sevdi. Muhammed'in^(sav) sevgisi gönüllerde yer etti.



MUHAMMED^(sav) UYUYAKALİYOR

Bazı geceler Mekke'de şenlikler düzenlenirdi. Muhammed^(sav), arkadaşlarından bu şenlikleri duymuştu. Orada neler yapıldığını bilmiyordu. Bir gün koyunlarını otlatırken arkadaşına şöyle dedi: "Koyunlarıma bakarsan, bu gece ben de şenliğe katılmak istiyorum."

Arkadaşı kabul etti. Muhammed^(sav), koyunlarını arkadaşına bıraktıktan sonra Mekke'ye doğru yola çıktı. Şenlik yerinden tef, ısıklık, düdük sesleri yükseliyordu. Bu yere yaklaşınca eğlenen insanları seyretmek için bir köşeye oturdu. Fakat oturur oturmaz üzerine bir ağırlık çöktü ve uyuyakaldı. Ertesi sabah güneş, parlak saçlarını okşayıp alın ışıklarını üstüne yağdırırken uyandı. Etrafına bakındı. Daha dün akşam eğlenceyi seyretmek için gelmişti. Her yer kalabalıktı. Oysa şimdi etrafta kimseler yoktu. Demek eğlenceyi seyredemeden uyuya kalmıştı.



Çok şaşırdı. Hiç bir şey hatırlamıyordu. Hemen ayağa kalktı. Koyunlarının yanına döndü. Arkadaşı ona neler gördüğünü sordu. Muhammed^(sav) ona başından geçenleri anlattı. Bu işe arkadaşı da çok şaşıtı.

Aradan günler geçti. Mekke'de yine bir şenlik yapılacaktı. Muhammed^(sav), koyunlarını bir kez daha arkadaşına bırakıp şenliği seyretmek için şeh-

re indi. Fakat oturup eğlenenleri seyredeceksen aynı şekilde tatlı bir uykuya daldı ve sabaha kadar uyudu. Sabah uyanıp da şenliğin dağılmış olduğunu görünce hayretler içinde kaldı.

Demek ki Allah, Muhammed'in^(sav) böyle yerlere gitmesini istemiyordu. Çünkü buralarda içki içiliyor, çirkin davranışlar sergileniyordu. Onun gibi güzel bir insana böyle yerlere gitmek yakışmıyordu. Muhammed^(sav) o günden sonra bir daha böyle yerlere gitmedi.



MUHAMMED'İN^(sav) GÖZYAŞLARI

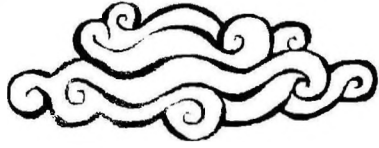
Yıllar çok çabuk geçmişti. Muhammed^(sav) artık on iki yaşındaydı. Amcasının evinde sevgiyle büyüyordu. O günlerde Ebu Talip bir hazırlık içindeydi. Şam şehrine gidecekti. Develerini yüklemişti. Yüklediği malları orada satacak, çocuklarının geçimi için para kazanacaktı. Amcasının gideceğini öğrenen Muhammed^(sav) çok üzüldü. Babası, annesi ve dedesinden sonra şim-di de ondan mı ayrılacaktı? Bunu düşündükçe gözleri yaşlarla doluyordu.

Amcası gitmeye hazırlanırken o bir köşeye çekildi ve sessiz sessiz ağlamaya başladı. Ne kadar saklamaya çalışsa da bu hali amcasının gözünden kaçmamıştı. Hemen biricik yeğenine yaklaştı ve sordu: "Niçin ağlıyorsun canımın içi?"

Muhammed'in^(sav) başı öne eğikti. Yaşlı gözlerini sildi. Yüklenmiş devenin yularından tutarak cevap verdi: "Sen de mi beni terk ediyorsun amca? Ne annem var, ne de babam! Beni böyle kime bırakıp gidiyorsun?"

Yeğeninin bu sözleri Ebu Talip'in ciğerini yakıtı. Onu böyle gözü yaşlı bırakıp nasıl giderdi! Kendisiyle birlikte onu da Şam'a götürmeye karar verdi.

Hemen gidip hazırlanmasını söyledi. Bunu duyan Muhammed'in(sav) diğer amcaları ve halaları karşı çıktılar: "Yol tehlikeli. Hava çok sıcak. Onu Şam'a götüremezsin! Muhammed dayanamaz, hasta olur" dediler.



Ama o, kimseyi dinlemedi. Muhammed'i(sav) devesine bindirdi. Amca yeğen, ikisi de çok mutluydu. Kalabalık bir kervanla yola koyuldular.

Muhammed(sav) amcasının bindiği devenin arkasındaydı. Güneşin kızgın ışıkları her yanı kuşatmıştı. Kervan alın sarısı kumlara bata çıka ilerlerken gökte, tül gibi ince bulutlar uçuşarak bir araya geldi; kervanı gölgeledi. Bir tutam ak bulut da Muhammed'in(sav) bindiği devenin üstüne indi. Yolcular sıcaktan bunalmadı. Çok rahat yol aldılar. Muhammed'in(sav) sayesinde bulutların gölgesinde rahat bir yolculuk yapıyorlardı.



YOLLARDA BEKLENEN ÇOCUK

Yolcular ıssız çöllerde ağır ağır ilerliyorlardı. Gece gündüz yol aldılar. Artık yolu yanlamışlardı. Çok da yorulmuşlardı. Mola vermek amacıyla Busra kasabasına geldiler. Develerinden indiler.

Bol ağaçlı şirin bir yerdi Busra. Suyu tatlı, havası serindi. Minik bir manastırın¹ yanında mola verdiler. Bu minik manastırda yaşayan yaşlı bir din adamı vardı. Bu din adamı, rahip Bahira'ydı. Her gün manastırın çatısına çıkıyor gelen yolcuları gözlüyordu. Her bir yolcu kfilesini dikkatle inceliyordu. Önemli bir yolcuyu bekliyor gibiydi. Manastırın kütüphanesindeki kitaplardan okuduğuna göre son peygamber dünyaya gelmiş olmalıydı. Yahu-diler de bu peygamberin gelişini bekliyorlardı. Bahira onu çok merak ediyordu. O güzel insanı görmeyi çok istiyordu. Üstelik kitaplar beklenen peygamberin bir gün gelip bu



¹ Manastır: Hristiyan din adamlarının yaşadıkları, ibadet ettikleri, bina.

manastırdan geçeceğini de yazıyordu. Artık zamanıydı. Beklediği yolcunun gelmesi yakındı.

O sabah yine her zamanki gibi manastırın çatısına çıktı. Bir an gözleri parladı. Aradığını bulmuş gibiydi. Uzaktan yolcular görünmüştü. Yolcuların üstünde beyaz bir bulut vardı. Rahip Bahira, gözlerini buluttan uzun süre ayırmadı. Bulut yolcularla birlikte hareket ediyordu. İçlerinden birini kızgın güneşten korumak ister gibiydi. Acaba kitaplarda adı geçen peygamber onların arasında mıydı? Yolcular yaklaşıkça Rahip Bahira çok heyecanlandı. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Onları dikkatle izlemeye koyuldu.



Yolcular manastırın yakınında mola verdiler. Develerine su içirdiler. Yemek yiyip dinleneceklerdi. Bahira alelacele çatıdan indi. Yolcuların yanına gidip onları yemeğe davet etti. Böylelikle kervanda kim varsa tek tek tanıyabilecekti. Beklenen peygamberi görmek için sabırsızlanıyordu. Yolcular daveti kabul edip içeri geçtiler. Onlar yemeklerini yerken, Bahira hepsini ayrı ayrı inceledi. Ne yazık ki aradığını bulamamıştı. Kitaplarda tarif edilen kişiye benzer bir kimse aralarında yoktu. Üzgün bir halde kapıya çıktı. Develerin olduğu yöne baktı. Gözlerine inanamadı. Bulut hâlâ oradaydı. Bir şemsiye gibi orada bulunan birisini gölgeliyordu. Hemen içeri geçti. Misafirlerine sordu: "İçinizde yemeğe gelmeyen kimse var mı?"

Yolcular cevap verdiler: "Hepimiz buradayız!... Sadece bir çocuk, eşyalarımızın başında bekliyor."

Bahira "Lütfen o çocuğu buraya çağırın. Onu da yemeğe davet ediyorum." dedi.

Ebu Talip hemen yerinden kalktı; Muhammed'i(sav) getirmeye gitti. Az sonra gül çocuk amcasıyla beraber manastıra giriyordu. O da ne! Az önce orada bekleyen bulut, çocuk manastıra girince oradan ayrılmıştı. Rahip Bahira'nın gözleri mutlulukla ışıldadı. Beklediği çocuk o olmalıydı...





BAHİRA'NIN SEVİNCİ

Rahip Bahira, kervandaki insanların arasından Muhammed'i(sav) seçip tanımıştı. Gül yüzlü çocuk içeri girerken Bahira heyecandan titriyordu.

Muhammed(sav) gayet terbiyeli, gösterilen yere geçip oturdu. İkram edilen yemeyi kibarca yemeye başladı. Yemeğini bitirene kadar rahip onu izledi. Yemek bittikten sonra yanına yaklaştı. Onu biraz daha yakından incelemek istiyordu.

Tıpkı kitaplarda tarif edildiği gibiydi çocuk. Yüzünde bir parlaklık vardı. Rahip ona sorular sordu. Muhammed(sav), Bahira'nın sorularına güzel cevaplar verdi. Akıl, terbiye, incelik, saygı onda hepsi bir aradaydı. En güzel özellikler onda toplanmıştı. Bahira'nın merak ettiği bir şey daha vardı. Eğer sırtında peygamberlik beni de varsa artık hiçbir şüphesi kalmayacaktı. İzin isteyip Muhammed'in(sav) sırtına baktı. Evet; işte çocuğun sırtında kitapların tarif ettiği peygamberlik beni vardı! Artık emindi. Bu çocuk her yerde beklenen son peygamber Muhammed Mustafa'ydı!

Heyecanını gizlemeye çalışarak Ebu Talip'e sordu: "Bu çocuk neyin olur?"

Ebu Talip, yeğeninin başına bir şey gelmesinden korktu. Bunun için doğruyu söylemedi "O benim oğlumdur." dedi yavaşça.

Rahip şaşırdı. "Bu olamaz! Kitapların yazdığına bakılırsa bu çocuğun babası yok. O senin oğlun olmamalı." dedi.

Ebu Talip, Rahip Bahira'dan bir zarar gelmeyeceğine inandı. Bu kez doğruyu söyledi: "Evet; o benim oğlum değil, yeğenimdir." dedi.

Rahip, sorularına devam etti: "Babasına ne oldu?"

"Annesi ona hamileyken babası öldü."

Rahip, "Kitaplarda da öyle yazıyor." diyerek başını salladı. Sonra Ebu Talip'in kulağına eğilerek şöyle fısıldadı: "Çocuğu al ve hemen evine geri dön!"

"Neden? Bir şey mi oldu?" diye sordu Ebu Talip.

Bahira ona şöyle dedi: "Bu çocuk uzun zamandır beklenen peygamber Muhammed'dir. Kutsal kitaba göre o, son peygamber olacak.



Şu an yollarda hep bu çocuk gözleniyor. Şam'a götürürsen onu hemen tanır-
lar. Ona kötülük yapmak isteyebilirler. Bana kalırsa durma! Onu al ve he-
men evine geri dön!"

Ebu Talip, Rahip Bahira'nın sözlerinden etkilenmişti. Biricik yeğeni Mu-
hammed'in^(sav) başına bir şey gelmesini istemezdi. Onu kötülüklerden koru-
mak için her şeyi yapardı. Hemen oracıkta eşyalarını satıp dönüş yoluna ko-
yuldu. Amca ile yeğen, Şam'a gitmeden Mekke'ye geri döndüler.

Rahip Bahira kitapların tarif ettiği peygamberi görme şerefine erişmiş, ona
zarar gelmesini önlemişti. Bunun için çok mutluydu.



ARAFAT ÇEŞMESİ

Bahira'nın uyarısından sonra Ebu Talip yeğenini gözünün önünden ayır-
maz oldu. Nereye gitse onu da yanında götürüyordu. Amca ile yeğen yi-
ne bir yolculuğa çıkmışlardı. Uzak bir bölgede kurulan Zülmecaz panayırı-
na mal götürüyorlardı. Ebu Talip çok susamıştı. Yanlarına aldıkları su bit-
mişti. Etrafta su bulmak ise mümkün değildi. O anda Ebu Talip'in aklına ye-
ğeni geldi. Onun olduğu yerde açlık ve susuzluk çekilmeyeceğini biliyordu.
Usluca seslendi: "Çok susadım yeğenim!"

Muhammed^(sav), dönüp baktı. Amcasının dudakları kurumuştu. Ona su
bulmayı çok isterdi ama çölün ortasında nereden bulacaktı? Hemen devesin-
den indi ve Allah'a dua etti. Birden topuğunun değdiği yerden fısکیye gibi su-
lar fışkırmaya başladı. Amcasının gözleri sevinçle ışıldadı. Sevgiyle yeğenine
baktı. Muhammed^(sav), fışkıran sudan matarasını doldurup amcasına uzattı.
"Buyurun amcacığım için." dedi.

Ebu Talip, yeğeninin sunduğu suyu, kana kana içti; susuzluğunu gider-
di. Onun büyük bir insan olduğunu biliyordu. Fakat gözleri önünde gerçek-
leşen bu mucizeyle buna bir kez daha inandı. Yeğenini sevgi, gurur ve öv-
güyle bağrına bastı. Yollarına huzur içinde devam ettiler.

Sevgili Peygamberin ayağının değdiği bu yerden fışkıran su hiç kuruma-
dı. Ona "Arafat Çeşmesi" dediler. Arafat çeşmesi yüz yıllardan beri hâlâ akar
durur. Gürül gürül akarak hacıları doyurur.





ONA MUHAMMED EMİN^(sav) DEDİLER

Muhammed^(sav) artık çocukluktan çıkmıştı. Amcasının yanında geçen yıllar içinde yakışıklı bir delikanlı olmuştu. Uzuna yakın orta boyluydu. Saçları siyah, gür ve dalgalıydı. Kaşları birbirine yakın, kirpikleri uzundu. Göz bebekleri simsiyahı. Bakışları çok güzeldi. Dişleri inci gibi dizi diydi. Daima güler yüzlüydü. Ağzından hep güzel sözler dökülürdü.

Kimseyi kırmazdı. Her şeyin güzel yönünü görürdü. Güzel düşünür, güzel konuşurdu. Bunun için herkes ona hayrandı. Onu bir görenler yanından ayrılmak istemezlerdi.

Zor bir çocukluk geçirmişti. Fakat örnek bir insan olmuştu. Onun dürüstlüğü dillere destandı. Büyüdükçe ünü Mekke'ye yayılmıştı. Onun güzel ahlâkı dilden dile dolaşıyordu. Mekke'de en güvenilir insan oydu. İnsanlar en değerli eşyalarını ona emanet ediyorlardı. Çünkü o, aldığı emaneti çok iyi korurdu. Herkese yardım ederdi. Bunun için de onun sevgisi kalplere yerleşmişti. Her yerde adı anılıyordu: "Muhammed asla yalan söylemez." diyorlardı. "Ona güvendiğimiz kadar kimseye güvenmeyiz!"

Onu o kadar çok sevdiler, ona o kadar çok güvendiler ki isminin yanına bir isim daha eklediler. Ona: 'Muhammed Emin', dediler. 'Emin' demek, güvenilir demektir. Asla yalan söylemeyen, hiç kötülük yapmayan demektir. Hep sevilen, hep sayılan demektir. Daima güzel söz söyleyen, güzelliği hatırlatan demektir.

Muhammed^(sav), dost düşman demeden herkesin canını malını koruyordu. Mekke kentinde Muhammed'in^(sav) varlığı herkese güven veriyordu. Çünkü 'Muhammed' huzur ve sevgi demektir. 'Emin' ise güven ve doğruluk... Bu özelliklerin tamamı onda vardı. O artık Mekkelilerin Muhammed Emin'i idi.



33.
GÜN

MEKKE'NİN EŞSİZ ÇİÇEĞİ

Mekke'de soylu bir kadın yaşırdı. Bu kadın, çok güzel huyluydu. İyi ahlaklı ve kibardı. Mekkeliler ona, "Temiz Hatice" derlerdi. Oldukça da zengindi. Çok iyi kalpliydi. Herkese yardım ederdi. Çok ama çok cömertti.

İş kadınıydı Hatice. Ticaret yapıyordu. O günlerde elindeki malları Şam şehrine götürüp satacak birine ihtiyacı vardı. Doğru sözlü, çalışkan, güvenilir birine... Aradığı dürüst insanı bulamamıştı. Muhammed'in(sav) halası Atike, onun yakın arkadaşığıydı. Atike, Bir gün Hatice'ye, "Mallarını en iyi şekilde satacak birini biliyorum. Ondan daha güvenilir birini bulamazsın." dedi.

Hatice hemen sordu: "Kimdir, adı nedir?"

"O insan, yeğenim Muhammed Emindir" dedi Atike.

Hatice'nin gözlerinin içi parladı. "Evet" dedi.

"Onun çok doğru ve dürüst bir insan olduğunu ben de duydum. İyi akıl ettin. Onunla görüşüp malları hemen ona teslim edeyim."

Muhammed(sav), Hatice'nin uzaktan akrabasıydı. Ama Hatice, onunla hiç karşılaşmamıştı. Haber gönderip Muhammed'i(sav) evine davet etti. Onu yakından tanımak istiyordu.

Hatice, misafirini beklerken çok heyecanlıydı. O güne dek onun adını hep övgüyle duymuştu. Ayrıca bir gün rüyasında, ona Muhammed'in(sav) son peygamber olacağı söylenmişti. Acaba bu rüyanın hikmeti neydi? Bütün gün bunları düşündü. Ardından evini temizletip süsledi. Hizmetçilerine emirler verdi. Onu çok iyi karşılayacaklardı. Ona güzel ikramlarda bulunacaklardı. Hatice'nin içinde farklı bir sevinç vardı...



34.
GÜN

ZEYTİN AĞACINA DÜŞEN IŞIK

Hatice günlerdir onu bekliyordu. Dürüstlüğünü, terbiyesini, güvenilirliğini çokça duyduğu Muhammed'i(sav)... Sonunda dört gözle beklediği misafir geldi.

Aydınlık, sürekli gülümseyen yüzü; bakışları, tebessümü, saygılı duruşuyla Muhammed(sav), Hatice'nin gönlüne bir anda taht kurdu.

Muhammed(sav), ona selam vererek içeri geçip oturdu. Hatice, hemen konuya girmek istiyordu: "Sizin doğru sözlü ve güvenilir biri olduğunuzu biliyorum. Mallarımı Şam'a götürüp orada satacak birine ihtiyacım var. Bu iş için en uygun kişi olduğunuzu düşünüyorum ve size iş teklif ediyorum." dedi.

Daha sonra Şam'a göndereceği mallar hakkında ona bilgi verdi. Muhammed(sav), Hatice'nin yaptığı bu iş teklifini kabul etti. Böylece görüşme, anlaşmayla sonuçlandı.

Hatice, o özel insandaki farklılıkları sezmişti. Alnındaki parıltı! Yüzündeki güzellik! Sözlerindeki doğruluk!... O, sıradan biri olamazdı!... Fakat bu düşüncesini şimdilik bir sır olarak saklayacaktı. Kimseye bir şey söylemeden sabırla bekleyecekti.

Yolculuk hazırlıkları yapılmış, beklenen gün gelmişti. Muhammed(sav) Hatice'nin mallarını Şam'a götürmek üzere yola çıkacaktı. Hatice onun yanına Meysere isimli kölesini vermişti. Kervan yola çıkmadan önce ona şöyle fısıldadı:

"Muhammed ne isterse onu yapacaksın. Ona karşı gelmeyeceksin. Yolculuk boyunca onda gördüğün her şeyi gelip bana anlatacaksın."

Meysere, hanımının anlattıklarını dikkatle dinledi. Muhammed'in(sav) amcası, halaları, akrabaları da oradaydılar. Uzun bir yolculuktan bu. Ondan ayrılmak herkese zor geliyordu.





Dualar ve iyi dileklerle onu yolcu ettiler.

Muhammed^(sav) bir gurup yolcuyla birlikte Şam yoluna düşmüştü. Issız çöl gecelerine sanki güneş doğmuştu. Şimdi geceler pırıl pırıl, gündüzler ise daha aydınlıktı. Meysere, Muhammed'i^(sav) rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Bir dediğini iki etmiyordu. Üç ay süren bir yolculuktan sonra Şam yakınlarındaki Busra kasabasına vardılar. Burada büyük bir panayır² kurulmuştu. Yol arkadaşları hemen tezgâhlarını açtılar. Muhammed'se^(sav) dinlenmek üzere bir zeytin ağacının altına oturdu.

Gökten ışıklar yağdı. Bir ışık demeti de Busra'daki zeytin ağacının altına düştü...



ORADA BİR PEYGAMBER OTURUYOR

Muhammed^(sav), Busra kasabasında, zeytin ağacının altında otururken derin bakışlarla etrafı inceliyordu. Yıllar önce buraya amcasıyla birlikte gelmişti. Burada rahip Bahira ile tanışmışlardı. Rahip, onları manastırda ağırlamıştı. Minik manastır hâlâ duruyordu. O yıllarda bir çocuktur. Şimdi ise yirmi beş yaşlarında bir delikanlıydı. Manastırın penceresinden bir rahip ona doğru bakıyordu. Bahira değildi bu. Aradan geçen bunca yıl içinde o, ölmüş olmalıydı. Pencereden bakan rahibin adı Nastura'ydı. Nastura, gözünü ağacın altında oturan Muhammed'den^(sav), bir türlü ayıramıyordu. Onu çok önceden tanıyor gibiydi. Rahip sonunda dayanamayıp aşağı indi. Meysere'nin yanına gelip sordu: "O ağacın altında oturan kim, biliyor musun?" Meysere cevap verdi: "O Mekke'den gelen birisi. Neden sordunuz?" Nastura hayretler içindeydi. Cevap verdi: "O ağacın altında bir peygamberden başkası oturmuyor!"



Meysere şaşkındı. Nastura'nın söylediğine bakılırsa, Muhammed^(sav) bir peygamberdi. Nastura yeniden sordu:

"Onun gözünde bir parça kırmızlık var mıdır?"

"Evet" dedi Meysere.

² Panayır: Belli zamanlarda kurulan, sergi niteliği taşıyan büyük pazar.

Nastura bir kez daha aynı şeyi söyledi: "O bir peygamberdir. Hem de peygamberlerin en sonuncusudur."

Meysere çok heyecanlandı. Her davranışında farklı bir güzellik bulunan yol arkadaşı bir peygamber miydi?... Damarlarına kadar yayılan farklı bir heyecan tüm benliğini sardı. Ona bu kadar yakın olmak ne büyük bir gururdu!

Meysere, bu büyük sırrı öğrenmenin sevinci içindeydi. Kim bilir bu yolculukta onunla daha ne güzellikler yaşayacaktı?



MELEKLERİN GÖLGELEDİĞİ SEVGİLİ

Güzeller güzeli Muhammed^(sav) ve arkadaşları gece gündüz yol aldılar. Sonunda Şam şehrine vardılar. Meysere ilk defa bu kadar rahat bir yolculuk yapmıştı. Hiç yorulmamıştı. Gözü hep Muhammed'in^(sav) üstündeydi. Hep onu inceliyordu. Beraberinde geldiği o güzel insanın her haline ve davranışına hayran kalmıştı. Ona bakmaya doyamıyor, gözlerini ondan ayıramıyordu. Her an onunla olmak istiyordu.

Muhammed^(sav), Şam'da Hatice'nin mallarını satmış, çok büyük kâr elde etmişti. İlk defa yaptığı bu işte, böyle bir başarı elde etmesine yol arkadaşları çok şaşırdılar. İşlerini bittikten sonra develerini yükleyip dönüş yoluna koyuldular.

Hava çok sıcaktı. Çöl kumlarının üzerine sanki ateşten oklar yağıyordu. Meysere sık sık güneşe bakıyordu. Bu sıcağa kendisi alıştı. Ama Muhammed'e^(sav) kıyamıyordu. Onun gül teninin incinmesini istemiyordu. Çünkü o, yerde ve gökte övülmüş olan peygamberdi. Bunu, kendisinden başka kimse bilmiyordu. Fakat yüceler yücesi Allah, peygamberini bu uzun yolda da en güzel şekilde koruyacaktı. Issız çöller sessiz, Meysere ise çaresizdi...





Kervan kızgın kumlarda bata çıka yol alırken bir mucize gerçekleşti. Gök-
vüzünde bulutlar belirdi ve kümelenip Muhammed'i(sav) gölgelediler. Bulut-
lar kervanla birlikte ilerliyor ve yolcuların üzerinden ayrılmıyordu. Gözleri-
ni dört açan Meysere, her şeyin farkındaydı. Bir Muhammed'e(sav), bir de
uzerlerinden hiç ayrılmayan ak bulutlara bakıyordu. Bu bulutlar sanki akıl-
lıydı. Tek bir merkezden emir almış gibi Muhammed'i(sav) izliyorlardı.

Bulutların gölgesinde her şeyden habersiz diğer yolcular da serin ve rahat
bir yolculuk yaptılar. Meysere heyecanından yerinde duramıyor, bir an ön-
ce eve dönüp gördüklerini Hatice'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu.



HATİCE'NİN BULDUĞU İŞARETLER

Şam'a giden yolcuların Mekke'ye dönme vakti gelmişti. Hatice, her gün
evinin çatısından yolları gözlüyordu. O gün yine her zamanki gibi çatı-
ya çıkmıştı. Ufku tarayan gözleri birden sevinçle ışıldadı. Beklediği yolcular,
uzaktan görünmüşlerdi. İşte bunlar onlardı! Muhammed(sav), kölesi Meysere
ve yol arkadaşları! Hatice onlara uzun uzun ve dikkatle baktı...

O da ne! Meysere'nin gördüğü bulutu o da fark etmişti. Kervanın üzerin-
de onlarla birlikte ilerleyen bir bulut, Muhammed'i(sav) güneşten koruyordu.
Bu nasıl şeydi böyle! Hatice, heyecan içindeydi. Dayanamadı, gördüğünü ar-
kadaşlarıyla paylaştı. "Bakın!" dedi. "Muhammed'i bir bulut göl-
geliyor!"

Hatice'nin gösterdiği bulutu yanındakiler de gördüler. Ona
hak verdiler. Herkes şaşkındı. Dört gözle gelenleri beklediler.
Yolcular Mekke'ye vardıklarında bulut oradan ayrılmıştı.

Hatice'nin malları iyi bir kârla satılmıştı. Hatice Hanım,
bu güzel alış veriştten çok memnun kalmıştı. Muham-
med'e(sav) develer ve çeşitli hediyeler verdi. Gül yüzlü misa-
firini evine yolcu etti. O gittikten sonra da Meysere'yi çağırdı. Ve
ondan yol boyunca neler görüp yaşadıklarını anlatmasını istedi.

Muhammed'in(sav) adı geçince Meysere'nin yüzüne tatlı bir gül-
lümseme yayıldı. Onu anmak ve anlatmak ne güzeldi.





Ondan çok şey görmüş, çok şey öğrenmişti. Hatice'ye uzun uzun onun dürüstlüğü, temizliğini, iyi kalpliliğini anlattı. Onda gördüğü olağanüstülükleri bir bir sıraladı. Nastura'nın söylediklerinden

den de bahsetmeyi unutmadı. Bütün bunlar Hatice'nin Muhammed'e^(sav) olan hayranlığını daha da artırdı.

Hatice'nin "Varaka" adında bilge bir akrabası vardı. Hatice, Meysere'den duyduklarını hemen gidip ona anlattı. Varaka, duyduklarına çok sevindi. Şöyle dedi: "Anlattıkların doğru ise Muhammed beklenen peygamberdir. Ben onun geleceğini biliyordum. Şimdi onun geleceği zamandır."

Hatice'nin içi sevinçle doldu. Demek tahminleri doğruydu. O beklenen peygamberdi. Bunu bir sır olarak saklayacaktı. Onu tanıdığı için Allah'a binlerce kere şükretti.



HATICE'NİN EN BÜYÜK İSTEĞİ

Hatice, kırk yaşında, dul bir hanımdı. Onunla evlenmek isteyen birçok insan olmuş o ise hiç birini kabul etmemişti. Evlenmeyi düşünmüyordu. Fakat Muhammed'i^(sav) görüp tanıdıktan sonra fikrini değiştirmişti. Muhammed^(sav), gözünün önünden hiç gitmiyordu. Halindeki başkalık, yüzündeki



parlaklık, alnındaki nur ne güzeldi! Sözleri ne kadar anlamlıydı. Konuşması ne kadar düzgün, davranışları ne kadar kibardı! Böyle bir insan ancak bir peygamber olabilirdi.

Hatice, ömrünü onunla geçirmeyi onun eşi olmayı gönülde istiyordu. Ona yardımcı olmak, zor günlerinde onun yanında bulunmak Hatice'nin en büyük arzusuuydu. Bunun için her şeyini vermeye hazırdı. Bu evlilik, gerçekleşmeliydi; ama nasıl?...

Hatice, bu düşünceler içinde tatlı bir uykuya daldı...

39.
GÜN

BİR EVLİLİK MÜJDESİ

Hatice Hanımın "Nefise" adında çok sevdiği bir arkadaşı vardı. Sık sık onunla buluşur, uzun uzun konuşurlardı. Hatice, Nefise'ye çok güvenirdi. Muhammed'le^(sav) evlenme fikrini ilk kez ona söyledi. Nefise buna çok sevindi. Bu iki güzel insanın evlenebilmesi için elinden geleni yapacaktı. Hemen Muhammed'in^(sav) yanına gitti. Ona selam verdi. Halini hatırlı sordu. Ardından, "Muhammed!... Sen neden evlenmiyorsun?" diye sordu.

Muhammed^(sav) böyle bir soru beklemiyordu. Önce gülümsedi. Daha sonra, "Evlenecek kadar param yok." dedi.

Nefise hemen atıldı: "Dürüst, asil bir kadından söz edersem, üstelik onun seni her halinle kabul edeceğini söylersem ne dersin?"

Muhammed^(sav) sordu: "Kimdir bu?" "Mekke'nin en seçkin kadını Hatice'den bahsediyorum." dedi Nefise.

Muhammed^(sav) şaşırdı: "Bu nasıl olabilir ki?"

"Orasını sen bana bırak! Bu işi ben hallederim" dedi Nefise. "Onunla evlenmek istediğini ona iletirim mi; sen onu söyle?"

"Bunu yaparsan beni mutlu edersin." dedi Muhammed^(sav).

Nefise, Muhammed'le^(sav) konuştuklarını gidip Hatice'ye anlattı. Hatice çok sevindi. Muhammed'in^(sav) teklifini memnuniyetle kabul etti. Ona şöyle haber gönderdi: "Sen güvenilirsin, iyi huylusun. Doğru sözlüsün. Seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

Haber her yere yayıldı. Taraflar anlaşımlardı. Bu evliliğin çok güzel, örnek bir evlilik olacağı belliydi.





İKİ GÜZEL İNSANIN DÜĞÜNÜ

Güzeller güzeli Hatice, çok mutluydu. Sevinçten uçuyordu. Bundan böyle her an Muhammed'in^(sav) yanında olabilecekti. Ondan öğreneceği çok şey vardı. Hemen düğün hazırlıklarına başlandı. Düğün Hatice'nin evinde yapılacaktı.

Hatice, koyunlar kestirdi. Yemekler hazırlattı. Akrabalarını davet etti.

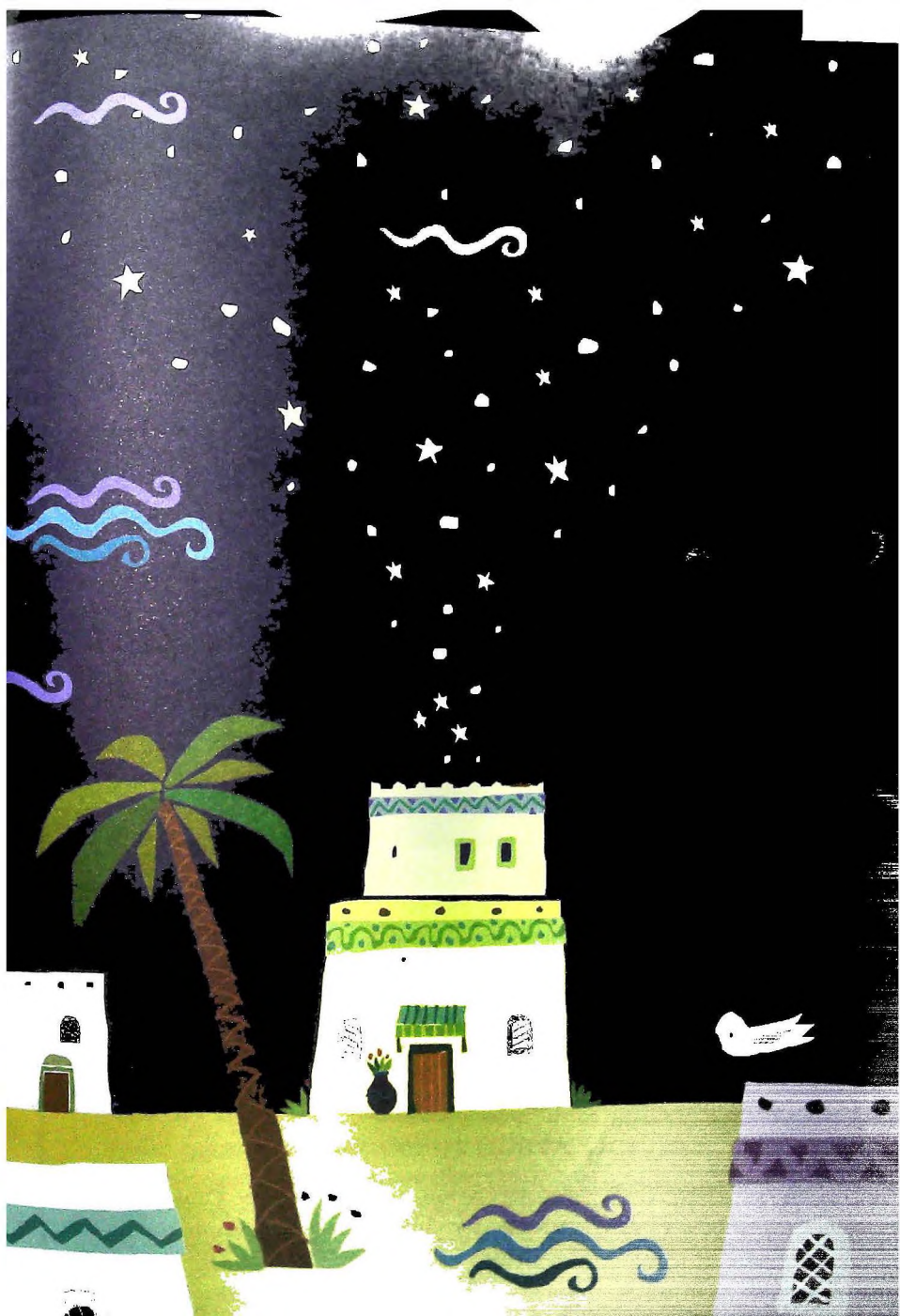
Muhammed^(sav), amcaları ve halaları ile birlikte Hatice'nin evine geldi. Amcası Ebu Talip, gerçekleşecek olan bu evlilik için çok sevinçliydi. Davetliler arasından ayağa kalkarak şöyle dedi: "Muhammed bütün gençlerden farklıdır. İçimizde onun gibi doğru sözlü, akıllı, güzel huylu bir genç yoktur. Kızınız Hatice'yi oğlumuz Muhammed'le evlendirmek istiyoruz. Bu evlilik için yirmi erkek deve hediye ediyoruz."

Davetliler çok memnun oldular. Gelenler arasında Hatice'nin amcasının oğlu Varaka da bulunuyordu. O da ayağa kalkarak söz istedi ve şöyle dedi: "Biz de size yakın olmak istiyoruz. Allah her iki aileye de çok üstün özellikler vermiş. Kızımız Hatice'nin, oğlumuz Muhammed'le evlenmesine razıyız. Evlenip, mutlu olsunlar. Bu düğün hepimize hayır getirsin."



Herkes sevinç içindeydi. Yemekler yendi. Sohbetler edildi. Güzeli Hatice tam kırk yaşında, yirmi beş yaşındaki Muhammed'e^(sav) eş olmuştu. O güne dek hep onun gibi birini beklemişti. Ve sonunda arzusuna kavuşmuştu. Hatice seviniyordu. Muhammed^(sav) şükrediyordu. Her ikisinin de yüzünde sevinç ışıltıları vardı. En güzel evlilik artık gerçekleşmişti. En temiz kadın, en eşsiz insanla artık beraber olacaktı. Dostları onların birbirlerine ne kadar yakıştığını düşünerek mutlu oldular.

Gökten mutluluk yağmurları yağdı. Binlerce mutluluk damlası da Hatice ile Muhammed'in^(sav) mutlu yuvasına düştü.





MUTLU YUVADAKİ ALTI ÇOCUK

Muhammed^(sav) ile Hatice'nin evinde neşe, incelik, sevgi, dürüstlük dolu bir hava vardı. İki güzel insan birbirlerine hep saygı ve sevgi dolu davranıyorlardı. Bu yüzden yuvalarından mutluluk hiç eksilmedi.

Güzel günler birbiri ardınca sürerken Allah onlara birbirinden güzel tam altı çocuk verdi. İlk önce Kasım doğdu. Sonra Zeynep, derken Rukiyye, Ümmü Gülsüm, Fatma ve Abdullah. Birbirinden güzel, birbirinden tatlı altı çocuk... Ay yüzlü, yıldız gözlü bu çocuklar çok sevimliydiler. Onların sayesinde Muhammed^(sav) ile Hatice'nin yuvaları daha da şenlendi.

Terbiyeli, anlayışlı bu çocuklar çok sevidiler. Anneleri Hatice gibi temiz oldular. Babaları Muhammed^(sav) gibi sevgi dolu, doğru sözlü oldular. Hiç yalan söylemediler. Kimseye kötü davranmadılar. Hep güleryüzlüydüler. Toplum içinde parmakla gösterildiler. Onları görenler şöyle diyorlardı: "Bunlar olsa olsa Muhammed ile Hatice'nin çocukları olabilirler!"

Muhammed^(sav) artık bir iş adamıydı. Hatice'nin mallarını şehir dışına götürüp satıyordu. Büyük kârlar elde edip Mekke'ye dönüyordu. Hatice, Muhammed'in^(sav) yaptığı güzel işlerle daha da zenginleşmişti. Birlikte fakirlere yardım etüler. Düşkünleri arayıp sordular. Zengin olmalarına rağmen sade yaşamayı sevdiler.

Hatice ile Muhammed'in^(sav) evi, Mekke'deki evler içinde bir evdi. Fakat bu ev diğerlerinden çok farklıydı. İçi sıcacıktı, tertemizdi. Yerde insanlar, gökte ise melekler o eve hep imrenerek bakıyordu.



KASIM İLE ABDULLAH CENNETE UÇUYOR

Muhammed^(sav) ile Hatice'nin çocukları melek yüzlüydüler. Çünkü onlar peygamber çocuklarıydı. İnsanlar onlara bakmaya doyamazdı. Her çocuk onlarla oynamak isterdi. Herkes onların terbiyesine hayrandı.

Sıcak yuvadaki bu altı yavru, mutlu mesut yaşarken şükür içindeydiler. Çünkü babalarından öyle görmüşlerdi. Muhammed^(sav), her zaman Allah'a şükrederdi. O isyan etmemeyi sabır içinde yaşamayı küçük yaşlarda öğrenmişti. Onun şükürü sonsuzdu. Zaman su gibi akarken elbette o da her insan gibi acılar ve sevinçler yaşayacaktı.



Yıllar birbirini kovalarken gözü gibi sevdiği oğulları Kasım ile Abdullah ardı ardına cennete uçtular. Muhammed^(sav), her zaman olduğu gibi yine sabır gösterdi. Eşi Hatice de evlat acısıyla yansa da sabırlı olmayı bildi. Kasım ile Abdullah'ı çok özleyeceklerdi. Onlar için üzüldüler, ağladılar. Ama asla isyan etmediler. Onların cennette olduklarını düşündükçe Allah'a şükrettiler.

Muhammed^(sav) ile Hatice, Kasım ile Abdullah'ın yokluğunu diğer çocuklarının sevgisiyle doldurdular. Onları bir gül gibi koklayıp sevdiler. Onların terbiyesi, anlayışlı çocuklar olması için çok çalıştılar.

İki güzel insanın terbiyesinde büyüyen bu güzel çocuklar, her yere neşe dağıttılar.



ZEYNEP İLE RUKIYE'NİN OYUNLARI

O nların peygamber çocuğu oldukları her hallerinden belliydi. Dünya tatlısıydılar. Annelerine yardım eder, onu hiç üzmezlerdi.

Zeynep ile Rukiye'nin yaşları birbirine çok yakındı. Bunun için de çok iyi anlaşılardı. Hiç kavgaya etmez, ufak tartışmaları hemen unutulardı.

Küçük kardeşleri Ümmü Gülsüm'e çok iyi bakarlardı. Anneleri iş yaparken onlar kardeşlerini oylarlardı. Oyunlar yaparak onu güldürür, ninni söyleyerek uyuturlardı. Annelerinin işi bittiğinde Zeynep ile Rukiye'nin en sevdiği şey, sokağa çıkıp arkadaşlarıyla oynamak.

Yine bir gün Zeynep ile Rukiye ellerinde hurmalarla dışarı çıktılar. Arkadaşlarının yanına gittiler. Hurmalarını onlarla paylaştılar. Çocuklar sevinecek Zeynep ile Rukiye'nin verdiği hurmaları yediler. Minik bir kıza hurma-



sını yemeyip şöyle dedi: "Ben hurmamı götürüp saneme yedireceğim!"

Daha sonra koşarak evine gitti. Minik Rukiye, kızın bu söylediğinden hiçbir şey anlamamıştı. Çünkü o, sanemin ne olduğunu bilmiyordu. Bu ne demekti acaba?

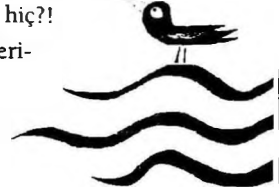
Küçük kız az sonra elinde hurmasıyla çıkageldi. "Yemezse yemesin! Benim ağzım yok mu!" deyip elindeki hurmayı ağzına atıverdi.

Zeynep ile Rukiye çok şaşırılmışlardı. Rukiye, ablası Zeynep'e sordu: "Ab-la sanem ne demek?"

"Babam onların sokaktaki taşlardan farksız olduğunu söylüyor." dedi Zeynep. Sonra kardeşine şöyle açıkladı: "İnsanlar taştan, tahtadan şekiller yapıp onlara tapıyorlarmış. Asıl adları putmuş onların. İnsanlar bütün gün onların önüne geçip dua ediyorlarmış. Her evde bir put mutlaka varmış."

Rukiye sevimli gözleriyle ablasına bakıyor anlatuklarına hiçbir anlam veremiyordu. Tahtaya, taş karşı dua edilir miydi hiç?!

Peygamberin sevimli çocukları babalarının ve annelerinin terbiyesinde büyürlerken göklerden sevgiler yağdı. Bir avuç sevgi de onların minik yüreğine düştü. Adı 'Allah' sevgisiydi. Allah sevgisiyle, O'nun dostluğuyla beraber olmak ne güzel...



KÖLE ÇOCUK ZEYD

Zeyd isminde bir çocuk vardı. Sekiz yaşlarındaydı. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu. Annesiyle, dayısının evine gittiği gece evi eşkiyalar basmış, küçük Zeyd'i alıp kaçırmışlardı. Onu köle olarak zenginlere satacaklardı. Zavalıcık, çok üzgün ve endişeliydi. Kim bilir başına neler gelecek, hangi zalim adamın yanında hizmetçi olarak çalışacaktı? Bunları düşündükçe hıçkırıklara boğuluyordu.

Eşkiyalar, Zeyd'i köle pazarına götürüp sattılar. Onu köle olarak satın alan kişi, Zeyd'i alıp Mekke'ye doğru yola çıktı. Bu, Hatice'nin yeğeni Hakim'den başkası değildi.

Artık Zeyd, Mekke'de hiç bilmediği bir evde köleydi. Bir gün eve bir misafir geldi. Gelen misafir Hatice'ydi. Zeyd onu çok sevdi. Hatice'nin de Zeyd'e kanı kaynamıştı. Hakim, halası Hatice'ye Zeyd'i hediye etti. İyi kalpli Hatice, Zeyd'i alıp evine getirdi.

Zeyd, Hatice'nin evine girer girmez bir ışıkla karşılaşmıştı sanki. Güler yüzlü, tatlı dilli, her haliyle çok farklı olduğu anlaşılan biri, Zeyd'in saçını okşuyordu. Muhammed'den^(sav) başkası değildi bu.

Muhammed^(sav), Zeyd'i çok sevdi. Onu köle olarak değil evlatlık olarak evine kabul etti. Zeyd, artık sıcacık bir yuvadaydı. Rahatı yerindeydi. Muhammed^(sav) gibi bir babası, Hatice gibi bir annesi vardı.



KAYBOLAN ÇOCUK BULUNUYOR

Zeyd, Hatice ile Muhammed'in^(sav) evinde mutlu ve huzurlu yaşıyordu. Fakat ailesi onu çok merak ediyordu. Çocuklarının nerede olduğunu bilmiyorlardı. Her yerde onu arıyor, herkese onu soruyorlardı.

Günün birinde Mekke'ye yabancılar geldi. Bu yabancılar, Zeyd'in kabile-sinden kimselerdi. Kâbe'yi ziyaret ederken Zeyd'i gördüler. Onu tanıdılar ve vakit kaybetmeden ailesine gelip haber verdiler.

Annesiyle babası, oğullarının bulunduğuna çok sevindiler. Babası, amcasıyla birlikte hemen Mekke'ye geldi. Zeyd'in Muhammed'in^(sav) yanında kaldığını öğrendi ve gidip onu buldu. "Duydum ki oğlum sizin yanınızdaymış. Ne isterseniz vereyim. Oğlumu alıp götürüyüm." dedi.

"Oğlunuz kimdir?" diye sordu Muhammed^(sav)

"Zeyd'dir" dedi babası. "O benim oğlumdur."

"O halde Zeyd'i buraya çağıralım ve ona kimin yanında kalmak istediğini soralım." dedi Muhammed^(sav).



“Sizinle gitmeyi tercih ederse ben hiç bir şey istemiyorum. Alın onu götürün. Benim yanımda kalmak isterse de onu burada bîzimle bırakın.”

Zeyd’in babası bu teklifi kabul etti. Zeyd’i çağırdılar. Muhammed^(sav) sordu: “Zeyd, bu beyleri tanıyor musun?”

“Evet tanıyorum.” dedi Zeyd.

“Kimdir onlar?”

Zeyd cevap verdi: “Bu babam, bu da amcamdır.”

Bunun üzerine Muhammed^(sav) devam etti: “Beni tanıyorsun. Seni ne kadar çok sevdiğimi de biliyorsun. Onlar ise senin baban ve amcandır. İster benimle kal, ister onlarla git. Bu konuda serbestsin.”

“Ben sizinle kalmak istiyorum.” dedi Zeyd. “Sen benim için annem ve babam kadar değerlisin. Senden ayrı duramam ben”

Onun bu sözlerine babası çok şaşırdı. Bunu fark eden Zeyd, babasına döndü ve şöyle dedi: “Babacığım, ben ondan öyle iyilikler gördüm ki onu kimseye değişmem. Sizi çok seviyorum. Ama ne olur bırakın onunla kalayım.”

Zeyd’in bu sözleri üzerine babası, oğlunun mutlu olduğu yerde kalmasının daha iyi olacağını düşündü ve onu bırakmaya razı geldi. Hem ne zaman isterlerse gelip onu görebileceklerdi.



ZEYD’İN BÜYÜK SEVİNCİ

Zeyd, babasına Muhammed’in^(sav) yanında kalmak istediğini söylemiş, babası da onun bu tercihinə saygı göstermişti. Babası ile amcası, Zeyd’i

Mekke’de bırakıp memleketlerine doğru yola çıkmaya hazırlanırken Muhammed^(sav), Zeyd’in elinden tuttu. Ona sevgiyle baktı. Birlikte Mekke meydanına doğru yürüdüler. Muhammed^(sav), Zeyd’in elini havaya kaldırarak oradakilere şöyle seslendi: “Herkes duysun ki Zeyd artık benim oğlumdur! Benim mal varlığım onun, onunki ise benimdir. O benim evladımdır.”

Muhammed^(sav), bu duyuruyla Zeyd’i evlat edindiğini ilan ediyordu. Zeyd artık Muhammed’in^(sav) oğluydu. Onun oğlu olmak ne bulunmaz mutluluktur!

Orada bulunan Zeyd’in babası da hayretle, bir oğluna, bir Muhammed’e^(sav) bakıyordu. Oğlunu hiç bu kadar mutlu görmemişti.





Artık üzölmüyordu. Gönöl huzuru içinde memleketine dönebilirdi. Evine geldiğinde olanları Zeyd'in annesine anlattı. Oğlunun emin ellerde ve mutlu olması kadıncağızı sevindirdi. Üstelik onu özledikçe gidip görebilecekti.

Artık o, Muhammed^(sav) oğlu Zeyd'di. İnsanlar onu öyle kabul ettiler. Ona hayranlıkla baktılar.

Zeyd'in sevinci dilden dile yayıldı. Yıllar yılı hep anlatıldı. Hiç ama hiç unutulmadı.



ALİ MUTLU YUVADA

Muhammed^(sav), akrabalarına çok düşküdü. Hele amcası Ebu Talip'i çok seviyordu. Yanında kaldığı yıllarda, ondan çok iyilik görmüştü.

Ebu Talip bir süredir yoksulluk çekiyordu. Muhammed^(sav) ona yardımcı olmak istiyordu. Ebu Talip'in çocukları çoktu. Onlara istediğı gibi bakamıyordu. Yavrucuklar kimi zaman tok kimi zaman aç yatıyorlardı. Muhammed^(sav), her şeyin farkındaydı. Amcasına nasıl yardımcı olabileceğini düşündü ve bir karar verdi. Onun çocuklarından birini kendi yanına alacaktı. Böylelikle amcasının yükü hafifleyecekti.

Muhammed^(sav) düşüncelerini amcasına açtı. Amcası çok sevdiği için onu kıramadı ve oğlu Ali'yi, Muhammed'in^(sav) yanına almasına izin verdi.

Ali, çok sevimli ve akıllıydı. Büyük bir insan kadar olgun fikirleri vardı. Muhammed'i^(sav) çok ama çok seviyordu. Bu karara sevinmişti.

Zeki bir çocuktı Ali. Güçlü ve kuvvetliydi. Sokakta kavga çıkaran çocuklar Ali'yi görünce korkudan titrerlerdi. İyi olanı korur, kötü olanı korkuturdu. Çok güzel ve düzgün konuşurdu. Okumayı çok sever, güzel bilgiler edinmekten zevk alırdı.

Artık o da Muhammed'in^(sav) evinde kalacaktı. Altı güzel çocukla ve Zeyd'le bir arada. En önemlisi de Muhammed'in^(sav) yanında...

Muhammed^(sav), Ali'ye karşı sevgiyle doluydu. Ona çok iyi davranıyor, onu hiç bir zaman kırmıyordu. O da Zeyd gibi artık onun oğlu sayılırdı. Ali aklına koymuştu, Muhammed'in^(sav) yanından hiç bir zaman ayrılmayacaktı. Ondan öğreneceği çok şey vardı. Bu düşünceler içinde yeni hayatına başladı. Dilinde Muhammed^(sav), aklında Muhammed^(sav), gözünde Muhammed^(sav) vardı. Onun yaptığı her iş, çok hoşuna gidiyordu. Çünkü onun her işinde farklı bir güzellik görüyordu.



Gökten sevgiler yağdı. Bir top sevgi ışığı da Mekke'deki o güzel eve düştü. Çocuklar neşelendi. Her biri bu gülüşle güzelleşti. Gözlerde ışık, kalplerde ise sevgi vardı.



YILANI KAPAN KARTAL

Kâbe, insanlar için çok önemliydi. Hz. Âdem'den bu yana bütün peygamberler orada ibadet etmişlerdi. Kâbe'de yapılan bütün dualar kabul olurdu. İnsanlar, bu kutsal yapıyı hep gözleri gibi korumuşlardı. Yıprandıkça zaman zaman onarmışlardı.

Kâbe'nin yine onarıma ihtiyacı vardı. Öyle ki sel suları içine kadar girmişti. Çatısı yoktu. Duvarları çatlamıştı. Çıkan bir yangında örtüsü yanmıştı.

O günlerde Yunanlı bir gemcinin gemisi Cidde yakınlarında batmıştı. Gemi inşaat malzemesi yüklüydü. Mekkeliler bu malzemelerle Kâbe'yi onarmaya karar verdiler. Malzemeyi saun aldılar ve iyi bir mimarla anlaştılar.

Fakat inşaata başlamaya bir türlü cesaret edemiyorlardı. Çünkü Kâbe duvarının altında bir yılan yuva yapmıştı. Kâbe'yi tamir etmek için gelenleri görünce sinirleniyor, başını kaldırıp dilini uzatarak uslamaya başlıyordu.

Bu durum herkesi çok korkutuyordu. İnsanlar çaresizdi. Ne yapacaklarını bilemeden günlerce beklediler.

Yüce Allah bu kutsal ibadethaneyi yılanan ve her türlü düşmandan elbette koruyabilirdi. Yine bir gün yılan dışarıya çıkmış güneşleniyordu. Birden Kâbe'nin üzerinde iri bir kartal belirdi. Kartal, koca kanatlarıyla Kâbe üzerinde tur atıyordu. Bir iki turdan sonra yere doğru alçaldı, alçaldı ve yılanı kaptığı gibi hızla oradan uzaklaştı. Böylece yüce Allah'ın tek bir emriyle yılan Kâbe'den çıkarılmış oldu. Halk sevinç ve şaşkınlık içindeydi: "Allah bizi yılanan kurtardı." dediler. "Artık Kâbe'yi rahatça onarabiliriz. İnşaata yapacak mimarımız da var. Ne duruyoruz öyleyse? Haydi, inşaata başlayalım. Kâbe'yi, en güzel şekilde onaralım."

Mekkeliler şevkle kolları sıvadılar ve neşe içinde çalışmaya başladılar.



CENNET TAŞININ ÖYKÜSÜ

Mekke'de büyük bir heyecan vardı. Kâbe'nin inşaata nihayet tamamlanmıştı. Sıra cennetten indirildiği söylenen kutsal taş, Hacerül Esved'i yerine yerleştirmeye gelmişti. Fakat her kabile, bu taşı kendi reisinin yerleştirmeye layık olduğunu düşünüyordu. Bu konuda bir türlü anlaşamadılar. Bir anda büyük bir karmaşa çıkmıştı. Çalışanlar şöyle diyordu: "Hacerül Esved'i Kâbe duvarına biz yerleştireceğiz!" "Hayır efendim biz yerleştireceğiz!"

Bu işin sonunun iyi olmayacağını düşünen bir ihtiyar, oradakilere şöyle seslendi: "Beni dinleyin! Bu konunun iyilikle çözülmesi için aramızda bir hakem seçelim. O kimi gösterirse taşı yerine o koysun. Bana kalırsa şu an kapıdan girecek ilk kişiyi hakem yapalım."

Herkes bu fikri kabul etti. Bir anda ortalık sessizliğe büründü. Gözler merakla geliş yönüne çevrildi. Kapıdan ilk girecek kişi kim olacaktı acaba?

Kısa bir süre sonra uzaktan biri görüldü. Heyecan artık son noktadaydı. Acaba bu gelen kimdi? Beklenen hakem ilerledikçe yüzlere tatlı bir tebessüm yayıldı. Çünkü gelen kişi hepsinin çok sevdiği Muhammed Emin'di^(sav). Yüce Allah onu göndermişti.



Herkes sevinçliydi. Hep bir ağızdan bağırıyorlar, "Muhammed Emin geliyor! İçimizde en güvenilir insandır o! Onun vereceği karara hepimiz uyarız."

Muhammed(sav) geldi ve gülümseyen yüzüyle onlara selam verdi. Son günlerde Mekke dışında olduğu için olanlardan haberi yoktu. Durumu ona anlattılar. Yanındakilere şöyle dedi: "Bana bir örtü getiriniz!"

Hemen bir örtü getirdiler. Örtüyü yere serdi. Hacerül Esved'i örtünün ortasına yerleştirdi. Herkes merakla onu izliyordu. Muhammed(sav) "Şimdi her kabilenin reisi, örtünün ucundan tutsun!" dedi.

Kabile reisleri örtünün uçlarından tuttular. Hep birlikte taşı yukarı kaldırdılar. Muhammed(sav), yükselttikleri noktadan Hacerül Esved'i alarak yerine yerleştirdi. Böylece bu kutsal taşı hep birlikte yerine koymuş oldular. Problem çözüldü. Herkes memnundu.

Hacerül Esved o günden beri Peygamberin koyduğu yerde öylece durur. Kâbe'ye gidip görenler ona dokunabilirler. Peygamberi hatırlar, ona selam verirler. Onu öpüp koklayanlar taşın hâlâ çok güzel koktuğunu söyler...



ISSIZ GECEDE DOĞAN GÜNEŞ

Muhammed(sav), artık kırk yaşındaydı. Pek çok şey görmüş, pek çok tecrübe edinmişti. İnsanların hali onu çok üzüyordu. Dünya üzerindeki haksızlıklar, yanlış inanışlar, düşmanlıklar, onu incitiyordu. Son günlerde her şeyden elini eteğini çekip yalnız kalmayı âdet edinmişti. Bunun için Mekke yakınlıklarındaki Nur Dağı'na gidiyor, Hira mağarasında derin düşüncelere dalıyordu. Allah'ı düşünmek ve onunla olmak onu rahatlatıyordu. Böyle zamanlarda eşi Hatice, ara sıra yanına gelerek ona yiyecek ve içecek getirirdi.

Muhammed(sav) yine birkaç gündür Hira'daydı. Yalnız başına huzur içinde Allah'a ibadet ediyordu. O gece diğer gecelerden çok farklıydı! Her yer çok sessizdi. Kuşlar susmuş, bütün varlıklar nefesini tutmuştu. Rüzgâr bile esmiyor, yaprak kımıldamıyordu. Hepsi sanki olacakları önceden sezmişti. Günlerden pazartesiydi. Vakit sabaha yakındı.



belirdi. Şimşek gibi aydınlık bir ışık bu
kile o vansımayla aydınlandı. Her yeri mis
sine. Tam o anda insan kalıbında bir melek belir
en büyük oca melekten binildi. Göz kamaştıracı
"melek" seslendi: "Oku!"

"Beni seçmiş. Hayret!.. Korku!.. Ürperti!.. Hay
ret!" dedi. "Ben okuma bilmem." diyebildi sadece.

Mekki'nin gücüyle kucakladı. İyice sıkı ve bıraktı. Ar

dan sonra

den

"Oku!" dedi Muhammed(sav)

Mekki'nin gücüyle bir daha kucakladı. İyice sıkı ve bıraktı. Ardından yi
ne seslendi:

den

"Oku! Soyle ne okuyayım?" diye sordu Muhammed(sav).

Bunun üzerine melek Cebrail, Allah'ın gönderdiği Kuran ayetlerini ona oku
du. "Oku! O Rabbin ismiyle oku!... O Rabbin, insanı bir kan pıhtısından ya
ratır. O, okuma kitabını kalem sahibidir. O, insana kalemle yazmayı öğretendir." ³

Hayretin ve ürperti içindeydi Muhammed(sav). Ona Kuran ayetleri inmiş
ti. Meleğin öğrettiklerini o da aynen okudu. Melekten öğrendiklerini aklına,
kalbine ve diline iyice yerleştirdi. O an ona peygamberlik görevi verilmişti.

İnsanların beklediği önder, görevi almıştı artık. Bundan böyle haksızlıklar
son bulacaktı. O, sonsuza giden mutluluk yollarını insanlara gösterecekti.

Muhammed(sav) artık bir peygamberdi. O güne dek üstünde görülen
işaretler doğrulanmıştı. Varlıklar o anın müjdesi ve sevinciyle dolmuştu.
Her biri kendi diliyle sanki şöyle diyordu: "Selam Muhammed'e! Selam Ceb
rail'e! Selam Kuran ayetlerine!"

3 Alak Suresi, 1-4. ayetler





VARLIKLARIN ONA SELAM VERİŞİ

Mekke, güneş ışıklarıyla yıkanırken Muhammed ^(sav) mağaradan çıktı. Tatlı bir ürperti tüm benliğini sarmıştı. Heyecan, korku, sevinç içinde titriyordu. Nur Dağı'ndan aşağı Mekke'ye doğru inerken varlıklar ona selam verdiler. Dağ, taş, ağaç, ot, o sabah dile gelmişti: "Allah'ın selamı Peygamberin üzerine olsun!" "Selam sana ey Allah'ın Peygamberi!"

Bu da neyin nesiydi? Varlıkların her biri tek tek konuşuyor, onun peygamberliğini kutluyordu. Peygamberimiz, gördükleri ve duydukları karşısında şaşkıncı. Birden gökten bir ses işitti. Başını kaldırıp o yöne baktı. Bu defa Cebrail, melek haliyle ona görünüyordu. Vahiy meleğinin ısıklar içindeki güzelliği ufkü kaplamıştı. Peygamberimize seslendi: "Muhammed! Sen Allah'ın peygamberisin. Bense melek Cebrail'im!"

Melek ona göründükten sonra bir anda kayboldu. Muhammed ^(sav), hızlı adımlarla dağdan aşağı indi. Hemen evine gitti. Hatice, eşini o saatte beklemiyordu. Onu böyle telaşlı ve korkulu görünce çok şaşırdı. Sebebinin öğrenmek istedi. Fakat sevgili Muhammed'i ^(sav) konuşacak halde değildi. Tır tır titriyordu. Sorular sorarak o anda onu bunaltmak istemedi. Sevgili Peygamberimiz, "Beni örtünüz! Beni örtünüz!" diye tekrarlıyordu.

Hz. Hatice onu yatağına yattırdı. Üstünü örttü. Peygamberimiz, bir süre dinlendi. Kendine geldikten sonra kalktı. Olanları Hatice'ye anlattı. Sonra şöyle dedi: "Korkuyorum Hatice! Bana bir şey olmasından korkuyorum!"

Güzel Hatice, Peygamberimizi rahatlatmıştı: "Korkacak ne var ki? Sen üzülme bu kadar. Allah senin gibi bir kulunu hiç bir zaman utandırmaz!"

Muhammed ^(sav) çok büyük bir görev almıştı. Onun için duyduğu bu korku çok normaldi. Onun yatıştığını gören Hz. Hatice, sözlerini şöyle sürdürdü: "Sen hep doğru söylersin. Akrabaya yakın ilgi gösterirsin. Herkes sana güvenir. Komşularına nazik ve kibar davranırsın. Fakirlere yardım edersin. Yetimleri korursun. Herkese iyilik yaparsın.

Beklenen peygamberin sen olduğundan ümitliyim."

Efendimiz sakinleşmişti. Eşinden aldığı destekle kendini daha iyi hissediyordu.

52.
GÜN

GÜNEŞ ÇOKTAN DOĞMUŞTU

Mekke'de imade sevme umut bevecan vardı Hz. Hatice'nin yıllardır belediği an gelmişti. Usun peygamber olacağını o zaten biliyordu. İlk olarak bu haberi kime verebileceğini düşündü. O anda aklına bilge akrabası Varaka geldi. Varaka artık yaşlanmıştı, gözleri görmüyordu ama hâlâ olayları en iyi şekilde yorumlayabilecek kabiliyete sahipti. Efendimizle birlikte onun yanına gittiler. Böyle büyük bir sırrı ancak onun gibi bir bilgeyle paylaşılabilirlerdi. Peygamberimiz vasadıklarını Varaka'ya anlattı.

O anlatırken onu dikkatle dinleyen bilge adamın yüzüne derin bir mutluluk yayıldı. Efendimizin anlattıkları bitince Varaka şöyle dedi: "Bu gördüğün melek Cibril'dir. Sen ise beklenen peygambersin!"

Yaşlı bilgeden duydukları bu sözler, onları rahatlatmıştı. Varaka okuduğu kitaplardan edindiği bilgilere dayanarak konuşuyordu: "Ah!... keşke," dedi. "ye-ni dine halkı çağırдың günlerde ben de genç olsaydım. Ve keşke insanlar seni Mekke'den çıkaracakları zaman hayatta olsam ve sana yardım edebilsem..."

Peygamberimiz çok şaşırdı. Sordu:

"Beni Mekke'den niçin çıkaracaklar?"

Varaka, bilge tavrıyla cevapladı:

"Kotu insanlar her zaman vardır. Sana kotu davranacaklar, sihirbaz diyecekler. Seni Mekke'den çıkaracaklar. Eğer o günlerde yaşarsam sana yardım edeceğim."

O güne dek dünyaya birçok peygamber gelmişti. Allah'ın var ve bir olduğunu insanlara bildirmişti. İnsanları kötülüklerden sakındırıp, doğru yola çağırıyordu. Bütün peygamberler, Hz. Muhammed'in geleceğini müjdelemişlerdi. İşte o gelmişti. Varaka çok sevinçliydi. Egildi Efendimizin alnından öptü. Son peygamberi görmüş olmanın mutluluğu yüzünden okunuyordu.



53.
GÜN

CEBRAİL'İN YENİDEN GELİŞİ

Efendimiz, dünyada işlenen haksızlıklara, kötülöklere dur demek için görev almıştı. Bunun için gecesini gündüzüne katması gerekiyordu. Eğer isteseydi, varlık içinde lüks bir hayat yaşayabilirdi. Çok güzel bir işi, ona yardımcı olan bir eşi vardı. Servet, itibar, akıl sahibiydi. Fakat o bütün bunları Allah yolunda kullanmak istiyordu.

Peygamberliğinin ilk günlerinden biriydi. Güzel Peygamberimiz yolda yürürken aniden bir ses duydu. Ses göklerden geliyordu. Çok güzel bir sestti bu! Sesin geldiği yöne dikkatle baktı.

O da ne!... Melek Cebrail, karşısında duruyordu. O kadar güzel, o kadar heybetliydi ki Peygamberimiz onu görünce ürperdi ve yere çöktü. Daha sonra yerden kalkarak evine doğru gitti. Dağda olduğu gibi yine vücudunu bir titreme tutmuştu. Eve varır varmaz Hz. Hatice'ye seslendi: "Beni örtünüz! Beni örtünüz!"

Tam o sırada yüce Allah, melek aracılığıyla emirlerini gönderdi. Gelen emirler şöyleydi: "Ey elbisesine bürünen! Kalk ve insanları Allah'ın cezalandırmasından sakındır. Rabbini büyük tanı. Elbiseni temiz tut! Günahlardan uzak dur."⁴



⁴ Muddemir Suresi: 1-5 ayetler

Melek artık ona sık sık görünür olmuştu. Peygamberimiz onu görmeye alışmıştı. Titremesi azalmış, korkusu kesilmişti. Cebrail, Allah'ın emirlerini ona ilettikçe Efendimizin içine huzur yayılıyordu. Yüzündeki peygamberlik nuru, her geçen gün daha da çok parlıyordu.



BİR TUTAM SEVİNÇ

H z. Muhammed'in peygamberliği şimdilik bir sırdı. Güvendiği kişiler dışında bu sırrını kimseye söylemiyordu. Çünkü halka duyurması için henüz Allah'tan emir gelmemişti.

İlk davetini eşi Hz. Hatice'ye yaptı. Hatice, ona çoktan inanmıştı. Hemen kelime-i şahadet⁵ getirdi. Ve böylece ilk Müslüman kadın oldu. Eşinden aldığı destek peygamberi çok mutlu etti.

Bir gün yine Muhammed'le^(sav) Cebrail, Mekke'nin üzerindeki tepede beraber diler. Cebrail insan kılığındaydı; Muhammed'e^(sav) namaz kılmayı öğretecekti. İlk önce topuğunu çimenliğe vurdu. Oradan tertemiz sular fışkırdı. Cebrail bu suyla abdestini aldı; Peygamberimiz de ondan gördüğü şekilde abdestini aldı. Namaz kılmak için temiz olmak çok önemliydi. Ardından Cebrail ona nasıl namaz kılması gerektiğini gösterdi. Birlikte namaz kıldılar. Sonra melek ortadan kayboldu.

Peygamberimiz sevinçliydi. Allah'ın istediği şekilde namaz kılmayı öğrenmişti. Heyecan içinde evine geldi. Öğrendiklerini eşi Hz. Hatice'ye de öğretti. Birlikte ilk namazlarını kıldılar. İkisinin de içinde tarifsiz bir mutluluk vardı. Çünkü namaz kılmak çok ama çok güzeldi.



⁵ Kelime-i şahadet: 'Eşhedü en lâilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdullah ve resulu-hu' sözlerini dile getirmektir. 'Şahadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şahadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve elçisidir' anlamına gelir.



55.
GÜN

İLK MÜSLÜMAN ÇOCUK ALİ

Ali, oldukça sevimli bir çocuktur. Henüz on yaşındaydı. Peygamberin evinde ve dızının dibinde büyüyordu. Muhammed'in(sav) çocukları ve minik Zeyd ile bu arada mutlu günler geçiriyordu.

Ali, son günlerde yaşadığı evde tatlı bir heyecan hissetmişti. Hatice yengesi çok sevinçliydi. Canından çok sevdiği amcaoglu Muhammed'in(sav) gözlerinde ise farklı bir ısıltı vardı. Her zamankinden daha çok düşünüyor ve daha az uyuyordu. Ali, bu tatlı halin sebebini anlamak istiyordu.

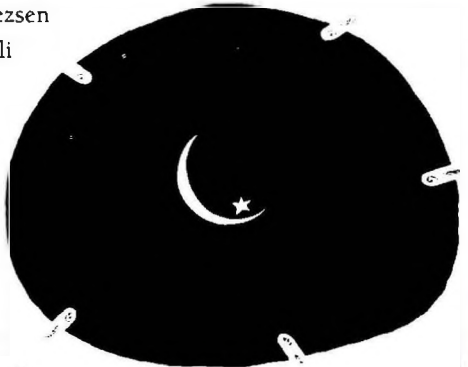
Bir gün, o güne kadar hiç görmediği bir şeyle karşılaştı. Çok sevdiği amca oğlu Muhammed(sav) ve yengesi Hatice, namaz kılıyorlardı. Öylece durup bir muddet onları seyretti. Ne güzel bir seydi bu! Hallerinden çok mutlu oldukları anlaşılıyordu. Onlara çok özendi. Bekledi. Namazları bitince sordu: "Nedir bu?"

Güzeller güzeli Muhammed(sav), Ali'ye sevgiyle baktı. Hatice'den sonra ikinci davetini Ali'ye yapacaktı: "Bak Ali" dedi. "Bu, namazdır. Biz, namaz kılarak Allah'a ibadet ediyoruz. Ben Allah'ın görevlendirdiği bir peygamberim. Seni de bir olan Allah'a ibadet etmeye davet ediyorum."

Ali, bir süre düşündükten sonra cevap verdi: "Benim hiç görmediğim, işitmediğim bir şey bu. Fakat babama sormadan bir şey diyemem."

Peygamberimiz, henüz yeni dini halka duyurmak üzere Allah'tan emir almadığı için Ali'ye şöyle dedi: "Ali!... Söylediklerimi istersen yap. Yapmak istemezsen de gördüklerini ve duyduklarını gizli tut. Kimseye bir şey söyleme."

Ali, sır tutan bir çocuktur. Peygamberin sırrını kimseye söylemeyeceğine dair söz verdi. O gece hep amca oğlunun kendisini davet ettiği yeni dini düşündü. Ve sonunda kararını verdi. Sabah olunca heyecanla Peygamberimizin yanına koştu ve:



“Allah beni yaratırken hiç kimseye sormadı. Ben ona ibadet edip etmeyeceğimi başkasına neden sorayım ki!” dedi. Ardından kelime-i şahadet getirdi. Muhammed^(sav) çok sevinçliydi. Böylece Ali, ilk Müslüman çocuk olmuştu.



İKİ MUTLU ÇOCUK

Ali ile Zeyd, dünyanın en şanslı çocuklarıydılar. Çünkü onlar yerde ve gökte övülmüş, güzeller güzeli Muhammed Peygamberin evinde kalıyorlardı. Bu herkese nasip olmazdı. Ali'den sonra Zeyd de Müslüman olmuştu. Onlar Peygambere inanmış ilk Müslüman çocuklar olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Peygamberimizin dizinin dibinde en güzel din İslâm'ı öğreniyorlardı.

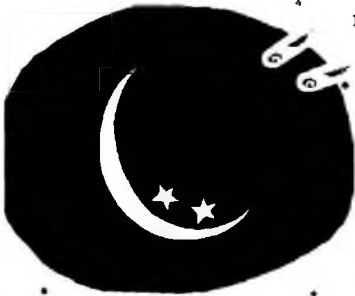
Ali artık bir an olsun Peygamberimizin yanından ayrılmıyordu. Kırlarda, dağlarda hep onunla geziyordu. Birlikte namaz kılıyorlardı. Ali, bundan büyük zevk alıyordu.

Ali'nin annesi, oğlunun Efendimizin yanından ayrılmadığını, onunla birlikte hiç görülmemiş bir şekilde Allah'a ibadet ettiğini duymuştu. İslâm'ın nasıl bir din olduğunu bilmediğinden çok telaşlıydı. Bir gün eşi Ebu Talip'e: “Dikkat et, oğlun Muhammed'le çok dolaşıyormuş. Ona bir şey olmasından korkuyorum.” dedi.

Ebu Talip anlayışlı biriydi. Neler olup bittiğini öğrenmek için evinden çıktı. Yeğeni ile oğlunun nerede olduğunu öğrendi ve yanlarına gitti. Peygamberimiz ile Ali, Mekke'nin dışında bir vadide namaz kılıyorlardı. Ebu

Talip onları uzun uzun seyretti. Namazları bittikten sonra da yaklaşıp sordu: “Sevgili Muhammed'im, bu din ne dinidir?”

Peygamber her zaman olduğu gibi yine doğruyu söyledi: “Amcacığım! Bu en güzel din İslâm'dır. Bu yola davet edeceklerimin başında sen varsın. Sen buna herkesten çok layıksın. Putlara ibadet etmekten vazgeç. Bir olan Allah'a ibadet et.” dedi.



Ebu Talip biricik yeğeninin asla yalan söylemeyeceğini biliyordu. Bir süre düşündü. Eğer yeğeninin söylediğini yaparsa çevresindeki insanlar ona ne derdi! Bundan çekindiği için şöyle cevap verdi: “Ben eski dinimden ayrılmam. Fakat sen yeni dinine devam et. Yemin ederim ki ben yaşadıkça kimse sana bir kötülük yapamaz.” Sonra oğlu Ali’ye döndü ve: “Canım oğlum, senin düşüncen ne?” diye sordu.

“Babacığım” dedi Ali; “ben Allah’a ve onun gönderdiği peygambere inandım. Ona uydum. Onunla namaz kıldım.”

“Sana da bu yakışır.” dedi Ebu Talip. “O seni iyiliğe davet eder. O ne derse onu yap ve hiçbir zaman yanından ayrılm.”

Ali, babasından duyduklarına çok sevindi. Şimdi gönlü daha rahattı.



EN GÜVENİLİR ARKADAŞ

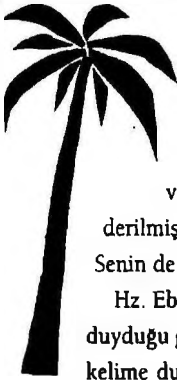
Efendimiz, henüz insanları açıktan açığa İslâmiyet’e davet etmeye başlamamıştı ama, yeni bir din getirdiği, ve o dinin peygamberi olduğunu söylediği kulaktan kulağa yayılmıştı.

Sevgili Peygamberimizin çok sevdiği ve güvendiği bir arkadaşı vardı. Arkadaşının adı Ebu Bekir’di. Hz. Ebu Bekir, kimseyi incitmez, hiç yalan söylemezdi. Doğru sözlü, güler yüzlüydü. Kuskünleri banşırır, kini, nefreti sevmezdi. Mekkeliler bir sorun olunca gidip ona danışarlardı. Efendimizden sonra insanların en güvendiği insan oydu.

Hz. Ebu Bekir oldukça zengindi. Sık sık Mekke dışına çıkar, alış veriş yapardı. Peygamberlik Efendimize verildiğinde yine şehir dışındaydı. Ebu Bekir şehre döndüğünde komşuları evine gittiler. “Muhammed, peygamber olduğunu söylüyor. Putlara tapmamızı istemiyor. Biz putlarımızdan asla vazgeçmeyiz. Senin gelmeni bekledik. Arkadaşına git, ne yapacaksan yap!” dediler.

Hz. Ebu Bekir duyduklarına şaşırды. Hemen kalktı ve arkadaşının yanına gitti. Peygamberimiz, arkadaşını sevgiyle karşıladı.





Hız. Ebu Bekir ona hep "Kasım'ın babası" derdi. Yine öyle seslendi: "Kasım'ın babası! Peygamber olduğunu söylediğin doğru mu? Putları reddediyormuşsun. Halkın dinine inanmıyormuşsun!"

Efendimiz biricik arkadaşına gülümseyerek baktı ve cevap verdi: "Evet Ebu Bekir! Ben sana ve bütün insanlara gönderilmiş bir peygamberim. İnsanları bir olan Allah'a davet ediyorum. Senin de iman etmeni istiyorum."

Hız. Ebu Bekir canından çok sevdiği arkadaşına sevgiyle baktı. Ona duyduğu güven sonsuzdu. O güne dek onun ağzından yalan yanlış tek kelime duymamıştı. O öyle diyorsa bu elbette doğrudu. Bir an bile beklemeden, "Ben bir olan Allah'a yöneldim. Ve Muhammed'in onun peygamberi olduğuna inandım." dedi.

Sevgili Peygamberimiz çok sevinmişti. En sevdiği arkadaş Müslüman olmuştu. Kendisine böyle bir arkadaş verdiği için Allah'a sonsuz şükretti.

Hız. Ebu Bekir'i, Muhammed'i^(sav) peygamberlikten vazgeçirmesi için gönderenler, onun Müslüman olduğunu duyunca çok şaşırdılar. Çok sevdikleri ve güvendikleri ikinci insan da Müslüman olmuştu...



EN GÜZEL DİN İSLÂM

Peygamberimize inananların halkası git gide büyüyordu. Hız. Ebu Bekir erkekler arasında, Hız. Hatice kadınlar arasında, Ali ile Zeyd ise çocuklar arasında İslâmiyet'i ve Muhammed'in^(sav) Allah'ın peygamberi olduğunu anlatıyorlardı.

İnsanlar bu dini çok sevdiler. Bu din kardeşlik diniydi. Müslüman olan herkes kardeş sayılıyordu. Bu çok hoşlarına gitmişti. Bundan böyle birbirlerini üzmeden, incitmeden kardeşçe yaşayacaklardı.

Yeni dinde herkese özgürlük hakkı vardı. Kadın, çocuk, genç, köle... Hayvanın bile incitilmesine izin verilmiyordu. Yaşlıya saygı vardı, küçüğe ise bol sevgi... Bu ne güzel bir dindi! İslâm, kölelere hürriyet verilmesini, kadınlara hürmet, çocuklara şefkat gösterilmesini istiyordu.

Her çağda olduğu gibi o çağda da kötü insanlar vardı. Fakirler eziliyor, düşkünler dışlanıyordu. Yoksul insanlar zenginlerin yanında köle olarak çalıştırılıyordu. Köleler, efendilerinin izniyle hareket ediyor, onların istediği gibi yaşıyorlardı.

Yüce Allah tüm insanların saygı ve sevgi görmesini istiyordu. Bunun için biricik peygamberi Muhammed'i(sav) görevlendirmişti. İslâm dininin sevgi, barış ve kardeşlik dini olduğunu ve her insanın birbiriyle eşit olduğunu herkes bilmeliydi. Güzeller güzeli Peygamberimiz bunun için çırpınıyordu.



MÜSLÜMAN KÖLE BİLÂL

Bilal, zenci bir köleydi. Efendimizi çok seviyordu. Onun peygamber olduğunu duyduğunda hemen ona inanmış, Müslüman olmuştu.

Yeni dinin hızla yayılışı, inatçı ve kötü insanları çok telaşlandırıyordu. Putperestler bir araya geldiler. Bu meseleyi uzun uzun konuşup, tartıştılar. Sonunda bir karara vardılar. Peygamberimize inananlara her kötülüğü yapacaklardı.

Hız. Bilal'in efendisi de putperestti. Çok acımasız biriydi. Bilal'in Müslüman olduğunu öğrenmişti. Dininden dönmesi için ilk önce onu aç ve susuz bıraktı. Fakat Hız. Bilal, dininden dönmedi. Efendisi bu defa boynuna ip takarak onu yerde sürüklemeye başladı. Hız. Bilal Rabbini ve Peygamberini o kadar çok seviyordu ki işkencelere katlandı, inancından vazgeçmedi. Efendisi hayret ve öfke doluydu.

Bir öğle üzeri onu kızgın kumlara yatırdı. Üstüne büyük bir kaya parçası koydu. Ve şöyle dedi: "Söyle! Muhammed'in peygamber olmadığını söyle! Allah'a değil, putlara inandığını söyle!"

Hız. Bilal acı içinde inliyor bir yandan da şöyle diyor: "Allah birdir! Muhammed onun peygamberidir!"

Tam o sırada Hız. Ebu Bekir oradan geçiyordu.



Bilal'in kızgın kayalar altında inim inim inlediğini görünce deliye döndü. Hemen Bilal'in efendisinin yanına gitti. "Sen hiç Allah'tan korkmaz mısın?! Bu zavallıya ne zamana kadar işkence edeceksin böyle!" diye çıkıştı.

Bilal'in efendisi: "Kurtulmasını istiyorsan onu benden satın alabilirsin." dedi.

"Bilal'in özgürlüğü karşısında ne istiyorsun?" diye sordu Hz. Ebu Bekir.

"Üç köle ve yüklüce para." dedi adam keyifle.

Hz. Ebu Bekir "Onların hepsini sana veriyorum" dedi ve Bilal'i kayaların altından kurtardı.

Birlikte Efendimizin yanına gittiler. Sevgi dolu Peygamberimiz, dini uğru-na onca acıya katlanan Bilal'i kucakladı. Ardından arkadaşı Hz. Ebu Bekir'e şöyle dedi: "O artık senin kölen mi oldu?..."

Hz. Ebu Bekir, "Hayır! Ben onu özgür bıraktım." dedi.

Efendimiz sevinçle Hz. Bilal'e baktı. Artık Bilal'den daha mutlusuz yoktu.

Gelecek günlerde Peygamberimiz, Bilal'e çok önemli bir görev verecekti. Sesi çok güzel olan Hz. Bilal, Müslümanları namaza çağırarak için ezanı oku-yacak ilk kişi olacaktı.



ON AMCA ALTI HALA

Kuran'ın emirleri çok güzeldi. İnsanları iyiliğe ve güzelliğe çağırıyordu. Cenneti müjdeliyordu. Allah'ın yarattığı güzellikleri bildiriyordu. Onun bizi çok sevdiğini anlatıyordu. Peygamberimiz, bütün bunları duyur-mak için sabırsızlanıyordu. Fakat insanları yeni bir dine davet etmek, hiç kolay değildi. Mutlaka ona karşı çıkanlar olacaktı. Bunun için güç birliğine ihtiyaç vardı. O günlerde Mekke'de kimin ailesi güçlüyse ona dokunulmaz-

dı. Peygamberimizin tam on amcası var-

dı. Onlar yardım ederse bu iş daha

kolay olurdu. Fakat içlerinden

bir kaç dışında diğerleri katı

yürekliydiler. Laftan anlamı-

yorlardı. Çirkin sözler söylü-

yor, kötü işler yapıyorlardı.



Bunların başında Ebu Leheb isimli amcası geliyordu. Ebu Leheb, sevgiden habersizdi. İyilik nedir bilmezdi. Güzel sözden anlamazdı. Kalbi sanki taşandı.

Peygamberimizin iyi kalpli amcaları da vardı. Bunlardan biri Abbas'tı. Onunla çok samimiydiler. Yaşları birbirine çok yakındı. Beraber büyümüşlerdi. Abbas, Efendimizi çok severdi.

Abbas'ın dışında, amcaları Ebu Talip ve Hamza da yeğenlerine karşı sevgi doluydular. Efendimizin saçının bir teline dahi zarar gelmesini istemezlerdi. Onu gözleri gibi korur, üstüne titrerlerdi. Halaları da nur tanesi yeğenlerini el üstünde tutarlardı. Ona çok güvenirlerdi.

On amca, altı hala! Acaba hangisi onun yanında yer alacaktı?...



GÜZEL İNSANLAR EN GÜZELE KOŞUYOR

Peygamberimiz Allah'tan aldığı emirleri insanlara bildirmek için hiç durmadan çalışıyordu. Biricik arkadaşı Hz. Ebu Bekir, en büyük yardımcısıydı.

Hz. Ebu Bekir'in Osman adında çok sevdiği bir arkadaşı vardı. Osman, çok utangaçtı. Tath dilli, güler yüzlüydü. Oldukça da cömertti. Hz. Ebu Bekir, Osman'a Peygamberin getirdiği yeni dini anlattı. İslâm'ın güzelliğini onunla paylaştı. Onun Müslüman olmasını çok istiyordu. Bir gün birlikte Peygamberimizin yanına gittüler. Allah'ın elçisi, Osman'ı güler yüzle karşıladı. Ona şöyle dedi: "Allah'ın en güzel evi olan cenneti iste! Ben sana ve bütün insanlara bunları bildirmek için gönderilmiş bir peygamberim!"

Onun güzel sözü, güler yüzünden Osman çok etkilenmişti. Hemen kelime-i şahadet getirdi ve Müslüman oldu. Ardından bir yolculuk sırasında gördüğü rüyayı anlattı: "Bundan bir süre önce Mekke dışına çıkmıştım. Yol-da mola verip uyuduğumuz sırada bir ses işittim.

O ses şöyle diyordu: "İnsanlar uyanın! Peygamberlik Mekke şehrine indi. O Ahmed'dir!" Bir şey anlamamıştım. Buraya gelince o peygamberin, siz olduğunuzu öğrendim."

Osman büyük bir sevinç yaşıyordu. Ansızın bir hazineye kavuşmuş gibiydi.



Aklı, kalbi ve ruhu yeni din ve Peygamber sevgisiyle dolmuştu. Günlerini mutlu ve huzurlu geçiriyordu. Onun Müslüman olduğunu duyan amcası çok sinirlendi. Bir gün Hz. Osman'ı bir direğe bağladı ve ona şöyle dedi: "Demek sen putlarımızı bırakıp, Allah'a tapıyorsun. Muhammed'in söylediklerine inanıyorsun öyle mi?! Sen Müslümanlıktan vazgeçip putlara tapmadıkça seni bırakmayacağım!"

Hız. Osman cesurdu. İnandığı bir işten onu kimse vazgeçiremezdi. Hemen cevap verdi: "Vallahi, ben Müslümanlıktan asla vazgeçmem!"

Bu tehdidine rağmen inancından vazgeçmediğini gören amcası, sonunda onu salıverdi.

Hız. Osman artık Peygamberimizin yanından ayrılmıyordu. Kuran'ı ezberleyerek hafız olmayı aklına koymuştu. Peygamberimiz de Osman'ı çok seviyordu. Onun gibi terbiyeli ve iyi huylu birinin Müslüman olması onu çok sevindirmişti.

Hız. Osman öyle terbiyeli ve edepli ki kimsenin yüzüne bakarak konuşmazdı.

Peygamberimiz bu güzel insanı, kızı Hız. Rukiye ile evlendirdi. Birlikte çok mutlu oldular. Hız. Osman, iki hazineye birden kavuşmuştu. Hem Müslümanlıkla şereflenmiş, hem de Peygamberimize damat olmuştu. Bu bulunmaz bir mutluluktur. Kuran'ın güzelliğini her yerde duyurmak istiyordu. Artık Peygamberimizin, Hız. Ebu Bekir ve Ali'nin yanında Osman gibi güzel bir insan daha vardı.





EN GÜZEL İSİM

Peygamberimizin etrafında oluşan sevgi çemberi gitgide büyüyordu. Onun çağrısına uyanlardan biri de Abdül Amr'dı. O, Hz. Ebu Bekir'in yakın arkadaşıydı. Onu Peygamberimizle ve İslâm'la tanıştıran Hz. Ebu Bekir'di.

Abdül Amr, sevgili Peygamberimizin yanından bir an bile ayrılmak istemiyordu. Ondanduyduğu her söz, onun için çok önemliydi.

Sevgili Peygamberimiz, Müslümanların güzel isimler taşımasını isterdi. Abdül Amr'ın ismi Peygamberimizin hoşuna gitmiyordu. Çünkü bu isim, 'Amr'ın kulu' anlamına geliyordu. Oysa Amr, yine bir insan ismiydi. İnsan insana nasıl kul olabilirdi?! İnsan yalnızca Allah'ın kuluydu.

Bunun için sevgili Peygamberimiz, Abdül Amr'ın ismini değiştirmek istedi. Bu isteğinin sebebini ona anlattı. O da isminden rahatsızdı. Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz, ona çok güzel bir isim buldu. Abdül Amr'ın ismini Abdur Rahman taktı.

Abdur Rahman, 'Rahman'ın kulu' anlamına geliyordu. Rahman, Allah'ın isimlerinden biriydi. Onun sevgisini anlatan ismiydi. 'Yaratıklarını çok seven' demekti. Hz. Abdurrahman yeni ismini çok beğenmişti... Peygamberimizin ışıltılı yüzüne teşekkür dolu baktı. Yeni dini ve yeni ismiyle artık o, bambaşka bir insandı.



ONA SÜT VEREN KUZU

Koyunlarla kuzular çiçekli kırlarda neşeyle otluyordu. Başlarında, Abdullah bin Mesut vardı. Abdullah, kuzucukların iştahlı otlayışlarına dalıp gitmişti. Tam o sırada Peygamberimiz ile arkadaşı Hz. Ebu Bekir çıktılar. Abdullah'a selam verdiler. Hz. Ebu Bekir sordu: "Bize verecek sütün var mı?"

"Bu koyunlar benim değil" dedi Abdullah. "Onun için size süt veremem!..."



Bunun üzerine Peygamberimiz "Peki sürünün içinde hiç süt vermeyen minik bir kuzu var mı?" diye sordu. Abdullah, minik bir kuzu alıp getirdi. Peygamberimiz, kuzunun kıvrık tüylerini okşadı. Ardından elini onun minik memelerine koydu ve dua etti. Abdullah'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çünkü o minicik kuzunun memelerinden süt akıyordu. Hz. Ebu Bekir koşup bir tas getirdi. Kuzunun sütünü sağdılar. Hep birlikte o süttten doya doya içtiler. Sevgili Peygamberimiz daha sonra kuzunun memesine: "Kuru" dedi. Peygamberimizin bu sözü üzerine kuzunun memeleri kurudu. Eskisi gibi sütsüz kaldı. Onlar teşekkür edip oradan ayrılırken Abdullah şaşkınlık içindeydi. Aradan bir kaç gün geçti. Abdullah bu olayı unutamıyordu. Daha fazla dayanamadı. Sordu soruşturdu. Peygamberimizin yanına koştu. Peygamberimiz onu sevgiyle kucakladı. Ardından onu İslâm'a davet etti. Abdullah, çoktan kararını vermişti. Bir an bile beklemeden Müslüman oldu. Sevgili Peygamberimizden Kuran okumayı öğrendi. Kuran'ı ezberleyip hafız olacaktı. Mutlulukların en güzelini Peygamberimizin yanında bulmuştu. Bunun için çok sevinçliydi.



SELAMIN GÜZELLİĞİ

Yüce Allah, sevgili Peygamberine sık sık selam gönderirdi. Melek Cebrael, Efendimizin yanına her gelişinde ona, Allah'ın selamını iletirdi.

Peygamberimiz, eşi Hz. Hatice'nin yanındaydı. Melek Cebrael gelmişti. Hz. Hatice, onu görmüyordu. Fakat Peygamber onunla görüşüyordu. Cebrael gittikten sonra Peygamberimiz, Hz. Hatice'ye şöyle dedi: "Ey Hatice! Cebrael, yüce Allah'tan sana selam getirdi."



Hız. Hatice sevinçten uçacak gibi oldu. Yüceler yücesi Allah, ona selam göndermişti. Demek ki onu çok seviyordu. Demek ki ona daha çok kullukta bulunmalıydı. Gözleri sevinçle parladı. Ardından bu güzel selama karşılık verdi. Allah'ına şükretti.

Sevgili Peygamberimiz, selamı Müslümanlar arasında yayıyordu. Çünkü yüce Allah, kullarının sevgiyle selamlaşmasını istiyordu.

O güne kadar selam nedir bilmeyenler her karşılaştıklarında birbirlerine “Selamun Aleyküm” diyorlardı. Bunun anlamı, “Selam sana ve omzunda taşıdığın iki meleğe olsun.” demekti. Karşılarındaki kişi de: “Aleyküm Selam” yani “Selam sana ve senin de meleklerine olsun.” diye karşılık veriyordu.

“Selam” demek iyilik demekti. Selam, sevgi demekti. Selam; barış, kardeşlik, güzellik demekti. Bunun için selam, Müslümanlar için önemli bir işaretti.

Selamın güzelliğini bilmeyenler onun ne olduğunu anlamadılar. Bilenler ise onu her tarafta yaydılar. Müslümanlar birbirlerinin yanına girerken hep selam verdiler. Birbirlerine karşılıklı dua ederek sevgi ve bağlıklarını daima sundular.



BESMELENİN GÜZELLİĞİ

Yüce Allah, insan için dağların arasından tatlı sular akıtmıştı. Dallara lezzetli meyveler takmıştı. Dünyayı insana süslü bir beşik yapmıştı. Sayılamayacak kadar çok güzelliği insana hediye etmişti. Bunun karşılığında da sadece kendisinin anılmasını istemişti. Bunun için sevgili Peygamberimizin dilinden Allah'ın adı hiç düşmezdi. O, verdiği bütün nimetler için her fırsatta Allah'a teşekkür ederdi.

O, her işinde Allah'ı anıyordu. Onun adını anmadan hiç bir iş yapmıyordu. Bir işe başlayacağı zaman: “Bismillah” diyordu. “Bismillah” demeden ağzına lokma koymuyordu; bir yudum su bile içmiyordu. “Bismillah” demeden uyumuyordu. Her sabah yatağından “Bismillah” diyerek kalkıyordu. Evden dışarı çıkarken ve eve girerken yine “Bismillah” diyordu. O, Yaratıcı'yı bir an bile unutmuyordu. Onun adını anmaktan sonsuz mutluluk duyuyordu. Müslümanların da böyle yapmasını istiyordu.

Çünkü her şeyin sahibi, yüce Allah'tı. Her şeyi veren O'ydu. Sürekli bizi gözetken O'ydu. Nefeslerimizin sayısını bilen O'ydu. Bunun için onun adını anmak, ona şükretmek gerekiyordu.

Sevgili Peygamberimiz insanlara en güzel örnekti. Onun bu incelik



dolu davranışları Müslümanları çok etkilemişti. Onlar da Peygamberimiz gibi yaptılar. “Bismillah” demeden yemek yemediler; su içmediler; uyumadılar; gezmediler. Bunun için yeni din İslâm’a girenler kısa sürede çok ince, çok anlayışlı, kibar insanlar oldular. Daima Allah’a şükrettiler. Birbirlerine teşekkür etmeyi öğrendiler. Çünkü teşekkür, yapılan iyiliği bilmek demektir. Allah’ın adını anmak ve ona teşekkür etmek mutlulukların en güzeliydi.



İLK DAVET

Muhammed’in(sav) bir peygamber olduğu kulaktan kulağa yayılmıştı. Ona inananların sayısı her geçen gün artıyordu. Fakat yine de her şey gizliydi. İnsanları açık açık İslâm’a davet etmesi için Peygamberimize henüz izin verilmemişti. Bir gün Melek Cibril gelerek Allah’ın emrini iletti: “Önce yakın akrabalarını davet et!”

Artık beklenen emir gelmişti. Peygamberlik görevini açıklama zamanıydı. Peygamberimiz, Hz. Ali’yi çağırıp şöyle dedi: “Yüce Allah bana, yakınlarımdan başlayıp onları uyarmamı emretti. Fakat ne zaman onlara böyle bir koldan bahsetsem beni sevmediğim şeylerle suçluyorlar.”

Hız. Ali, Peygamberimizin söylediklerine hak verdi. Bu, gerçekten zor bir işti.

Efendimiz sözlerini şöyle sürdürdü: “Sadece bir kişilik et yemeği yap. Bir kâse de süt hazırla. Akrabalarımızı çağır. Bu akşam onlara davetimi yapacağım.

Hız. Ali heyecanlıydı. Söyleneni yaptı. Tek kişilik et yemeği ve bir kâse süt hazırladı; sonra bütün akrabalarını çağırdı. Kırk beş kişi geldi. Hız. Ali, sofrayı kurdu. Bir tabak yemek hangi birine yetecekti?! Allah’ın Elçisi, “Bismillah” dedi ve yemeğe başladı. Ardından misafirler de başladılar. O an bir peygamberlik mucizesi gerçekleşiyordu. Tek kişilik et yemeği ve bir kâse süt, kırk beş kişiye yetmişti. Herkesin karnı doymuştu. Bu duruma şahit olan Ebu Leheb’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu olana inanamıyordu. Yoksa yegeni bir peygamber miydi? Etraftakilerin de böyle düşüneceğini bildiği için şöyle dedi: “Ev sahibiniz sizi büyüledi!”



Misafirler hemen ayağa kalktılar ve tek tek evden çıkıp gittiler. Ebu Leheb'in bu davranışı yüzünden Peygamberimiz, davetini yapamamıştı. Fakat yılmadı. Ertesi gün yine aynı şekilde onlar için sofralar hazırlattı ve onları davet etti. Hepsi yenden geldi. Yemeklerini yediler. Yemekten sonra

Efendimiz, onlara şöyle dedi: "İyi insan yalan söylemez. Bense asla yalan söylemem. Size şunu bildirmek isterim ki: 'Allah birdir ve tektir. Sizi Allah'a ibadet etmeye davet ediyorum. Ben O'nun peygamberiyim. Size ve bütün insanlara peygamber olarak gönderildim. Onun emirlerini size iletmekle görevliyim. Davetime uymanızı diliyorum. Allah, bana peygamberlik verdi. Bana destek olmanızı istiyorum.'

Kimseden ses çıkmadı. Herkes susmuş, başını önüne eğmişti. Bu sırada henüz on iki, on üç yaşlarında olan Hz. Ali ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Sana ben destek olacağım!"

Amcaları güldüler. Bir çocuk nasıl böyle bir işe cesaret edebilirdi! Peygamberimizin halaları bu davete sıcak baktılar. Çünkü çok küçük yaşlardan beri yanlarında büyüyen yeğenleri, o güne dek bir kez bile yalan söylememişti. O öyle diyorsa mutlaka doğruydı. Ona sevgiyle bakarak oradan ayrıldılar.

Ebu Leheb, çok bozulmuştu. Bu işe ömrünün sonuna kadar karşı çıkacağı her halinden belliydi. Davetliler dağılırken o öfkeyle burnundan soluyordu.

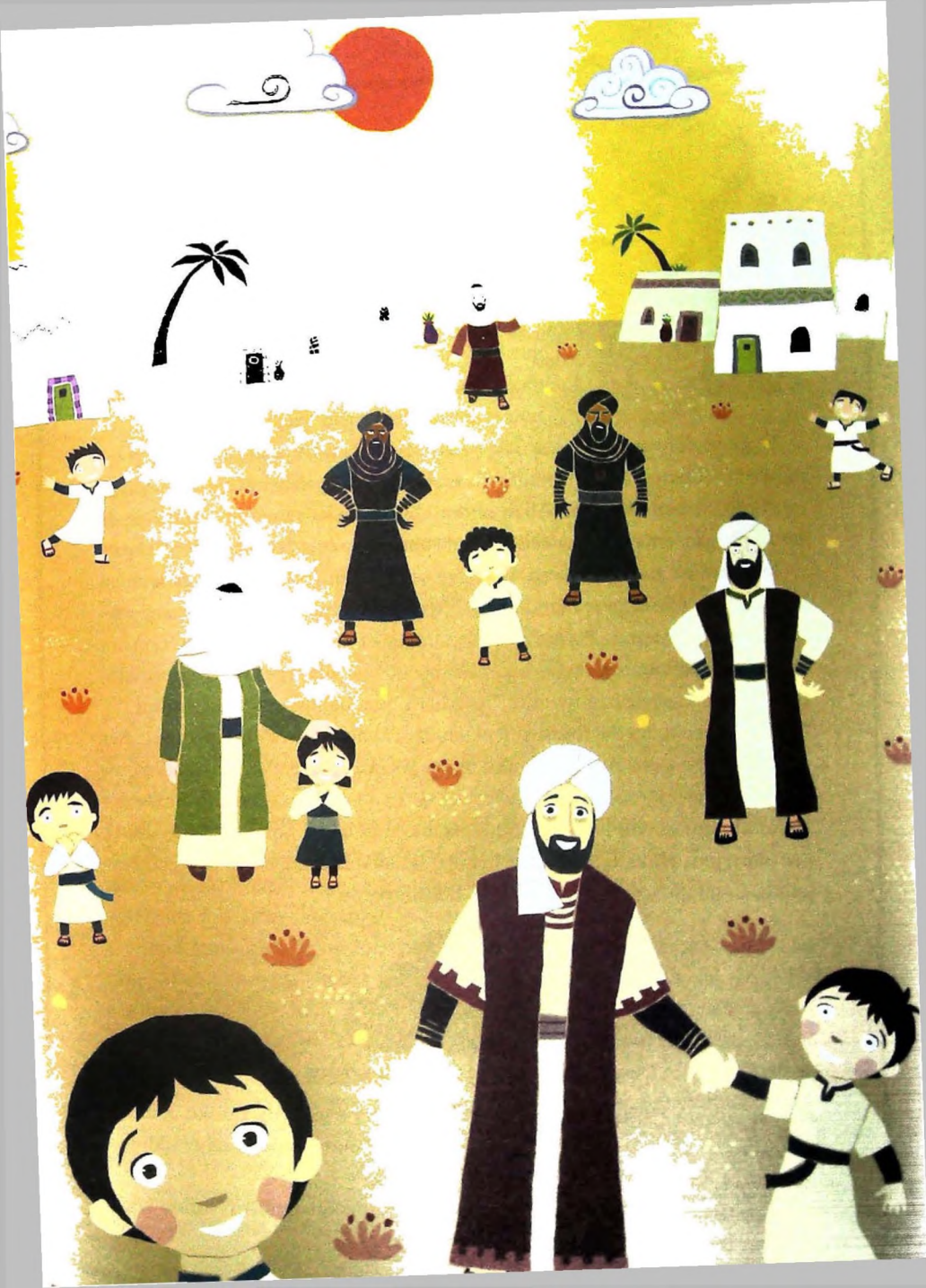


PEYGAMBERİMİZ SAFA TEPEİNDE

Efendimize akrabalarından sonra tüm insanlara peygamberliğini açıklaması için Allah'tan emir gelmişti. Peygamberimiz, artık insanları açık açık İslâm'a davet edecekti.

Mekke'de önemli bir şey olduğu zaman haberi verecek kişi, Safa tepesine çıkar ve oradan halka seslenirdi. O gün de Safa tepesinde biri vardı. Bu kişi şöyle sesleniyordu: "Ey Kureyşliler! Geliniz, buraya toplanınız. Size önemli bir haberim var!"

İnsanlar bir anda o tarafa doğru yöneldiler. Safa tepesindeki adam kimdi?





Ne söyleyecekti? Yoksa düşman mı saldırıyordu! Savaş mı vardı? Merak içinde koşuştular. Safa tepesinin etrafı bir anda kalabalıklaştı. Safa tepesinde duran adam çok sevdikleri, çok güvendikleri birisiydi. Merak içinde seslendiler: “Muhammed, bizi buraya niçin topladın?”

Halkın şaşkın bakışları arasında Allah'ın Elçisi gür bir sesle cevap verdi: “Size bu dağın arkasında düşman topluluğu var. Çok yakında üzerinize hücum edecekler desem, bana inanır mısınız?”

O güne dek onun bir kez bile yalan söylediğini duymamışlardı. Hep bir ağızdan “Elbette inanırız! Sen doğru sözlüsün. Asla yalancı değilsin.” dediler.

“Öyle ise beni dinleyin: Allah birdir. Ondan başka yaratıcı yoktur. Ben de onun peygamberiyim. Eğer dediklerimi kabul ederseniz cennete gideceksiniz.”

İnsanlar bir anda sessizleşti. Böyle bir şey beklemiyorlardı. Birçoğu içinden onun doğru söylediğine inandı. Fakat bazı kötü kalpli insanlar ona karşı çıktılar. Bunların başında Peygamberimizin amcası Ebu Leheb geliyordu. Ebu Leheb'in gözü dönmüş gibiydi. Eline bir taş aldı ve Safa tepesine doğru fırlattı. Bir yandan da şöyle bağıyordu: “Kahrolası! Bizi bunun için mi topladın!”

Ebu Leheb'in bu davranışı gerçekten üzücüydü. Fakat Peygamberimiz her türlü zorluğu göze almıştı. Çünkü aldığı görev çok büyük, çevresindeki insanlar ise gerçeklerden habersizdi. Amcası Ebu Leheb'in sevgisiz ve kaba bir insan olduğunu çok iyi biliyordu. Ona acıyarak baktı. Sonra Allah'ın var ve bir olduğunu halka bildirmenin huzuru içinde oradan ayrıldı. Böylece Peygamberimiz ilk açık davetini yapmış bulunuyordu...



EN SABIRLI PEYGAMBER

Gül kokulu Peygamberimiz, derin düşünceler içindeydi. Çünkü o, aldığı görevi hakkıyla yerine getirmek istiyordu. Onun bir peygamber olduğunu herkes bilmeliydi.

O günlerde Mekke dışında büyük bir panayır kurulmuştu. Adına Ukaz panayır derlerdi. Bu panayır her yıl kurulurdu.

Burada alış veriş, çeşitli eğlenceler ve gösteriler yapıldı. Bu yıl da yine oldukça kalabalıktı. Allah'ın Elçisi de insanlara doğruları bildirmek için oradaydı. Halka seslendi: "Ey İnsanlar!... Beni dinleyin!... 'La ilahe illallah; Allah'tan başka ilah yoktur' deyin kendinizi kurtarın."

Orada bulunan insanlar, ona inanıp güveniyorlardı. Onun davetine uyabilirlerdi. Fakat Peygamberimizi adım adım takip eden birisi vardı. Bu amcası Ebu Leheb'ten başkası değildi. Hemen ortaya atılarak seslendi: "Ondan uzak durun! Ondan uzak durun!"

Sevgili Peygamberimiz, amcasının bu davranışına çok üzüldü. Fakat her zaman olduğu gibi yine ona acımdan başka bir şey yapmadı. O çok sabırlıydı. O sevgi peygamberiydi. Aldığı görevi sonuna kadar iyilik ve güzellikle yapacaktı. Çünkü yüce Allah, insanların kötülükten uzak durmasını istiyordu. İyilik yapan insanlar cennete gireceklerdi. Cennetin en güzel yiyecekleri, el değmemiş meyveleri, göz görmemiş güzellikleri hep iyiler içindi.



İYİ KALPLI PEYGAMBER

Güzeller güzeli Peygamberimiz, aydınlık yüzlüydü. Tatlı dilliydi. Yüzünden sevgi gülücükleri hiç eksik olmazdı. Ağzından hep güzel sözler çıkardı. Kimseyi incitmezdi. Kaba, hırçın, kötü davranışları sevmezdi. İnsanlara hep Allah'ın varlığını ve birliğini anlatırdı. Onun bir güzel huyu da kendisine yapılan kötülöklere hep iyilikle karşılık vermesiydi. Bu güzel huyları sayesinde inananların sayısı git gide artıyordu.

Onun etrafındaki sevgi halkasından rahatsız olan insanlar vardı. Amcası Ebu Leheb, onun eşi Ümmü Cemil ve oğlu Utbe bunlardandı. Bu aile, Peygamberimizle kapı komşuydular. Ona akıl almaz kötölükler yapıyorlardı. Evini taş tutuyorlardı. Yengesi Ümmü Cemil, her gün sırtladığı diken ve çalılarını onun kapısının önüne döküyordu. Gelip geçtiği yollara dikenler serpiyordu. Sevgili Peygamberimizse bu kötü davranışlara karşılık vermeden sabır içinde bekliyordu. Çok bunaldığı zamanlarda sadece şöyle diyordu: "Bu nasıl iş böyle? Böyle komşuluk olur mu?..."

Peygamberimiz kendisine yapılan onca kötölöğe rağmen hâlâ sevgi doluydu. Amcasıyla yengesinin doğru yolu bulması için dua ediyordu.





GÜLÜNÇ HALDEKİ İNSANLAR

Peygamberimizin azılı düşmanlarından biri de Müslümanların 'Ebu Cehil' adını taktıkları Amr'dı. Müslümanlar, İslâm'a ve Peygambere^(sav) düşmanlığını bildikleri için ona 'cehaletin babası' anlamına gelen bu ismi takmışlardı. Mekke'nin ileri gelenlerinden.

Ebu Cehil, çok kaba ve akılsız bir insandı. Putları çok severdi. Onların başına geçer saatlerce dua ederdi. Oysa putlar cansız varlıklardı. Duadan ne an-larlardı?! Bu haliyle Ebu Cehil gerçekten çok gülünçtü.

O, Efendimizin peygamber oluşunu asla kabullenememişti. Bu yüzden pek çok kez komik duruma düşmüş yine de yola gelmemiştir.

Elinde kocaman bir taş vardı. Her yerde Peygamberimizi arıyordu. Bir yandan da şöyle diyordu: "Muhammed'i secdede görürsem bu taşı onun başına indireceğim!"

Taş çok ağırdı. Ebu Cehil, onu zorla yerden kaldırmıştı. Titreye titreye gitti. Peygamberimizi, Kabe'de namaz kılarken buldu. İnci tanesi Peygam-ber, secdeye varıp kalktıkça mis kokusu etrafa yayılıyordu. Onu öyle seyret-mek zevklerin en güzeliydi. Oysa Ebu Cehil'in gözünü karanlıklar kaplamış-tı. Onun ne kadar büyük bir insan olduğ-u nu inadı yüzünden göremiyordu.

Ebu Cehil, Peygamberimize doğru ilerledi. Secdeye kapandığı an, elindeki taşı başının üzerine getirdi. Taşı tam bırakacak-ken çok ilginç bir şey oldu! Ebu Cehil'in elleri bir anda kaskatı kesildi. Ellerini hareket ettiremi-yordu. Taş elinde oylece kalakalmıştı. Yüce Allah, sevgili peygamberini böyle korumuştur.

Sevgili Peygamberimiz, huzur içinde namazını kıldı ve kalktı. Ebu Cehil oylece duruyordu. Gözleri dehşetle açıl-mıştı. Güzeller güzeli Peygamberimiz oradan gittikten sonra Ebu Cehil'in elleri çözöldü. Şaşkınlık ve korku içinde taşı yere bıraktı. Bu olaylara bir türlü anlam veremiyordu.





HZ. FATMA'NIN GÖZYAŞLARI

Dünyanın siyah incisi Kâbe, sevinçliydi. Çünkü Peygamberimiz, orada namaz kılıyordu. Kâbe onunla daha da güzelleşiyordu.

Sevgili Peygamberimiz, namaz kılmayı her şeyden çok severdi. Allah'ın huzurunda olmak onu rahatlatırdı. Namaz kılarken her şeyi unuturdu. Her güzelden daha güzel Allah'ı düşünürdü. Söylenenleri duymaz, yapılanları görmezdi. Onun en mutlu anları, namaz kıldığı anlardı.

O gün Ebu Cehil de arkadaşlarıyla birlikte yine Kâbe'deydi. Onun böylesine huzurlu, böylesine mutlu, namaz kılışını hayretle izliyorlardı. İçlerinden şöyle geçirenler vardı: "Bu namaz dedikleri, çok güzel bir şey olmalı. Muhammed, namaz kılarken ne kadar mutlu görünüyor!"

Ebu Cehil'in içini sinsi bir kıskançlık kaplamıştı. Hemen ortaya fırladı ve şöyle dedi: "O namaz kılarken hanginiz onun sırtına bir deve işkembesi koyar?"

Çirkin bakışlı arkadaşı cevap verdi: "Bunu ben yaparım!"

Böyle söyledikten sonra koşarak gitti. Yeni kesilmiş bir devenin kanlı iç organlarını ve işkembesini aldığı gibi getirdi. Sevgili Peygamberimiz her şeyden habersiz namazına devam ediyordu. Secdeye vardığında gözü dönmüş adam, elindekileri onun sırtına bıraktı. Arkadaşları kahkahalarla güldüler.

Bu çirkin olayı görenler, hemen gidip Peygamberimizin kızı Hz. Fatma'ya haber verdiler: "Yâ Fatma koş! Kâbe'de babana yine eziyet ediyorlar!" Minik Fatma, telaşla Kâbe'ye doğru koştu. Kalbi kuş gibi çırpınıyordu. Kâbe'ye vardığında gördüklerine inanamadı. Hemen babasının sırtından işkembeyi aldı ve yere attı. Hıçkırıkla hıçkırık ağlıyordu. Peygamberimiz, namazını bitirdi. Sonra kızı Fatma'yı kucaklayarak onu yatıştırdı. Dudaklarından sadece şu sözler dökülüyordu: "Allah'ım onları sana havale ediyorum..."

O, kendisine yapılan kötülüklere karşı hep sabır ve olgunluk gösteriyordu. Çünkü onun içinde kötülük yoktu. Hep iyiliği ister, hep iyilik yapardı. Minik kızının gözyaşlarını silerek oradan uzaklaştı.





SAĞ ELİME GÜNEŞ'İ SOL ELİME AY'I VERSELER

Güzel Peygamberimizin tek isteği, insanların doğru yolu bulmasaydı. Bunun için her zorluğa katlanıyordu. Yüce Allah'tan gelen emirleri korkusuzca insanlara bildiriyordu. Kim ne derse desin, bundan asla çekinmiyordu.

Putlara ibadet edenlerse bıkmadan usanmadan onunla uğraşıyorlardı. İşleri güçleri onu üzme ve peygamberlik görevinden vazgeçirmeye çalışmaktı. Peş peşe hain planlar kuruyorlardı.

O günlerde akrabaları arasında Peygamberimizin arkasında olan, onu koruyan bir tek kişi vardı. O da yanında büyüdüğü, çok sevdiği amcası Ebu Talip'ti. Ebu Talip, halk arasında sevilen ve sayılan biriydi. Peygamberimizin bu kadar korkusuz davranması ona inananmayanları kızdırmıştı. Onunla baş edemeyeceklerini anlamışlardı. Hep birlikte toplanıp Ebu Talip'e gittiler. Yeğenini ona şikâyet ettiler: "Ebu Talip! Sen bizim büyüğümüzsün. Yeğenin putlanmızı reddediyor. Onlara ibadet etmenin yanlış olduğunu söylüyor. Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğunu iddia ediyor. Biz bütün bunları kabul etmiyoruz. Ya onu bu işten vazgeçirirsin ya da biz onunla ölene dek savaşıyoruz!" dediler.

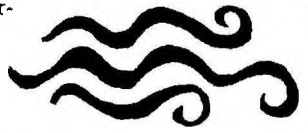
Ebu Talip yeğenini çok seviyordu. Ona bir zarar gelmesinden çok korkuyordu. Gözü gibi sevdiği yeğenini yanına çağırdı ve ona şöyle dedi: "Muhammed! Mekke halkı bana gelerek senin durumunu bildirdi. Ne olursun bana ve kendine acı! Söylediğin sözlerden vazgeç."

Sevgili Peygamberimiz, amcasının bu sözlerine çok üzüldü. Amcası bugüne dek acı tatlı her gününde yanında olmuş, onu gözü gibi sevip korumuştur. Şimdi kendisine neler söylüyordu böyle! Allah'ın ona verdiği bu en büyük görevi nasıl terk ederdi?! Bu imkânsızdı. Kendisini koruyacak tek varlığın yüce Allah olduğunu biliyordu. Amcasına şöyle dedi: "Amca! Şunu bil ki, güneşi sağ elime, ayı sol elime verseler, yine de bundan vazgeçmem. Ben bu uğurda canımı dahi veririm!"





Peygamberimizin güzel gözlerinden yaşlar akıyordu. Amcası onu böyle görünce dayanamadı ve kucakladı: "Yeğenim" dedi: "işine devam et. İsteddiğini yap. Vallahi, seni asla onlara teslim etmem!"



Ebu Talip, onu ömür boyu koruyacağına dair, yeğeni-ne söz verdi. Biricik yeğenini rahatlatmıştı. Ona kol kanat gerdi. Ve o günden sonra onu hiç uzmedi.



ONUN HATIRINA YAĞMURLAR YAĞAR

Ebu Talip, artık Peygamberimizi hiç yalnız bırakmıyordu. Onu her türlü kötülükten koruyordu. Müşrikler⁶ Ebu Talip'i yeğenini korumaktan nasıl vazgeçirebileceklerini uzun uzun düşündüler. Nihayet bir gün ona şöyle dediler: "Ey Ebu Talip! İçimizde en yakışıklı, en güçlü, en akıllı genç Umare'dir. Umare'yi sana verelim. Sen de karşılığında bize Muhammed'i ver. Biz onu öldürelim. Muhammed'in yerine Umare'yi koyarsın."

Ebu Talip bu teklif karşısında deliye döndü. Biricik yeğeni Muhammed'in yerini kim doldurabilirdi?! Dünya bir yana, o bir yanaydı. Gözü gibi koruduğu, canı gibi sevdiği yeğenini onlara öldürmeleri için nasıl verirdi?!

Öfkeyle, "Vallahi Muhammed, sizin çocuklarınızdan çok daha hayırlıdır!" diye gürledi. "Siz bana çok çirkin bir teklifte bulunuyorsunuz. Siz benim canım evladımı öldüreceksiniz, ben sizin evladınızı besleyeceğim öyle mi? Bu nasıl iştir. Siz delirmişsiniz!"

Ebu Talip'in bu kesin tavrı üzerine düşmanlar yeniden bir araya geldiler ve sinsi sinsi Peygamberimizi öldürme planları kurmaya başladılar. Bunu haber alan Ebu Talip deliye döndü. Akraba gençlerini yanına alarak müşriklerin toplandığı yere gitti. Onların karşısına dikildi ve şöyle dedi: "Vallahi, yeğenim Muhammed'i öldürecek olursanız, sizden hiç kimse sağ kalmaz! Sizi mahvedinceye kadar peşinizi bırakmam!"

Müşrikler Ebu Talip'in bu sözlerinden korkmuşlardı. Sessizce dağılmaya başladılar. Ebu Talip peşlerinden şöyle sesleniyordu: "Onun haurına yağmurlar yağar! Yetimler, öksüzler onun eline bakar! Dullar, yoksullar ona güvenir!"

⁶ Müşrik: Allah'a ortak koştan demektir. O dönemde putperestler için kullanılır



Akrabaları ondan yardım bekler! Böyle güzel bir insan hakkında ne kötü planlar kuruyorsunuz! Onu yalanlamakla aldanıyorsunuz. Boş hayallere kapılıyorsunuz. Onun hakkındaki sinsi planlarınız biz varken gerçekleşir mi sanıyorsunuz! Biz onun etrafındayız. Bu uğurda her şeyimizi ortaya koyduk!”

Ebu Talip, ömrü yettiği sürece biricik yeğenini korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Ebu Talip'in sözleri, hepsinin kulağında çın çın çınladı. Planlarını sonraya erteleyip korku içinde oradan ayrıldılar.



ONA BÜYÜCÜ DİYORLAR

Müşrikler yine iş başındaydı. Ebu Talip'in onlara meydan okumasından sonra artık planlarını çok gizli tutuyorlardı. “Hiç olmazsa Muhammed'in insanları İslâm'a davet etmesini önleyelim.” diye düşünüyorlardı. Oysa ona inananların sayısı hızla artıyordu.

Velid isimli hain, her yerde Müslümanları takip ediyordu. Onların arasındaki birlik ve beraberliği çok kıskanıyordu. Bir gün arkadaşlarını topladı. Ve onlara şöyle dedi: “Hac mevsimi gelip çattı. İnsanlar her yerden çıkıp Kâbe'ye gelecekler. Onlar Muhammed'in bir peygamber olduğunu çoktan duymuştur. Bize onu soracaklardır. Ağız birliği edip onun hakkında öyle bir şey söylemeliyiz ki ondan korksunlar ve uzak dursunlar.”

Bu kurnazca bir teklifti. Arkadaşları, “Peki öyleyse onlara ne diyeceğimizi sen söyle” dediler. Velid, önce onların fikrini almak istedi: “Sizce ne diyelim?” diye onlara sordu.

İçlerinden birisi: “Onun bir büyücü olduğunu söyleyelim.” dedi.

Velid atıldı: “Hayır, o öyle güzel şeyler okuyor ki buna kimse inanmaz. Hem büyücüler doğru da söyler, yalan da... Ama biz Muhammed'in yalan söylediğini hiç duymadık...”

“O halde deli diyelim.” dedi bir diğeri. “Hayır” dedi Velid. “Çok akıllı

sözler söylüyor. Onun hali bir deliye asla benzemiyor.”

“Öyle ise şair diyelim.” dediler. “Biz şiirin her çeşidini biliriz; onun okudukları şiire benzemiyor.” dedi Velid.

“Biz bir şey bulamadık. Ne diyeceğimize sen karar ver.” dediler.

Velid, “Onun sözlerinde apayrı bir tatlılık var.” dedi. “Onun okuduğu sözlerden tatlı söz olamaz.”

Arkadaşları Velid’in bu haline çok şaşırdılar. O bir peygamber düşmanıydı. Nasıl olurdu da onu böyle övebilirdi! Buna isyan ettiler: “Eyvah! Velid de Muhammed’e inanıyor!” dediler.

Oysa onun öyle bir hali yoktu. Düşündü, taşındı. İşin içinden çıkamadı. “Başka çaresi yok” dedi. Ancak onun bir büyücü olduğunu söyleyebiliriz. Böylece halkı ondan uzak tutarız.

Velid ve arkadaşları Hz. Muhammed’in peygamber olduğunu bildikleri halde ona inanmıyorlardı. Gururları yüzünden düştükleri bu durum ne kadar da acıydı!

O gün de akşam oldu. Kötü insanlar bu düşünceler içinde oradan ayrıldılar.



KULAĞINA PAMUK TIKAYAN ADAM

Tufeyl, Mekke’li değildi. Fakat işi yüzünden Mekke’ye sık sık gelirdi. Yine iş nedeniyle yola koyulmuştu. O daha Mekke’ye varmadan bir grup müşrik yoluna çıkıp ona şöyle dediler: “Muhammed bir büyücüdür. Sakın onu dinleme! Eğer onu dinlersen o seni büyüler.”

Adamların bu sözleri Tufeyl’in kafasını karıştırmıştı. Acaba gerçekten o bir büyücü müydü?

Tufeyl, Mekke’ye her gelişinde mutlaka Kâbe’yi ziyaret ederdi. Mekke’ye girer girmez yine Kâbe’ye doğru yöneldi. Fakat Hz. Muhammed’in kendisini büyülemesinden korktuğu için kulaklarına pamuk tıkadı. Böylece onu duyamayacak, sözlerinden etkilenmeyecekti.

Peygamberimiz her zamanki yerinde oturmuş, güzel sesiyle Kuran okuyordu. Tufeyl istemese de onun okuduklarını duydu ve o anda iliklerine kadar yayılan bir ürperti hissetti. Duydukları çok hoşuna gitmişti.

Düşündü, taşındı; sonunda kendi kendine şöyle dedi: "Ben akli basında bir insanım. Yanlış ve doğruyu ayırt edebilirim. O halde büyücü dedikleri bu adamın sözlerini neden dinlemeyim?"



Tufeyl bu düşünceler içinde bir kenara çekildi ve Peygamberimizi izlemeye başladı. Sevgili Peygamberimiz, Kâbe'de yapmış olduğu ibadetini bitirince evine doğru yola koyuldu. Tufeyl, sessizce onun pesine takıldı. O tam evine girecekken Tufeyl onune çıktı: "Ey Muhammed!" dedi. "Mekkeli hemschirlerin bana senin büyücü olduğunu söylediler. Ben de o kadar korktum ki seni duymamak için kulaklarıma pamuk tıkadım. Fakat okudukların o kadar güzeldi ki Allah onları bana duyurdu. Lütfen kim olduğunu ve ne yaptığını bana söyler misin?"

Sevgili Peygamberimiz Tufeyl'i evine buyur etti.

Ona Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğunu anlattı ve onu İslâm'a davet etti. Peygamberimizin anlattıkları Tufeyl'in çok hoşuna gitti. Onun bir büyücü değil, Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğuna yürekten inandı. Hemen oracıkta kelime-i şهادet getirdi ve Müslüman olarak oradan ayrıldı.



EŞSİZ SAVAŞÇI HZ. HAMZA

Peygamberimizin savaşçı bir amcası vardı. Onun adı Hamza'ydı. Hamza, haksızlığa karşı susmazdı. O gün avdan dönüyordu. Elinde oku ve yayı vardı. Safa tepesinden aşağı iniyordu. Henüz Müslüman olmamıştı. Fakat Kâbe'yi çok seviyordu. Ne zaman şehre girse önce Kâbe'ye uğrar sonra evine giderdi. Hamza, Mekke'ye girer girmez yine her zamanki gibi Kâbe'ye yönelmişti ki karşısına köle bir kadın çıktı. Kadın çok üzgündü. Hamza'yı görünce: "Umare'nin babası!" dedi. "Az önce yeğenin Muhammed'e yapılanları görseydin asla dayanamazdın!" Hamza bir ok gibi gerildi. Köle kadına sordu: "Çabuk söyle! Ona kimler ne yaptı?!"





"Ebu Cehil ve arkadaşları ona hakaret ettiler. Çirkin davranışlarda bulundular. Muhammed, ise onlara karşı çok sabırlı davrandı. Onlara cevap bile vermedi." dedi kadın.

Hamza duyduklarına inanamadı. "Sen bunları gözünle gördün mü?" diye sordu. "Evet" dedi kadın. "Görmesem söyler miyim?"

Hız. Hamza çok sinirlenmişti. Evine bile uğramadan Ebu Cehil'in yanına gitti. Elindeki yayla Ebu Cehil'in başına vurdu. Bir yandan da şöyle diyordu: "Sen misin Muhammed'e sövüp sayan! İşte ben senin karşıdayım! Şunu bil ki ben de artık onun dinindenim! Gücün yeterse ona yapuklarını bana da yap!"

Fena halde canı yanan Ebu Cehil, neye uğradığını şaşırmişti. "O bizim putlarınıza karşı çıktı." dedi. "Bu da yetmezmiş gibi peygamber olduğunu söylüyor!"

Hız. Hamza gerçeği yeni yeni anlıyordu: "Doğru söylüyor" dedi. "Siz taş ve tahtadan yaptığınız oyuncaklara inanıyorsunuz! Oysa Allah'tan başkasına ibadet edilmez. Sizden akılsız kim var ki? Artık ben de onun dediğini diyorum. Allah birdir ve tektir. Muhammed onun peygamberidir!"

Ebu Cehil ve arkadaşları Hız. Hamza'nın cesareti karşısında donakaldılar. Ebu Cehil, suçunu itiraf etmekten başka çare bulamadı: "Doğrusu ben ona çok çirkin şeyler söylemiştim. Bütün bunları hak ettim." diye mırıldandı.

Artık Muhammed'in^(sav) arkasında güçlü, cesaretli, kahraman bir savaşçı vardı. Her zaman olduğu gibi yüce Allah peygamberini yalnız bırakmamıştı.



KURAN AYETLERİNİN GÜZELLİĞİ

Hız. Hamza'nın ve Ebu Talip'in korkusundan Peygamberimize zarar veremeyen kötü kalpli adamlar yine bir aradaydılar. İçlerinden Utbe isimli olanın bir fikri vardı: "Gidip Muhammed'le konuşalım. Ona bazı teklifler sunalım. Eğer kabul ederse isteklerini yerine getiririz ve onu peygamberlikten vazgeçtiririz." dedi.



Yanındakiler bunu kabul ettiler. Utbe yerinden kalktı ve Peygamberimizin yanına gitti. Efendimiz, onların yaptıkları onca kötülüğe rağmen Utbe'yi iyilikle karşıladı. Utbe hemen söze başladı: "Muhammed!" dedi. "Sen doğru sözlüsün, güvenilirsin. Ancak peygamber olduğunu söyleyerek başımıza işler açtın. Putlarımızı reddettin. Bizim kötü işler yapığımızı söyledin. Şimdi beni iyi dinle. Sana bazı tekliflerimiz olacak."

Peygamberimiz onu sabırla dinliyordu. Utbe devam etti: "Gel seni başımıza kral ilan edelim. Asla sözünden çıkmayalım. Her dediğini, her istediğini yapalım. Hastaysan ya da büyülendiysen doktor getirelim. Seni iyileştirelim..."

Peygamberimiz Utbe'nin bu sözlerine gülümsedi; "Velid'in babası!" dedi. "Sözlerin bittiyse şimdi sen beni dinle."

Böyle söyledikten sonra Efendimiz Kuran'dan ayetler okumaya başladı. O okudukça Utbe, kendini çok güzel bir âlemde buldu. Bu farklı güzelliğe kapılmadan edemedi. Okuduğu ayetlerin ardından Peygamberimiz, Utbe'ye şöyle dedi: "Velid'in Babası! Ben büyülenmiş değilim. Kralınız olmak da istemiyorum. Allah beni size peygamber olarak gönderdi. Bana Kur'an'ı indirdi. Sizi cehennemle uyarmak, cennetle müjdelemekle görevliyim. Okuduklarımı duydun. Gerisini sen düşün!"

Utbe, okunan ayetlerin güzelliğine hayran kalmıştı. Sessizce yerinde kalktı ve oradan ayrıldı. Yolunu dört gözle bekleyen arkadaşları hemen yanına geldiler: "Ne haberler getirdin? Anlat bakalım." dediler.

Utbe şaşkındı. "Ben ömrümde hiç işitmediğim sözler işittim." dedi. "Yemin ederim ki o ne ne şiidir ne de büyü!" Toparlandıktan sonra sözlerini şöyle sürdürdü: "Beni dinleyin! Hatırım için onun peşini bırakın. Bu adamla uğraşmaktan vazgeçin. Ondan uzak durun! Ona dokunmayın."

Etrafındakiler şaşkındı. Utbe neler söylüyordu böyle? Yoksa o da Müslüman mı olmuştu? Bir anda nasıl bu kadar değişebilirdi?!

Utbe şöyle diyordu: "Dinlediklerim çok büyük bir haberdur. Eğer siz de onu dinlerseniz mutlu insanlar olursunuz."

Onun bu sözleri oradakilerin hiç hoşuna gitmedi,



"Muhammed seni diliyle büyülemiş." dediler. "Yazık sana!" Arkadaşlarının onu dinlemediklerini gören Utbe, "O halde istediğinizi yapın!" diyerek oradan uzaklaştı.

Utbe, onun bir peygamber olduğunu okuduğu Kuran ayetlerinden anlamıştı. Fakat ne yazık ki bunu arkadaşlarına anlatamamıştı.



SAFA TEPESİNİ ALTIN YAP

Sevgili Peygamberimize inananların sayısı gitgide artıyordu. Kötü insanlarsa onunla uğraşmaktan vazgeçmiyorlardı. Bir gün yanına gelip şöyle bir istekte bulundular: "Yâ Muhammed! Eğer peygambersen, Allah'ına dua et. Safa tepesini bizim için altına çevirsin. Belki o zaman senin peygamber olduğuna inanırız!"

Müşrikler böyle bir şeyin olabileceğine inanmıyorlardı. Onlara göre bu imkânsızdı. Fakat yüceler yücesi Allah için, bir çiçeği yaratmak kadar kolaydı. Müşrikler akılları sıra böylesine imkânsız bir istekte bulunarak Peygamberimizi zor durumda bırakmak istemişlerdi. Efendimiz onların ne yapmak istediği anlamıştı. Sordu: "Bu dediğiniz gerçekleşirse putlardan vazgeçer, Allah'a ibadet eder misiniz?"

"Tabi ki ederiz" dediler. Güzeller güzeli Peygamberimiz, ellerini açtı ve Allah'a yalvardı. Yüce Allah en sevdiği kulunun isteğini cevapsız bırakır mıydı? Hemen ona, meleğini gönderdi. Melek Cebrail gelerek ona selam verdi ve şöyle dedi: "Yüce Allah seni selamlıyor. 'Eğer istersen onlar için Safa tepesini anında altın yaparım. Ancak hâlâ inanmazlarsa onları cezalandırırım; ya da istersen onlara af kapılarını sonuna dek açarım.' diyor" dedi.

Sevgili Peygamberimiz düşündü. Safa tepesi altın olsa da onların inatlarından vazgeçmeyeceklerini biliyordu. Öte yandan onlara bir

bela inmesini istemiyordu. Belki günün birinde yaptıkları çirkin işlerden vazgeçebilirlerdi. Kararını verdi:

"Allah'ım" dedi. "Onların bu isteklerini kabul etme. Onlara af kapılarını açık tut! Onların ceza görmesini istemiyorum. Onları affetmeni ve cennetine koymanı istiyorum."



Sevgili Peygamberimiz, kendisine her türlü kötülüğü yapan, çirkin sözler söyleyip peygamberliğini yalanlayan o insanların bile kötülük görmesini istemiyordu. Kurtulmaları için dua ediyordu...



MELEKLE GELEN HABER

Şehirler güzeli Mekke, Peygamberimizi ağırlarken onunla uğraşanlar yine bir aradaydılar. O güne kadar onu peygamberlikten vazgeçirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Zenginlik, şan, şöhret pek çok şey vaat etmişlerdi. Fakat Efendimizi bir türlü peygamberlikten vazgeçirememişlerdi. Yine hep birlikte o güzeller güzelinin yanına geldiler. Bu kez farklı bir şey teklif edeceklerdi. "Sana bir teklifimiz olacak hem de çok güzel bir teklif." dediler. "Nedir o?" diye sordu Peygamberimiz.

"Sen bir yıl bizim putlarımıza ibadet et. Bir yıl da biz senin Allah'ına ibadet edelim." diye cevap verdiler. Bu saçma olduğu kadar komik de bir teklifti. Ne dediklerini bilmiyorlardı! Efendimiz Allah'ın dinini yaymak için canını malını her şeyini ortaya koymuş bir peygamberdi. Putların cansız taşlar olduğunu ve Allah'ın birliğini bildirmek için gönderilmişti. Onun hayatta en sevmediği şeyler putlardı. Onların bu isteği karşısında çok sıkıldı.



Tam o sırada melek Cebrail, yeni bir Kuran ayetiyle Peygamberimize geldi. Yüce Allah müşriklerin bu teklifleri karşısında Peygamberimizin daha fazla sıkılmasını istemiyordu. Bunu da indirdiği ayetle şöyle bildiriyordu:

"De ki: Sizin taptıklarınıza ben tapacak değilim. Benim ibadet ettiğime de siz ibadet edecek değilsiniz. Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Siz de benim ibadet ettiğime ibadet etmezsiniz. Sizin dininiz size. Benim dinim bana."⁷

Sevgili Peygamberimiz bu ayeti okuyunca adamlar neye uğradıklarını şaşırıyorlardı.

⁷ Kafirun Suresi: 2-6. ayetler



Fena bir halde orayı terk ettiler. Kuran ayetlerini duydukları halde inatlarından vazgeçmeye niyetleri yoktu. Oradan ayrıldıklarında Peygamberimizin davetine koşan yeni insanlar vardı.



HEP İNŞALLAH DEMELİ

Müşrikler, Peygamberimizi zor durumda bırakmak, onu küçük düşürmek için akıl almaz yöntemlere başvuyorlardı. Bu kez Peygamberimizin karısına tuhaf sorularla çıktılar. Birbirinden zor sorulardı bunlar. “Eğer sorularımıza doğru cevap verirsen sana inanınız. Eğer cevap veremezsen sana istediğimizi yapacağız.” dediler.

Ardından sorularını sordular. Peygamberimiz, bu soruları en güzel şekilde cevaplamak için Allah’tan haber bekliyordu; “Sorularınızı yarın cevaplayacağım.” dedi.

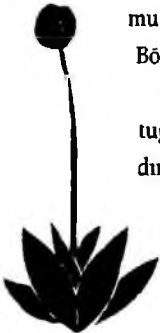
O en büyük peygamberdi. Fakat aynı zamanda bizler gibi bir insandı. Yanılıp unutacağı zamanlar elbette olacaktı. Bunları söylerken de “inşallah” demeyi unutmamıştı. Ertesi gün ve daha ertesi günlerde de beklediği haberi alamadı. Bunun üzerine müşrikler dedikoduya başladılar: “Bunca zaman geçti. Muhammed bize hâlâ cevap vermedi.” diyorlardı.

Peygamberimiz sıkıntı içindeydi. Onu çok seven yüce Allah sonunda ona meleğini gönderdi. Soruların üçünü de tek tek cevapladı. Cevapların sonunda Peygamberine şöyle buyurdu: “Hiçbir şey hakkında ‘Yarın bunu mutlaka yapacağım,’ deme. ‘İnşallah (Allah dilerse) yapacağım’ de. Böyle demen daha güzeldir.”⁸

Güzeller güzeli Peygamberimiz, o gün ‘inşallah’ demeyi unuttuğu için böyle bir sıkıntı yaşamıştı. Fakat sonunda Allah ona yarımını göndermişti.

Peygamberimiz, müşriklerin her bir sorusuna tek tek cevap verdi. Müşrikler bir kez daha onunla uğraşarak hata ettiklerini anladılar.

⁸ Kehf Suresi: 23-24. ayetler





ÖMER PEYGAMBERİMİZİN PEŞİNDE

Peygamber düşmanları yine bir aradaydı. Her birinin gözünden kin ve nefret okunuyordu. Kalpleri öfkeyle doluydu. Endişe içindeydiler; bu gidişle insanların çoğu, Müslüman olacaktı. Bu onları çok rahatsız ediyordu. Onlar, Mekke'nin en zengin ve güçlü kişileri idi. Mekke'de onların sözü üzerine söz söylenmezdi. Oysa şimdi biri çıkmış adeta onlara meydan okuyordu. Putlara tapmanın yanlış olduğunu söylüyor, insanları Allah'a ibadet etmeye çağırıyordu. Bu ne küstahlıktı! Artık karşılarında onu görmek istemiyorlardı! Sevgili Peygamberimizi, öldürmeye karar verdiler. Ebu Cehil şöyle diyordu: "Muhammed'i öldürene yüz deve ile birlikte istediği kadar altın ve para vereceğim!"

Herkeste bir korku vardı. Onu öldürmek hiç kolay değildi. Bunu hepsi biliyordu. Bu işe ne zaman girişseler büyük bir engelle karşılaşmışlardı. Çok güçlü, çok cesur olmak gerekiyordu. Herkese meydan okuyan, korkusuz bir adama ihtiyaç vardı.

İçlerinde iri yapılı, güçlü, kuvvetli, haşin bakışlı biri vardı. Herkes ondan korkardı. Çok akıllıydı. Herkese eşit davranmayı severdi. Aklına koyduğu bir şeyin peşini asla bırakmazdı. Uzun boylu, gür sakallı bu adam, hemen ayağa kalktı: "Bunu ben yaparım!" dedi.

Bir anda herkesin gözü ona çevrildi. Kaşları çatıktı. Kendinden çok emin-di. Kimse onu yenemezdi. Oradakiler sevinç-

le, "Bu işi ancak Ömer yapabilir." dediler.

Ardından da, "Sana güveniyoruz Ömer!" diyerek onu yüreklendirdiler.

"Haydi görelim seni!"

Ömer kılıcını kuşandı. Öfkeden kan çanağına dönmüş gözlerle dışarı fırladı. Kin ve nefret doluydu. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.



82.
GÜN

ÖMER İLE KARDEŞİ

Erkam, Peygamberimizi canından çok severdi. Her şeyini dinine adanmıştı. Çok iyi birisiydi. Evini Müslümanlara açmıştı. Herkes onun evinde toplanır, Peygamberimizi dinlerdi. Peygamberimiz ve onu sevenler yine Erkam'ın evindeydiler.

Ömer, Peygamberimizin Erkam'ın evinde olduğunu duymuştu. Öfkeyle ilerlerken karşısına arkadaşı Nuaym çıktı. Hz. Nuaym, Müslüman olmuştu fakat henüz bunu gizli tutuyordu. Ömer'i görünce merakla sordu: "Nereye gidiyorsun böyle Ömer?"

Ömer hırsla cevap verdi: "Muhammed'i ortadan kaldırmaya gidiyorum!"

Hız. Nuaym'ın tüyleri bir anda diken diken olmuştu. "Bunu yaptıktan sonra elini kolunu sallayarak dolaşacağını mı sanıyorsun?" dedi.

Ömer'in öfkesi büsbütün arttı: "Ne o? Yoksa sen de mi ondan taraf oldun?" dedi arkadaşına.

"Sen beni bırak da git kız kardeşine bak!" dedi Nuaym. "Kız kardeşin de kocasıyla birlikte Müslüman olmuş." Ömer, öfkeden deliye döndü. Bu nasıl olurdu?! Bunun doğru olup olmadığından emin olmalıydı. Hemen yönünü değiştirdi, kız kardeşinin evine doğru yürüdü.

Bu esnada Ömer'in kardeşi Hz. Fatma, evinde eşi Hz. Sa'it'le birlikte Kuran'dan ayetler okuyordu. Ömer, kardeşinin kapısının önüne geldiğinde bu sesi duydu. Ömründe ilk kez böyle bir şey duyuyordu. Şarkı sesi değildi... Hoş okunan bir şiir değildi... Farklı, etkileyici bir sestir bu! Ömer, bir süre durup bu sesi dinledi. Ardından dayanamadı, kapıyı yumrukladı. Kız kardeşi telaşla elindeki Kuran sayfalarını sakladı; kapıyı açtı. Karşısında ağabeyi Ömer'i görünce dona kaldı...

83. GÜN

ÖMER'İN MUTLU GÜNÜ

Peygamberimizi öldürmek niyetiyle yola çıkan Ömer, kız kardeşinin Müslüman olduğunu öğrenince öfkeye kapılmış, yolunu değiştirerek onun evine yönelmişti. Bu sırada kız kardeşi Hz. Fatma, eşiyle birlikte Kuran'dan ayetler okuyordu. Ömer kapının önüne geldiğinde içeriden gelen bu etkileyici sesi duymuş fakat ne olduğunu anlayamamıştı. Kız kardeşi ona kapıyı açtığına etrafa şöyle bir göz attı: "Neydi o okuduğunuz?" diye sordu.

"Şeyy! Kendi aramızda konuşuyorduk." dediler. Ömer öfkeyle bağırdı: "Buna inanmıyorum! Demek duyduklarım doğruymuş. Siz de Muhammed'e inandınız öyle mi?!" Sonra var gücüyle kız kardeşine bir tokat attı. Bu tokadın şiddetiyle Hz. Fatma kendini yerde buldu. Fakat hemen doğruldu ve ağabeyine cevap verdi: "Elinden ne geliyorsa yap! Ben ve eşim artık Müslümanız. Allah'a ve Peygamberine iman ettik" dedi. Ardından kelime-i şahadet getirdi: "Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasulühü"

Ömer çok şaşırdı. Az önce kapının ardından duyduğu ses de tıpkı buna benziyordu. Daha fazla dayanamadı yere diz çöktü: "Getirin bakalım şu okuduklarınızı. Muhammed'e^(sav) inen şey neymiş ben de göreyim." dedi.

Hz. Fatma, "Ağabey, Kuran sayfalarına ancak temiz olanlar el sürebilir. Sen önce bir yıkan, temizlen. Güzel bir abdest al. Ondan sonra ben onu sana vereyim." dedi.

Ömer'in öfkeli yüzü bir anda yumuşamıştı. Başka zaman olsa kızıp bağırırdı. Hemen kalktı, bir güzel yıkandı. Tekrar odaya geldi. Hz. Fatma, ağabeyine Kuran ayetlerini gösterdi. Ömer, okuma yazmayı çok iyi bilirdi. İnen ayetleri dikkatle okudu. Şaşkına dönmüştü. Bu ne güzel bir şeydi! İçinde farklı duygular belirdi. Damarlarına kadar yayılan ılık bir mutluluk hissetti. Az önce Peygamberimizi öldürmek için yerinde duramayan Ömer'e ne olmuştu böyle? Elindeki kılıcı hemen kılıfına koydu. Yüzünde az önceki öfkeden eser kalmamıştı. Peygamberimize yapmak istedikleri aklına geldi. Bir an kendinden utandı.





Bu kadar güzel sözler bildiren bir insana nasıl kötülük yapardı? Gözlerinden yaşlar akıyordu. Artık ıslıl ıslıl bakıyordu. Yüzü sevinç içindeydi: “Bu ne güzel, ne yüce bir söz! Bundan daha tatlı, daha güzel bir söz olamaz.” dedi.

Bu esnada Hz. Fatma ile eşi Hz. Sait'e Kuran öğretmek için orada bulunan Hz. Habbab, “Müjde Ömer!” dedi.

“Muhammed^(sav) senin Müslüman olman için çok dua etmişti.”

Peygamberimizin adını duyunca, Ömer'in yüzüne bir gülümseme yayıldı; “Peygamber şimdi nerede?” diye sordu. “O Erkam'ın evinde” dediler.

Ömer bir an önce onu görmek istiyordu. Hep birlikte kalktılar oraya doğru gittiler. Kalplerde sevinç ve müjde vardı.



HZ. ÖMER İLE PEYGAMBERİMİZ

Hz. Ömer tarifsiz bir mutluluk yaşıyordu. İçi Peygamberimize karşı büyük bir sevgiyle doluydu. Az önce duyduğu kin, nefret duygularından eser kalmamıştı. Bir an önce onu görmek, aydınlık yüzüne doya bakmak istiyordu.

Sevgili Peygamberimizi düşmanlardan korumak için gözcüler vardı. Erkam'ın evinin önünde bekleyen gözcü, Ömer'in belinde kılıcı, hızlı adımlarla oraya doğru yaklaştığını görünce telaşlandı. Hemen koşup içeridekilere haber verdi. Ortalık bir anda gerilmişti. Peygamberimiz ise çok rahattı. Yanındakileri de rahatlatı; “Bırakın gelsin! Korkacak ne var? Telaş etmeyin bu kadar. Eğer Allah isterse onu doğru yola iletir.” dedi.

Peygamberimizin bu sözleri üzerine hemen kapıyı açtılar. Ömer, heybetli görünümüyle içeri girdi. Belinde silahıyla Peygamberimizin karşısında durdu. Yüzünde sevgi dolu bir gülümseme vardı. Gözleri sevinç pırıltılarıyla ıslıl ıslıl parlıyordu. Peygamberimizle göz göze geldiler. Ortalığı sessiz bir bekleyiş sarmıştı. Bu nasıl şeydi böyle? Herkes ne olacağını merakla bekliyordu. Sevgi peygamberi Hz. Muhammed sordu: “Niçin geldin ya Ömer?”

Hz. Ömer cevap verdi: “Allah'ın bir olduğuna ve senin de onun peygamberi olduğuna inandım. Bunun için geldim.” dedi. Odadakiler mutlulukla

kucaklaştılar. Peygamberimiz, herkesten çok sevinmişti. Çünkü o, Ömer gibi cesaretili, doğru sözlü ve mert birisinin Müslüman olmasını çok istiyordu bunun için çok dua etmişti.

Peygamberimizin duası kabul edilmişti. İşte, Mekke'nin en cesur, en güçlü, en korkulan adamı Ömer, Müslüman olmuştu. Bundan böyle Sevgili Peygamberimizin yanında Hz. Ebu Bekir gibi, Hz. Ali gibi, Hz. Osman gibi güçlü, doğru sözlü, güzel huy-lu bir yiğit daha vardı. Hz. Ömer, Peygamberimizi öldürmek için çıktığı yollardan bambaşka duygu ve düşünceler içinde geri dönecekti. O gün Erkam'ın evinden dışarıya mutluluk sesleri taşıyordu.



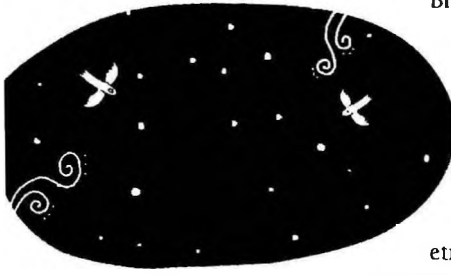
HZ. ÖMER'E FARUK DENİYOR

Mekke'de farklı bir başlangıç vardı. O güne dek Peygamberimiz dışında kimse Kâbe'de namaz kılmaya cesaret edemiyordu. Müslümanlar ibadetlerini gözlerden uzak, saklanarak yapıyorlardı. Hz. Ömer, bunun farkındaydı. Oradakilere haykırdı: "Hâlâ ne diye gizleniyoruz?! Allah'a yemin ederim ki ben, korkmadan, çekinmeden, cesaretle Kâbe'ye gideceğim. Bu güzellikleri bilmeyenlere de göstereceğim. Gidip onlara İslâmiyet'i anlatacağım!"

Onun bu cesareti Peygamberimizin çok hoşuna gitmişti. Hep birlikte kalktılar, Erkam'ın evinden çıktılar ve Kâbe'ye doğru yöneldiler. Güzel Peygamberimiz en önde yürüyordu. Sağında Hz. Ömer, solunda Hz. Hamza vardı. Arkalarında ise diğer inananlar...

Bu sırada müşrikler merak içinde, Hz. Ömer'i bekliyorlardı. Onun Peygamberimizi öldürmeden gelmeyeceğine emindiler. Fakat o da ne! Ömer, yanında Muhammed(sav) ve diğer Müslümanlarla birlikte onlara doğru geliyordu. Müşrikler bu manzara karşısında çok şaşırdılar. Ürkek bakışlarla Hz. Ömer'e doğru bakakaldılar.

Ortada Peygamberimiz, bir güneş gibi etrafa ışık saçıyordu.



Bir ona, bir Hz. Ömer'e bir de Hz. Hamza'ya baktılar. "Ömer! Sen bize ne ile geldin?" diye sordular. Ömer cesaretle: "Lailahe illallah. Muhammeden Resulallah'la geldim." dedi. Peygamberimizin etrafında pervane gibi dönerek onlara doğru seslendi: "Kimse yerinden

kupırdamasın. Yoksa fena olur!..."

Bir anda hepsinin sesi kısılmıştı. Hz. Ömer'in korkusundan kimse bir şey yapamıyordu. Peygamber Efendimiz ve yanındakiler, Kâbe'yi ziyaret ettiler. Namazlarını huzur içinde kıldılar. Her bir Müslüman'ın yüzünde farklı bir sevinç vardı. Artık Hz. Ömer yanlarındaydı. Onun cesaretine ve doğruluğuna hayran kaldılar. Sevgili Peygamberimiz namazdan sonra Hz. Ömer'e yeni bir isim taktı: "Ömer Faruk!"

'Faruk' 'haklıyı haksızı ayıran' demektir. Ömer, bunu başarmış, haklının tarafında yerini almıştı. Mekke'de bir gün daha biterken inananların yüreğinde sevinç, müşriklerinkinde ise kin ve kıskançlık vardı.



MÜSLÜMANLAR GÖÇ EDİYOR

H z. Ömer ile Hamza'nın Müslüman olmasından sonra müşrikler baskılarını daha da artırdılar. Müslümanları gizlice yakalıyor, onlara her türlü eziyeti yapıyorlardı. Müslümanlar artık çok bunalmıştı. Bu işe çare bulması için güzel Peygamberimizin yanına gittiler. O da sıkıntı içindeydi. Fakat sabırla bekliyordu. Yanına gelenlere Habeşistan'a göçmelerini önerdi. Kendisi yüce Allah'tan emir gelmeden buradan ayrılamazdı. Yapılan her türlü baskıya sonuna kadar dayanacaktı. Mekke'yi terk etmeyecekti. Kâbe'yi bırakmayacaktı. Fakat Müslüman halkın başka çaresi yoktu.

Müslümanlar gizlice yol hazırlığı yaparlar ve yüz kişilik bir ekiple yola çıkırlar. Doğup büyüdükları ve çok sevdikleri Mekke'den ayrılmak zordu. Ama rahat-

ça ibadet etmek için buna mecburlardı. Müşrik-
ler, onların Habeşistan'a göç ettiğini
kısa sürede duyular. Hemen si-
lahlarını kuşanıp peşlerine
düşüler. Başka ülkelerde ya-
şayan insanların son Pey-
gamberin geldiğini duyması-
nı, istemiyorlardı. Duyanların
akın akın İslâm'a gireceklerinden



korkuyorlardı. Buna engel olmak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Müslümanların arkasından Habeşistan'a girdiler. Habeş Kralı Necaşi'nin makamına çıktılar. Yanında getirdikleri hediyeleri krala sunduktan sonra şöyle dediler: "Sayın kral! Aramızda bozguncular var. Ülkemizde yeni bir din çıkardılar. İşlerimizi bozdular. Şimdi ise bizden kaçarak senin ülkeneye geldiler. Dinlerini burada yayıp halkının aklını karıştıracaklar. Bu konuda seni uyarıyoruz."

Kral şaşırdı. Bahsettikleri bu yeni din de neydi? Müşrikler sözlerine devam ettiler: "Onları bize teslim et. Biz haklarından geliriz!"

Kralın adamları, onlara hak verdiler: "Evet sayın kralım! Bu adamlar doğru söylüyor. Onları ülkeden çıkaralım. Ne istiyorlarsa yapsınlar." dediler.

Kral adil biriydi. Uzun uzun düşündü. Yanlış bir karar vermek istemiyordu.



İYİ YÜREKLİ KRAL

Kral, kendi ülkesine sığınanları geri isteyen adamlardan hiç hoşlanmamıştı. Onların nefret dolu olduklarını hemen anlamıştı. O her zaman doğruluk ve barıştan yanaydı. Şöyle dedi: "Çaresiz kalmış, ülkeme göçmüş, beni başkalarına tercih etmiş insanları kimseye geri vermem! Önce onlarla görüşmeli, dertlerini dinlemeliyim. Eğer onların gerçekten kötü kimseler olduklarına karar verirsem, onları size teslim ederim. Eğer iyi insanlar olduklarını anlarsam hepsini korur, gözetirim."

Kral, böyle söyledikten sonra adamlarına Müslümanları çağırma görevini söyledi.

Çok geçmeden Müslümanlar geldiler. Kralın yanında rahipler de vardı. Kral, Müslümanlara sordu: "Halinize bakılırsa sizler iş adamı değilsiniz. Ülkeme niçin geldiniz? Ülkenizden gelen şu adamların bahsettiği yeni din de nedir; bana söyler misiniz?"



Müslümanlar kendi aralarında Hz. Cafer'i sözcü seçmişlerdi. Çünkü o, konuşması düzgün biriydi. Hemen krala cevap verdi: "Sayın kral! Önce şu adamlara sorar mısınız; biz köle miyiz?"

Kral Necaşi, müşriklere döndü ve sordu: "Onlar köle midir?" "Hayır" dediler. "Onlar hür insanlardır."

Hız. Cafer sözlerine devam etti: "Peki sayın kral, sorar mısınız biz onlardan bir adam mı öldürdük ki, bize ceza vermek için bizi geri istiyorlar?"

Necaşi müşriklere dönerek yine sordu: "Bunlar ülkenizde haksız yere kimseyi öldürdü mü?" "Hayır" dediler. "Bir damla bile kan dökmediler."

Hız. Cafer yine sordu: "Sayın kral, sorar mısınız, onlara karşı her hangi bir borcumuz vardı da, vermemek için mi kaçtık?"

Kral Cafer'i inceledi. Konuşması, cesareti ve olgunluğu çok hoşuna gitmişti. Sonra müşriklerin sözcüsüne döndü ve şöyle dedi: "Eğer onların size borçları varsa o borcu ben öderim." Sözcü şaşırmıştı. Hemen cevap verdi: "Hayır! Onların bize bir kuruş bile borçları yok."

"O halde siz bu adamlardan ne istiyorsunuz?" diye sordu kral.

Müşriklerin sözcüsü kin dolu ortaya atıldı: "Onlar bizim putlarımızı bırakıp Muhammed'e inandı!..."

Ortalık bir anda sessizleşti. Sarayda herkes merakla birbirine bakıyordu. Muhammed de kimdi? Yeni bir din mi getirmişti?



ADİL KARAR

Kral Necaşi'nin etrafı kalabalıktı. Hız. Cafer, cesur bir duruşla karşısındaydı. Yeni bir dinden ve peygamberden söz ediyordu. Hız. Cafer'in iyi yürekli ve dürüst bir insan olduğu her halinden belliydi. Necaşi ona sordu: "Sizin inandığınız bu din nedir?"

Hız. Cafer cevap verdi: "Sayın kral! Bundan önce biz çok kötü insanlardık.

Putlara tapar, her kötülüğü işlerdik. Akrabamızla ilgimizi keserdik. Komşulara kötü davranır, güçsüzleri ezerdik.”

Kral ilgiyle onu dinliyordu. Hz. Cafer anlatmaya devam etti: “Biz bu kötü haller içindeyken Allah bize bir peygamber gönderdi. Doğru sözlü, tatlı dilli, güzel huylu bir peygamber... O bize putlara değil Allah’a secde etmeyi öğretti. Bilmediklerimizi bildirdi.”

“Neler öğretti anlat da biz de bilelim.” dedi kral.

Cafer, “Doğru konuşmayı biz ondan öğrendik.” dedi. “Yalan söylemeyi bıraktık. Güvenilir insanlar olduk. Akrabalarımızı arayıp sormaya başladık. Komşularımızla iyi ilişkiler kurduk. Adam öldürmeyi terk ettik. Kadınları, kız çocuklarını ezip üzmemeyi öğrendik. Onlara kol kanat gerdik. Kötü ah-laktan, hırsızlıktan, kumardan onun sayesinde vazgeçtik. Yalan yere yemin etmeyi terk ettik. Hırsızlığı bıraktık. Haksızlığa karşı çıktık.”

“Sonra” dedi kral ilgiyle.

“Bu adamlar bu yüzden bizimle çok uğraştılar. Bize işkence yaptılar. İba-det etmemizi engellediler. Bu yüzden Peygamberimizden izin istedik ve ül-kemizi terk ettik. Peygamberimiz, bize sizin ülkenize gelmemizi söyledi. Biz de gelip size sığındık. Yanınızda rahatça ibadet edebileceğimizi bütün bu sı-kıntılardan kurtulacağımızı umuyoruz.”

Hz. Cafer’in anlattıkları kralın çok hoşuna gitmişti: “Peki, yanınızda pey-gamberinize ait bir şey var mı?” diye sordu. Hz. Cafer, “Evet var” dedi ve he-men Kuran sayfalarını çıkarıp okudu. O okudukça Kral Necaşi’nin gözlerin-den yaşlar akmaya başladı. Sakallarının arasına kadar sızan gözyaşları onun Peygamberimize inandığını gösteriyordu. Orada bulunan rahipler de heye-canlandılar. Çünkü onlar son peygamberin özelliklerini kitaplarından oku-muşlardı. İşaretler bire bir tutuyordu. Sevinç gözyaşları içindey-diler. Demek beklenen peygamber gelmişti; Mekke’deydi. Kral müşriklere dönerek şöyle dedi: “Vallahi ben onları size asla teslim etmem! Onlar hakkında asla kötülük düşüneme-mem. Varın yolumuza gidin!”

Müşrikler bütün bu olanlara inanmak istemiyorlardı. Kral, getirdikleri hediyeleri onlara geri verdi. Müslümanlara ise şö-y-le dedi: “Gidin! Ülkemin en güzel yerlerine yerleşiniz. Huzur içinde yaşayınız. Huzur ve mutluluk sizin hakkınızdır.”

Müslümanlar güven içinde Habeş ülkesine yerleşirken, İslâmiyet kulaktan kulağa yayılıyordu. İnsanlar artık ‘Muhammed’ isimli son peygamberin geldiğini ve Mekke’de yaşadığını duymuşlardı...





AY İKİYE AYRILIYOR

Müşrikler yine Peygamberimizin etrafını sarmışlardı. Onu zor durumda bırakmak için yeni bir planları vardı. Ondan, kendilerine göre gerçekleştmesi imkânsız olan bir iş isteyeceklerdi. Bunu yapamayınca da onu alaya alacak ve onun peygamber olmadığını söyleyeceklerdi. Bunun için ona şöyle dediler: "Eğer sen gerçekten peygambersen, bize bir mucize göster. Mesele şu tepemizde duran dolunayı ortadan ikiye ayır. Yarısı şu dağın, diğer yarısı da öteki dağın üstünde olsun."



Sevgili Peygamberimiz sordu: "Eğer bunu yaparsam peygamber olduğumu kabul eder misiniz?" "Evet" dediler. "Elbette kabul ederiz."

Yüce Allah, diğer peygamberlere olduğu gibi Hz. Muhammed'e de mucize gücü vermişti. Eğer isterse dua eder Allah'ın izniyle birçok harika olay gerçekleşebilirdi.

Fakat o, insanların düşünerek, akıllarıyla doğru yolu bulmalarını istiyordu.

Ay ışığı altında iki kat daha güzelleşen Peygamberimiz, önce bu cahil insanların doğru yolu bulabilmeleri için Allah'a dua etti. Sonra, güzel ellerini aya doğru kaldırdı. Gümüş ışıklar, ince bir tül halinde üstüne iniyor gibiydi. Sağ elinin işaret parmağıyla yukarıdan aşağıya doğru bir çizgi çekti. O an nefesler tutulmuştu. Olanlar dikkatle gözleniyordu. Ay, onun bu işaretiyle birden ortadan ikiye ayrılıverdi. O an ne müthiş bir andı! Ay, bir yarısı bir dağın üstünde öteki yarısı diğer dağın üstünde öylece duruyordu. Yüce Allah, peygamberi için ayı ortadan ikiye ayırmıştı. Sevgili Peygamberimiz şöyle diyordu: "Şahit olunuz! Şahit olunuz!"

Müşriklerin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bunun gerçekleştiğine bir türlü inanmıyorlardı. Dedikleri olursa onun peygamber olduğuna inanacaklarına söz vermişlerdi. Şimdi ne yapacaklardı? Bu düşünceler içinde birbirlerine baktılar.

Güzeller güzeli Peygamberimizin dudakları kıpır kıpırdı. Bu mucizeyi kendine veren Allah'a şükrediyordu. Ay, yarıları diğer parçasıyla yeniden bütünleşirken inanmayanlar şaşkınlık ve korku içindeydiler. Sadece şöyle diyorlardı: "Bu bir büyüdür! Bu bir büyüdür!..."



Gümüş bir gecenin pırıltılı yıldızları içinde bu mucize gerçekleşmişti. Müşrikler ne düşüneceklerini şaşırmışlardı. Gördükleri ruya mıydı? Muhammed bunu nasıl başarmıştı? Yoksa o gerçekten bir peygamber miydi! Onlar bu düşünceler içinde gökyüzüne bakarken gökten yere ışık ve sevgi yağıyor, yerden ise göğe şükür ve dualar yükseliyordu.



AYI SIZ DE GÖRDÜNÜZ MÜ?

Ay onun bir işaretiyle ortadan ikiye ayrılmıştı. O gecenin sabahında Mekke'de tatlı bir heyecan vardı. Herkes bunu konuşuyordu. Müslümanlar bu mucizenin güzelliğini birbirlerine anlatırken müşrikler şöyle diyordu: "Akşam gördüklerimiz gerçek olamaz. Bu olsa olsa bir büyüdür!"

Aralarından bazıları şöyle dedi: "Diyelim ki Muhammed bize büyü yaptı. Onun büyüü uzak yerlerdeki insanları da etkilemez ya! Bugün uzaklardan gelecek yolculara soralım. Bakalım bizim gördüklerimizi onlar da görmüşler mi?"

Merakla gelecek yolcuları beklemeye başladılar. Yolcular, Mekke'ye ulaştıklarında yanlarına yaklaşıp hemen sordular. Gece ayın ortadan ikiye ayrıldığını sonra da tekrar birleştiğini onlar da görmüştü. Heyecan içinde o anı anlatılar. Müşrikler, yolcuların anlattıklarını duydukları halde verdikleri sözde durmamak için: "Muhammed'in büyüü gökleri bile tutmuş!" dediler.

Sevgi dolu Peygamberimiz, müşriklerin bu inatlarından vazgeçmeleri için dua ediyordu. Onların cennete girmesini, güzellikler içinde olmasını istiyordu. Cennete yalnız Allah'ı ve Peygamberimizi çok se-

venler girebilirdi. Hep iyilik yapanlar, güzel düşünceler içinde olanlar cenneti hak ederdi.

Onların pişman olup ağlamalarını istemi-yordu. Ne kadar inat etseler, ne kadar direnseler de bir gün gerçeği anlamalarını sabırla bekliyordu. Çünkü o; sevgi, sabır, güzellik peygamberiydi. Kin, nefret, gibi çirkin duygular ona yakışmazdı. O güzel ah-lakıyla yerde ve gökte övülmüş peygamberdi.





AÇLIK KITLIK VE BOYKOT

Peygamberliğin yedinci yılıydı. Geçen yıllar içinde müşrikler Müslümanlara her türlü sıkıntıyı çekirtmişlerdi. İşkencenin her çeşidini denemişlerdi. Onları taşlamış, dövmüş, kovmuşlardı. Fakat bu zaman sürecinde tek bir Müslüman dahi dininden dönmemişti. Müşrikler, yaptıkları onca eziyete rağmen yeni din İslâm'ın hızla yayılmasına engel olamamışlardı. Bu da onları fazlasıyla korkutuyordu. Bu kez çok farklı bir yöntem denemeye karar verdiler. Akıllarınca bu yöntemle Peygamberimizi ve ona inananları yollarından döndüreceklerdi. Planları şuydu: Efendimiz ve onun bütün akrabalarıyla ilişkilerini kesecekler, onlardan hiçbir şey almayacak, onlara hiçbir şey satmayacaklardı. Böylece onların aç ve susuz kalmalarını sağlayacaklardı. Bu planlarını bütün Mekke halkına duyurdular ve onlara yardım edilmesini de yasakladılar.

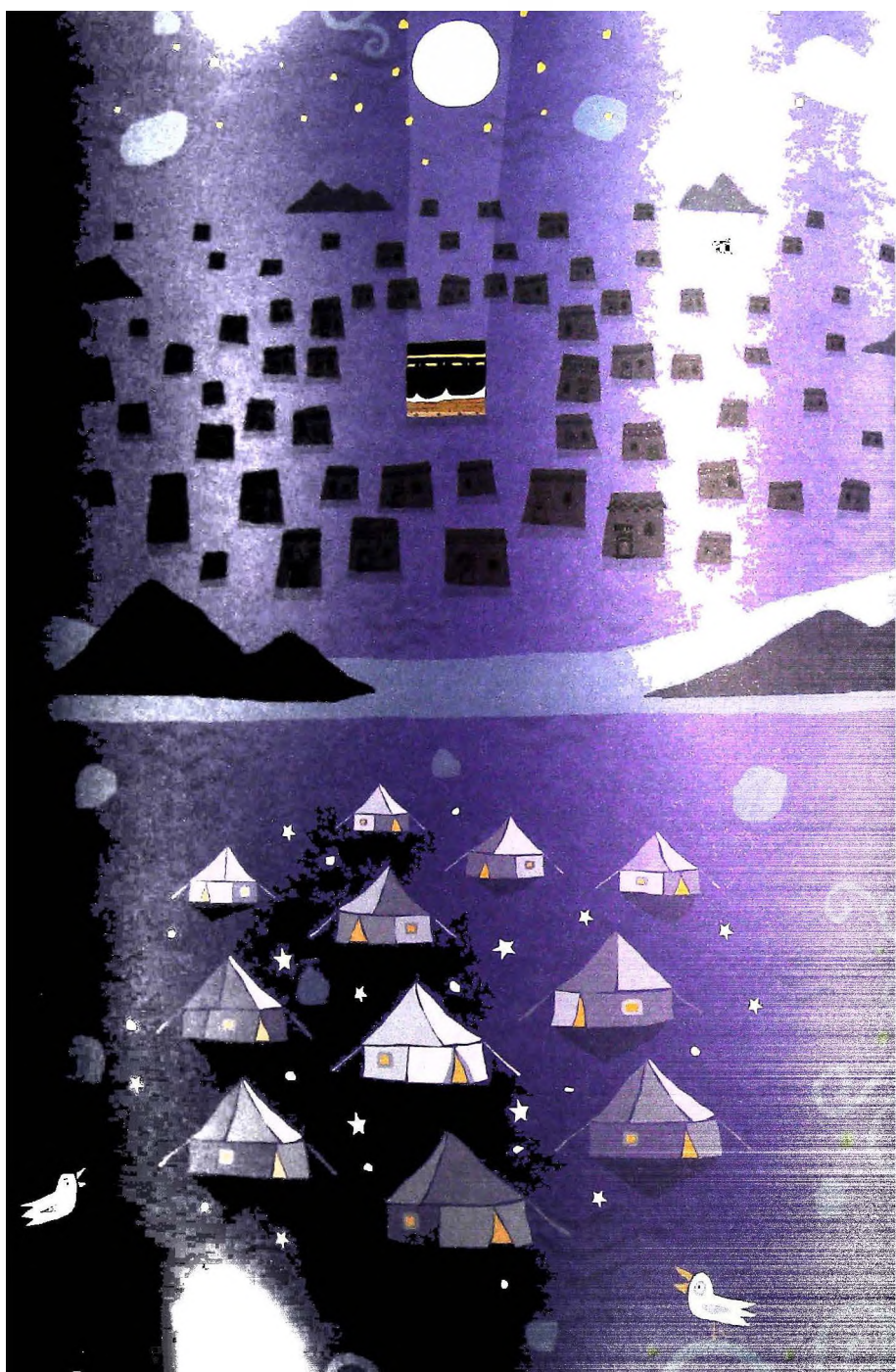


Bu yasak, Müslüman olsun olmasın Peygamberimizin bütün akrabalarına karşı konmuştu. Hz. Muhammed'in putperest akrabalarına da bu yasağın uygulanacak olması herkesi şaşırtmıştı. Müşriklerse koydukları bu yasakla bütün akrabalarının Peygamberimizden uzaklaşmasını sağlamayı planlıyorlardı. Böylece Peygamberimiz, tüm destekçilerini kaybedecek yapayalnız kalacaktı.

İşte bu kötü niyetlerle alınan karar sonrasında müşrikler, Müslümanlarla, Peygamberimiz ve Peygamberimizin akrabalarıyla alış veriş yapmayı kestiler; onlara mal vermediler; onlardan mal almadılar. Bu konuda bir de yazılı belge hazırladılar ve bu belgeyi, Kâbe duvarına astılar. Böylece boykot başladı.

Peygamberimizin akrabaları o güne dek dağınık yerlerde oturuyorlardı. Bu yasaktan sonra birbirlerine destek olabilmek için bir araya gelmeyi düşündüler. Ebu Talip'in evinin olduğu bölgeye taşındılar. Buraya 'Ebu Talip Mahallesi' adı verildi. Aruk yokluk içinde, sıkıntılı, acılı günler başlamıştı. Kimse o bölgeye sokulmuyor, onların da o bölgeden çıkmasına izin verilmiyordu.

Bölgeye yiyecek girmesi yasaktı. Çocuklar aç, yaşlılar güçsüz, hastalar perişandı. Açlıktan kıvranan insanlar sokaklardan ağaç yaprakları topluyor ve yiyorlardı.



Her akşam ve her sabah Ebu Talip Mahallesi'nden sıkıntılı feryatlar yükseliyordu. Çocukların açlıktan ağladıkları duyuluyordu. O günlerde yeryüzünde haksızlığın en buvuğu işleniyordu. Güzel Peygamberimizse akrabalarına ve tüm inanana sabır tavsiye ediyordu.



AÇLIKTAN İNLEYEN ÇOCUKLAR

Boykot günlerinde Peygamberimiz, akrabalarına kol kanat germiştir. Eşi Hz. Hatice onun en büyük yardımcısıydı. Bütün mal varlıklarını akrabaları için harcadılar. Elde olanlar tükenince de sabır içinde beklediler. Ebu Talip de biricik yeğeni destek veriyordu.

Müşrikler, Müslümanların çektikleri sıkıntılara isyan edip Peygamberi terk etmelerini bekliyorlardı. Böylece o yalnız kalacak ve ona her türlü kötülüğü yapabileceklerdi. Fakat zaman geçiyor Müslümanların arasından Peygamberimizi terk eden olmuyordu.

Müşriklerin içinde yapılan bu eziyete razı olmayanlar da vardı. Onlardan birisi de Hatice'nin yeğeni Hakim'di. O, halasını çok seviyordu. Onun çektiği açlık, yokluk ve sıkıntıya çok üzülüyordu. Onun için bir şeyler yapmak istiyordu. Daha önce devesine yüklediği bir çuval unu gizlice halasına ulaştırmıştı. Gecenin karanlığında bir çuval buğdayı daha halasına götürmek üzere yola çıkmıştı. Tam o sırada Ebu Cehil'le karşılaştı. Ebu Cehil çakmak çakmak olmuş gözleriyle ona bakıyordu: "Sen Peygamberin ailesine yiyecek mi götürüyorsun!" diye gürlledi. "Eğer bunu yaparsan seni herkese rezil ederim!"

Bu sırada oradan geçen bir adam onları gördü. Yanlarına geldi ve, "Sana ne oluyor böyle!" diyerek Ebu Cehil'e çıkıştı. "Halasına bir miktar buğday götürmek isteyen bir insana engel mi olacaksın?!"

Ebu Cehil bu adama aldırmadı. İnatla Hakim'in önünde dikilmeye devam etti. Bir türlü onun geçmesine izin vermiyordu. Bu sırada Ebu Talip Mahallesi'nden açlıktan inleyen çocukların sesleri yükseliyordu. Hakim, buğday çuvalını oraya götürmek için var gücüyle çabalarlarken Ebu Cehil'e çıkışan adam, onun suratına bir yumruk attı. Ebu Cehil yere düştü. Bu kargaşada Hakim, oradan hızla uzaklaştı ve buğday çuvalını halasına ulaştırmayı başardı.



Ebu Cehil ve arkadaşlarının planı ters tepmişti. Büyük bir şaşkınlık yaşıyorlardı. Boykot başladığından bu yana tam üç yıl geçmişti. Fakat çektikleri onca sıkıntıya rağmen kimse Peygambere karşı çıkmamıştı. Bütün umutları suya düşmüş, bir kez daha başarısızlığa uğramışlardı.

Bu süre içinde Efendimiz, peygamberlik görevini hiç aksatmamıştı. Gece gündüz çalışmış, asla geri durmamıştı. O cesurdu. Allah'ına güveniyordu. Hiç bir zaman ümitsizliğe düşmemişti.

Etrafındakilere de hep ümit, sevinç ve müjde dağıtmıştı. Yüce Allah'tan gelecek yardımı dua ve sabırla bekliyordu.



BOYKOTU BOZAN KURTÇUK

Yüceler yücesi güzel Allah, sevgili Peygamberini elbette sıkıntıda bırakmazdı. Bu kez insanlara ibret olsun diye onun yardımına çok ufak bir varlığını gönderecekti. Minik bir ağaç kurduyla onlara ders verecekti.

Minik kurtçuk, Kâbe duvarında asılı duran boykot kâğıdının içine yerleşti ve boykot anlaşmasını yavaş yavaş kemirdi. Müşriklerin yazdığı bütün maddeler yok olmuştu. Sadece sayfanın başında bulunan 'Allah' kelimesi kalmıştı. Bu çok ilginçti! Oysa Kâbe duvarının kapısı kilitliydi. İçeriye kimseyi sokmuyorlardı. Minik kurtçuksa sanki onlarla dalga geçer gibi anlaşmayı yiyip yutmuştu. Bundan hiç kimsenin haberi yoktu.

Yüce Allah, bir melek aracılığıyla Peygamberine durumu bildirdi. Sevgili Peygamberimiz de bunu amcasına anlattı. Ebu Talip hemen müşriklerin yanına gitti ve onlara şöyle dedi: "Yeğenimin verdiği habere göre Allah, Kâbe duvarına asılı sayfanıza bir ağaç kurdu yerleştirmiş. Kurt, Allah kelimesi dışında bütün maddeleri yemiş, bitirmiştir..."

Müşrikler alaylı alaylı Ebu Talip'e baktılar. İçlerinden bazıları güldü. Onlara göre bu imkânsızdı. Ebu Talip sözlerini sürdürdü: "Gelin sizinle bir anlaş-

ma yapalım. Gidip o yazıya bir bakın. Eğer yeğenim doğru söylüyorsa, boykotu kaldıracaksınız. Eğer doğru değilse ben onu size teslim edeceğim. Onu öldürmek veya bırakmakta serbestsiniz."

Ebu Talip yeğeninın doğru söylediğinden emindi. Çünkü o güne kadar ondan en ufak bir yalan işitmemişti. Bu yüzden onlara böyle bir teklifte bulunuyordu.

Putperestler şaşkın bakışlarla bir araya geldiler. İşin ucunda Peygamberi teslim almak olunca anlaşmayı kabul ettiler. Sonra koşarak Kâbe'ye gittiler. Kilitli kapıları açtılar. Heyecan içinde astıkları sayfaya baktılar. Gördüklerine inanamadılar. Yazdıkları maddelerin hepsi kemirilmişti. Sayfadaki 'Allah' kelimesiye öylece duruyordu! Hepsinin suratı buruştu. Sevinçleri kursaklarında kaldı. Ebu Talip'le yaptıkları anlaşmaya göre boykotu kaldırmak zorundaydılar.

Boykotun kaldırılışı halka duyuruldu. Müslümanlar sevinç içinde evlerine döndüler. Çocukların karnı doydı. Annelerin yüzü güldü. Babalar sevin-di. Müslümanlar Peygamberlerinin doğruluğuna bir kez daha inandılar. Minik kurtçuksa işini bitirmiş ve ortadan kaybolmuştu.



GÜNEŞ ÜFLEMELERİ SÖNMEZ

Mekke'de artık bahar havası vardı. Boykotun kaldırılmasıyla birlikte herkes rahat bir nefes almıştı. Bu arada İslâm'a koşanların sayısı her geçen gün artıyordu. Habeşistan'da yaşayan insanlar, oradaki Müslümanlardan duydukları yeni dini ve son peygamberi tanımak için akın akın Mekke'ye koşuyorlardı.

Efendimiz, çok sevdiği Kâbe'nin yanındaydı. Etrafındakilere Allah'ın peygamberi olduğunu anlatıyordu. Onlara Kuran ayetlerinden okuyordu. Peygamberimizi dinleyenler ilk kez böylesine güzel sözler duyuyorlardı. Ona sorular sordular. Sordukları her soruya güzel cevaplar aldılar. Peygamberimizin sevgisine, bilgisine, ilgisine hayran kaldılar. Onun sevgi dolu yüreği, şefkatle bakan gözleri kalplerini aydınlatmıştı. Onun bir peygamber olduğu açıldı.



Hemen orada kelime-i şehadet getirip Müslüman oldular. Sevinç gözyaşları içinde kucaklaştılar.

Müşrikler hayretle onları izliyorlardı. Bu nasıl şeydi böyle! Taa... uzak ülkelerden onu görmeye gelen insanlar hemen oracıkta Müslüman oluyorlardı. Bu olay onları çok kızdırmıştı. Ebu Cehil dayanamadı. Gelen adamlardan birinin yolunu

kesti ve ona şöyle dedi: "Siz onun ne dediğini öğrenmek için buraya gelmişsiniz. Hemen ona uyup dininizden döndünüz. Bu düpedüz aptallıktır!"

Adam, eşsiz bir hazineye kavuşmuş gibiydi. Onun gibi bir peygambere uymuş olmanın mutluluğu içindeydi. Ebu Cehil'in bu sözlerine hiç aldırmadı. Ona ve arkadaşlarına acıyarak baktı ve şöyle dedi: "Sizin bize yaptığınız bu kaba davranışları, biz size yapmayız!"

Nasıl güneş üflemeyle sönmezse Ebu Cehil ve zavallı arkadaşlarının engellemeleriyle de İslâmiyet asla yok olmayacaktı. Bunu aradan geçen yıllar içinde belki de hepsi görecekti.



ALLAH'IN GÜCÜ HER ŞEYE YETER

Rükane, güçlü ve de çok ünlü bir pehlivandı. Onu kimseler yenemezdi. İki üç kişiyi birden yere serebilirdi. Gurur içindeydi Rükane. Kimseden korkusu yoktu. Sevgili Peygamberimiz onun bu haline çok acıyordu. Çünkü bir insan ne kadar güçlü olursa olsun en güçlü olan Allah'ın karşısında çok zayıftı. Bir gün Peygamberimizle Rükane karşılaştılar. Efendimiz ona sevgi dolu seslendi: "Ey Rükane! Allah'tan korkmaz mısın? Seni davet ettiğim bu dini kabul etmez misin?"

Rükane gururla cevap verdi: "Peygamber olduğuna inansam, hiç durmaz hemen kabul ederim." Sevgili Peygamberimiz, "Peki seninle güreşirsek ve ben senin sırtını yere getirirsem peygamber olduğuma inanır mısın?" diye sordu.

Rükane kendinden çok emindi; "Eger beni yere ykarsan söylediklerine inanırım!" dedi. Bir yandan da pazularını şişiriyordu. Sevgili Peygamberimiz, "Haydi o zaman. Hemen güreşelim." dedi.

Efendimiz ile Rükane güreşe başladılar. Fakat daha ilk tutuşta Rükane kendini yerde buldu. Çok şaşırılmıştı. Bu nasıl olmuştu! O güne kadar onu kimse yere serememişti. Hemen ayağa kalktı ve yeniden güreşmek istedi. İkinci seferde de kendini yerde buldu. Rükane'nin şaşkınlığı büsbütün arttı. Az önceki gururlu halinden eser kalmamıştı. Bir kez daha güreşmek istedi. Fakat yine sonuç değişmedi. Rükane sırtı yerde, göklere bakıyordu.

Sevgili Peygamberimiz Allah'ın yardımıyla o güçlü kuvvetli pehlivanı küçük bir çocuk gibi çevirip yere sermişti. Rükane toparlandıktan sonra ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Benimle yaptığın bu güreşe doğrusu çok şaşırdım. Sen olsa bir sihirbazsın!"

Rükane üç kez yere serildiği halde inadından bir türlü vazgeçmiyordu. Peygamberimiz ise onu sevgiyle ikna etmeye çalışıyordu: "Bundan daha garibini göstereyim ister misin?"

"Bundan daha garip ne olabilir ki?" diye sordu Rükane. "Şu gördüğün ağacı çağırayım. Yanıma geldiğini göreceksin." "Haydi çağır da gelsin." dedi Rükane alaycı bir ifadeyle. Sevgili Peygamberimiz ağaca seslendi: "Allah'ın izniyle yanıma gel!"

Peygamberimizin bu sözü üzerine ağaç yeri yara yara yürüdü ve Peygamberimizin yanına geldi. Rükane'nin hayreti iki katına çıkmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hayretle bir ağaca, bir de dönüp Peygamberimize bakıyordu. Bir yandan da: "Hayatımda böyle bir sihir ilk kez görüyorum. Bu nasıl şey böyle?!" diye söyleniyordu. Kendine gelir gibi olunca; "Haydi şu ağaca söyle de geri gitsin." dedi.

Sevgili Peygamberimiz karşısında duran ağaca seslendi: "Allah'ın izniyle yerine dön!"

Ağaç, bu emri alır almaz geldiği gibi yerine geri döndü. Sevgili Peygamberimiz, Rükane'ye tekrar Müslüman olmasını teklif etti. Fakat Rükane'nin gözlerini kara bulutlar kaplamıştı. Inadından vazgeçmemekte ısrarlıydı.



96. GÜN

PEYGAMBERİMİZ SEVGİLİ AMCASINI KAYBEDİYOR

Efendimizin peygamberliğinin onuncu yılıydı. Ebu Talip artık yaşlanmıştı. Ağır hastaydı. Peygamberimiz, amcasının son yolculuğuna çıkacağını hissetmiş gibiydi. Amcası kendisine yıllar yılı kol kanat germiş, ona karşı hep iyilik ve sevgi dolu olmuştu. Onu korumak için her zorluğa katlanmıştı. Her tehlikeyi göze almıştı. Müşriklere karşı bir kale gibi direnmişti. Şimdiyse ölüm döşegindeydi.

Ebu Talip'in hastalığı gitgide artıyordu. Onun hastalığını fırsat bilen müşrikler toplanıp yanına geldiler; "Ebu Talip, sen bizim büyüğümüzsün. Ölüm döşegine yattığını duyunca çok endişelendik ve yanına geldik." dediler. Onun ne kadar hasta olduğuna aldırmadan sözlerini şöyle sürdürdüler: "Kardeşinin oğluyla aramızda olanı biliyorsun. Onunla aramızda hakem ol. Bizim dinimize karışmasın. Biz de ona karışmayalım. Böylece anlaşalım."

Müşriklerin bu isteği üzerine Ebu Talip yeğenini yanına çağırıp ve ona güçlkle şöyle dedi: "Bu adamlar senin meselen için gelmişler. Seninle anlaşmak istiyorlar."

Sevgili Peygamberimiz onların ne yapmak istediğini anlamıştı. Soğukkanlı davrandı: "Olur amca" dedi. "Bunun için bana bir tek kelime söylemeleri yeterli. Onlar o kelimeyle tüm dünyaya hâkim olabilirler."

Ebu Talip şaşkınlıkla sordu: "Bir tek kelime mi dedin?"

"Evet amca! Tek bir kelime..."

Hepsi merakla bekliyordu. Neydi o tek kelime acaba?

Ebu Cehil ortaya atıldı: "O bir kelime neyse söyle de biz onun yanına on kelime katalım!" Peygamberimiz cevap verdi: "Lailaheilallah deyin ve taptığınız putları elinizle kırıp atın."

Müşrikler: "Binlerce tanrıyı kaldırıp nasıl bir tek Allah'a inanalım. Biz senin işine şaşıyoruz doğrusu!" dediler. Sonra da birbirlerine bakarak: "Bu ne acayip şey! Haydi yürüyün gidelim." diye söylendiler.



Onlar tuhaf bir inat içinde Peygamberimize yeni tuzaklar kurarken Ebu Talip, iyice ağırlaştı ve hayata gözlerini yumdu. Peygamberimiz sevgili amcasının ölümüyle derin bir üzüntü yaşadı.

Onun ölümüyle müşriklerin hakaret ve alayları da iki katına çıktı. Peygamber Efendimiz kararlıydı. Ordular bile karşısına gelse yolundan asla vazgeçmeyecekti.



VE HZ. HATİCE'DEN AYRILIK

Sevgili Peygamberimiz, Allah'tan gelen her olayı hayra yorardı. Peş peşe acılar yaşıyordu. Amcasının ölümünden bir kaç gün sonra çok sevgili eşi Hatice hastalandı. Günden güne eriyordu. Onun da bu dünyadan göçme vakti gelmişti.

İyi yürekli Hatice, anneler annesi Hatice, Allah'ın Peygamberinin yıllar yılı en yakın arkadaşı olmuştu. Onu hiç incinmemiş, hiç üzmemişti. Onu çok sevmişti. Getirdiği dine ilk o inanmıştı. Bu uğurda malını, canını her şeyini ortaya koymuştu. Peygamberimize altı evlat vermişti ve onları çok güzel terbiye etmişti. Her zaman Peygamberimizin yanında olmuştu. Çok da çile çekmişti. Zengin bir iş kadınıyken eşiyle birlikte açlık, susuzluk, sıkıntı ve fakirlik yaşamış her zorluğa göğüs germişti.

Hz. Hatice, hasta yatağında sevgili eşi Hz. Muhammed'i düşünüyordu. On-dan ayrılmak zordu. Fakat her insanın yaşayacağı sondu ölüm. Mutlu geçen yirmi altı yıllık bir evlilik yaşamıştı. Onun yanında çok şey öğrenmişti. Haya-tı ve ölümü sevmişti.

Bir gün yüce Allah, melek aracılığıyla ona selam gönderdi. Cennette onun için inciden bir köşk hazırladığını bildirdi. Bu güzel selamı alan Hz. Hatice, çok mutlu oldu. Sabır ve iman içinde cennete uçuverdi.



Peygamber sevgili eşini kaybetmişti. Çok zor olsa da buna dayanmak zorundaydı. Yine sabır, yine iman yükliydi. Uzuntusunu yüreğine gomp yavrusuna sevgi kanatlarını gerecekti. Hz. Hatice'yi kendi elleriyle topraga verdi. O da her insan gibi acı çekiyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Sevgili eşi, biricik Hatice'sinin mezarına uzun uzun baktı. Dua ve sabır dolu oradan ayrıldı.

Peygamberimiz, çok sevdiği amcası ve biricik eşini ard arda kaybetmişti. O günden sonra bu yıla 'Hüzün Yılı' denecekti.



ALLAH, BABANI KORUYACAKTIR

Güzel Peygamberimiz üzüntülüydü. Amcasının ve sevgili eşi Hz. Hatice'nin ölümü onu çok etkilemişti. Sevdiği insanlar bir bir ahirete gitmişti. Onun bu üzüntüsüne içten içe sevinenler vardı. Ebu Talip'ten korkarak ona kötülük yapamayanların eline büyük bir fırsat geçmişti. Müşrikler, Ebu Talip'in yokluğunda ona istedikleri işkenceyi yapabileceklerini düşünüp bundan büyük bir keyif alıyorlardı.

Peygamberimiz o gün yine içi acıyla yanarak yolda yürüyordu. Akı, kalbi ve dili, yüce Allah'ın zikriyle doluydu. Onu böyle gören müşriklerden biri hemen yoluna çıktı. Yerden aldığı toprağı üstüne doğru savurdu. Sevgili Peygamberimiz, toz toprak içinde kalmıştı. Bunu yapan kişiye hiçbir karşılık vermeden evine döndü. En küçük kızı Hz. Fatma, babasını üstü başı perişan halde görünce ağlamaya başladı. Kaybettiği annesinin acısının üstünden çok geçmeden müşriklerin biricik babasına eziyet ettiklerini görmek onu perişan etmişti. Sevgili Peygamberimiz, yavrusunun gözyaşlarını elleriyle silerek şöyle dedi: "Ağlama kızım ağlama; Allah, babanı koruyacaktır."

Babasından bu sözleri duyan Hz. Fatma, biraz olsun yatıştı. Efendimiz sözlerini sürdürdü: "Amcamın ölümüne kadar müşrikler bana karşı böyle bir hakarete ve eziyete cesaret edememişlerdi..."

Daha sonraki günlerde müşrikler iyice azıtıldı. Ellerinden gelen her kötülüğü hiç çekinmeden Peygamberimize yapmaya başladılar. O kadar aşırı gittiler ki Peygamberimizin İslâm düşmanı amcası Ebu Leheb bile yeğenine yapılan kötülüklerden rahatsızlık duydu.



Artık yeğenini koruyacağını söylüyordu. Ebu Leheb'i kaybetmek istemeyen müşrikler çok korktular. O günden sonra Peygamberimize yaptıkları eziyetleri azalttılar. Aradan geçen zaman içindeyse Ebu Leheb'in kalbi yine katılaştı ve müşriklerin yanında yer aldı.



TAİF'TE TAŞLANAN PEYGAMBER

Sevgili Peygamberimiz, sıkıntı içindeydi. Artık sokağa bile çıkamaz olmuştu. Nereye gitse hakaretlerle karşılaşıyor, taşlanıyor, eziyet görüyordu. Kuran okuduğu zaman, müşrikler ısıklı çalıp, el çırpıyor, yüksek sesle konuşarak ona engel olmaya çalışıyorlardı. Bu durum onu çok üzüyordu. Dinini yaymanın böyle zorlaştığı günlerde yakında bulunan Taif kentine gidip oradaki insanları doğru yola çağırma karar verdi.

Taif, güzel bir yerleşim merkeziydi. Yeşillikler içindeydi. Etrafı üzüm bağlarıyla çevriliydi. Sevgili Peygamberimiz, Taiflilerin İslamiyet'i kabul edip kendisinin peygamber olduğuna inanacaklarını düşünmüştü. Onlardan destek alırsa Mekkeli müşrikler ona kötülük yapmaya cesaret edemezlerdi. İslâm dini yayılır, kuvvet bulurdu.

Evlatlığı Zeyd ile birlikte yola çıktılar. Taife vardıklarında Peygamberimiz,

Taifli liderlerle görüşmeye başladı. Allah'ın bir ve tek olduğunu, kendisinin ise O'nun peygamberi olduğunu onlara anlattı. Putlara tapmanın yanlış olduğunu, asıl yaratıcının yüce Allah olduğunu bildirdi. İslâm dinine girerek bu davete uymalarını istedi. Fakat hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştı. Taifliler, Mekkeli müşriklerden de beter çıktılar. Ona kızıp bağırarak hakaretler ettiler. Bütün sıkıntılara rağmen Peygamberimiz, hemen orayı terk etmedi. Dayandı, direndi. Taifte on gün kalarak her bir Taifliye Allah'ın emirlerini anlattı. Fakat onlar işi daha da ileriye götürerek: "Şehrimizden çık da nereye gidersen git! Biz senden elimizden geldiğince uzak duracağız.



İstediklerini kabul etmeyeceğiz!" dediler.

Taiflilerin gözü dönmüştü. Karşılarındakinin kim olduğunu bilmiyorlardı. Onun bir peygamber olduğuna inanmak istemiyorlardı. Küfürlerle, hakaretlerle, onu rahatsız ettiler. Sonunda yolun iki tarafına dizilerek onu taş tuttular.



O an çok korkunç bir andı. Sevgili Peygamberimizin üzerine yağmur gibi taş yağıyordu. Ayaklarından kanlar akıyordu. Zorluk içinde adım atmaya çalışıyordu. Kâh oturuyor kâh bir an önce şehirden çıkmak için sıkıntı içinde yürüyordu. Gözü dönmüş insanlar onun bu halini kahkahalar atarak izliyorlardı. Hz. Zeyd, güzeller güzeli Peygamberimizin etrafında pervane gibi dönüyor, kendini ona siper etmeye çalışıyordu. Onun da her yanı kanlar içindeydi. Peygamberimiz ile Hz. Zeyd, bu korkunç saldırıdan bir an evvel kurtulmak için kendilerini bir üzüm bahçesine attılar.

Sevgili Peygamberimiz, bitkin halde bir asmanın altına çöktü. Avuçlarını açtı ve Allah'a yalvardı: "Allah'ım! Yeter ki senin gazabına uğramayayım. Ne çekersem katlanırım. Allah'ım! Sen benden razı oluncaya kadar affını dilerim."

Sevgili Peygamberimiz o anda bile Allah'ın kendisini affetmesini ve kendisinden razı olmasını istiyordu. Yüceler yücesi büyük Yaratıcı, peygamberini böyle yaralı ve perişan bırakır mıydı? Onun bu fedakârlığına ve güzel kul-luğuna karşı vereceği mükâfat elbette çok büyük olacaktı.



KÖLE ADDAS'IN SEVİNCİ

Sevgili Peygamberimizle Hz. Zeyd'in sığındıkları bahçenin sahibi Taifli iki kardeşti. Bahçelerine gelen, bu yaralı misafirlere acıdılar. Köleleri Addas'la onlara bir tabak üzüm gönderdiler. Addas, üzümü Peygamberimize getirdi. Peygamberimiz, aç ve yorgundu. "Bismillah" diyerek üzümü aldı ve yemeye başladı. Addas ilk defa böyle güzel bir söz duyuyordu. Bu söz çok hoşuna gitmişti. Bunu fark eden Sevgili Peygamberimiz Addas'a sordu: "Sen nerelisin?" "Ninovalıyım" dedi Addas.

"Demek ki sen Yunus'un hemşehrisisin."

Addas sordu: "Sen Yunus'u nereden biliyorsun?"



“O benim kardeşim sayılır. Çünkü o bir peygamberdi. Ben de peygamberim.”

Addas'ın gözleri bir anda sevinçle ışıldadı. Büyük bir insan olduğu her halinden anlaşılan bu insan, demek beklenen peygamberdi! Hemen onun ellerini, ayaklarını öptü ve oracıkta Müslüman oldu.

Bahçenin sahipleri, uzaktan kölelerini izliyorlardı. Yanlarına geldiğinde ona çıkıştılar: “Yazıklar olsun sana Addas! Sen onun ellerini, ayaklarını öptün!”

Addas onlara şöyle dedi: “Dünyada ondan daha hayırlı kimse olamaz. Bana öyle bir şey söyledi ki onu ancak bir peygamber bilebilir!”

Addas'ın Müslüman olması, Taiften üzüntüyle dönen Peygamberimizi biraz olsun teselli etmişti.



PEYGAMBERİMİZİN DİLEĞİ

Sevgili Peygamberimiz, evlatlığı Hz. Zeyd ile birlikte üzüm bağında biraz dinlendikten sonra Taiften ayrılmıştı. Düşünceli ve üzgün Mekke'ye doğru yol alıyordu. Bir anda garip bir bulutun kendisini gölgelediği fark etti. Biraz dikkat edince bulutun içinde melek Cebrail'i gördü. Cebrail, ona selam verdi ve ardından Yüce Allah'ın ona bir melek gönderdiğini eğer dilerse bu meleğin iki dağı kaldırıp Taiflilerin üzerine indireceğini, böylece onların yok olacağını haber verdi. Fakat o sevgi peygamberiydi. Kimsenin üzülmelerini, incinmesini istemezdi. Şöyle dedi: “Hayır! Ben böyle bir şey isteyemem. Yüce Allah'tan istediğim tek şey, davetime uymayan bu insanların gelecek çocuklarının Müslüman olmasıdır.”

Sevgili Peygamberimiz, barış yanlısı, iyilik taraftarıydı. Taifliler ona küfretmiş, onu taşlamış, kovmuş olsalar bile onlar için beddua etmezdi. Onların akıllarını kullanamadıklarından böyle yaptıklarını düşünüyor, gelecek çocuklarının doğru yolu bulmalarını diliyordu.

102.
GÜN

MUHTEŞEM GECE YÜRÜYÜŞÜ

Allah, başına gelen her zorluğa sabırla katlanan peygamberini sevindirmek istiyordu. Ona sonsuz güzelliklerini göstermek, ne kadar değer verdiğini bildirmek istiyordu.

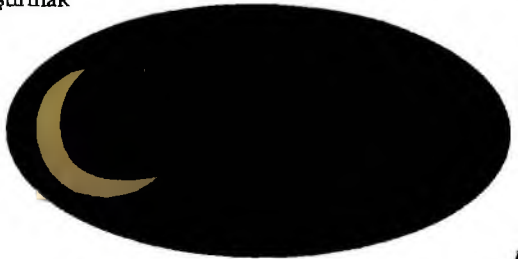
Bir gece Peygamberimiz, yatağında yataarken Cebrail geldi. Efendimize yüce Allah'ın onu davet ettiğini söyledi. Yatağından kaldırdı. Ona abdest aldır-
dı. Cebrail'in yanında Burak isimli bir binek vardı. Birlikte Burak'a bindiler. Burak, tarif edilemeyecek kadar güzel bir binekti. Adımını ufukların ötesine atıyordu. Gece yürüyüşüydü bu. Andan bile daha kısa bir zamanda Şam'a vardılar. Orada Mescid-i Aksa denen kutsal bir cami vardı. Peygamberimiz burada bütün peygamberlerle görüştü. Onlara imamlık yaptı; birlikte namaz kıldılar.

Daha sonra güzel Peygamberimiz, Allah'ın katına yükseltildi. Yüceler yücesi Allah'ı gördü. Onunla konuştu. Ona varlıkların duasını sundu. Bu güzellikleri yaşadıktan sonra, mutlulukla dünyaya döndü. Peygamberimizin bu olağanüstü yolculuğuna 'Miraç' denildi. 'Miraç' 'yüksek bir yere çıkmak' demektir.

Sevgili Peygamberimiz, ümmetine Miraç'tan çok değerli bir hediye getirmişti. Bu hediye namazdı. Artık Müslümanlar günde beş vakit namaz kılarak yüce Allah'ın huzuruna çıkacak ona şükürlerini ve dualarını sunacaklardı.

Sevgili Peygamberimiz, o gece çok şey görmüş, çok şey yaşamış, yüce Yaratıcı'mızla konuşma mutluluğuna erişmişti. Ama ona inananların kurtuluşunu bir an bile unutmamıştı. Peygamberlik vazifesini yapmaya yine canla başla devam edecek, insanları doğru yola ulaştırmak için çalışacaktı.

Miraç'ta olmaz denilenler olmuştu. Çünkü o, haurnna bütün evrenin yaratıldığı sevgili Peygamber Hz. Muhammed'di.







PEYGAMBERİMİZ MIRACI ANLATIYOR

Miraca vukselişimin ertesini günü Peygamberimizin gözleri ışıltı ışıltı parlıyordu. Hevecan ve mutluluk içindeydi. Yaratıcıyla buluşmak onun güzelliğine güzellik katmıştı.

İlk önce gördüklerini amcasının kızı Ümmü Hanî'ye anlattı. Ümmü Hanî ona imandı. Fakat musriklerin ona bir zarar vermelerinden korkuyordu. "Sakin bunu onlara anlatma! Onlar seni yalanlar ve çok üzerler." dedi. Peygamberimiz korkusuzca cevap verdi: "Vallahi ben bunu anlatacağım!"

O, gördüğü gerçekleri tek tek anlatmakla yükümlüydü. Peygamber olmak hiç kolay bir görev değildi. Yalanlasalar da inanmasalar da yaşadıklarını anlatacaktı. Elbet içlerinden bir inanan çıkardı. Sevgili Peygamberimiz, bu düşünceler içinde Mekkelilerin yanına gitti ve o gece gördüğü güzellikleri bir bir anlattı. Halk şaşkındı: "Bütün bu gördüklerini bize kanıtlamalısın." dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz onlara Mescid-i Aksa'ya doğru giderken yolda gördüğü deve kervanından söz etti. Develerin üstündeki yükleri ve yüklerin renklerini tarif etti. Bu develerin az sonra Mekke'ye varacaklarını söyledi.

Merak içinde onun haber verdiği kervanın yolunu gözlediler. Vakti geldiğinde kervan çıkıp Mekke'ye geldi. Mekkeliler gelen deve kervanının upkısı Peygamberimizin tarif ettiği şekilde olduğunu görünce hayretten donakaldılar.



SADIK DOST EBU BEKİR

Sevgili Peygamberimiz, Mekkelilere Miraçta gördüklerini anlatıyordu. Peygamberimizin anlatıklarını dinledikçe ona inananların imanı artıyordu. İnanmayanlar ise onu yalanlamak için bir yol arıyorlardı. Akıllarınca Efendimizin sözlerinin doğru olmadığını ispatlayacaklar, böylece onu küçük düşüreceklerdi. Bunun için şöyle dediler: "İçimizde Mescid-i Aksa'yı görenlerimiz var.



Madem gidip gördüğünü söylüyor, niye onun kaç kapısı olduğunu söyle bakalım!

Onların bu istekleri üzerine Peygamberimiz çok sıkıldı. Çünkü, Mescid-i Aksa'nın kaç kapısı olduğuna dikkat etmemişti. Yüceler yücesi Allah, sevgili misafiri Peygamberini zor durumda bırakırmıydı? O anda onun gözleri önüne Mescid-i Aksa'ya getir-

di. Böylece Peygamberimiz Mescid-i Aksa'yı eksiksiz tarif etti, mescidin kapılarını tek tek saydı, onlara bildirdi.

Bunun üzerine müşrikler, "Vallahi, tastamam tarif ettin" dediler. Fakat yine de iman etmediler. Hemen koşup Hz. Ebu Bekir'e haber verdiler: "Ebu Bekir! Arkadaşının işinden haberin var mı? O bu gece Mescid-i Aksa'ya gittiğini orada namaz kılıp Mekke'ye döndüğünü söylüyor."

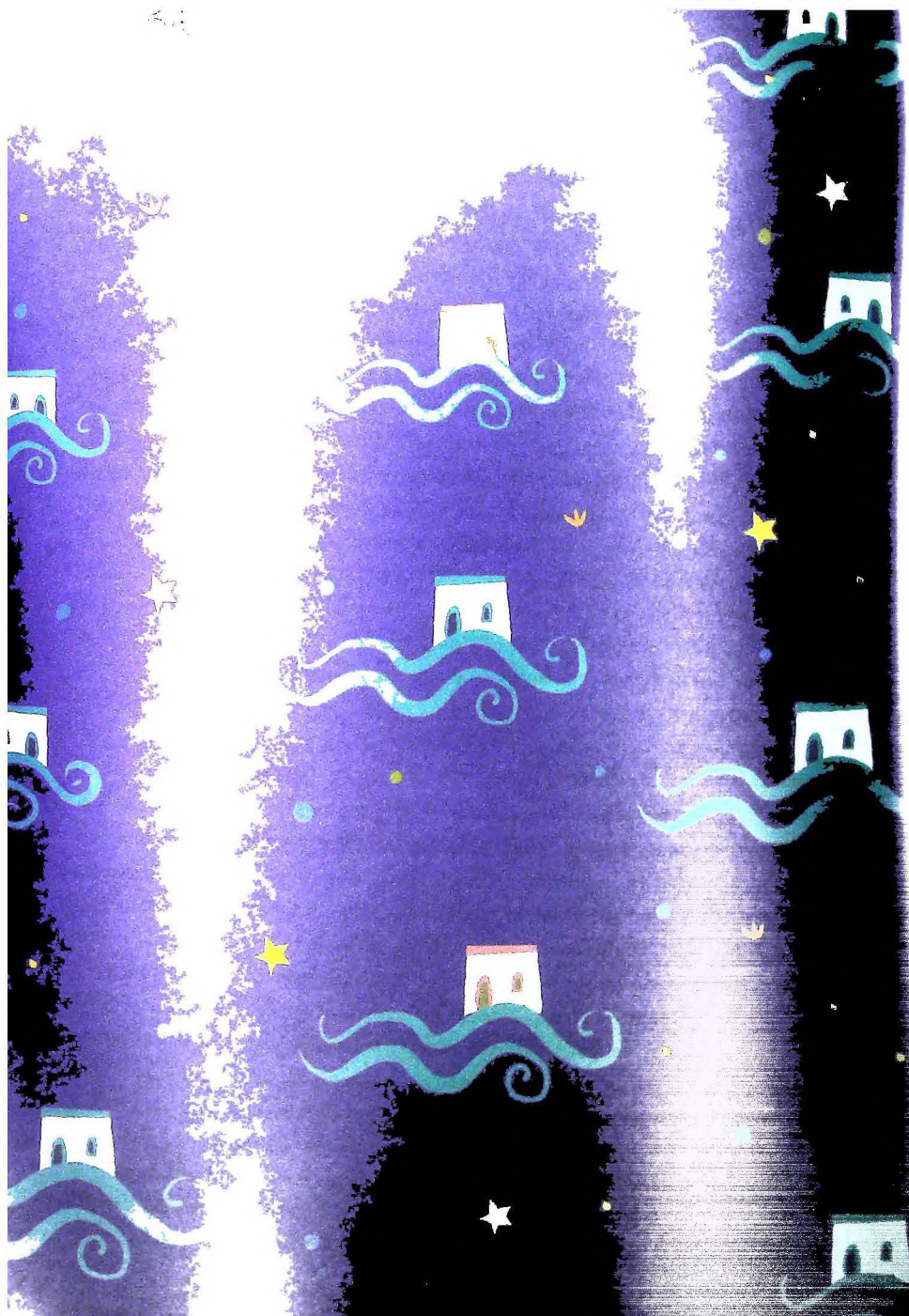
Hz. Ebu Bekir: "Siz bunları ondan mı duyduunuz?" diye sordu. "Evet" dediler. Ebu Bekir onlara, "Vallahi o öyle söylüyorsa bu gerçekten doğrudur. Buna şaşırırmamalısınız." dedi. Sonra da gelip Peygamberimize: "Sen mutlak doğru söylüyorsun. Ben senin Allah'ın Peygamberi olduğuna bir kez daha şahitlik ederim." diyerek onu doğruladı.

Peygamberimiz, sevgili dostu Ebu Bekir'in bu sözleri üzerine: "Ya Ebu Bekir! Sen zaten siddıksın." dedi. 'Siddık' 'dosdoğru inanan' demektir. O günden sonra Ebu Bekir'in adının yanına bu isim eklendi. Peygamberimizin en yakın dostu, "Ebu Bekir Siddık" diye anılır oldu. Hz. Ebu Bekir, her an Peygamberimizin yanında yer aldı; onun yolundan hiç ayrılmadı.



RABBİMİZE TEŞEKKÜR

Müminler, merak içinde Peygamberimizin etrafını sarmıştı. Onun yüce Allah'ı görmüş olmasının heyecanını yaşıyorlardı. Anlattıkları çok hoşlarına gidiyordu. Onlar için getirdiği hediyeyle ayrıca önemliydi. Bu çok değerli hediye, namazdı. Namaz, yüce Allah'la görüşme zamanıydı. Namazda, yarattığı onca güzel şey için Allah'a teşekkürlerini bildireceklerdi. O güne kadar namaz ibadetini biliyor ve namaz kılıyorlardı. Fakat artık günde beş



Her namaz vaktinde, Rabbimizin huzuruna çıkıp kulluk vazifelerini yerine getireceklerdi.

Namaz kılmak mutlulukların en büyüğüydü. Cennet davetiyesini almak demekti. Gizlice miraca çıkmak demekti. Sevgili Peygamberimiz, Miraca çıkmış, yüce Allah'la görüşmüştü. İsteyen her insanın da namaz kılarak onunla görüşebileceğini söylüyordu.

Peygamber dostları, can kulağıyla onu dinliyorlardı. Peki, ama neden namaz günde beş vakitti? Bunu merak etmişlerdi. Sevgili Peygamberimiz onlara gülümseyerek cevap verdi: “Beş vakit namaz, birinizin kapısının önünden akan bir nehir gibidir. O kişi günde beş defa o nehirde yıkansa, onda kirden bir eser kalır mı?”

Müminler, onun bu sözleriyle anlamışlardı ki namaz, aynı zamanda maddi manevî tüm kirlerden, günahlardan arınmak demekti. Bu eşsiz hediyeye kavuşmuş olmanın sevinci içindeydiler. Sonsuz güzelliklere kavuşmak şimdi daha kolaydı.



HIÇ YILMAYAN PEYGAMBER

Hac mevsiminde Mekke'de panayırılar kurulurdu. Mekke dışından pek çok insan bu panayırılara gelir, sonra da Kâbe'yi ziyaret edip yurtlarına geri dönerlerdi. Yine Hac mevsimi gelmişti. Uzak uzak ülkelerden gelen insanlar Mekke'yi doldurmuştu. Allah'ın Elçisi de onların arasına karışmış, yeni dinin emirlerini onlara bildiriyordu. Anlatukları, insanların ilgisini çekiyordu. Fakat Müşrikler adım adım onu takip ediyor, Peygamberimiz ayrıldıktan sonra tek tek insanların yanına yanaşıp onun söylediklerini yalanlıyorlardı.

Medine'den gelen altı kişilik bir gurup Akabe denilen yerde konaklamıştı. Peygamberimiz onların yanına gitti ve selam verdi. “Sizler kimsiniz?” diye sordu. “Bizler Medinelileriz” diye cevap verdiler. Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz, “Otursanız da sizinle biraz konuşsak” dedi.

Adamlar uyumlu insanlara benziyorlardı. Hemen Peygamberimizi buyur ettiler ve onun ağzından dökülen inci sözleri dinlemeye başladılar. Sevgili Peygamberimiz, onlara Allah'ın varlık ve birliğinden, kendi peygamberliğinden

den, yeni dinin güzelliklerinden bahsetti. Kuran'dan ayetler okudu. Adamlar ilginç bir olayla karşılaşmış gibi göz göze geldiler. İçlerinden biri şöyle dedi: "Vallahi bu bize, Yahudilerin geleceğini haber verdikleri peygamberdir." Hemen orada kelime-i şahadet getirerek Müslüman oldular. Daha sonra şöyle dediler: "İçinde yaşadığımız toplumda kin, kavga, düşmanlık sürüp gitmekte. Gidip bu dini onlara da anlatacağız. Umarız ki senin sayende aralarındaki düşmanlık ve kavgalar sona erer. Eğer onlar bu dine girip aralarındaki düşmanlığa son verirlerse senden şerefli olmaz."



Böyle söyledikten sonra bir sonraki yıl tekrar Akabe'de buluşmak üzere sözleşip Peygamberimizle vedalaştılar.

Akabe'de Peygamberimizle tanışan bu altı kişi, Medineliler tarafından sevilip sayılan insanlardı. Mekke'de işlerini bitirdikten sonra evlerine döndüler. Arkadaşlarına ve akrabalarına, son peygamberi gördüklerini anlattılar. Yeni dinin güzelliklerinden bahsettiler. Onları Müslüman olmaya davet ettiler.

Bu haber Medine'de yankı yankı yayıldı. Allah ve Peygamber sevgisi gönüllere yerleşti. Yeni din İslâm, Mekke'de dışlanırken, Medine'de kabul görüyordu. Akabe'de Peygamberimizle tanışan o altı kişi İslâm dini sayesinde yaşamış oldukları karmaşa ve sıkıntılardan kurtulacaklarına gönülden inanıyorlardı.

Eğer Peygamberimiz, uğradığı hakaretler yüzünden bir an ümitsizliğe düşüp Akabe'ye gitmeseydi asla bu güzel gelişmeler yaşanamazdı. Medinelilerin daha onu görmeden onun getirdiği dini kabul etmeleri, Sevgili Peygamberimizin yılmadan ve ümidini yitirmeden çalışması sayesinde olmuştu.



AKABE'DE VERİLEN SÖZ

Medineli altı kişinin Akabe'de Peygamberimizle görüşmelerinin ardından bir yıl geçmişti. Her yıl olduğu gibi panayır yine aynı yerde kurulmuştu. Çok kalabalıktı. Gösteri yapanlar, eğlenenler, alışveriş yapanlar vardı. Medineli altı kişi yine oradaydı. Onlarla birlikte başka arkadaşları da gelmişti. Peygamberimizle ilk tanıştıkları Akabe vadisinde, onu arıyorlardı. Özlem doluydu her biri. Peygamberimizi görmek için sabırsızlanıyorlardı.



Ona verecekleri güzel haberler vardı.

Sevgili Peygamberimiz çok tedbirliydi. Müşriklerin onlara zarar vermelerinden endişelendiği için akşamı beklemişti. Ayın loş ışıklarını vadiyi aydınlatırken bir köşede buluştular. Medineli Müslümanlar, onu görmenin sevinci içindeydiler. Sevgili Peygamberimize müjdelere gelmişlerdi. Medinelilerin ona olan sevgi ve bağlılıklarını iletiler.

Medineliler, Peygamberimizi ve onun getirdiği dini kabul etmişlerdi. Artık yeni dinin emirlerini bekliyorlardı. Peygamberimiz bu habere çok sevindi. Allah'tan gelen emirleri onlara şöyle sıraladı: "Allah'a ortak koşmayın. Hırsızlık yapmayın. Zina etmeyin. Çocukları öldürmeyin. Kimseye iftira atmayın. Hayırlı işlere karşı gelmeyin." Sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu emirlere uyanlara, yüce Allah, çok büyük ödüller verecektir. Cömertliği sonsuz olan Allah, onlar için Cenneti hazırlamıştır."

Orada bulunan Medineli on iki kişi, Peygamberimize söz verdiler: "Allah'tan başka hiç bir varlığa ibadet etmeyeceğiz. Hırsızlık yapmayacağız. Kötü davranışlarda bulunmayacağız. İyi ve güzel olan her davranışında sana uyacağız. Bunun için sana söz veriyoruz!"

Akabe'de bir gece vakti güzel bir anlaşma yapılmıştı. Medineliler, memleketlerine döndüklerinde yeni dinin emirlerini oradaki insanlara da anlatacaklardı. Allah'ın Elçisinden bu konuda kendilerine yardımcı olacak birisini istediler. Sevgili Peygamberimiz, bu iş için çok sevdiği Musab'ı uygun gördü.

Tarihi bir sözleşme olan Akabe sözleşmesi, böylece gerçekleşmişti.



ÖĞRETMEN MUSAB İŞ BAŞINDA

Güzel yüzlü, güzel huylu biriydi Hz. Musab. Peygamberimizi çok severdi. Ona çok düşkündü. Medinelilere İslâmiyet'in emirlerini anlatma görevini Sevgili Peygamberimiz ona vermişti. Musab, Peygamberimizin verdiği bu görevi seve seve kabul etmişti. Medineli Müslümanlara Kuran-ı Kerim öğretmek için yola çıkmıştı. Gençti, bilgili ve çok kibardı. Nerede ve nasıl davranacağını çok iyi bilirdi. Bir öğretmende bulunması gereken her şey

Musab'da fazlasıyla vardı. Ona Musab bin Umeyr, derlerdi.

Uzun bir yolculuktan sonra Medine'ye vardı. Medineli Müslümanlar onu sevgiyle karşıladılar. Ona kalacak yer sağladılar. Hz. Musab, hiç vakit kaybetmeden bildiklerini onlara öğretmeye başladı. Huzur içindeydi. Medine'de dinini anlatmak da yaşamak da kolaydı. Çünkü Ebu Cehil ve Ebu Leheb gibi din düşmanları burada yoktu. Bunun için daha çok çalışıyor ve Allah'a şükrediyordu.

Yine bir gün, evlerden birinin bahçesinde oturmuş, çevresindekilere yeni dini ve Peygamberimizi anlatıyordu. İnsanlar onu büyük bir merak içinde dinliyor, sorular soruyor, bilmediklerini öğreniyorlardı. Bıkmadan, yorulmadan her birine tek tek anlatıyordu Musab. Güzel Peygamberini, onun getirdiği hak dini, sabrını şefkatini, sevgisini...

Onlar tatlı tatlı anlatan Hz. Musab'ı dinlerken asık yüzlü, silahlı bir adam çıkageldi. Öfke doluydu. Hz. Musab'a dönüp, "Nedir bu yaptığınızı?" dedi. "Bu gençlerden ne istiyorsunuz? Bu insanları yoldan çıkarıyorsunuz! Hayatınızdan olmak istemiyorsanız hemen buradan gidiniz!"

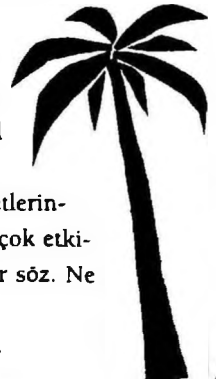
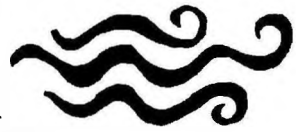
Sabır doluydu Hz. Musab. Çünkü o, Peygamberimizden sabırlı olmayı öğrenmişti. Onun gibi güler yüzlü, tatlı sözlü olmak gerekiyordu. Adama gülümseyerek baktı ve, "Biraz otursanız da konuşsak olmaz mı?" dedi. "Bizi dinlemiş olursunuz. Hoşlanırsanız kabul edersiniz, hoşlanmazsanız biz kimseyi rahatsız edecek değiliz."

Adam yapmış olduğu hakarete karşılık Musab'ın sinirlenmeyip böyle yumuşak davranmasına şaşırılmıştı. Silahını yavaşça yere bıraktı ve otururdu. Hz. Musab ona da İslâmiyet'ten ve Peygamberimizden bahsetti.

Adam, Musab'ın anlattıklarını o güne kadar hiç duymamıştı. Kalbinde değişik kıpırtılar hissetti. Musab'a dönerek, "Peki bana Peygamberinizin getirdiğini söylediğiniz o kutsal kitaptan okuyabilir misin?" diye sordu.

Hz. Musab'ın sesi çok güzeldi. Besmele çekerek Kuran ayetlerinden okumaya başladı. Adam Musab'ın okuduğu ayetlerden çok etkilendi. Dayanamadı ve şöyle dedi: "Bu ne kadar güzel bir söz. Ne tatlı anlatım! Bu dine girmem için ne yapmam gerek?"

Musab ona ilk önce temizlenmesini söyledi. Adam kalktı.



Banyo yaptı. Elbiselerini temizledi. Sonra Musab ona kelime-i şahadeti öğretti. Onu oradan kovmaya gelen adam, Müslüman oldu. Yüzünde mutlu bir ifade vardı. Az önce yaptıklarından utanıyordu. Yerinden kalkıp gitti. Olanları kendisi gibi düşünen bir arkadaşına anlattı. O da aynı şekilde Musab'ın yanına geldi. Okunan Kuran ayetlerinden etkilendi ve kötü düşüncelerinden arınıp Müslüman oldu. Artık Medine halkı için bir tek din ve peygamber vardı: İslâm dini ve Hz. Muhammed.



MEDİNE'DEN GELEN MÜJDE

Hz. Musab, Medine'ye gideli tam bir yıl olmuştu. Bu süre içinde çok güzel gelişmeler yaşanmıştı. Medine halkının büyük çoğunluğu İslamiyet'i kabul etmişti. Hz. Musab, görevini başarmıştı. Öte yandan Peygamberimizi çok özlemişti. Bir an önce onu görmek, bütün bu güzellikleri onunla paylaşmak istiyordu. Onu hiç görmeyen Medineliler de onu merak ediyor ve görmek için sabırsızlanıyorlardı. Sevgili Peygamberlerini Medine'ye davet etmek istiyorlardı.

Hac mevsimi gelince yetmiş beş kişilik bir grupla Mekke yoluna düştüler. Uzun bir yolculuktan sonra Mekke'ye vardılar. İçlerinden bir kaçını Peygamberimizin yanına gönderdiler. Müşrikler onların Müslüman olduğunu fark ederlerse onlara yapmadıklarını bırakmazlardı. Bunun için dikkatli hareket etmeliydiler. Adamlar Peygamberimizi mescitte buldular ve etrafa sezdirmeden yanına yaklaştılar; "Ey Allah'ın Peygamberi! Biz kalabalık bir grupla Medine'den geldik." dediler. "Sizi Medine'ye götürmek, müşriklerin verdiği bu sıkıntıdan kurtarmak istiyoruz. Bu konuyu sizinle görüşebilir miyiz?" Peygamberimiz onların görüşme talebini kabul etti ve onlara yine Aka-be'ye gelmelerini söyledi. Adamlar sessizce oradan ayrıldılar.

Oldukça karanlık bir geceydi. Göz gözü görmüyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde Medineli Müslümanlar, Peygamberimizle buluştular. Sevgili Peygamberimizi; çocuklarını, eşlerini, kendilerini korudukları gibi koruyacaklarına söz verdiler. Ve, "Ey Allah'ın Peygamberi! Teklifimizi kabul et. Bizimle Medine'ye gel. Biz güçlü bir topluluğuz." dediler.



Onlar gül kokulu Peygamberimize kucak açmışlardı. Onu Medine'ye davet ediyorlardı. Kıymetini bilmeyen ona rahat vermeyen bu insanların arasından onu çekip almak istiyorlardı. Fakat içlerinden birinin bazı endişeleri vardı: "Ey Allah'ın peygamberi!" dedi. "Bu anlaşmayı yaptıktan sonra Allah seni başarılı kıldığında sen halkının arasına dönüp bizi bırakacak mısın?"



Onun bu sözleri üzerine Sevgili Peygamberimiz gülümsedi: "Ben size katılıyorum" dedi. "Siz benimsiniz, ben de sizinim. Sizin savaştıklarınızla savaşır, barıştıklarınızla barışırim."

Anlaşma sağlanmıştı. Sevgili Peygamberimiz elini uzattı. Medineli Müslümanlar tek tek gelip ona söz verdiler. Sevgili Peygamberimizi canları pahasına koruyacaklardı. Bir gece yarısı Akabe'de ikinci anlaşma böylece gerçekleşmişti. Herkes sevinçliydi. Medineli Müslümanlar, Peygamberimize duydukları güven ve sıcak duygularla oradan ayrıldılar.



MEKKE'DE TELAŞ VARDI

Mekke müşriklerini bir telaştır almıştı. Peygamberimizin Medinelilerle anlaşmasını duymuşlardı. Olayı araştırmaya başladılar. Medine liderlerinden Abdullah'ın yanına gidip ona sordular. Abdullah, Müslüman değildi. Bunun için de Medineli Müslümanlar her şeyi ondan gizli tutmuşlardı.

Abdullah, "Bu dediğiniz büyük bir iştir. Böyle bir şey olmadı. Onlar bana danışmadan bir şey yapmazlar. Bunlar söylentiden başka bir şey değil." dedi. Onun bu sözleri üzerine müşrikler rahatladılar. Müslümanlar işi gizli tutmakla iyi yapmışlardı. Sır tutmanın ve Peygamberimize uymanın rahatlığı içinde alış verişlerini yapılar. Hac görevlerini yerine getirdiler. Medine'ye doğru dönüş yoluna koyuldular.

Onlar Mekke'den ayrıldıktan sonra müşrikler, Akabe anlaşmasının gerçek olduğunu öğrendiler ve hemen Medineli Müslümanların peşine düştüler. Oysa onlar Mekke'yi çoktan gerilerde bırakmışlardı.

Peygamberimize gönülden bağlı oldukları için Allah onları müşriklerin elinden kurtarmıştı. Medine'ye döndükten sonra sabırsızlıkla Medine'ye göçecek olan Müslümanları ve Peygamberimizi beklemeye başladılar



MEDİNE'YE GÖÇ ZAMANI GELMİŞTİ

Müşrikler iyice azıtmıştı. Müslümanlara yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Müslümanlar için Mekke'de yaşamak bir işkence haline gelmişti. Müşriklerin hakareti, saldırısı, küfrü altında inim inim inliyorlardı. Hep birlikte toplanıp Peygamberimizin yanına geldiler. Yapılan haksızlıklara dayanamadıklarını, Medine'ye göç etmek istediklerini söylediler. Peygamberimiz düşünceliydi. Medine'ye göçmek elbette güzeldi. Fakat bu konuda henüz yüce Allah'tan emir gelmemişti. Onlara bu durumu açıkladı. Hep birlikte Allah'tan gelecek emri beklemeye başladılar. Aradan bir kaç gün geçmişti. Güzel Peygamberimiz sevinç içinde Müslümanları topladı ve onlara şöyle dedi: "Göç edeceğiniz yer bana gösterildi. Oranın hurma ağaçlarıyla çevrili bir şehir olduğunu gördüm. Mekke'den ayrılmak isteyen oraya gidebilir. Medine'li Müslüman kardeşlerinize birleşiniz. Yüce Allah onları size kardeş kıldı. Medine'yi de güven içinde yaşayacağınız huzurlu bir şehir yaptı."

Müslümanlar buna çok sevindiler. Artık rahatça ibadet edebilecek, huzurlu bir hayat sürebileceklerdi. Ümit ve sevinç içinde gizli bir hazırlığa koyuldular. Sevgili Peygamberimiz onlara çok tedbirli davranmaları gerektiğini haurlattı. Müşriklerin dikkatini çekmemek için küçük gruplar halinde Mekke'den ayrılmaya başladılar.

Birkaç gün içinde müşrikler, Müslümanların Mekke'yi terk ettiklerini anladılar ve hemen peşlerine düştüler. Yakalayabildiklerini geri çeviriyor, gitmelerine engel oluyorlardı. Aile bireylerini ayırıyor, bazılarını hapse atıyorlardı. Onları Medine'ye göç etmekten vazgeçirmek için akıl almaz şeyler yapıyorlardı. Müşriklerin bütün engellemelerine rağmen Müslümanlar göçten vazgeçmediler. Yapılan baskılara göğüs gererek göçlerini sürdürdüler. Yüce Allah'ın yardımı onlarla beraberdi.

Artık güneş doğuyordu. İslâm güneşi, Medine üzerinden parlıyordu.



Müslümanlar o güneşin ışıklarının ardına düşmüşlerdi. Mekke boşalıyordu. Müslüman evlerin kapısına kilit vurulmuştu. Çocuklar rahat oynayabilecekleri, anne ve babalarıyla birlikte mutlu yaşayabilecekleri Medine şehrine doğru gidiyorlardı. İçlerinde sevinç, gözlerinde ise umut pırıltıları vardı.

Medineli çocuklarsa, Mekke'den gelecek olan din kardeşlerini ve sevgili Peygamberlerini heyecan içinde bekliyorlardı.



HZ. ÖMER'İN HAYKIRIŞI

Müslümanlar gizli gizli Medine'ye göçerken içlerinden birisi cesaretle ortaya çıktı. Kimseden korkusu yoktu. Müşriklere karşı meydan okuyordu. Hz. Ömer'di bu. Cesaretin, gücün, doğruluğun temsilcisi Ömer... O da Mekke'den ayrılmak üzere hazırdı. Kılıcını kuşanmıştı. O çok sevdiği Kâbe'nin çevresinde yedi kez döndü. Müşrikler onun bu cesareti karşısında seslerini çıkaramadılar. Korkudan bir şey yapamıyorlardı. Hz. Ömer haykırdı: "Beni dinleyin! Ben, dinimi korumak için Medine'ye göç ediyorum. Bana engel olmak isteyen varsa karşısına çıksın!"

Müşriklerin gıkı çıkmıyordu. Ona engel olmaya kalkıştıklarında başlarına gelecekleri biliyorlardı. Hz. Ömer, sevgili Peygamberimizden izin almıştı. Yanına aldığı yirmiye yakın Müslüman'la birlikte Mekke'den çıkıp gitti. Müşrikler onun ardına düşemediler.

Aradan geçen kısa süre içinde Müslümanların büyük çoğunluğu Mekke'den ayrılmıştı. Geride Sevgili Peygamberimiz, ailesi, yakın arkadaşı Hz. Ebu Bekir, kuzeni Hz. Ali, fakirler, hastalar ve hapistekiler kalmıştı. Allah, Müslümanların göç etmesine izin vermişti. Fakat Peygamberimizin göç etmesi için henüz haber gelmemişti. O bu izni bekliyordu.

113. GÜN

HAIN PLAN

Gelen haberlere göre Medineliler Müslümanları çok güzel karşılamışlardı. İslâm kardeşliğinin verdiği o güzel duyguyla, evlerini açmış onlarla her şeylerini paylaşmışlardı. Müslümanların yüreğindeki sevinç ve mutluluk müşrikleri çıldırtmaya yetmişti. Peygamberin de bir gün oraya gidip Medinelî Müslümanların başına geçeceğini düşündükçe yerlerinde duramıyorlardı.

Alelacele toplandılar. Yüze yakın kişi bir aradaydı. Henüz Mekke'de bulunan Peygamberimize ne yapacaklarını tartışıyorlardı. İçlerinden birisi: "Onu zincire vurup hapsedelim." dedi.

"Hayır!" dediler. "Onu hapsederseniz Medineliler bunu duyar ve üstümüze yürürler. Sonra da onu elimizden çekip alırlar. Başka bir şey düşünmeliyiz."



Bir diğeri, "Onu Mekke'den sürüp çıkaralım. Bizden ayrıldıktan sonra nereye giderse gitsin." dedi. Kurnaz bir ihtiyar, cevap verdi: "Onun sözünün güzelliği ve tatlılığı karşısında insanların ne kadar etkilendiğini unuttunuz herhalde! Eğer bunu yaparsanız Muhammed her yeri dolaşır ve bütün insanları etkiler. Bütün dünya Müslüman olur. Başka bir çare düşünmeliyiz!"

Bunun üzerine Ebu Cehil ortaya atıldı: "Ben onun hakkında kimsenin aklına gelmeyen bir şey düşündüm." dedi. "Nedir o?" diye sordular. Cevap verdi: "Onu öldürmekten başka çare yok! Her guruptan güçlü kuvvetli insanlar seçelim. Sonra da ellerine keskin kılıçlar verelim. Hepsi bir anda onu öldürsün. Böylece ondan kurtulmuş oluruz. Onu kimin öldürdüğü de belli olmaz. Biz de ölüm tazminatını öder bu işten kurtuluruz."

İhtiyar: "En doğru fikir bu galiba." dedi. "Bundan daha iyi bir çare olmaz!"

Ebu Cehil'in fikri kabul görmüştü. Karanlık yüzlerde sinsi bir mutluluk vardı. Çünkü son karar verilmişti. Sevgili Peygamberimizi öldüreceklerdi.

114.
GÜN

PEYGAMBERİMİZE GÖÇ İZİNİ ÇIKIYOR

Sevgili Peygamberimiz, çok sevdiği arkadaşı Hz. Ebu Bekir'in evine ya sabah ya akşam uğradı. O gün ise bir öğlen vakti kapısında idi. Hz. Ebu Bekir, kendi kendine şöyle dedi: "Vallahi Peygamber bu vakitte evime gelmez. Bu gelişinde önemli bir iş olmalı!" Sonra sevgili Peygamberimizi karşılayıp içeriye buyur etti; sevgiyle güzel yüzüne baktı ve şöyle dedi: "Anam, babam sana feda olsun ey Allah'ın Peygamberi! Bir haber mi var?"

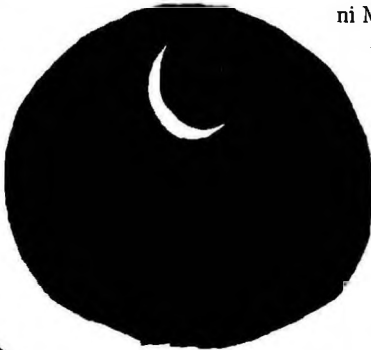
Peygamberimiz müjde doluydu: "Yüce Allah, bana Mekke'den çıkıp Medine'ye göç etmem için izin verdi." dedi. Hz. Ebu Bekir'in içini hüznü bulutları sardı. Ondandır yaşamayı bir an bile düşünemiyordu. Merak içinde sordu: "Bu yolculuğunda sana arkadaş olabilecek miyim?" "Evet" dedi Peygamberimiz.

Hz. Ebu Bekir'in yanaklarından sevinç gözyaşları süzülüyordu.

Sevgili Peygamberimiz, Hz. Ebu Bekir'e bu haberi bildirdikten sonra evine döndü. Evinde vahiy meleği Cebrail, Peygamberimize göründü. Ona selam verdi ardından müşriklerin ona tuzak kurduklarını bildirdi ve şöyle dedi: "Bu gece her gün yattığın yerde yatma!"

Bunun üzerine Peygamberimiz, yanına kuzeni Hz. Ali'yi çağırdı. Ve ona, "Bu gece sen, benim yatağında uyu. Şu yeşil hırkamı da üzerine ört! Korkma! Sana kimse bir zarar veremeyecek." dedi.

Onun adı Mekke'de güvenilir Muhammed'di. Yani Muhammed Emin'di. O güne dek inanan, inanmayan herkes en değerli eşyalarını ona emanet etmişti. Onu öldürme karar alanların bile birçok değerli eşyası Peygamberimizin yanındaydı. Sevgili Peygamberimiz, yanında bulunan eşyaları Hz. Ali'ye teslim etti. Hangi malın kime ait olduğunu söyledi. Her birini sahibine vermesini tembihledi.



Müşrikler tarafından öldürölme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Böyle olduğu halde, halinde en ufak bir telaş ve korku yoktu. Her zaman olduğu gibi yine yüce Allah'a güveni tamdı. O peygamberliği uğrunda ölümü bile göze almıştı. Sabır ve dua ile geceyi bekledi.



PEYGAMBERİMİZ GÖRÜNMEZ OLUYOR

Vakit gece yarısını bir hayli geçmişti. İki yüze yakın kılıçlı adam Peygamberimizin evini kuşattılar. Her birinin gözü dönmüştü. Sabah olmasını ve onun evden dışarı çıkmasını bekliyorlardı. Çünkü zamanın geleneklerine göre uyuyan birisini öldürmek korkaklık sayılırdı.

Sevgili Peygamberimiz evindeydi. Cebrail'in dediğini aynen yapmış kendi yatağına Hz. Ali'yi yatırmıştı. Evinin kılıçlı adamlar tarafından sarıldığını biliyordu. Hiç telaşlanmadı. Çünkü o, kendisini peygamber olarak gönderen Allah'ın onu en iyi şekilde koruyacağına inanıyordu.

Hiç korkmadan evdekilerle vedalaştı ve kapıyı açarak evinden dışarı çıktı. Dudakları kıpır kıpırdı. Yâsin suresinin ilk ayetlerini okuyordu. Etrafında silahlı, gözü dönmüş yüzlerce cani vardı. Yerden aldığı bir avuç toprağı onların yüzüne doğru serpti. Ardından onların arasına girdi ve uzaklaştı. Ona böyle yapmasını Allah emretmişti. O da ne! Sevgili Peygamberimiz, Allah'ın buyurduğu şekilde yapınca görünmez olmuştu. Aralarına karışıp yanlarından geçtiği halde Peygamberimiz öldürmeye gelenler onu görememişlerdi.

Evi saran caniler sabah olmasını bekliyorlardı. Ebu Cehil kılıcının keskin ucuna bakarak şöyle diyordu: "Ey kılıç!... Seni bu gece için sakladım!" Yanındaki adam şaşkınlık içinde, "Muhammed'e senin kadar kin dolu birisini görmedim." dedi. Ebu Cehil keyifle, "Bundan sonra da göremeyeceksin!" diyerek güldü.

Alaca karanlıkta bir horoz ötüyordu. Sabah olduğunun habercisiydi bu. Evi kuşatanlar sevindiler. Ebu Cehil kendi kendine konuşuyordu: "Doğ artık ey güneş! Acelemiz var!"

Tam o sırada oradan geçen bir adam yanlarına geldi ve seslendi:



"Burada ne bekleyip duruyorsunuz böyle?" "Muhammed'i bekliyoruz." dediler. Adam onlara: "O, aranızdan geçip çoktan gitti." dedi.

Adamlar telaşa kosup evin penceresinden içeri baktılar. Peygamberin yatağında Hz. Ali'yi gördüler. Üstünde Peygamberimizin yeşil hırkası vardı. Durumu anlamadılar: "İşte Muhammed." dediler. "Yatağında yatıyor; ve yeniden güneşin doğmasını beklemeye devam ettiler..."



GÜNEŞİN DOĞDUĞU ANI BEKLERKEN

A rtık sabah olmuştü. Peygamberimizin evini sarmış iki yüz kılıçlı adam sabırsızlıkla onun dışarıya çıkmasını bekliyorlardı. Sonunda evin kapısı hafif bir gıcırtyla açıldı. İçeriden dışarıya hiç ummadıkları biri çıktı. Ebu Talip'in oğlu Ali'ydü bu! Çok şaşırdılar. Hemen onun etrafını sardılar; "Söyle bize Muhammed nerede?" diye sordular. "Bilmiyorum" dedi Ali. "Yalan söyleme, oyalama bizi!" dediler. Hz. Ali "İsterseniz eve girip bakabilirisiniz," dedi. Ebu Cehil hemen eve girdi. Gerçekten de Peygamber evde yoktu. Hz. Ali'nin etrafını sardılar. Onu çok sıkıştırdılar. Fakat ağzından tek kelime alamadılar. Caniler bir türlü akıl erdiremiyorlardı. Peygamber nereye kaybolmuştu?

"Olsa olsa Ebu Bekir'in evindedir!" diyerek oraya koştu-
lar. Hızlı hızlı Hz. Ebu Bekir'in kapısını çaldılar. Kapıyı Ebu Bekir'in kızı Esmâ açtı. Korku dolu gözlerle onlara bakıyordu. "Çabuk söyle" dediler. "Baban nerede?" "Bilmiyorum" dedi Esmâ. Öfkesinden köpüren Ebu Cehil, bu cevap üzerine Hz. Esmâ'nın surauna bir tokat attı. Esmâ, tokatın şiddetiyle sarsıldı. Öyle ki küpesi kulağından düşerek yere yuvarlandı. Fakat o, Allah'ın Peygamberi ile babasının sırrını bu canî insanlara verecek değildi. Ondan da laf alamayacaklarını anlayan caniler, her yerde onları aramaya başladılar.



Çok aradılar, çok sordular. Fakat onları hiç bir yerde bulamadılar. Çaresiz kalınca da Peygamberi bulana ödül vereceklerini duyurdular. Çığırtkanlar her yerde bağıyordu: “Duyduk duymadık demeyin! Muhammed’i ve Ebu Bekir’i bulup getirene tam yüz deve ödül var!...”



PEYGAMBERİMİZ VE CAN DOSTU MEDİNE YOLLARINDA

Sevgili Peygamberimiz, evinden çıkuktan sonra dualar okuyarak arkadaşları Hz. Ebu Bekir’in evine gitmişti. Hz. Ebu Bekir, gece boyu gözünü kırpmamış hep onu beklemişti. Buluştukları anda evin arka kapısından çıkarak Mekke’den uzaklaşmışlardı.

Hz. Ebu Bekir, yanına bir miktar para ve yolda yemek için yiyecek almıştı. Mekke’den üç mil kadar uzaktaydılar. Sevr Dağı eteklerine doğru gelmişlerdi. Usulca dağa turmandılar. Ayak izleri belli olmasın diye ayakkabılarını ellerine almışlardı. Gecenin karanlığında bir Peygamber, üstelik en büyük ve en güzel Peygamber dini uğruna bu sıkıntılara katlanıyordu.

Arık sabah oluyordu. Sevr Dağı’nda bir mağara vardı. Mağaraya girip gece olunca yola devam etmeye karar verdiler. Hz. Ebu Bekir, Peygamberimizden izin alarak mağaraya girdi. Loş mağaranın içini elleriyle yokladı. Mağaradaki oyuklara akrep yılan gibi zehirli hayvanlar yuva yapmış olabilirdi. Bunun için gördüğü delikleri elbisesinden yırttığı parçalarla kapattı. Tek bir delik kalmıştı. Onu kapatacak bir şey bulamayınca topuğunu oraya dayadı. Barınacak yerleri hazırdı. Seslendi: “Ey Allah’ın Peygamberi içeri buyurun!...”

Sevgili Peygamberimiz de mağaraya girdi. Güneşin ilk ışıklarıyla ortalıktan kaybolmuşlardı.





HZ. EBU BEKİR'İN GÖZYAŞLARI

Sevr Mağarasında farklı bir misafir vardı. Yerde ve gökte övülmüş sevgili Peygamber oradaydı. Hz. Ebu Bekir onu rahat ettirebilmek için elinden geleni yapmıştı. Güzeller güzeli Peygamberimiz çok yorgundu. Hz. Ebu Bekir'in dizlerine başını koydu ve uyuyakaldı.

Mağaranın loş ışığında Hz. Ebu Bekir, Sevgili Peygamberimizin aydınlık yüzünü seyreliyordu. Ne kadar güzel, ne kadar da temizdi! Onun gibi özel bir insana nasıl kötülük ederlerdi? Onun dostu olmak dünyanın en güzel şeyiydi. Allah'ın seçkin kulu Hz. Muhammed'le beraber olmak mutlulukların en büyüğüydü. Hz. Ebu Bekir bu düşünceler içinde Allah'a şükreliyordu. Birden ayağında büyük bir acı hissetti. Topuğuyla kapattığı delikten ayağını bir yılan ısırılmıştı. Dizlerinde uyuyan Peygamberimizi üzmemek, rahatsız etmek istemediği için bu acıya dayanmaya çalıştı. Fakat canı öyle yanıyordu ki elinde olmadan gözlerinden yaşlar süzülürdü. Gözyaşları sevgili Peygamberimizin güzel yüzüne şıpr şıpr düştü. Sevgili Peygamberimiz, uyandı; Hz. Ebu Bekir'e bakıp endişeyle sordu: "Ne var Ebu Bekir, ne oldu sana?"

"Yâ Resulallah!... Ayağımı yılan soktu galiba."

Sevgili Peygamberimiz, Hz. Ebu Bekir'e, "Getir ayağını." dedi. Hz. Ebu Bekir ayağını uzattı. Peygamberimiz, yılanın soktuğu yere tükürüğünü sürdü. Hz. Ebu Bekir'in acısı bir anda dindi. Artık canı acıımıyordu. Az önce şıpr şıpr gözyaşı döken sanki o değildi.



MÜŞRİKLER İZ PEŞİNDE...

Peygamberi bulana ödül verileceğini duyanlar, onun peşine düşmüştü. Peygamberimizi sevenler onun için dua ediyorlardı. Onu iyi tanımayanlarsa bu aldatıcı ödüle gönül vermiş onu arıyorlardı. Her yerde elleri sopalı, kılıklı ve taşlı insanlar vardı.

İyi iz sürenlerden ikisi, Peygamberimizle, Hz. Ebu Bekir'in izini buldu. Buldukları izleri takip ederek Sevr Dağı eteklerine kadar geldiler. "Onlar su mağaranın ileriye geçmiş olamazlar. Çünkü izler burada kesiliyor!" dedi birisi.

Sevgili Peygamberimiz ile Hz. Ebu Bekir mağaradaydı. Dışarıdan gelen sesleri duyuyorlardı. Mağaranın ağzında duran adamları görüyorlardı. Hz. Ebu Bekir'in alnında boncuk boncuk terler vardı. Korku ve telaş içindeydi. Kısıp bir sesle: "Yâ Resulallah" dedi. "Beni öldürmelerinden korkmuyorum! Fakat sana bir şey olursa Müslümanlar perişan olur!"

Sevgili Peygamberimiz güven dolu bir sesle onu yatıştırdı: "Üzülme sen Ebu Bekir! Allah bizimle beraberdir."

Hz. Ebu Bekir, "Onlardan birisi eğilip ayaklarının dibinden bir bakıyorsa bizi görür" dedi. Güzel Peygamberimiz o anda bile cesaret doluydu. "İki kişinin üçüncüsü Allah olursa yakalanacağımızı mı sanıyorsun?" dedi. Daha sonra da Hz. Ebu Bekir'in korkmaması ve rahatlaması için dua etti. Bir anda Ebu Bekir'in endişesi dağıldı. Artık o da Peygamberimiz gibi ümit, cesaret ve iman doluydu.



ÖRÜMCEĞİN PERDESİ, GÜVERCİNİN YUVASI

Peygamberimizi görünmez kılıp düşman içinden yürüten Allah, onu saklandığı mağarada da en güzel şekilde koruyacaktı. Bunun için iki minik hayvanı görevlendirmişti: Güvercin ve örümcek...

Takipçiler oraya ulaşmadan önce iki güvercin uçarak gelmiş Peygamberimizin bulunduğu mağaranın ağzına konmuştu. Çok sevinçliydi. Çünkü sevgili Peygamberimizi koruma görevi onlara verilmişti. Yardımlaşarak mağaranın girişine güzel bir yuva yaptılar. Ardından dişi kuş, yumurtladı ve yumurtalarının üstüne oturdu. Derken minik bir örümcek çıkageldi. O da çok sevinçliydi. İpekten iplerini gererek, mağaranın ağzına kocaman bir ağ ördü.

Bu oldukça kalın ve de güzel bir ağıdı. Mağaranın ağzına tülünden bir perde asılmıştı sanki.

Takipçiler mağaranın girişinde bekliyorlardı. Bir mağaranın ağzında kaybolan ayak izlerine bir de örümcek ile güvercinin sağlam yuvalarına bakıyorlardı.







İkisi de şaşkındı. Biri diğerine sordu: "Neden mağaraya girip bakmıyoruz?"

Diğeri cevap verdi: "Gormuyor musun; mağaranın ağzında iki yabancı güvercin yuva yapmış. Orada olduklarını asla sanmıyorum. Çünkü yabancı güvercinler insan olan yerden kaçar." Ardından şöyle dedi: "Hâlâ bu mağaranın ağzında ne diye dolanıp duruyoruz?! Şu örümcek ağına baksana!



Bu ağın Muhammed doğmadan çok önce oruldugünden adım gibi eminim."

Takipçiler, Peygamberimizle Hz. Ebu Bekir'in mağarada olmadıklarına karar verince gerisin geri döndüler. Yüce Allah, sevgili Peygamberini iki mînik hayvanla, örümcek ve güvercinle korumuştı...

Sevgili Peygamberimiz ile Hz. Ebu Bekir, mağarada üç gün kaldılar. Bu üç gün boyunca Hz. Ebu Bekir'in oğlu Abdullah, geceleri onlara gizli gizli yiyecek ve süt getirdi. Mekke'de olup biteni onlara haber verdi. Sabahlarında gizlice oradan ayrıldı.

Mekke'deki müşrikler artık Peygamberimizin gideceği yere çoktan varmış olduğunu düşünerek arama işini gevşetmişlerdi. Efendimizin beklediği de buydu. Üçüncü günün sonunda yola çıkmaya karar verdiler. Medineli Müslümanlar özlemlerle onun yolunu gözlüyorlardı.



MEKKE'YE VEDA

Ortalık sakındı. El ayak çekilmişti. Günlerden Pazartesiydi. Sevgili Peygamberimiz ile yola arkadaşı Hz. Ebu Bekir, sessizce mağaradan çıktılar. Yüce Peygamberimiz ellerini açtı ve Allah'a şükretti. Ardından bu yolculuğun kendilerine kolaylık ve hayır getirmesi için dua etti. Bu sırada Hz. Ebu Bekir, develeri hazırlamıştı. Hz. Ebu Bekir'in çobanı Amir de oradaydı. Amir, yol boyunca onlara rehberlik edecekti.

Hz. Ebu Bekir, güçlü ve bakımlı devesi Kasva'yı Peygamberimize verdi: "Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Peygamberi! Buyur bin." dedi.



Sevgili Peygamberimiz kendisine ait olmayan hiç bir şeyi kullanmak istemeydi. "Ben, benim olamayan deveye binmem." dedi.

"O senindir." dedi Hz. Ebu Bekir. "Buyur bin." Peygamberimiz, "Parasını sana ödemedikçe ona binmem." diye sözlerini tekrarladı. Hz. Ebu Bekir çaresiz devenin fiyatını söyledi. Peygamberimiz onu satın aldı. Develerine bindiler. Amir'le birlikte yola çıktılar.

Mekke tepeleri artık gerilerde kalmıştı. Sevgili Peygamberimiz, son bir kez doğup büyüdüğü şehir Mekke'yi seyretmek istedi. Devesini durdurdu. Uzaklardan görünen Mekke'ye ve Kâbe'ye uzun uzun baktı ve şöyle mırıldandı: "Vallahi sen Allah'ın yarattığı yerlerin en hayırlısı ve sevimli olanısın. Bana senden daha sevimli ve daha güzel bir yer yoktur. Çıkarılmaya zorlanmamış olsaydım, senden asla ayrılmazdım. Başka yerde yurt, yuva tutmazdım."

Peygamberimiz çok vefalı bir insandı. Doğup büyüdüğü, koynunda uyuduğu, hayatı tanıdığı şehre böyle veda ediyordu.

O anda Cebrail göründü ve Allah'tan bir ayet indirdi. Yüce Allah, Peygamberini gönderdiği bu ayetle teselli ediyordu: "Kuran'ı okumayı, tebliğ etmeyi ve ona uymayı sana farz kılan Allah, muhakkak ki, seni tekrar Mekke'ye döndürecek."⁹

Aldığı bu haberdan sonra Peygamberimiz, şevkle ve huzurla Medine yoluna koyuldu. Çöller önünde uçsuz bucaksız uzarken o, Allah'a duyduğu sonsuz güven ve sevgiyle yol alıyordu.



ÇOBANIN ŞAŞKINLIĞI

Dağlarda koyun güden bir çoban vardı. Hayvanlarının ardında dalgın dalgın dolaşıyordu. Bir ara gözüne yolcular ilişti. Issız çölde ilerleyen bu adamlar da kimdi? Onlara dikkatle baktı. Bir anda beyinde şimşekler çıktı. Onlardı; evet bunlar onlardı! Günlerdir her yerde aranan Muhammed ve Ebu Bekir'di gördükleri. Onları bulana yüz deve verilecekti. Koyunlarını bıraktı ve heyecan içinde Mekke'ye doğru koşmaya başladı. Onları bulmuştu! Gidip müşriklere haber verecekti. Dağlar, tepeler aştı; koştu koştu... Nefes nefese kalmıştı. Ter içinde Mekke'ye vardı.

⁹ Kasef Suresi, 85. ayet

Mekke sokaklarına girdiğinde çok ilginç bir şey oldu. Çoban, Mekke'ye niçin geldiğini unuttu. Zihnini zorluyor, bir türlü hatırlayamıyordu. Hayvanları dağda onu bekliyordu. Geri dönmekten başka çaresi yoktu. Koşarak aştığı yollardan, ağır ağır geçti ve dağa ulaştı. Hayvanları bıraktığı yerde otliyordu. Mekke'ye niçin gittiğini birden hatırlayıverdi. O anda Hz. Muhammed'in, gerçekten Allah'ın peygamberi olduğunu anladı. Yüce Allah peygamberini korumak için gördüklerini ona unutturmuştu.



Şaşkın çoban onun gerçek peygamber olduğunu anlamıştı. Güzeller güzeli Peygamberimizle yol arkadaşısı artık çok uzaklaşmışlardı. Çoban onların gittiği yöne doğru öylece bakakaldı.



OKŞADIĞI KEÇİLER BİRER SÜT ÇEŞMESİYDİ

Sevgili Peygamberimiz ve Hz. Ebu Bekir, ıssız çölde yol alırken uzakta bir çadır gördüler. Yaklaşınca çadırın gelip geçen yolculara yiyecek satan bir kadına ait olduğunu anladılar. Ona selam verdiler. “Yiyecek bir şey kaldı mı?” diye sordular. “Hayır” dedi kadın. “Yiyecek bir şeyim kalmadı.” Peygamberimiz orada duran zayıf bir keçiyi göstererek sordu: “Bunda süt yok mu?” “Onun vücudunda kan bile kalmamış. Zavalcılık nasıl süt versin ki!” diye cevap verdi kadın. “İzin verersen ben ondan süt sağlarım.” dedi Peygamberimiz.

Kadın bunun imkânsız olduğunu bile bile onu kıramadı; “Eğer süt bulursan tabi ki sağabilirsin.” dedi. Allah'ın Elçisi, zayıf keçinin sırtını elleriyle okşadı. “Bismillah” dedi ve keçinin memelerine dokundu. Ardından ilave etti: “Bir kap getiriniz ve onu sağınız.”

Kadın gidip bir kap getirdi ve keçiyi sağmaya başladı. Gözlerine inanamıyordu! Elindeki kova sütle dolup taşmıştı. Hepsini o süttten doya doya içti. Kadınları doymuştu. Kadına teşekkür ettiler. Vedalaşıp oradan ayrıldılar.



Kovanın içi hâlâ süt doluydu. Kadının şaşkınlığı sürüyordu. Ömründe ilk kez böyle bir şey görmüştü. Bu güzel insan kimdi? Bu iş nasıl olmuştu? Kocasını çadıra geldiğinde bu sü-tün nereden geldiğini sordu. Kadın olanları anlattı. Adam, "Onu bana tarif edebilir misin?" dedi.

"Orta boylu, beyaz yüzlü, kara kaşlı, kara gözlü, biriydi." dedi kadın. "Çok değişik ve güzel bir insandı."

"Bu senin tarif ettiğin Muhammed Peygamberdir" dedi adam. "Eğer burada olsaydım ben de onunla birlikte gitmek isterdim."

Kadın bir kez daha şaşırdı. O güzel insanın peygamber olması onu çok sevindirmişti. Peygamberimiz, Medine yolunda ilerlerken arkasında onu seven insanlardan bir halka oluşuyordu.



SÜREKA'NIN ÖYKÜSÜ

Süreka cesur bir adamdı. Çok iyi iz sürerdi. Atının sırtına bindi mi kimse onu durduramaz, onun elinden kimse kurtulamazdı. Hz. Muhammed'i bulup getirene yüz deve ödül verileceğini duyunca o da yollara düşmüştü. Her yerde Peygamberimizi ve Hz. Ebu Bekir'i arıyordu. Kısa zaman içinde onların izini buldu. Sevinçliydi. Bulduğu iz üzerine atını dörtnala sürdü. Bir an önce onları yakalamak ve büyük ödüle sahip olmak istiyordu.

Hızla Ebu Bekir, tozu dumana katarak gelen Süreka'yı fark etti. Bir anda çok telaşlandı. Bu sırada Peygamberimiz, devesinin üstünde Kuran okuyordu. Yol arkadaşının telaşını fark etmişti. Arkalarından dörtnala gelen adamı da... Mağarada olduğu gibi yine biricik arkadaşını rahatlatmıştı: "Üzülme; Allah bizimle beraberdir." dedi ve dönüp kendilerine doğru dörtnala gelen Süreka'ya baktı.

Süreka hızla onlara yaklaşıyordu. Aralarındaki mesafe azalmıştı. Peygamberimizin okuduğu Kuran ayetlerini duyuyordu Süreka. O anda ne olduysa oldu; Süreka'nın atı dizlerine kadar kuma saplandı. Süreka, neye uğradığını

şaşırdı. Uzun çabalardan sonra atının ayaklarını kumdan çıkarmayı başardı. Yeniden onları takibe koyuldu. Fakat yine kuma saplandı. Bu garip olay üst üste üç kez tekrarlandı. Süreka bu kez saplandığı yerden çıkamıyordu. Atının üstünde deliler gibi çırpınıyordu. O da atı da ter içinde kalmıştı. Sevgili Peygamberimize doğru baktı. Onun bir peygamber olduğunu anlamıştı; “Ya Muhammed!” diye seslendi. “Dua et de kurtulayım. Söz veriyorum, eğer kurtulursam sana dokunmayacağım ve eğer günün birinde dinin büyüüp güçlenirse ben de Müslüman olacağım.”



O sevgi peygamberiydi. Kimsenin sıkıntı çekmesini istemezdi. Ellerini açtı ve Süreka'nın kurtulması için dua etti. Süreka ve atı, gömüldükleri kumdan çıktılar. Süreka, Peygamberimize karşı derin bir saygı ve teşekkür doluydu. Hemen onun yanına gitti ve ona şöyle dedi: “Ey Allah'ın Peygamberi! Emret, istediğini yapayım.”

“Git ve arkamızdan başkalarının gelmesini engelle.” dedi Peygamberimiz. Süreka onunla vedalaştı ve geri döndü. Geldiği yol üstünde Peygamberimizi arayan bir sürü müşrikle karşılaştı. “Haydi geri dönün! Ben buraları arayıp taradım. Kimseyi bulamadım. Başka tarafa bakalım.” diyerek onları yanılttı.

Süraka, Peygamberimize verdiği sözü tutmuştu. Bunun mükafatını çok sonra alacaktı.



MEDİNE YOLUNDA BİR DOST

T ki güzel dost, gece gündüz yol gittiler. Uzanıp giden kuzgın kumlardan göklere alev fışkırıyor gibiydi. Zaman zaman sıcak bir kum fırtınası ortahlığı kasıp kavuruyordu. Açlık, susuzluk, yorgunluk... Yol boyunca pek çok sıkıntı çekiyorlardı. Fakat Allah'ın Elçisi, peygamberlik görevini yerine getirmek azmiyle bütün zorluklara şikâyetsez katlanıyordu.



Medine'ye doğru yol alırlarken uzaklardan bir toz bulutu gözükte. Hz. Ebu Bekir dikkatle baktı. Medine yönünden kendilerine doğru biri geliyor-du. Merakla bekle-diler. Yaklaşınca onun Müslüman kardeşleri Zübeyir olduğunu gördüler. Bu tehlikeli yolda bir dostla karşılaşmak onları mutlu etmiş-ti. Hz. Zübeyir alis verişten dönüyordu. Onlara şöyle dedi: "Medineli Müslümanlar vola çıktığımızı duymuş. Yollarda hep sizi gözlüyorlar. Geciktiğini-zi düşün-enler bile var."

Hız Zübeyir böyle söyledikten sonra Şam'dan aldığı iki beyaz elbiseyi giy-meleri için onlara hediye etti. Ona teşekkür edip hemen yola koyuldular. Peygamberimiz, bekletmeyi hiç sevmezdi. Medine'ye daha çabuk varmak için hızlandılar.



MIZRAĞIN UCUNDAKİ BAYRAK

Sevgili Peygamberimiz ve Hz. Ebu Bekir, tehlikelerle dolu yolda hızla iler-liyorlardı. Müşriklerin takibinden kurtulsalar, rahatlayacaklardı. Fakat müşrikler, yol üzerindeki ufak köylere bile Peygamberimizi bulana yüz de-ve vereceklerini duyurmuşlardı. Bu köylerin birinde yaşayan Büreyde isimli biri de seksen atlı toplayarak Peygamberimizin peşine düşmüştü. Amim de-nilen yerde onlara yetişti. Peygamberimiz her zaman olduğu gibi yine soğuk-kanlıydı. Hemen ona sordu: "Kimsin sen?"

"Ben Hasib'in oğlu Büreyde'yim." dedi adam.

Sevgili Peygamberimiz, Hz. Ebu Bekir'e döndü ve gülümseyerek, "Ebu Bekir! İşimiz düzeldi." dedi. Son-ra, Büreyde'yi İslâm'a davet etti. Ona Allah'ın varlık ve birliğini anlattı. Ku-ran'ın emirlerini bildirdi.

Büreyde şaşkınlık içindeydi. O güne dek böylesine güzel sözler söyleyen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Onun saygı dolu, sevgi yüklü konuşmalarından çok etkilenmişti. Artık gözünde ne yüz deve, ne de müşriklerin verdiği söz-ler vardı. Hemen kararını verdi. Yanındaki seksen kişiyle birlikte Müslüman olmayı kabul etti. İçini Peygamberimizin sevgisi kuşatmıştı. Bundan böyle onun kılına bile dokunulmasına izin vermeyecekti. "Ey Allah'ın Peygamberi!

Yanınızda bir bayrak olmadan Medine'ye girmeniz doğru olmaz." dedi ve sarığını çıkarıp mızrağının ucuna bağladı. Medine'ye varıncaya kadar bu bayrağı Peygamberimizin önünde taşıyacaktı.



NURLU YOLCUNUN İLK DURAĞI

Merak, heyecan, sevinç ve özlem... Medine'de her bir çocuk, her bir yaşlı, her bir genç bu duygular içindeydi.

Onlar Peygamberimizin yola çıktığını duymuşlardı. Fakat üç gün mağarada kaldığını kimse bilmiyordu. Peygamberimizin gecikmesi hepsini çok üz-müştü. Endişeliydiler. Acaba bekledikleri kutlu yolcular müşriklere yaka-lanmış olabilir miydi?

Son üç gündür bütün bakışlar Mekke yolundaydı. Her sabah evlerin çatı-larından, yüksek hurma ağaçlarının tepesinden yolu gözlüyorlardı. Sıcacın dayanılmaz bir hal aldığı zamanlarda ise evlerine çekiliyorlardı.

Bir öğle vakti yine sıcaktan bunalan Müslümanlar evlerine dönmüşlerdi. O sırada evinin çatusına çıkan bir Yahudi, çok uzaklardan beyazlar içinde birkaç kişinin geldiğini fark etti. Sıcak kumlara bata çıka ilerleyen bu kişiler, Medineli Müslümanların beklediği kutlu yolcular olmalıydı. Yahudi avaz avaz bağırdı: "İşte! İşte, beklediğiniz büyüğünüz geliyor!..."

Bu müjde kulaktan kulağa şimşek hızıyla yayıldı. Her yeri bir anda bay-ram neşesi sardı. İnsanlar sevinç içinde birbirlerine haber veriyorlardı:

"Peygamberimiz geliyor!"

"Büyük Peygamber geliyor!"

Müslümanlar Peygamberimizi karşılamak için yolla-ra döküldüler. Bu bulunmaz bir andı. Kimselerin yaşa-madığı ve tatmadığı bir sevinçti. Beş yüze yakın Müs-lüman onu karşılamak için yollardaydı. Hep birlikte tekbir getiriyorlardı: "Allahuekber... Allahuekber..." Gür sesleri göklere yükselirken Peygamberlerine koşuyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz ile yol arkadaşları dinlenmek için bir hurma ağa-cının altına oturmuşlardı. Hurma ağaçlarıyla taçlı yeşil Medine, uzaktan on-lara gülümsüyordu.



Peygamberimizi karşılamak için yola çıkan Müslümanların arasında onu ilk kez görecekteler vardı. Bunun için çok heyecanlıydılar. Peygamberimizin yanına varır varmaz selam verdiler. "Hoş geldin ey Allah'ın Resulü!" dediler. O an Peygamberimizi görme anıydı. Sevgili Peygamberimiz beyazlar içinde onlara gülümsüyordu. Müslümanların onun gül yüzünü seyre daldılar.

Yorgunluğunu gideren Peygamberimiz, az sonra devesine bindi. Onu karşılamaya gelenlerle birlikte yola devam ettiler. Medine yakınlarındaki Kuba Köyü'nde mola verdiler. Medine'ye daha epeyce yol vardı. Kubalılar sevgili Peygamberimizin dinlenmek için orada bir süre kalacağını duyunca çok sevindiler. Külsüm isminde bir Müslüman, onu evinde misafir etti. O gün Medinelilerin ve Kubalıların en mutlu günüydü.



SELMAN PEYGAMBERİMİZİ ARIYOR

Adı Selman'dı. İran'ın İsfahan şehrinde yaşıyordu. Babası Büzahşan, ülkenin çiftlik ağalarındandı. O zamandaki birçok İranlı gibi ateşe tapıyordu. Oğluna çok düşküncüydü. Onu bir an bile gözünün önünden ayırmıyordu. Evden dışarı çıkmasına bile izin vermiyordu. Fakat bir gün önemli bir işi çıktı. Onun için çiftliğe Selman'ı göndermeye karar verdi. Oğlunu karşısına aldı. Ona bir sürü nasihat verdi ve çiftliğe yolcu etti.

Selman, yalnız başına ilk kez evden ayrılıyordu. Sağına soluna bakınarak ilerlemeye başladı. Giderken yol kenarında duran bir kilise dikkatini çekti. İçerden sesler geliyordu. Oradakilerin ne yaptığını merak etti ve sessizce içeri girdi. Burada insanlar ateşe değil, Allah'a ibadet ediyorlardı. Bu, Selman'ın çok hoşuna gitti. İçinden: "Bu çok güzel bir din olmalı." dedi. Akşam eve geldiğinde gördüklerini babasına anlattı ve sordu: "Babacığım, biz neden ateşe tapıyoruz; ateşi yaratan Allah olduğuna göre ona tapmamız gerekmez mi?"

Babası fena halde sinirlendi: "Oğlum!" dedi. "O dinde hayır yoktur. Senin ve atalarının dini daha hayırlıdır!" Fakat Selman ikna olmadı; babasına başka sorular sormayı sürdürdü. Selman'ın üst üste sorduğu sorular babasını telaşlandırdı. Babası, onun ateşe tapmayı bırakmasından korkuyordu.





Bunun için Selman'ı ayaklarından eve zincirledi. Böylece kiliseye gitmesine engel oldu. Selman babasının emri üzerine bütün gün yanan ateşin başında bekliyordu. O çok akıllı bir çocuktur. Babasının ve ülke-
sindeki diğer insanların ateşe tapması ona saçma geliyordu. Gizlice kiliseye haber gönderdi ve Şam'a gidecek ilk kafileye katılmak istediğini bildirdi. Çok geçmeden Şam'a bir kervan gideceğini öğrendi. Ayağındaki zincirleri çözerek kervana katılmayı başardı. Şam'a vardıkdan sonra birçok din adamının yanında kaldı. Her birinden farklı şeyler öğrendi. En son yanında kaldığı din adamı bir gün Selman'ı karşısına alıp şöyle dedi: "Oğulcuğum! Vakit yaklaştı. Son peygamberin gelmesi yakındır. Kendisi Arap topraklarında ortaya çıkacak. İki taşlık arasında, hurma bahçeleri bulunan bir yere göç edecek. O hediye yer, sadaka yemez. Sırtında peygamberlik mührü vardır. Eğer o diyara gitmeye gücün yeterse, hemen git!"

Selman'ın yüreğine bir ateş düşmüştü sanki. Hemen Arabistan yollarına koyuldu. Fakat kötü insanlar Selman'ı yakaladılar. Onu köle olarak bir Yahudi'ye sattular. Yahudi ve adamları her şeyden habersiz onu alıp Medine'ye getirdiler. Selman, nereye geldiğini bilmiyordu. Fakat Medine'yi görür görmez içinden, "Hocamın tarif ettiği yer burası olmalı." diye geçirdi. Artık bir köle olarak Medine'de yaşayacaktı. Günün birinde hocasının tarif ettiği peygambere kavuşma özlemiyle günler geceler boyu bekledi.



SELMAN'IN BEKLEDİĞİ AN

Selman, Medine'de köle olarak hayatını sürdürüyordu. Efendisinin verdiği işleri aksatmadan yapıyordu. Ama akli hep Medine'ye gelecek peygamberdeydi. Acaba onu görebilecek miydi?

Bir gün Selman, hurma ağacının tepesinde hurma toplarken bir adam geldi. Selman'ın efendisi ağacın altında oturuyordu. Gelen adam ona, "Ne oldu biliyor musun?" diye sordu. "Ne oldu?" dedi Selman'ın efendisi. Adam endişeyle konuşmaya başladı: "Olacak iş değil! Bugün Kuba Köyü'ne, Mekke'den

peygamber dedikleri bir adam geldi. Herkes başına toplanmış onun anlatıklarını dinliyor!”

Bunu işitir işitmez, Selman’ı bir titreme tuttu. Heyecan içindeydi. Nereye ağaçtan efendisinin üzerine düşecekti. Dayanamadı ve “Ne dedin? Ne dedin?” diyerek aşağı indi. Onun bu garip halini gören efendisi çok kızdı. Ona şiddetli bir tokat attı. “Bundan sana ne!” dedi. “Sen işinin başına git!”

Selman, işinin başına döndü. Fakat akli Mekke’den gelen peygamberdeydi. Bu kişi beklediği peygamber olmalıydı. Fakat emin olmak istiyordu. Sessizce akşamı bekledi. Hava kararınca yanına bir parça yiyecek alarak gizlice Kuba’ya gitti. Peygamberimizin yanına çıktı ve “Sizin mübarek bir insan olduğunuzu duydum. Bu yiyecekleri size sadaka olarak vermek istiyorum.” diyerek getirdiklerini uzattı.

Sevgili Peygamberimiz teşekkür etti ve onları alıp yanındaki Müslümanlara ikram etti. Kendisi ise ondan bir lokma bile almadı. Selman da Peygamberimizin böyle davranmasını bekliyordu. Çünkü hocası ona ‘Peygamber hediye yer, sadaka yemez. Sırtında peygamberlik mührü vardır.’ demişti. Selman sevinç içinde Medine’ye döndü. Bulduğu ilk fırsatta ise tekrar Kuba’ya, Peygamberimizin yanına geldi ve bu defa ona bir parça yiyecek hediye etti. Peygamberimiz onun hediyesini aldı. Hem ondan yedi hem yanındakilere ikram etti. Selman artık beklediği peygamberi bulduğundan emindi. Sevinçten uça uça Medine’ye döndü. Peygamber Efendimizin sırtındaki peygamberlik mührünü görmek için ise sabırla bekleyecekti...



HZ. ALİ PEYGAMBERE KAVUŞUYOR

Hz. Ali, Peygamberimizin en sevdiği kuzeniydi. Hz. Ali de onu çok sevdi. Sevgili Peygamberimiz, Mekke’den gizlice ayrıldığı gece Hz. Ali, canını ortaya koymuştu. Peygamberimizin evinin önünde pusu kuran müşrikler sabah Peygamberimizin yerinde onu bulunca öldürebilirlerdi. Fakat yüce Allah, Peygamberinin yolundan ayrılmayan Hz. Ali’yi korudu. Müşrikler onu öldürmeye cesaret edemediler.

Mekke'de sadece Hz. Ali ve birkaç Müslüman kalmıştı. Artık onlar da Medine'ye göçmeliydiler. Hz. Ali, Peygamberimizin tembihlediği işleri bir bir yaptı; onun bıraktığı değerli eşyaları sahiplerine dağıttı. Sonra gizlice yola çıktı. Binebileceği devesi veya atı yoktu. Medine'ye varana kadar yürüyecekti. Geceleri yol alıyor, gündüzleri ise gizleniyordu. Yol uzun, şartlar zor olsa da Peygamberimize kavuşacağı anın hayaliyle tüm zorluklara katlandı. Kuba Köyü'ne geldiğinde yorgunluktan bayılacak haldeydi. Günlerce yol yürümüşü. Yürümekten ayakları şişmişti. Acı çekiyordu. Peygamberimize haber verdiler: "Ali geldi!" dediler.

Peygamberimiz sevgili kuzenini sevinçle karşıladı; hasretle kucakladı. Yol boyunca yürüdüğünü, sıkıntılı bir yolculuk yaptığını anlayınca üzüldü. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Şefkatle Hz. Ali'nin şiş ayaklarını okşadı ve iyileşmesi için dua etti.

Hz. Ali, acısının bir anda dindiğini hissetti. Yorgunluktan, acıdan eser kalmamıştı. Bir kez daha sevgi ve bağlılıkla sevgili Peygamberimizin yüzüne baktı. Bir değil bin canı olsa onun için feda etmeye hazırdı.



SÜHEYB'İN ÖYKÜSÜ

Hz. Süheyb, Mekke'de kalan Müslümanlardandı. Müşrikler, Müslüman olduğu için ona eziyet ediyorlardı. O da Medine'ye göçmek istiyordu. Sevgili Peygamberimizi çok özlemişti. Hazırlığını yaptı ve ailesiyle birlikte yola çıktı. Müşrikler hemen arkasına düştüler ve ona yetiştiler: "Dur bakalım Süheyb!" dediler. "Sen buraya geldiğinde çok fakirdin. Yanımızda zengin oldun. Şimdi ise servetini almış gidiyorsun. Buna izin vermeyiz!"

Hz. Süheyb çok cesurdu; hemen hayvanından aşağıya atladı. Çantasındaki okları çıkardı. Onlara doğru seslendi: "Benim çok iyi ok attığımı bilirsiniz. Bana engel olursanız çantamdaki okların hepsini size atar, oklar bitince de kılıcımı çıkarır, sizinle dövüşürüm. Sakın yanıma yaklaşmayın!"

Müşrikler korkmuşlardı. Fakat onu bırakmaya niyetleri yoktu. Hz. Süheyb istese onları tek



tek kılıçtan geçirebilirdi. Fakat Peygamberini düşündü. O olsa böyle yapmazdı. O da yapmamalıydı. Kurtulmanın başka bir yolunu bulmalıydı. Biraz düşündükten sonra onlara reddedemeyecekleri bir teklifte bulundu: "Peygambere kavuşmak için bütün servetimi size bırakabilirim!" dedi.

Müşrikler bu teklife çok şaşırdılar ve sevindiler. "Tamam; servetini bize bırak. Nereye gidersen git" dediler. Hz. Süheyb elindeki bütün parasını ve malını onlara dağıttı. Sonra gönül rahatlığıyla Medine yoluna düştü.

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Kuba'ya vardı. Yolda pek çok sıkıntı çekmişti. Gözleri ağrıyordu. Yorgun ve halsizdi. Peygamberimiz ve yanındakiler onu hasretle kucakladılar. Ona taze hurma ikram ettiler.

Hz. Süheyb, çok acıkmıştı. Soluk almaksızın art arda hurmaları yemeye başladı. Onun bu hali Hz. Ömer'in dikkatini çekti. Ona takılmak istedi. Peygamberimize "Ey Allah'ın Peygamberi! Süheyb'i görüyor musun; hem gözü ağrıyor, hem de taze hurma yiyor." dedi.

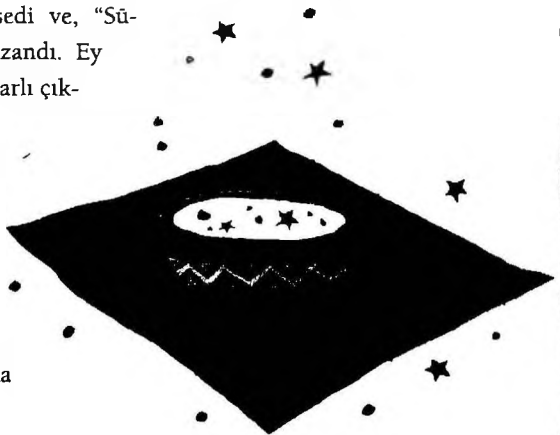
Sevgili Peygamberimiz, Hz. Süheyb'e seslendi: "Ey Süheyb! Hem gözün ağrıyor, hem de taze hurma yiyorsun..."

Hz. Süheyb cevap verdi: "Yâ Resulallah! Ben gözümün ağrımayan tarafıyla yıyorum."

Bu zekice cevap Peygamberimizin çok hoşuna gitti. Hz. Süheyb'e gülümsedi. Hz. Süheyb dinlendikten sonra başından geçenleri Peygamberimize anlattı: "Servetimi vererek kendimi ve ailemi müşriklerin elinden kurtardım." dedi.

Peygamberimiz gülümsedi ve, "Süheyb kazandı. Süheyb kazandı. Ey Yahya'nın babası! Satışın karlı çıktı." dedi.

Onun bu cevabında gizli bir müjde vardı. Hz. Süheyb bütün malından vazgeçmişti. Fakat Peygamberimizin övgüsünü kazanmıştı. O anda dünyada ondan daha mutlu kimse yoktu.



132.
GÜN

EFENDİNİZ KİM?

Insanlar akın akın Kuba'ya son Peygamberi görmeye geliyordu. Kimi ona olan derin sevgisinden kimi ise meraktan... Çölde yaşayan bir adamın yolu da Kuba'ya düşmüştü. Adam, aklına eseni yapan, düşünmeden konuşan biriydi. "Gidip şu Muhammed'i bir de ben göreyim." dedi.

Birkaç kişiye sordu. Peygamberimizin olduğu yeri öğrendi. Bir gurup insan orada toplanmıştı; aralarına sokuldu. Dikkatle etrafına bakındı. Güler yüzlü birinin su içmek üzere olduğunu gördü. Fakat bu kişi suyu içmeden önce yanında duran arkadaşına ikram etti. Arkadaşı onun elinden su içmek için can atıyordu. Suyu aldı ve içti. Güler yüzlü kişi, elindeki bardağı tekrar doldurdu ve onun yanındakine ikram etti. O da aldı ve bardaktaki suyu içti. Böyle böyle orada bulunan herkes onun elinden su içmeye başladı. Güler yüzlü kişi, her birine tek tek su ikram etti. Kendisi henüz su içmemişti.

Çölden gelen adam, topluluk içinde bundan başka bir şey görmedi. Oysa az önce aradığı kişinin orada olduğunu söylemişlerdi. Tek tek insanlara baktı fakat içlerinde krala ya da padişaha benzeyen kimse yoktu! Sonunda dayanamadı ve seslendi: "Sizin efendiniz kimdir?" Su dağıtan kişi, adama döndü: "Toplumun efendisi, onlara hizmet edendir." dedi.

Adam büsbütün şaşırdı. Gözlerini fal taşı gibi açarak: "Muhammed sen misin?" diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz gülümseyerek,

"Evet" dedi.

Adam yine sordu: "Sana gökten haber geliyormuş, doğru mu?"

Allah'ın Elçisi, Kuran'dan ayetler okudu ve onu Müslüman olmaya davet etti.

Çölden gelen adam, bir an bile düşünmeden bu eşsiz daveti kabul etti. Peygamberimizin çevresindeki sevgi halkasına katıldı.





KUBA KÖYÜ'NDE İLK MESCİT

Kuba Köyü'ndeki Müslümanların Peygamberimizden öğreneceği çok şey vardı. Güzel Peygamberimiz burada kaldığı süre içinde Kuba'da bir mescit yaptırmaya karar verdi. O güne kadar Müslümanların bir araya gelerek namaz kılabilecekleri böyle bir yer yoktu.

Evinde kaldığı Hz. Külsüm'ün hurma kuruttuğu boş bir arazisi vardı. Peygamberimiz, bir mescit yapmayı düşündüğünü söyleyince Külsüm, mescidin bu arazide yapılabileceğini söyledi. Bunun üzerine Müslümanlar, mescidi yapmak için kolları sıvadılar.

Sevgili Peygamberimiz çalışmayı çok severdi. Mescidin temelini kendi elle-riyle attı. Ardından Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman, ilk harcı koydular.

Sevgili Peygamberimiz de mescidin inşaatında canla başla çalışıyordu. Ağır bir taşı kaldırmak sahabelerden¹⁰ biri yanına yaklaştı: "Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Peygamberi! Elindeki taşı bana ver." dedi.

"Hayır vermem" dedi Peygamberimiz. "Sen de başkasını aliver."

O çalışmaktan zevk alırdı. Çok gayretliydi. Onu gören Müslümanlar, daha çok çalıştılar. Kuba'da yapılan ilk mescit hızlı bir çalışmayla kısa sürede bitti.

Peygamberimizin Kuba'dan ayrılma vakti gelmişti. Bir cuma sabahı deve-si Kava'ya bindi; arkasına Hz. Ebu Bekir'i bindirdi. Kava, nurlu yolcularıyla birlikte nazlı nazlı Medine'ye doğru yola çıktı. Kubalılar Peygamberimizden ayrılmak istemeseler de Medine'de onu bekleyenler vardı.

Yolcular Medine'ye yaklaştıklarında cuma na-mazı vakti girdi. Hemen develerinden inip na-mazlarını kıldılar. Yüze yakın Müslüman, Peygamberimizi geçirmek için ardından gelmişti. Namazdan sonra Peygamberimiz onlara şöyle seslendi:

"Allah'a candan ve gönülden bağlı kalı-nız. O'na ibadet ediniz. Allah'ın sevdiğini seviniz.

¹⁰ Sahabe: Peygamber Efendimizi görmüş ve sohbetinde bulunmuş Müslümanlar.



Doğrusu Kuran, sözlerin en güzeli, en özelidir. O, her şeyin en güzelini en iyisini arayıp seçer. İyi işleri ve peygamber hikâyelerini anlatır. Yanlış doğruyu açıklar.

Verdiğiniz sözlerde durunuz. Allah sözünde durmayanları sevmez.

Allah'ın selamı üzerinize olsun!"

Sevgili Peygamberimiz bunları söyledikten sonra devesine bindi ve tekrar Medine yoluna koyuldu...



COŞKU VE NEŞE

Sevgili Peygamberimiz, Kasva'nın sırtında Medine'ye doğru ilerliyordu. Hurma ağaçları yeşil dallarını sarkıtmış ona selam veriyordu. Safa Tepesi kalabalıktı. İnsanlar evlerinin çatılarında Peygamberimizin yolunu gözlüyordu. Sevgili Peygamberimiz türlü zorlukları aşmış ve onların davetine uyuyordu. Bunun için Medineliler çok sevinçliydi. Kız, erkek bütün çocuklar en güzel, en temiz elbiselerini giymiş yollara dökülmüştü. Bazıları ağaçların tepesine tırmanmıştı.

Peygamberimiz, Medine'ye girdiği anda, coşkulu bir sevinç göklere yükseldi. Çocuklar birbirlerine müjde veriyordu: "Peygamberimiz geldi!" "Resulullah geldi!"

Pek çok Müslüman'ın yanından sevinç gözyaşları süzülüyordu. Sevgili Peygamberimiz, Kasva'nın üstünde ağır ağır ilerliyordu. Genç kızlar ellerindeki tefleri neşe içinde çalıyordu. İnsanlar hep bir ağızdan aynı ezgiyi söylüyordu:

*"Ay doğdu üzerimize
Veda tepelerinden
Şükür gerekti bizlere
Allah'a davetinden*

*Ey bizden seçilen elçi
Yüce bir davetle geldin
Sen bizlere sevinç verdin
Ey Peygamber, hoş geldin"*

Sevgili Peygamberimiz de en az onlar kadar sevinçliydi. Doğup büyüdüğü memleketi Mekke'de rahatça dolaşamazken, Medine'de başlar üstünde karşılanmıştı. Bunun için yüce Allah'a şükrediyordu. Medineliler Akabe'de verdikleri sözü tutmuşlardı. Peygamberimize kucak açmışlardı. Etrafını saran çocuklar: "Hoş geldiniz, hoş geldiniz sevgili Peygamberimiz" diyorlardı.

Sevgi dolu Peygamber, çocuklara doğru seslendi: "Beni seviyor musunuz?" Hep bir ağızdan, "Evet" dediler. "Sen Allah'ın bize gönderdiği peygambersin. Biz seni çok seviyoruz."

Peygamberimiz onlara "Allah kalbimi biliyor ki ben de sizi çok seviyorum." diye karşılık verdi.



PEYGAMBERİMİZ NEREDE KALACAK?

Kasva, Medine sokaklarında nazlı nazlı ilerliyordu. Sevgili Peygamberimizi gururla ve incitmeden taşıyordu. Önünden geçtiği her ev sahibi, Efendimizin yoluna çıkıyor ve şöyle diyordu: "Ey Allah'ın Peygamberi! Bize buyurun. Ne olur bizde kalın!"

O rahmet peygamberiydi. Bu insanların hiç birini kırmak istemiyordu; onlara şöyle cevap veriyordu: "Hayırlar sizinle olsun. Deveye yol verin. Bırakın o istediği yere gitsin. Gideceği yer ona gösterilmiştir."

Gözler Kasva'nın üstündeydi. Kasva, sevgili Peygamberin küçükken annesi ile birlikte gelip kaldığı yerlerden geçiyordu. Evlerden çağrılar yükseliyordu. Fakat Kasva, sessizce yoluna devam ediyordu. Sonunda hurma kurutulan boş bir arazide durdu ve diz çöküp oturdu.

O mahallede oturanlara Neccaroğulları derledi. Necaroğulları Peygamberimizin anne tarafından akrabalardı. Mahallenin tüm çocukları sevinç çığlıkları attılar. Minik sevimli kızlar, süslü elbiseler içinde ellerindeki teflere vurarak şöyle diyorlardı: "Biz Neccaroğulları kızlarıyız. Muhammed'in komşuluğu ne hoştur. Onun akrabalığı ne hoştur."

Peygamberimiz gülümseyerek onlara bakıyordu.





O da bu durumdan memnundu. Çünkü Kasva'ya Cebrail yol göstermişti. Kasva, güzel boynunu yerlere sürerken Peygamberimiz, onun üzerinden indi ve şöyle dedi: "İnşallah kalacağımız yer burasıdır."



SEHL İLE SÜHEYL KARDEŞLER

Devenin durduğu arsa Sehl ve Süheyl adında iki çocuğa aitti. Çocuklar öksüzdü. Sevgili Peygamberimiz, onlarla görüşmek istediğini söyledi. Çocuklar koşarak Peygamberimizin yanına geldiler. İkisi de çok heyecanlıydı. Allah'ın Elçisi, Sehl ile Süheyl'e sevgiyle baktı. Onlara ait olan bu arsayı kendisine para karşılığında vermelerini istedi. Fakat Sehl ile Süheyl bunu kabul etmediler. "Ey Allah'ın Peygamberi! Biz para istemiyoruz. Arsamızı gönül hoşluğu ile sana hediye ediyoruz." dediler.

Peygamberimiz, kimsenin hakkının kendisine geçmesini istemezdi. Onların bu isteklerine razı gelmedi. Arsanın değerini ödeyerek Sehl ile Süheyl kardeşlerden arsayı satın aldı. Peygamberimiz bu arsada kendisine ev yapacaktı. İki kardeş bunun gururunu taşıyordu.



HZ. EYÜP'ÜN SEVİNCİ

Evi yapılan kadar Peygamberimizin bir yerde kalması gerekiyordu. Devesi Kasva'nın durduğu mahallede Neccaroğulları'nın bir sürü evi vardı. Peki, sevgili Peygamber, hangisinde kalacak? Herkes ümitle ona bakıyordu. Peygamberimiz, hiçbirinin kalbini kırmak istemiyordu. Yanındakilere sordu: "Akrabalarımızdan hangisinin evi buraya yakındır?"

Kalabalığın içinden güleç yüzlü bir adam seslendi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Buraya en yakın ev benimkidir. İşte şurası!"

Bu kişi iyi huyu, güzel sözleriyle tanınan Hz. Eyüp'tü. Herkes tarafından sayılıp, sevilirdi.



Hız. Eyüp sözlerini sürdürdü: "İzin verirsiniz, devinizin üzerindeki yükleri evime taşıyayım."

Peygamberimiz ona, "Kişi bineğinin ve yüklerinin yanında olur. Öyleyse git, bizi kabul etmek için yer hazırla." dedi.

Hız. Eyüp sevinç içinde Kasva'nın üstündeki yükleri indirdi, kendi evine taşıdı. O güne kadar onu böyle mutlu gören olmamıştı.

Hız. Eyüp'ün eşi de kendisi gibi iyi kalpli bir insandı. Ona Ümmü Eyüp derlerdi. O da çok sevinçliydi. Peygamberimizin, evlerinde rahat etmesi için elinden geleni yapmak üzere o da hemen eve koştu.

Hız. Eyüp ile Ümmü Eyüp'ün evleri iki katlıydı. Evin üst katını Peygamberimize ayırdılar. İşleri bitğinde Hız. Eyüp gelerek Peygamberimize haber verdi: "Ey Allah'ın Resulü! Size de Ebu Bekir'e de yer hazırladık. Allah'ın sevgisi ikinizin de üzerine olsun."

Peygamberimizin misafir olacağı ev hususunda yaptığı tercih hiç kimseyi üzmedi. Çünkü Peygamberimiz, Allah'ın emriyle orayı seçmişti. Sevgi gösterileri içinde Sevgili Peygamberimizi Hız. Eyüp'ün evine götürdüler. Tefler hâlâ çalıyor, ilahiler, şüirler hiç susmuyordu.



Hız. EYÜP'ÜN EVİNDEKİ MUCİZE

Sevgili Peygamberimiz, Mekke'den Medine'ye 622 yılında göçmüştü. Onun bu geliş çok önemli ve güzel işlerin başlangıcı olacaktı. Çok mutlu günler bu tarihten sonra yaşanacaktı. Bu yüzden bu geliş, takvim başlangıcı sayıldı.

Hız. Eyüp'ün evinde farklı bir heyecan vardı. Hız. Eyüp ve ve eşi Ümmü Eyüp, Peygamberimizi rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yemeklerini itinayla hazırlıyorlardı. O gün de yine Peygamberimiz ile Hız. Ebu Bekir için yemek yapmışlardı. Hız. Eyüp en büyük peygamberi evinde ağırlamanın heyecanı ve sevinciyle yemeği getirip onlara ikram etti. Sevgili Peygam-

berimiz ona, “Ey Eyüp! Git, bu yemek için halktan otuz kişi çağır.” dedi.

Aslında yapılan yemek ancak iki kişiye yeterdi. Fakat Hz. Eyüp, hiç tereddüt etmeden gidip otuz kişi çağırıldı. Davetliler geldi; yemekten yediler. Hepsinin karnı doydu. Fakat daha geride bir dolu yemek vardı. Bunun üzerine Peygamberimiz, Hz. Eyüp’e, “Altmış kişi daha çağır.” dedi. Hz. Eyüp şaşkıncı. İki kişilik yemekle otuz kişi doymuştu! Şimdi ise Peygamberimiz altmış kişi daha çağırmasını istiyordu. Dediğini yaptı. Onlar da gelip o yemekten doyasıya yediler. Peygamberimiz ona yine seslendi: “Yetmiş kişi daha çağır.”

Hz. Eyüp, yine Peygamberimizin söylediğini yaptı. Yetmiş kişi daha gelip o yemekten yedi. Herkesin karnı doymuştu. Üstelik tabaklarda hâlâ yemek vardı. Bu apaçık bir mucizeydi. Hz. Eyüp bu olayı ömrü boyunca unutamadı. Daha sonra orada bulunamayanlara olanları şöyle anlattı: “Daha kaplarda yemek kaldı. Gelenler o mucize karşısında İslamiyet’e girip Müslüman oldu. O iki kişi için yaptığım yemekten yüz seksen kişi yedi ve doydu.”



İBNİ SELAM'IN HEYECANI

Medine’de yaşayan Yahudiler vardı. Yahudiler, Hz. Musa’ya ve onun soyundan gelen peygamberlere inanıyorlardı. Kendi peygamberlerini ve ırklarını üstün sayıyorlardı. Bu yüzden diğer insanlara üstünlük taşıyorlardı. Oysa yüce Allah, bütün insanları eşit yaratmıştı.

Yahudiler son peygamberin geleceğini biliyorlardı. Tevrat’ta onun özellikleri bildiriliyor, geldiğinde ona uymaları emrediliyordu. Onlar son peygamberi kendi ırklarından bekliyorlardı. Arapların içinden geldiğini öğrenince hüsrana uğradılar. Pek çoğu onu yalanladı. Ona iman etmedi.

Medine’de yaşayan büyük bir Yahudi âlim vardı. Adı Abdullah bin Selam’dı. Aklını iyi kullanan, kibir, kıskançlık gibi kötü huylardan uzak bir âlimdi. Peygamberimizin Medine’ye geldiğini duyunca heyecanlanıp,

“Allahuekber!” diye bağırdı. Bu durumdan rahatsız olan halası onu azarladı: “Musa Peygamberin geldiğini duymuş olsaydın bu kadar sevinmezdin!”

Abdullah bin Selam sevinç içinde halasına cevap verdi: “Halacıgım! Valla-hi bu gelen Musa Peygamberin kardeşidir. O da onun gibi bir peygamberdir.”

Onun bu cevabı üzerine halası, “Yoksa gönderileceği bize bildirilen son peygamber bu mudur?” diye sordu. “Evet” dedi Abdullah. “Bu, odur.”

Halası onu azarladığına pişman olmuştu. “Öyle ise bu davranışında hak-lısn.” dedi.

Abdullah bin Selam, koşarak Peygamberimizin yanına geldi. Onu görün-ce bambaşka bir heyecana kapılarak şöyle haykırdı: “Şu yüzde yalan yok. Şu yüzde hile olamaz!...”

Sanki güneşe kavuşmuştu. Peygamberimizin aydınlık yüzü, Abdullah bin Selam'ın içini aydınlatmıştı. Hemen Müslüman olmuştu. O an dünyanın en mutlu insanı oydu sanki.



İKİYÜZLÜ İNSANLAR

Peygamberimizin, Hz. Eyüp'ün evinde kaldığı günlerdi. İnsanlar akın akın onu görmeye, anlatıklarını dinlemeye geliyorlardı. Yahudi âlimi Abdullah bin Selam da onlardan biriydi. Peygamberimizi görür görmez onun beklenen peygamber olduğunu anlamış ve hemen oracıkta Müslüman ol-muştu. Fakat Hz. Muhammed'e inanmamakta inat eden Yahudilerden çeki-niyordu. Bunun için Peygamberimize şöyle dedi: “Ey Allah'ın Resulü! Yahu-diler benim Müslüman olduğumu duyunca türlü yalanlar uydurup bana ifti-ra atabilirler. Onlar bunu duymadan önce, beni onlara sormanızı istiyorum.”

Sevgili Peygamberimiz, onun bu isteğini kabul etti. Yahudilerin ileri ge-lenlerini çağırdı. Abdullah bin Selam'ı da bir kenara gizledi. Adamlar geldi-ler. Peygamberimiz onları sevgiyle karşıladı. Onlara, “Benim Allah tarafın-dan gönderilmiş bir peygamber olduğumu pekiyi bilirsiniz. Ben hak dinle geldim. Müslüman olunuz.” dedi.

Yahudi bilginler suratlarını asıp Müslüman olmayı reddettiler. Sevgili Peygamberimiz sözlerini sürdürdü: “Sizin içinizde Abdullah bin Selam is-minde birisi var. O nasıl bir kimsedir?”

“O bizim içimizde çok hayırlı biridir. Kendisi de, babası da en faziletlilerimizden, en hayırlılarımızdandır.” dediler.

Onların bu sözleri üzerine Peygamberimiz: “Abdullah bin Selam Müslüman olursa siz ne dersiniz?” diye sordu.



“Asla! O hiç bir zaman Müslüman olmaz.” dediler. Tam o sırada Peygamberimiz, “Yâ Abdullah bin Selam! Buraya gel.” dedi. Abdullah bin Selam gizlendiği yerden çıkıp geldi ve onlara şöyle dedi: “Ey Yahudi âlimleri! Allah’tan korkunuz. Size gelen bu Peygamberi kabul ediniz. Siz de bilirsiniz ki o, kutsal kitap Tevrat’ta adı geçen peygamberdir.”

Yahudi âlimler çok şaşırdılar. Hiç ummadıkları, beklemedikleri bir şeydi bu. Hemen ona hakaret etmeye başladılar: “Yalan söylüyorsun!” dediler. “Zaten senin baban da yalancıydı!” Ona ve babasına türlü suçlamalarda bulundular.

Abdullah bin Selam, Peygamberimize döndü ve şöyle dedi: “Korktuğum işte buydu. Ben size onların acımasız, iftiracı ve yalancı olduklarını söylemiştim. İşte dediğim çıktı.”

Abdullah bin Selam, Müslüman olduktan sonra bir an bile boş durmadı. Her an her yerde Tevrat’ta adı geçen peygamberin Hz. Muhammed olduğunu anlattı. Onun bu çabalarıyla birçok Yahudi, Müslüman oldu. Onlar diğerleri gibi inatlarına yenilenlerden olmadılar. Doğru yolu kabul edip, Allah’ın emir ve yasaklarına uydular.



HER HALİ GÜZEL PEYGAMBER

Çocuklar bir araya toplanmış oyun oynuyorlardı. Yaşlı bir adam oradan geçiyordu. Şehre yeni geldiği belliydi. Ürkek bakışlarla etrafı süzüyordu. Çocukları görünce onlara yanaştı ve sordu: “Çocuklar, duyduğuma göre Mekke’den buraya birisi gelmiş. peygamber olduğunu söylüyormuş. Bana anlatabilirsiniz? O, nasıl biridir?”

Çocuklar birbirleriyle yarışır gibi atıldılar. Her biri bir şey söylüyordu: “O gelmiş geçmiş insanların en seçilmiştir.”

“Onun her her hali çok özeldir.”



“Onun çok küçük yaşlardan beri önemli bir insan olacağı belliymiş.”

“O Çok dürüsttür.”

“O çok cömerttir.”

“O asla yalan söylemez.”

“O asla hile yapmaz.”

“O zayıfları korur. Düşkûnlere acır.”

“O asla surat asmaz. Kusur bulucu ve kavgacı değildir.”

“Her zaman güler yüzlüdür. Yumuşak huylu, tath sözlüdür.”

“Hoşlanmadığı şeyleri görmezlikten gelir. Hiç bir zaman ümidini kesmez. Sabırla sonucu bekler.”

“Kimseyi kınamaz. İnsanların gizli kusurunu araştırıp yüzlerine vurmaz.”

“Herkesi ayrı ayrı dinler. Kimsenin sözünü kesmez. Başkasının hakkında konuşulmasına izin vermez.”

“O, işin ve ibadetin sürekli olanını sever. ‘Allah katında işlerin en hayırlısı az da olsa devamlı olanıdır.’ der.”

“Huyların en güzeli onun huyudur. Onun huyunu örnek alanlar sürekli baş tacı olurlar.”

“O, daha on beş yaşındayken ‘Erdemliler Topluluğu’ derneğine üye olmuş. Haksızlığa izin vermiyor, herkesin derdiyle ilgileniyormuş. Onun için ona Muhammed Emin demişler.”

Çocukların anlatuklarını dinleyen adam: “Demek o son peygamber Hz. Muhammed’dir” dedi. “Ona selam olsun!” Sonra sevinçle Peygamberimizi görmek için koştu.



SELMAN ÖZGÜRLÜĞE KAVUŞUYOR

İranlı Selman, Peygamberin Medine’ye gelmesini heyecanla beklemişti. Hocasının sözünü ettiği peygamberlik mührünü görmeyi çok arzu ediyordu. Allah’ın Elçisi, Medine’ye geldikten sonra her fırsatta onu ziyaret etmiş, bu ziyaretlerinden birinde onun sırtındaki peygamberlik mührünü görme şere-

fine ermişti. O gün gözyaşları içinde başından geçenleri Peygamberimize anlatmış ve kelime-i şahadet getirerek Müslüman olmuştu.

Hız. Selman, Sevgili Peygamberimizin yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordu. Fakat köle olduğu için bütün gün çalışmak zorundaydı. Üstelik efendisinin izni olmadan bir yere gidemiyordu. Hatta ibadetlerini bile rahatça yapamıyordu. Peygamberimiz, onun bu haline üzülmüyordu. Bir gün onu yanına çağırdı ve şöyle dedi: “Ey Selman! Artık kölelikten kurtulman gerek. Efendinle konuş ve anlaş.”

Hız. Selman gidip efendisiyle konuştu. Ona, özgürlüğüne karşı ne istediğini sordu. Efendisi çok zalimdi. Ona, “Bunun üç yüz hurma fidesi diyeceksin. Hurmalar meyve verecek. Ayrıca bana şu kadar altın vermelisin.” dedi.

Hız. Selman çok fakirdi. Bu şartları yerine getirmesi imkânsızdı. Gidip durumunu Peygamberimize anlattı. Sevgili Peygamber orada bulunan Müslümanlara: “Kardeşinize yardım ediniz.” dedi.

Sahabeler, Hız. Selman'a yardım etmek için bir araya geldiler. Kısa sürede üç yüz hurma fidesi topladılar. Peygamberimiz, “Ey Selman!” dedi. “Git şu fideler için çukur kaz.”

Hız. Selman çukurları kazdı sonra gelip Peygamberimize haber verdi. Sevgili Peygamberimiz oraya gitti. Biri hariç hurma fidelerinin hepsini elleriyle tek tek dikti. Onun duası ve bereketiyle hurmaların hepsi tuttu. Fidler bir seneye kalmadan meyve verdi. Minik hurma fidelerinin üstünde, hurmaları görenler gözlerine inanamadılar. Bu bir mucizeydi!

Fidelerden sadece biri hurma vermemişti. Bu, Peygamberimizin dikmediği fideydi. Onun meyve vermediğini gören sevgili Peygamberimiz, onu söküp tekrar dikti. Bir süre sonra o da diğerleri gibi meyve vermeye başladı. Hız. Selman, efendisinin istediği hurma fidelerini böylece ödemişti. Sıra efendisinin ondan istediği altına gelmişti. Peygamberimizin yanında tavuk yumurtası büyüklüğünde bir altın külçe vardı. Selman'ı çağırdı ve külçeyi ona verdi: “Ey Selman!” dedi. “Bunu al ve borcunu öde!”

Hız. Selman, “Bu çok az” dedi. “Bu kadarcık altınla borcumu ödeyemem.”



Sevgili Peygamberimiz ondan altın külçeyi geri aldı ve mübarek tükürüğünden külçeye bir parça sürdü sonra, "Al bakalım." dedi. "Bu senin borcunu ödeyecektir."

Hız. Selman külçeyi alıp kuyumcuya götürdü ve sattı. Aldığı parayla tüm borcunu ödedi. Peygamberimizin duası ve sevgisiyle özgürlüğüne kavuşmuştu.



APAYRI BİR KARDEŞLİK

Mekkeli Müslümanlar, dinlerini rahat yaşamak için evlerini, eşyalarını, mallarını, yurtlarını bırakıp Medine'ye göç etmişlerdi. Onlara 'muhacir' deniyordu. Muhacirlere kalplerini ve evlerini açan Medineli Müslümanlara ise 'ensar'...

'Muhacir' göç eden, 'Ensar' ise yardım eden demektir. Muhacirler Medine'de, yeni bir iklim, yeni bir hayat ve yepyeni insanlarla karşılaşmışlardı. Gelirken yanlarında hiç bir şey getirememişlerdi. Yeni bir şehirde, yeni bir iş bulmak, yeni bir hayat kurmak hiç de kolay değildi.

Sevgili Peygamberimiz bütün bunların farkındaydı. Medine'ye gelesi beş ay olmuştu. Mekkeli Müslümanların sıkıntısını yüreğinde hissediyordu. Bu meseleye bir çözüm bulmak için onları bir araya topladı. Kırk beşi Mekkeli, kırk beşi ise Medineli olmak üzere tam doksan kişi bir aradaydı. Sevgili Peygamberimiz, bir Mekkeli ile bir Medinelinin birbirleriyle kardeş olmasını istedi.

Orada bulunanların hepsi buna çok sevindi. Peygamberimizin belirlediği isimler çift çift bir araya gelerek kardeş ilan edildiler. Bu kardeşlikle her bir Medineli, kardeşi olan Mekkeliyle birlikte yaşamayı ve her şeyini onunla paylaşmayı kabul ediyordu.

Medineli Müslümanlar, çok iyi kalpli ve misafirperverdiler. Bu kardeşlik belirlenmeden önce de muhacirlere evlerini ve kucaklarını açmış-



lardı. Kardeşlik anlaşmasından sonra ise her biri, Mekkeli kardeşini daha çok benimsedi. Bundan böyle Mekkeli ve Medinelî Müslümanlar birlikte çalışacak, beraber yaşayacaklardı. İyi ve kötü günde güç birliği yapacaklardı. Mekkeli Müslümanlar kendilerini yalnız ve çaresiz hissetmeyecekler, Medinelî Müslümanlarsa uzun yıllardır Peygamberimizle birlikte olan Mekkelilerden hem Kuran ayetlerini, hem de dinî bilgileri daha kolay öğreneceklerdi. Böylelikle Peygamberimiz, bir sorunu daha güzellikle çözmüştü. Ensar da muhacirler de bu durumdan son derece memnundu.



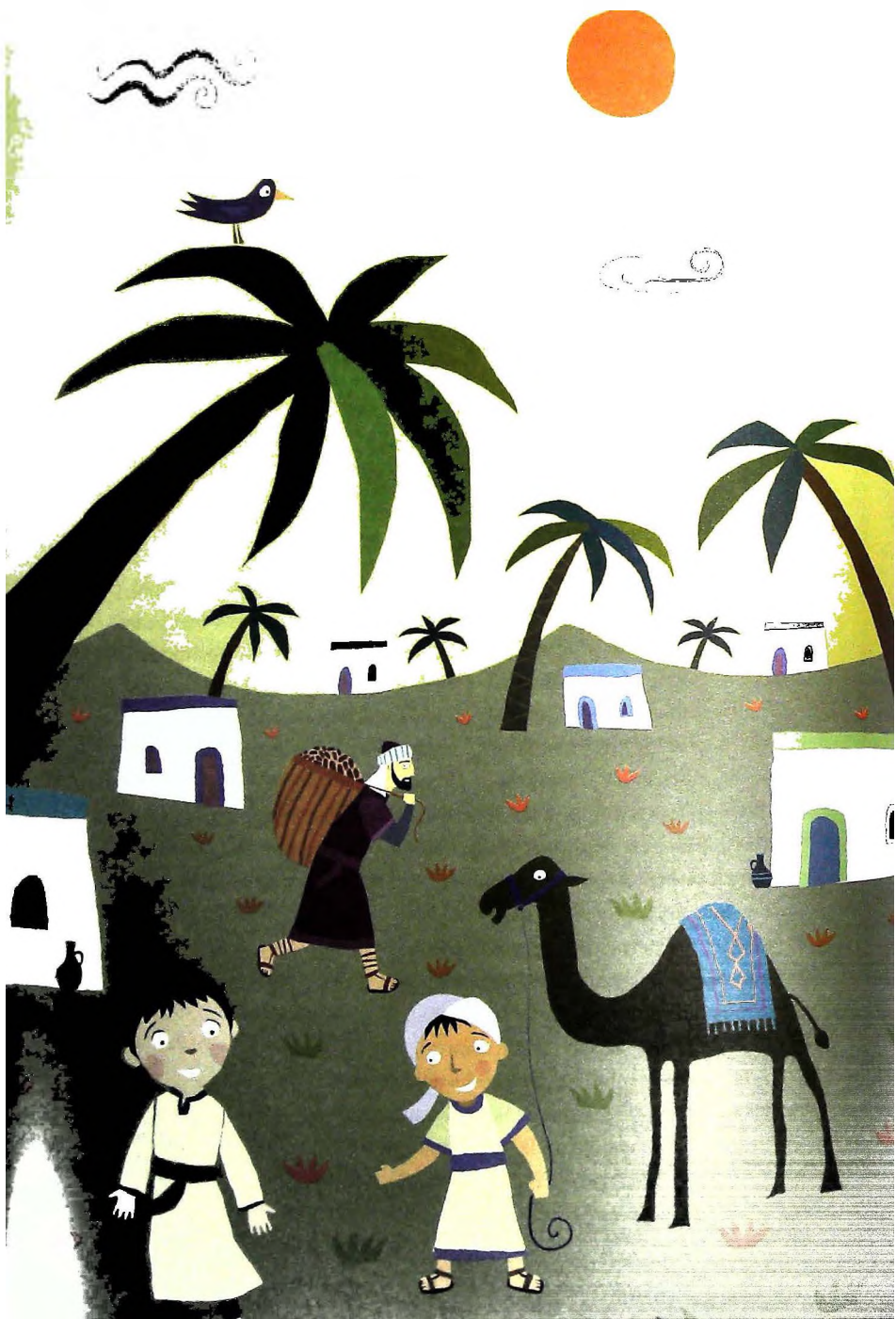
AYDINLIK ŞEHİR: MEDİNE

Medine, bol yeşillikli, bol yağışlı, ılıman iklimli bir şehirdi. Peygamberimiz oraya göç edinceye kadar oraya 'Yesrib' denirdi. Yesrib'in kelime anlamı güzel değildi. Bunun için Peygamberimiz bu şehir, "aydınlık şehir" anlamına gelen 'Medine' ismini koydu.

Müslümanlar arasında yeni kurulan kardeşlikle ve yepyeni ismiyle şehir, bir başka çehreye bürünmüştü. Aydınlik şehir, aydınlık yüzlerle doluydu. Ensar, yani Medinelî Müslümanlar, doğup büyüdükleri toprakları terk edip kendilerine koşan muhacir kardeşleriyle her şeylerini memnuniyetle paylaşıyorlardı. Bir gün ensardan bazıları Peygamberimizin yanına gelerek ona şöyle dediler: "Ey Allah'ın Peygamberi! Bize ait olan hurma bahçelerini kardeşlerimizle aramızda bölüştür."

Mekkeli Müslümanlar ticaretle uğraşan insanlardı. Bağ, bahçe işlerinden pek anlamazlardı. Bunun için Peygamberimiz onların bu teklifini uygun bulmadı. Fakat teklifi yapanlar ısrarlıydı. Bağları sulama işini ve diğer hafif işleri muhacir kardeşlerine bırakacaklarını, ekip biçme işini ise kendileri üstleneceklerini belirttiler. Böylelikle elde edilen mahsulü onlarla bölüşeceklerdi. Ensarın bu ısrarı üzerine Peygamberimiz tekliflerini kabul etti.

O güne dek dünya yüzünde, böylesine anlamlı bir yardımlaşma görülmemişti. Mekkeli Müslümanlarla Medinelî Müslümanlar, birbirlerine sınıksı saıldılar. Bu güzel kardeşlikten güzel bir güç birliği doğdu.



Onların bu yardımlaşmasını, kardeşliğini ve uyumunu görenler hayretler içinde kaldılar. Bu ne güzel bir dindi böyle! Kardeşi kardeşe hem arkadaş, hem yardımcı, hem en yakın yoldaş yapıyordu.

Peygamberimizi ağırlayan bu şehir artık apaydınlıktı. Evsiz, yersiz yurtsuz muhacirlerin bir anda evi, yurdu, bağı bahçesi olmuştu. Fakirler sevinmişti. Çocuklar guluyordu. Gücsüzler Peygamberimize dua ediyordu.



TOK GÖZLÜ, MERT VE ÇALIŞKAN KARDEŞLER

Medine'de kardeşlik sevgisi, gittikçe güçleniyordu. Müslümanlar boş durmayı sevmiyorlardı. Çünkü çalışmak, dinin emriydi. Mekkeli Müslümanlar, Medineli kardeşlerinden gördükleri cömertliğe karşı ellerinden gelen gayreti gösteriyorlardı.

Sâd bin Recî ve Abdurrahman bin Avf, Peygamberimizin kardeş ilan ettiği Müslümanlardandı. Muhacirlerden olan Hz. Abdurrahman, malının artması için Peygamberimizden dua almıştı. Bir gün kardeşi Hz. Sâd, ona şöyle dedi: "Ben Medineli Müslümanlar içinde oldukça zengin biriyim. Zenginliğimin yarısını sana ayırdım. Al senin olsun."

Hz. Abdurrahman ise ona şöyle cevap verdi: "Kardeşim, Allah sana malını hayırlı kılsın. Benim ona ihtiyacım yok. Bana yapacağın en büyük iyilik, alış veriş yapabileceğin çarşının yolunu göstermendir."

Onun bu isteği üzerine Hz. Sâd, ona Medine çarşısının yolunu gösterdi. Hz. Abdurrahman, çarşıya gidip yağ, peynir, gibi gıda maddeleri satın aldı. Ardından bunları az bir kârla sattı. Sonra ticaretini günden güne arttırdı ve kısa sürede büyük kârlar elde etti. Çok geçmeden Medine'deki tüccarların sayılıları arasına karıştı.

Abdurrahman bin Avf çalışkanlığı ve Peygamberimizin duasıyla elde ettiği zenginliğini göz kırpmadan İslâm dini uğruna verebilecek birisiydi.





İleriki yıllarda insanlar, Hz. Abdullah'ın yedi yüz deveyi üstlerinde ki yükleriyle beraber fakire fukaraya dağıttığına şahit olacaklardı.

Onun gibi diğer muhacirler de birer ikişer Medine'de kendilerini iş buldular. Kısa zamanda ensar kardeşlerine yük olmadan kendi işlerini görmeyi başardılar. Onlar, Allah'ın emir ve yasaklarını daha iyi yaşamak için yurtlarını terk etmişlerdi. İşte bunun için yüce Allah, onlara her işlerinde kolaylık, sahip oldukları mal varlıklarına ise bolluk ve bereket vermişti. Onlar Peygamberimizin etrafını saran yüksek kaleler gibiydiler. İmanlı, çalışkan, tok gözlü ve cömert halleriyle dünyaya örnek oldular.



KARDEŞLİĞİN BÖYLESİ

Medine kurulan bu güzel kardeşlik sayesinde evlerde mutluluk, gönüllerde neşe vardı.

Medineli Müslümanlar, muhacir kardeşlerine karşı örnek davranışlar içindeydiler. Onların bu davranışları Kuran ayetlerinde bile övülüyordu. Bu ifadeler şöyleydi:

“ Onlar kendi yurtlarına hicret eden din kardeşlerini severler. Onlara verilen şeyden dolayı gönüllerinde bir kuskançlık duymazlar. Ve kendileri ihtiyaç içinde olsalar bile onları kendi nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin aşırı isteklerinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.”¹¹

Ensar, muhacire kol kanat germiştir. Muhacirler ise bu güzel kardeşleri için canlarını bile verebilirlerdi. Onları böylesine birbirlerine bağlayan İslâm kardeşliği idi.

O güzel günlerin birinde Sevgili Peygamberimiz, Hz. Ebu Bekir ile Hz. Ömer'i el ele tutuşmuş yürürken gördü. Onları bir müddet seyretti. Bu halleri çok hoşuna gitmiş olacak ki yanında bulunanlara şöyle dedi: “Cennetlik olanlardan iki kişiyi görmek isteyen şu gelenlere baksın.” Hz. Ebu Bekir ile Ömer, yanına gelince de onları birbiriyle kardeş ilan etti. Onlar buna çok seviniler. Çünkü çok iyi anlaşıyor, birbirlerini çok seviyorlardı.

Bu olaydan sonra Sevgili Peygamberimiz, muhacirleri de teker teker birbiriyle kardeş ilan etmeye başladı. Kardeş ilan edilen muhacirler sevgiyle bir-

¹¹ Haşır sûresi, 9. ayet

birlerine sarılıyorlardı. Bu esnada Hz. Ali çıkageldi. Üzüntülüydü; gözünden akan yaşları tutamıyordu. “Yâ Resulallah! Sen sahabele-ri birbiriyle kardeş yaptın. Ama benimle hiç kimse arasında bir kardeşlik kurmadın.” dedi.

Sevgili Peygamberimiz, Hz. Ali’yi yanına çağırdı ve “Ali!... Sen dünyada ve ahirette benim kardeşimsin.” diyerek onu kucakladı.

Hz. Ali’nin gözyaşları bir anda dindi. Yüzünde güller açtı. Peygamberimizle kardeş olduğu için çok mutlu olmuştu. Sevinçten neredeyse uçacaktı. Bunun için yüce Allah’a şükretti.

İslâm dininin getirdiği barış ve kardeşlik sayesinde herkes birbiriyle kaynaştı. Paylaşma, yardımlaşma iyilik yapma isteğiyle kucaklaştı. Bencillik, kıskançlık, gurur ve umursamazlık gibi kötü hislere kimse kalbinde yer vermedi. Müslümanlar, samimi bir kardeşliğin farklı tadıyla Medine’de çok güzel günler yaşamaya başladılar.



MEKKE'DEN GELEN MEKTUP

Mekkeli müşrikler büyük telaş içindeydi. Müslümanların Medine’de rahat ve huzurlu bir hayata kavuşmaları, onları rahatsız ediyordu. Bunun için Medineli Müslümanlara bir mektup yazdılar. Mektup baştan sona tehditlerle doluydu. Medinelilere; “Müslümanları korumaktan vazgeçin!” diyorlardı. Vazgeçmezlerse başlarına kötü şeyler gelebileceğini bildiriyorlardı.

Medineliler mektubu aldıklarında bu tehditleri önemsemediler. Müslümanlara eskisinden daha fazla kol kanat gereceklerini Mekkelilere bildirdiler.

Sevgili Peygamberimiz, bu olayı duymuştu. Medineli Müslümanların gösterdikleri cesaret ve kararlılığa memnun olmuştu. Artık Medine’de yaşayan Müslümanlar tek yumruk gibiydi. Bunu anlayan Mekkelî müşrikler, onların bu birliklerini bozmak için her yolu deneyebilir, üzerlerine bile saldırabilirlerdi.

Müslümanlar her an olabilecek böyle bir saldırıya karşı hazırlıklı olmalıydı. Bunun için kolları sıvadılar, önlemler aldılar. Kendilerinden çok Peygamberimizi düşünüyorlardı. Onu canlarından çok seviyorlardı. Ona bir zarar gelmemesi için geceleri nöbet tutuyorlardı. Hep tetikteydiler.



En ufak bir ses, bir olay, ya da bir hareketlilik onların bir araya toplamaya yetiyordu.

Bir gün bir ses işitildi. Sesi duyan biri, feryat etti. Onun sesini duyanlar Müşriklerin Mekte'yi bastıkları korkusuyla meydanda toplandılar. Kimse ne olduğunu bilmiyordu.

Sevgili Peygamberimiz, hemen silahını kuşandı. Atına atladı ve sesin geldiği yere doğru atını sürdü. O, düşmandan korkmuyordu. Allah'tan başka hiç bir varlık onu korkutamazdı. Etrafı kolaçan edip geri döndü. Sandıkları gibi tehlikeli bir durum yoktu.

Peygamberimiz feryadı basan kişiyi ve etrafına toplananları yatıştırdı. Onlara Allah'tan başka bir şeyden korkmamaları hususunda nasihat verdi. Halk sakinleşinceye kadar oradan ayrılmadı. Sevgili Peygamberimiz her konuda olduğu gibi cesur olmaları konusunda da Müslümanlara örnek olmuştu.



SEHL İLE SÜHEYL'İN SEVİNCİ

Müslümanların bir araya gelerek namaz kılacakları bir yere ihtiyaçları vardı. Sevgili Peygamberimiz, Sehl ile Süheyl kardeşlerden satın aldığı arsada bir mescit yaptırmaya karar verdi.

Sahabeler arsayı çabucak temizledi; kalıplara tuğla döktüler. Sevgili Peygamberimiz mescidin temelini ilk taşı koydu. Ardından Hz. Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali'yi çağırdı. Onların her biri de temele birer taş yerleştirdiler. Böylelikle mescidin temeli Peygamberimiz ve onun çok sevdiği dört arkadaş tarafından atıldı.

Sevgili Peygamberimiz durmadan çalışıyordu. Mescidin bir an önce bitip Müslümanların orada namaz kılmaya başlaması için çabalıyordu. Onun böylesine çalıştığını gören Müslümanlar daha da gayrete geldiler. Kısa sürede iki öksüz kardeşin hurma kuruttukları boş arazide çok güzel bir mescit yapıldı. Mescidin adını Mescid-i Nebevi (Peygamber Mescidi) koydular. Minber ye-

rine de bir hurma kütüğü diktiler. Sevgili Peygamberimiz, o kütüğe yaslanarak Allah'ın emirlerini Müslümanlara bildirecekti.

Artık Müslümanlar namaz vakitlerinde, namazlarını mescitte bir arada kılıyorlardı. Ayrıca, gelen misafirler burada ağırlanıyordu. Önemli işler de bundan böyle burada görüşülecekti.

Mescidin hemen yanına iki oda ilave ettiler. Odalar Peygamberimizin ailesine ait olacaktı. Odaların yapımı bittikten sonra Sevgili Peygamberimiz, misafir olduğu Hz. Eyüp'ün evinden ayrılıp oraya taşındı.

Sehl ile Süheyl kardeşler, asırlar boyu içinde namaz kılınacak bu güzel mescide arsalarını vermişlerdi. Bunun için çok mutluydular. Bu onlar için unutulmaz bir olaydı.



HURMA KÜTÜĞÜ AĞLIYOR

Peygamber Mescidi'nin yapıldığı ilk günlerdi. Sevgili Peygamberimiz, o güne dek mescitte kuru bir hurma kütüğüne dayanarak konuşuyordu. Sahabeler onun rahat etmesi için bir çare düşünmüş, üç basamaklı yüksekçe bir minber yapmışlardı. Böylece kendileri de Peygamberimizi daha rahat görebilecek ve duyabileceklerdi. Peygamberimizi yeni yaptıkları bu minbere buyur ettiler. Peygamberimiz onları kırmadı. Kendisi için yapılan minbere çıktı. Allah'ın emir ve yasaklarını buradan anlatmaya başladı.

Ortalıkta ses seda yoktu. Herkes ilgiyle Efendimizin anlattıklarını dinliyordu. Mescittekiler birden derinden derine duyulan ağlamaya benzer bir sesle irkildiler. Herkes etrafına baktı. İçlerinden kimse ağlamıyordu. Sonunda sesin o güne dek Peygamberimizin dayanarak konuştuğu hurma kütüğünden geldiğini anladılar.

Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.



Gerçekten de kuru kütük, Peygamberimizin ayrılığına dayanamayarak ağlıyordu. Kütüğün inleyip sızlamasını duyan mescittekiler de gözyaşlarını tutamadılar.

Hurma kütüğünün ağladığını sevgili Peygamberimiz de duymuştu. Hemen minberden indi; kuru kütüğün yanına gitti. Elini şefkatle üstüne koydu. Onu okşadı ve teselli etti. Peygamberimizin tesellisiyle kütüğün ağlaması kesilmişti. Dünyadaki canlı cansız bütün varlıklar onu tanıyor ve seviyordu. Sevgili Peygamberimiz sahabelerine dönerek şöyle dedi: “Eğer onu kucaklayıp teselli vermeseydim, onun bu ağlaması kıyamete kadar sürecekti.”

Bu olay Peygamberimizin mucizelerinden biri olarak asırlar boyu söylen-di, durdu.



İLK EZAN VE BİLAL

Müslümanlar Medine’de, rahatça ibadet edebiliyorlardı. Kimseden hakaret ve işkence görmüyorlardı. Namazlarını Peygamber Mescidi’nde topla-lu kılıyorlardı. Yalnız, namaz vakitlerini anlamakta zorluk çekiyorlardı. Bunun için mescidin önünde beklemek zorunda kalıyorlardı. Bu arada işle-ri aksıyor, vakitleri boşa geçiyordu. Oysa İslâm dini boş durmayı değil, ça-lışmayı emretmişti.

Peygamberimiz, onları bu sıkıntıdan kurtarmak istiyordu. Namaz vakitle-rinde Müslümanları namaza çağırarak için bir yol bulunmalıydı. Bu konuda

sahabelerinin görüşlerini aldı. Her-kes kendi düşüncesini söyledi:

“Hristiyanlar gibi çan çalalım.” dediler.

“Yahudiler gibi boru öttürelim.” dediler.

“Ateş yakıp yüksekçe bir yere ko-yalım. Böylece ateşi görenler namaz vaktinin girdiğini anlar ve mescide gelir.” dediler.



Bütün bu önerilerin hiç biri sevgili Peygamberimizin ve yanındakilerin hoşuna gitmedi. O sırada Hz. Ömer şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Halkı namaza çağırmak için neden bir adam göndermiyorsunuz?"

Peygamberimiz, Hz. Ömer'in bu teklifini beğendi. Yanında duran Hz. Bilal'e: "Kalk Bilal! Namaz için seslen!" dedi.

Hız. Bilal bu iş için biçilmiş kaftandı. Gür ve yanık bir sesi vardı. Herkes onun sesini çok beğenirdi. Bilal bu güzel görevin heyecanı içinde yerinden kalktı. Medine sokaklarında yürüdü. Bir yandan da şöyle diyordu: "Esselâ, Esselâ... Buyurun Namaza! Buyurun namaza!..."

Aradan kısa bir zaman geçti. Bir gün sahabelerden biri bir rüya gördü. Rüyasında ezanın nasıl okunacağı ona öğretilmişti. Sevinç içinde gelip rüyasını Peygamberimize anlattı. Namaza davetin bu şekli, Peygamberimizin hoşuna gitmişti. "İnşallah bu gerçek bir rüyadır" dedi ve ondan, rüyasında gördüğü ezan şeklini Bilal'e de öğretmesini istedi. O da gidip hemen Hız. Bilal'e öğretti. Hız. Bilal, yüksek bir yere çıktı. Yanık ve gür sesiyle Medine semalarını cınlattı:

"Allahuekber, Allahuekber!

Eşhedüenlailahe illallah!

Eşhedü enne Muhammeden resulullah

Hayya alessalah, Hayya alessalah

Hayya alelfelah, Hayya alelfelah!

Allahu ekber Allahu ekber

Lailaheilallah!"

Bu sesi duyan Hız. Ömer, heyecanla mescide koştu ve Peygamberimize, "Ey Allah'ın Elçisi! Seni hak dinle gönderen Allah'a andolsun ki Bilal'in söylediği şu kelimeler bu gece bana rüyamda öğretildi." dedi.

Çok geçmeden mescide gelen birkaç sahabe de aynı rüyayı gördüklerini söylediler. Böylece ezan, tüm Müslümanlarca kabul edildi.

O gün bu gündür bu güzel ses, dünyanın her bir köşesinden göklere yükseliyor. Varlık neşeleniyor. Dünya zevkle dönüyor. İnsanlar o davete koşuyor. Camiler dolup taşıyor. İnsanlar huzura ve kurtuluşa eriyor.





PEYGAMBERİMİZİN AİLESİ GELİYOR

Sevgili Peygamberimiz, Medine'ye göç ederken ailesini getirememiştir. Onlar Mekke'de kalmışlardır. Çok istedikleri halde bir türlü Peygamberimizin ve diğer Müslümanların yanına gelememişlerdir.

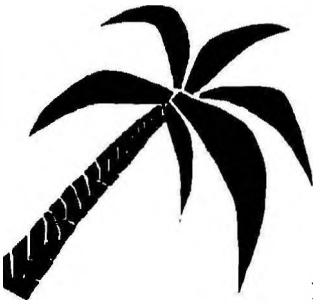
Hepsi Peygamberimizi çok özlemişti. Ona bir an önce kavuşmak için sabırla ondan haber bekliyorlardı. En küçük kızı Hz. Fatma, babasından bir gün bile ayrı kalmaya dayanamazken günlerdir onu göremiyordu. Artık gözünden akıp giden yaşları durduramıyordu. Her gün, her sabah Medine'den gelecek haberi bekleyip duruyordu.

Sevgili Peygamberimizin, mescidin yanında ailesi için yaptırdığı odalar bitmişti. Peygamberimiz de ailesini çok özlemişti. Sevgili kızları gözünde tutuyordu. Onları getirmek için evlatlığı Zeyd'i görevlendirdi. Hz. Zeyd, hemen yola çıktı. Müşriklere görünmeden Mekke'ye girdi. Peygamberimizden haber bekleyen ailesi, Zeyd'i görünce çok sevindi. Demek kavuşma vakti gelmişti.

Hz. Zeyd, Hz. Ebu Bekir'in oğlu Abdullah'ın da yardımıyla Peygamberimizin ailesini gizlice Medine'ye götürmeyi başardı. Yolda herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadılar. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar. Büyük bir hasretle kucaklaştılar. Küçük Fatma, artık çok ama çok mutluydu. Babasından ayrı kaldığı zamanlarda çok üzülmüş çok acı çekmişti. Ona kavuştuğu anda tüm sıkıntılarını unuttu.

Medineli Müslüman kadınlar, Peygamberimizin ailesini sevgiyle karşıladılar. Onları ağırladılar.

Sevgili Peygamberimizin yanında terbiye görmüş hanımlar, Medineli hanımlara pek çok şey öğretebilecekti. Medineli hanımlar bunun için ayrıca seviyorlardı. Peygamberimizin ailesi, onlar için yapılan odalara yerleşti. Artık bahar gelmişti. Müşrik baskısından bunalan Müslümanlar, özgürlüklerine kavuşmuşlardı. Herkes huzur içindeydi.





HZ. AYŞE, PEYGAMBER EŞİ OLUYOR

Hz. Ayşe, Hz. Ebu Bekir'in kızıydı. En büyük özelliği çok zeki olmasıydı. Bir şeyi bir kere duysa hemen ezberine alır ve onu unutmazdı. Yeni şeyler öğrenmek ve öğrendiklerini hayata geçirmekte ondan iyisi yoktu. Çok bilgili ve meraklıydı. Onun gibi akıllı, terbiyeli birisi, Peygamberimizin yanında kalıp onun öğrettiklerini ezberlemeliydi. Peygamber hanımı olursa çok güzel şeyler yapabiliirdi. Ondan öğrendiklerini kadınlar arasında yayabiliirdi.

Sevgili Peygamberimizin etrafı erkeklerle çevriliydi. Her an, her saat yanında bulunan sahabeler, ondan çok şey öğreniyorlardı. Fakat öğrendiklerini eşlerine ve çocuklarına anlatmakta zorluk çekiyorlardı.

Peygamberimizin ev içindeki yaşantısını yani özel hayatındaki davranışlarını bilen kimse de azdı. Bunları öğrenip Müslümanlara öğretmek gerekiyordu. Sabah yataktan kalkışını, okuduğu duaları, yemek yiyişini, giyinişini, yıkanışını neredeyse kimse bilmiyordu. Oysa o, her haliyle örnek bir insandı. Allah'ın hoşuna gidecek bütün davranışlar onda toplanmıştı. Müslümanlar, onun gibi yaşamalı onun gibi davranmalıydılar. Onun böyle özel hallerini yakından bilen doğru sözlü ve zeki insanlara ihtiyaç vardı. Bu büyük boşluğu fark eden Müslümanlar, Peygamberimize Hz. Ebu Bekir'in kızı Hz. Ayşe'yle evlenmesini teklif ettiler. Hz. Ayşe, bir eş olarak ona her konuda yardımcı ve destek olabiliirdi. Sevgili Peygamberimiz Allah'tan gelen izinle bu teklifi kabul etti.

Hemen düğün hazırlıklarına başlandı. Annesi Hz. Ayşe'nin gür ve uzun saçlarını taradı. Arkadaşlarının da yardımıyla onu bir güzel hazırladılar. Ona kırmızı bir elbise giydirdiler. Başına bir duvak örttüler. Sonra annesi, kızının elini tutarak onu Allah'ın Elçisinin evine götürdü: "Yâ Resulallah, Ayşe artık senin hanımıdır." dedi.

Hz. Ayşe, o günden sonra Peygamberimizin eşi oldu. Ona sorular soruyor, öğrendiklerini hanımlar arasında duyuruyordu.



Sorusu olan hanımlar, Hz. Ayşe'nin yanına gelerek sorularının cevabını alıyordılar. Hz. Ayşe gibi zeki, hafızası kuvvetli bir hanımın, Peygamberimizin evine girmesi herkesi sevindirmişti.



SUFFA ÖĞRENCİLERİ

Peygamber Mescidi'nin kuzey köşesinde, hurma dallarından büyükçe bir gölgelik yapılmıştı. Namaz dışındaki vakitlerde sahabeler bu gölgelikte bir araya gelir, Peygamberimizden yeni şeyler öğrenirlerdi. Bu gölgeliğe 'Suffa' adını verdiler. Burası hem bir sohbet yeri, hem yoksulların barınağı, hem ibadetlerin yapıldığı kutlu bir yerdi.

Suffa, aynı zamanda bir eğitim yeri idi. Peygamberimizi sevenlerin içinde bekâr Müslümanlar vardı. Güzel ahlaklı ve terbiyeli bu gençler, oldukça yoksuldu. Buna karşılık büyük bir öğrenme isteği içindeydiler. Peygamberimizin yanından bir an bile ayrılmak istemiyorlardı. Caminin yanındaki bu gölgelik, onlar için bir okuldu. Bunun için onlara 'Suffa Öğrencileri' denirdi.

Suffa öğrencileri ibadet eder, Kuran okur, bilmeyenlere Kuran okumayı öğretirlerdi. Evleri olmadığı için Suffa'ya yerleşmişlerdi. Peygamberimizin yanı başındaydılar. Sürekli yeni bilgiler öğreniyorlardı. Kalpleri şükür, zihinleri ilim dolu bu saygılı gençler, Sevgili Peygamberimizin yıldızları gibiydiler.

Onlar Peygamberlerine çok düşkündü. Onunla olmaktan mutluluk duyuyorlardı. Sürekli ibadetle meşgul oldukları için geçimlerini Peygamber Efendimiz ile zengin Müslümanlar el birliğiyle sağlıyorlardı. İçinde bulundukları kıtlık ve fakirliğe aldırmandan ilimle ve ibadetle meşgul olmaları, Peygamberimizin çok hoşuna gidiyordu. Bir gün onlara şöyle dedi: "Eğer sizin için Allah katında neler hazırlandığını bilseydiniz, yoksulluğunuzun ve ihtiyaçlarınızın daha da artmasını isterdiniz."



Suffa öğrencileri, Peygamberimizin en büyük yardımcısıydı. Dinleri uğruna kendi rahatlarını unutmışlardı. İslâm dinini farklı şehirlere ve ülkelere yaymak istiyorlardı. Onların bu hali yüce Kuran'da da övgüyle anılıyordu.



ONA 'KEDİ BABASI' DEMİŞTİ

Hz. Abdurrahman, Suffa öğrencilerinden biriydi. Kedileri çok severdi. Nerede bir kedi görse hemen yanına gider, tüylerini okşardı. Kendisi aç bile olsa elinde olan yiyeceği kedilere yedirirdi; böyle mutlu olurdu. Sokakta yürürken ardına bir sürü kedi dizilirdi. Onun bu hali Peygamberimizin çok hoşuna giderdi. Bunun için Hz. Abdurrahman'a 'Ebu Hureyre' adını vermişti. Ebu Hureyre, 'Kedi babası' demektir.

Ebu Hureyre, bir gün çok acıkmıştı. Açlıktan neredeyse iki büklüm olmuştu. Yiyecek bir şey bulamamıştı. Fakat bunu kimseye söyleyemiyordu.

Güzel Peygamberimiz yanından geçerken Ebu Hureyre'nin halinden gündürlerdir aç olduğunu anladı. Sevgi dolu sesiyle: "Ebu Hureyre! Haydi benimle gel." dedi.

Ebu Hureyre güçlüğüle doğruldu. Peygamberimizi takip etti. Birlikte Peygamberimizin evine girdiler. Ortada bir kap süt vardı. Peygamberimiz ona, "Haydi git Suffa'daki arkadaşlarını çağır. Onlar da gelsin." dedi.

Ebu Hureyre gidip hemen arkadaşlarını çağırdı. Bir yandan da kendi kendine şöyle diyordu: "Tabaktaki süt çok az. Ancak beni doyurur. Suffa'dakiler de en az benim kadar açlar. Bu süt hangi birimize yetecek?"

Birlikte Peygamberimizin evine gittiler. İzin alıp otururlar. Güzel Peygamberimiz, Ebu Hureyre'ye şöyle dedi: "Ebu Hureyre! Sütü al ve arkadaşlarına ikram et!"

Ebu Hureyre süt kabını aldı. Herkese tek tek ikram etti. Bir yandan da sütün biteceğini ve kendisine kalmayacağını düşünüyordu. Herkes sütten doya doya içmişti. Kabın dibinde azıcık süt kalmıştı. Sonunda Ebu Hureyre elindeki süt kabını Peygamberimize uzattı. Sevgili Peygamberimiz ona bakarak gülümsedi: "Ebu Hureyre" dedi sevgiyle.





“Buyur Ya Resulallah”

“Sut içmeyen bir ikimiz kaldık. Otur sen de iç.”

Ebu Hureyre oturdu “Bismillah” dedi ve sütü içmeye başladı. Sütü kana kana içti. İetti... Fakat sut bir türlü bitmiyordu. Ebu Hureyre'nin karnı doymuştu. Fakat Peygamberimiz ısrarla: “İç daha daha iç” diyordu.

Sonunda Ebu Hureyre şöyle dedi: “Allah'a yemin ederim ki artık içecek yerim kalmadı.”

Bunun üzerine Peygamberimiz: “O halde kabı bana ver.” dedi.

Ebu Hureyre sut kabını Peygamberimize uzattı. Peygamberimiz besmele çekerek arta kalan sütü içti ve ardından Allah'a şükretti.

Diğer Sufia öğrencileri gibi Ebu Hureyre de şaşkındı. Kendisine bile yetmeyeceğini düşündüğü bir kap süt, herkesi doyummuştu. Bu sevgili Peygamberimizin gösterdiği bir bereket mucizesinden başka bir şey değildi. Sevgi, hayranlık ve hayret duyguları içinde kalkıp oradan ayrıldılar. Hepsinin karnı tok, gönülleri mutluydu.



FAKİR SAHABENİN FEDAKÂRLIĞI

Adamın biri oldukça uzak bir yoldan gelmişti. Yorgunluktan adım atacak hali kalmamıştı. Açlıktan iki büklüm olmuştu. Zar zor Sevgili Peygamberimizin yanına geldi ve halini anlattı: “Ey Allah'ın Elçisi! Günlerdir aç ve yorgunum. Bana verecek bir şeyiniz yok mu?”

Peygamberimizin sevgi dolu yüreği şefkatle titredi. Hemen evine haber gönderdi. Fakat Sevgili Peygamberimizin eşi ve kızları sabahdan akşama kadar evde bulunan her şeyi fakirlere dağıttıkları için, “Allah'a yemin ederiz ki evde sudan başka bir şey kalmadı.” dediler.

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, orada bulunanlara seslendi: “Bu kişiyi bu gece evinde kim misafir edebilir?”

Ensardan biri kalkarak onu evinde misafir edebileceğini söyledi. Sonra da adamı alıp evine götürdü. Aslında bu kişi de oldukça fakirdi. Fakat bu yolcuya acımıştı. Onu doyurmak rahat ettirmek istemişti.





Hem aç bir insanı doyurmanın büyük sevap olduğunu da biliyordu. Misafir içeri geçerken eşine “Evde yiyecek bir şey var mı?” diye sordu. “Çocuklara yetecek kadar yemek var.” dedi kadın.

“Bugünlük çocukları bir şeylerle oyal. Yemek istediklerinde de onları uyut. Biz yemeğe oturduğumuzdaysa sen kalk ve kandili söndür. Misafir, biz de kendisiyle birlikte yiyormuşuz sansın ve karnını rahatça doyursun.” dedi adam.

Kadın, kocasını dinledi. Çocukları erkenden uyuttu. Yemeği misafirin önüne koydu. Sonra da kandili söndürdü. Dışarıdan içeriye loş bir ay ışığı vuruyordu. Ev sahipleri de sofraya oturdular. Fakat yarı karanlıkta yalnızca yiyormuş gibi yaptılar. Aslında onlar misafir doysun diye ortadaki yemeğe kaşıklarını boş getirip götürüyorlardı. Misafir onların da yediklerini sanıyordu. Adamın karnı doymuştu. Ev sahipleri ise aç olarak sabahladılar.

Gün doğduğunda, misafir dinlenmiş ve karnı tok olarak oradan ayrıldı. Ev sahibi de çok sevdiği Peygamberinin yanına gitti. Sevgili Peygamberimiz, gülerek onun gözlerinin içine bakıyordu. Gece boyu olanları sanki biliyordu; ona: “Yüce Allah senin ve eşinin misafirinize yapmış olduğunuz davranıştan hoşnut ve razı olmuştur.” dedi.

Adam çok sevindi. Peygamberimizden duyduğu bu sözlere yürekten şükretti.



ÖZGÜRLÜĞE KAVUŞAN KÖLE

Bir adam vardı. Adı Ebu Mesud'du. Kölesine çok sinirlenmişti. Elindeki kırbacı kölenin sırtına hızla indiriyordu. Kırbacın şaklaması ta uzaklardan duyuluyordu. Adam vurdukça daha hızlı vuruyor, öfkesi bir türlü dinmiyordu. Köle acılar içindeydi. Sırtına inen her bir kırbaç darbesiyle daha çok canı yanıyor, gözünden yaşlar akıyordu. Ebu Mesud bir kez daha vurmak için kırbacını kaldırmıştı ki güçlü bir ses işitti: “Ey Ebu Mesud bil ki!...”

Ebu Mesud'un kırbaacı bir anda elinden düştü. Fakat öfkesi yatışmamıştı. Sesin sahibi ne aldırımadan kırbaacı yerden alıp yeniden kölenin sırtına vurmak için kaldırdı. O anda aynı sesi yeniden işitti: "Ey Ebu Mesud bil ki!..."



Kendisine seslenen acaba kimdi? Döndü ve sesin geldiği tarafa baktı. O anda tepesinden topuklarına kadar kıpkırmızı kesildi. Utancından saklanacak yer arıyordu. Çünkü sesin sahibi sevgi Peygamberimizden başkası değildi. Ebu Mesud'un başı utançla önüne eğildi. Peygamberimizin karşısında bir suçlu gibi öylece kalakaldı. Peygamberimiz sözünü tamamladı: "Ey Ebu Mesud! bil ki yüce Allah'ın sana karşı olan gücü, senin bu köleye karşı olan gücünden çok daha fazladır."

Ebu Mesud yaptığı hatayı anlamıştı. Çok pişmandı. İki büküm şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Bir daha hiç bir köleyi dövmeyeceğim. Bu köleyi ise Allah rızası için hür bırakıyorum."

Sevgili Peygamberimiz, kölenin kırbaçlanmaktan kurtulup serbest kalmasına memnun oldu. Köleyse yeniden doğmuş gibiydi. Peygamberimiz sayesinde hem dövülmekten kurtulmuş hem de özgürlüğüne kavuşmuştu. Hayranlık dolu gözlerle Efendimize teşekkür etti.



YÜZÜ GÜLEN KÖLELER

Kölesini kırbaçlarken Peygamber Efendimizden uyarı alan Ebu Mesud, yaşadığı olayı arkadaşlarına anlattı. Hepsini bir telaş sardı. Çünkü köle sahibi olan herkes kölesini dövüyordu. Peygamberimizin sözlerinden sonra onlara nasıl davranacaklarını bilemediler. Hep birlikte toplanıp Sevgili Peygamberimizin yanına gittiler. İçlerinden biri sordu: "Ey Allah'ın Peygamberi! Birçoğumuzun evinde kölesi var. Onlara nasıl davranacağız? Yaptıkları hataları kaç kere hoş görüp affedeceğiz; Bize söyler misiniz?"



Adamın bu sorusu üzerine Peygamberimiz ona döndü ve tane tane cevap verdi: "Onları her gün yetmiş defa affedeceksiniz."

Oradakiler hayret ve şaşkınlık içinde göz göze geldiler. O güne dek kölelerini en ağır işlerde çalıştırmışlardı. Onlara hakaret edip dayak atmışlardı. Yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu ise yeni öğreniyorlardı. Sevgili Peygamberimiz sözlerine devam etti: "Onlar sizin kardeşlerinizdir. Kimin kardeşi kendi eli altın-da köle olarak kalmışsa kendi yemeğinden ona da yedirsın. Kendi giydiğinden ona da giydirsın. Gücünü aşan işleri ona yüklemesin. Gerektiğinde ona yardımcı olsun. Onu dövmek üzere elini kaldırırsa Allah'ı haurlasın ve hemen elini indirsin."

Müslümanlar Peygamberimizin sözlerini dikkatle dinlediler ve düşünceli düşünceli evlerinin yolunu tuttular.

O günden sonra kölelerin yüzü güldü. Evlerde farklı bir mutluluk başladı. Köleler ezilmedi. Kızılıp dövülmedi. Aşağılanıp horlanmadılar. Artık onlara hizmetçi gözüyle değil, evlat gözüyle bakılıyordu. Yeni din İslâm'ın güzelliği gönüllere ve ülkelere yayıldı. Getirdiği düzenle her yerde huzur ve mutluluk vardı.



EN SEVDİĞİ ATINI VEREN ZEYD

Sevgili Peygamberimiz sadaka vermeleri için Müslümanları teşvik ederdi. Bu konuda sık sık: "Siz" derdi. "Sevdiğiniz şeylerden sadaka olarak vermedikçe sevaba eremezsiniz."

Hız. Zeyd, onun bu sözlerini duymuştu. Çok sevdiği bir atı vardı. Atının adı Şible'ydı. Hemen gidip onu getirdi. Yularını Peygamberimize uzattı: "Ey Allah'ın Peygamberi!" dedi. "Atımı size getirdim. Onu alıp fakirlere verebilirsiniz." Sevgili Peygamberimiz, Zeyd'in bu davranışını çok beğenmişti. Çünkü onun, atı Şible'yi ne kadar sevdiğini iyi biliyordu. Zeyd'in yaptığı gerçekten büyük bir fedakarlıktı. Sadakasını kabul ederek aldı. Çok geçmeden

onu, Zeyd'in küçük oğlu Üsame'ye hediye etti. Zeyd buna hem şaşırmış hem de üzölmüş-tü. Koşarak sevgili Peygamberimizin yanına geldi: "Ey Allah'ın Peygamberi!" dedi. "Yoksa yüce Allah benim sadakamı kabul etmedi mi?"

Sevgili Peygamberimiz gülümseyerek ona baktı: "Allah verdiği sadakayı kabul etti" dedi. "İçin rahat olsun."

Hız. Zeyd bunu öğrenmiş olmanın mutluluğu içinde Sevgili Peygamberimizin yanından ayrıldı.



Hız. MUAZ'IN EN MUTLU GÜNÜ

Muaz bin Cebel, Peygamberimizi çok severdi. Bir gün sevgili Peygamberimiz, devesinin sırtında giderken onu arkasına bindirdi. Peygambere bu kadar yakın olmak Hız. Muaz'ı heyecanlandırmıştı. Sevgili Peygamberimizin arkasında oturup ona sarılarak yolculuk yapmaktan daha güzel ne vardı?...

Biraz yol gittikten sonra Peygamberimiz ona seslendi: "Muaz!..."

"Buyurun yâ Resulallah."

"Biliyor musun; yüce Allah'ın kulları üstündeki hakkı, insanların yalnızca ona ibadet etmeleridir. Kullar bunu yaparsa yüce Allah onlara azap etmez."

Hız. Muaz heyecanla, "Bunu insanlara haber versem de sevinşeler olur mu?" diye sordu. Sevgili Peygamberimiz, "Onlar bunu duyarsa tembellik yapabilirler." dedi.

Peygamberimiz insanların Allah'ın merhametine güvenip ibadette gevşemelerinden korkuyordu.

Bir müddet gittikten sonra sevgili Peygamberimiz ile Hız. Muaz deveden inerek bir kenara oturdular. Muaz çok mutluydu. Peygamberimiz onun bu mutluluğunu daha da arttırmak istedi. Elini tuttu; gözlerinin içine bakarak ona, "Muaz! Vallahi ben seni seviyorum." dedi.

Peygamberimizin bu sözleri Muaz'ı çok heyecanlandırdı ve duygulandırdı. Yanaklarından sevinç gözyaşları akmaya başladı. Sevgili Peygamberimiz Hz. Muaz'a, "Namazlarının ardından okuman için sana bir dua tavsiye edeyim ister misin," dedi ve ona şu duayı öğretti: "Allahım! Seni zikretmek, sana şükretmek, sana güzelce ibadet etmek için bana yardım et."

Hız. Muaz o gün yaşadıklarını hep mutlulukla andı ve Peygamberimizden öğrendiği bu duayı her namazdan sonra okudu. İbadet etme konusunda hiç sıkıntı çekmedi.



FAKİR ADAMIN SEVİNCİ

Şehirler güzeli Medine'de yaşayan herkes çok mutluydu. Yetimler, düşkünler, çaresizler kendilerine kol kanat gelecek birini bulmuşlardı. Peygamberimizin sevgisi ve şefkati hepsinin yaralarını sarıyordu. Bunun için sevgili Peygamberimizin etrafı bir an bile boş kalmıyordu.

Fakir bir adam vardı. Yoksulluk, sıkıntı ve açlık çekiyordu. Çaresizlik içinde Peygamberimizin yanına geldi. Ona halini anlattı. Sonra da kendisine yardım etmesini istedi. Sevgili Peygamberimiz, adamı ilgiyle dinledi. Derin derin düşündü. Yüce Allah, insanların çalışmasını emretmişti. Emeklerinin karşılığıyla geçinmelerini istemişti. Fakir adama sordu: "Evinde işe yarar neyin var?"

"Bir örtümüz var," dedi adam. "Uyurken bu örtünün bir ucunu altımıza seriyor, diğer ucunu da üstümüze örtüyoruz. Ayrıca bir de kabımız var."

Sevgili Peygamberimiz, "Git onları al ve bana getir," dedi.

Adam hemen evine gitti. Bütün yatıkları örtüyü ve kabı alıp tekrar Peygamberimizin yanına geldi. Sevgili Peygamber adamın getirdiği iki parça eşyayı eline aldı ve seslendi: "Bunları satın almak isteyen var mı?"

Bir adam, "Ben alırım" dedi. Fakat bu kişinin verdiği para oldukça azdı. Peygamberimiz yeniden seslendi: "Daha fazla veren yok mu?"

Bir başkası, "Ben daha fazla veririm," dedi ve eşyaları satın aldı.





Peygamberimiz, kaba ve örtüye karşılık aldığı parayı fakir adama uzattı: "Bu paranın bir kısmıyla yiyecek bir şeyler al ve aileni doyur. Diğer kalan kısmıyla da bir balta al ve yanıma gel." dedi.

Adam bir şey anlamamıştı. Ama Peygamberimizin dediğini yaptı. Paranın bir kısmıyla yiyecek, diğer kısmıyla da bir balta aldı ve Peygamberimizin yanına gitti. Sevgili Peygamber, baltaya bir sap taktı. Sonra da, "Bu baltayla git dağlardan odun topla. Ondan sonra topladığın odunları getir ve

çarşıda sat. On beş gün sonra yanıma gel." dedi.

Adam, Peygamberimizin dediklerini yapmak üzere oradan ayrıldı. On beş gün sonra, yüzü gülererek geldi. Peygamberimiz onu mutlu görünce sevindi. Ona neler yaptığını sordu. Adam: "Almış olduğum baltayla gidip odun topladım. Sonra onları getirip şehirde sattım. On beş gün içinde çok iyi para kazandım. Aileme yiyecek ve giyecek aldım." diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz gülümsedi ve ona şöyle dedi: "Senin alın teri dokere hayattı kazanman, kıyamet günü yüzünde dilencilik lekesinin belirmesinden daha hayırlıdır."

Fakir adam kimseye muhtaç olmadan ekmeğini kazanmanın yolunu bulmuştu. Gerçekten de insana kendi emeğinden daha tatlı bir şey yoktu. Adam, sevgili Peygamberimizin yol göstermesiyle fakirlikten kurtulmuştu. Mutluluk içinde oradan ayrıldı.



RAHİP VE SELEME

Peygamberimiz geldiğinden beri Medine'de her gün, bir önceki günden daha farklı, daha güzel geçiyordu. Müslümanlar bunun sevinci içindeydi. İslâm'ın güzelliğini herkesle paylaşmak istiyorlardı. İnsanların Peygamberimize inanmaları için gayretle çalışıyorlardı.

Medineli gençler bir rahiple konuşuyordu. Seleme isimli genç, rahibe

kendi sözlerini hatırlatmak istedi; şöyle dedi: “Hani bundan birkaç yıl önce siz bizim evin önünde bir konuşma yapmıştınız. Konuşmalarınızdan çok etkilenmiştim. Uzun süre bu etkiden kurtulamadım.”

Rahip ve diğerleri dikkatle Seleme'yi dinliyorlardı. Hz. Seleme sözlerini sürdürdü: “Anlattıklarınızı hayretle dinliyorduk. Siz bize Mekke yönünü göstererek oradan gelecek bir peygamberden söz etmişsiniz. Onun bir gün Medine'ye geleceğini ve sizin bu sözlerinizi doğrulayacağını söylemişsiniz. Sayın rahip! Yoksa bunları söyleyen siz değil miydiniz?”

“Evet bendim.” dedi rahip.

“O peygambere uyacağınızı ve onunla birlikte hareket edeceğinizi söyleyen de sizsiniz öyle değil mi?”

“Evet o da bendim.”

“İşte şimdi Mekke tarafından beklediğiniz Peygamber geldi ve aramızda. Peki ona neden uymuyorsunuz?”

“İyi ama” dedi Rahip. “O sizin adamınız. Bizim beklediğimiz peygamber değil ki!”

Bu ne akılsızca bir sebepti! Peygamberimizin geleceğini yıllar öncesinden haber veren rahip, şimdi kendi ırkından olmadığı için ona uymamakta direniyordu. Genç Seleme, rahibin bu ikiyüzlü tavrına çok sinirlendi. Öfkeden kıpkırmızı kesildi. Fakat kendine hâkim oldu. Efendimizin peygamber olduğunu bile bile kabul etmeyen inatçı rahibi öylece bırakarak arkadaşlarıyla birlikte oradan ayrıldı.



ENES PEYGAMBER OCAĞINDA

Medine en güzel günlerini yaşıyordu. Sevgili Peygamberimiz bir güneş gibi etrafına sevgi, iyilik ve güzellik yayıyordu. Müslümanlar onun yanından ayrılmak istemiyorlardı. Onu biraz daha görmek, onun tatlı sözlerini duymak için can atıyorlardı. Akın akın yanına gidiyor, hediyeler, ikramlar, davetlerle ona sevgilerini sunuyorlardı.

Ümmü Süleym isminde fakir bir kadın vardı. Eşi bir süre önce ölmüştü. Çocuğunun elinden tutmuş Peygamberimizin yanına gelmişti.

Bu küçük çocuğun iman dolu yüreği Peygamber sevgisiyle çarpıyordu. Heyecandan kanatlanıp uçacak gibiydi.

Ümmü Süleym, "Ey Allah'ın Peygamberi! Medineliler size hediyeler getirirler. Güzel şeyler ikram ettiler. Ben ise fakir bir kadınıym. Size verecek hiç bir şeyim yok." dedi. "Bu çocuk benim oğlumdur. Adı Enes'tir. Zeki bir çocuktur. Onu size hediye ediyorum."

Kadının bu samimiyeti, Peygamberimizi duygulandırmıştı. Sevgi dolu gözlerle Enes'e baktı. Çocuğun, Peygamberimizin yanında olmak, onun hizmetinde bulunmak için can attığı her halinden belliydi. Bakışları sanki şöyle diyordu: "Peygamberim beni bir kabul etse! Onun yanında kalsam! On dan hiç ayrılmamam, dünyanın en mutlu çocuğu ben olurum."

Enes ve annesi heyecan içinde Peygamberimizin vereceği cevabı bekliyorlardı. O sevgi peygamberiydi. Kendisiyle beraber olmak isteyen herkesi kabul ederdi. Sürekli yanında olmak için can atan böyle güzel bir çocuğu nasıl geri çevirirdi!

Peygamberimizin Enes'i kabul ettiğini öğrenince ana oğul, çok sevindiler. Her sözü, her davranışı, her yaptığı örnek olan sevgili Peygamberin yanında büyümek Enes için bulunmaz bir fırsattı. Onun gibi bir baba, onun gibi bir peygamber, onun gibi bir insanla beraber olmak mutlulukların en büyüğüydü.

Ümmü Süleym en değerli varlığını Peygamberimizin yanında bırakmış olmanın mutluluğuyla oradan ayrıldı.

Elbette Enes istediği zaman annesinin yanına gidebilecekti. Canı nerede isterse orada kalabilecekti. Fakat o, güzeller güzeli Peygamberinin yanından bir an bile ayrılmak istemiyordu.





ENES PEYGAMBER KUÇAĞINDA

Sevimli çocuk Enes, Peygamberimizin evinin yanındaki Suffa'ya yerleşti. Sabah herkesten önce kalkıp Sevgili Peygamberimizin hizmetine koşuyordu. Her sabah namazını Peygamberimizin arkasında kılıyordu.

Enes'in babası yılar önce ölmüştü. Bu yüzden boynu hep büküktü. Babasızlığı onu çok üzüyordu. Fakat artık onu bir baba gibi kollayıp seven biri vardı. Sevgili Peygamberimiz ona babasızlığının acısını unutturmuştu. Enes Peygamberimizin yanında çok mutluydu.

Peygamberimiz onu en güzel şekilde terbiye ediyordu. Onun görgülü, terbiyeli, örnek bir insan olmasını istiyordu. Sık sık ona öğüt veriyordu: "Evladım! Evinden dışarı çıktığın zaman ayırım yapmadan bütün Müslümanlara selam ver. Eğer böyle yaparsan affedilmiş olarak eve dönersin. Evine girince de ailene selam vererek gir. Bu sana ve ev halkına bereket getirir."

Peygamberimiz, Enes'i çok sevdiğinden onunla sıkça şakalaşıyordu. Her sözünü can kulağıyla dinlediği için ona, "İki kulaklı" diyordu. Enes bu sözle gülerek karşılık veriyor, sevgili Peygamberimizi daha candan dinliyordu.

Peygamberimizin gül kokulu kucağında hep oturmak, mis kokusunu içine çekerek bir ömür boyu orada kalmak istiyordu. O böylesine mutluyken Peygamberimiz, en güzel sözleri onun kalbine nakış nakış işliyordu: "Evladım! Kalbinde hiç kimseye karşı kötülük besleme. Böyle bir düşünce olmadan yaşamaya gücün yeterse bunu yap! Bu benim sünnetimdir. Kim sünnetimi yaşatırsa beni sevmiş olur. Beni seven kimse de Cennette benimle beraber olur."

Enes, Peygamberimizin bu sözlerini duyduktan sonra onun her yaptığını yapmaya karar verdi. Peygamberimizin yaptığını yapmaya "sünnet" adı veriliyordu. Güzel Peygamber ona su içmenin bile inceliklerini öğretiyordu: "Suyu üç nefeste içmek susuzluğu daha iyi giderir; zararsız ve sağlığa daha uygundur."

Enes bir ömür boyu ondan görüp duyduklarını yapacaktı. Bu konuda kararlıydı. Peygamberin yanında olmakla ne büyük hazinelere kavuştuğunu her geçen gün daha iyi anlıyordu.





ENES PEYGAMBERİMİZLE KIRLARDA

Sevgili Peygamberimiz bazı zamanlarda Enes'i yanına alır, kirlarda gezdirirdi. Dolasirkin ona çok güzel şeyler anlatırdı. Enes, Peygamberimizden duyduğu her sözü zihnine kaydeder uygulamaya çalışırdı.

Sevgili Peygamberimiz, Enes'in hayırlı, güzel bir ömür sürmesini diliyordu: "Oğulcuğum" diyordu. "Abdestini tam ve güzel al ki ömrün uzun olsun. Koriyucu melekler seni sevsin ve seni korusun. Boy abdesti alırken güzelce yıkan. Saç diplerini iyi ıslat. Tenini güzelce temizle. Böyle yaparsan yıkandığın yerden ayrılırken günah ve hatalardan arınmış olarak çıkarsın."

Sevgili Peygamberimiz, Enes'e tatlı tatlı öğüt veriyordu: "Oğulcuğum! Elinden geldigince abdestli ol. Çünkü kim abdestli olarak ölürse ona şehitlik sevabı verilir. Namazını devamlı olarak kılmaya özen göster. Eğer buna dikkat edersen, melekler senin için dua eder."

Enes, Peygamberimizin namaz kılışına hayrandı. Onun gibi namaz kılmayı çok istiyordu. Sevgili Peygamberimiz onun bu isteğini anlıyor ve ona şöyle diyordu: "Sevgili Enes! Namaz kılariken rükûya eğilince ellerinle dizlerini sıkıca tut. Parmaklarını birbirinden ayır. Dirseklerini yanlarına yapıştırma. Rükûdan doğrulunca her uzvun tam olarak yerine gelsin. Secde edince alnını ve ellerini tam olarak yere koy. Horozun yeri gagalaması gibi secdeden çabuk kalkma. Secdede kollarını yere serme. Namazda sağa sola bakmaktan sakın."

Enes, sevgili Peygamberimizi dinlemekten hiç usanmıyordu. O hiç susmasın hep yeni şeyler öğretsin istiyordu. Peygamberimiz: "Sevgili Enes" diyordu. "Büyüklerine saygı, küçüklerine sevgi göster. Kuran okumaktan geri durma. Çünkü Kuran, ölü kalplere hayat verir. Kötü ve çirkin şeylerden, haddini aşmaktan insanı korur."



"Ogulcuğum! Kimseye karşı kalbinde kötülük besleme! Böyle sabahlamaya çalış. Bunda başarılı olursan kıyamet günü hesabını çok kolay veririsin."

Enes, Peygamberimize söz vermişti. Ömür boyu onun sözlerine uyacaktı. Onun gibi yaşayacak ve dediklerini yapacaktı. O gerçek mutluluğu yakalamış, çok kıismetli bir çocuktu.



ENES PEYGAMBER AHLAKINDA

Enes, Medine sokaklarında arkadaşlarıyla oynuyordu. Çocukların şen kahlkahalanı yeri göğü çınlatıyordu. Sevgili Peygamberimiz yanlarına geldi; onlara sevgiyle gülümsedi, selam verdi. Ardından Enes'i çağırarak ondan bir yere gitmesini istedi. Enes, oyunun en tatlı yerindeydi. Peygamberimiz gittikten sonra tekrar oyuna daldı ve bir yere gitmesi gerektiğini unuttu.

Az sonra Sevgili Peygamberimiz, yeniden geldi Enes'e: "Enesçğim; sana söylediğim yere gittin mi?" diye sordu.

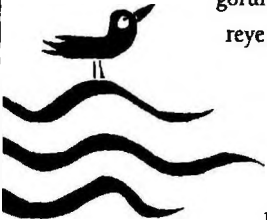
"Şey" dedi Enes. "Hemen şimdi gidiyorum."

Oyunu bıraktı ve koşa koşa Peygamberimizin söylediği yere gitti. Sevgili Peygamberimiz, gelinceye kadar Enes'i bekledi. Enes söylenen işi yapıp geri döndüğünde akşam olmak üzereydi. Annesi, Enes'in geç kaldığını görünce yanına gidip sordu: "Yavrum, Peygamber seni nereye gönderdi?"

Enes, "Anneciğim bu Peygamberle aramızda bir sırdır. Onun sırlarını kimseye söyleyemem." diye cevap verdi.

Onun bu sözleri annesinin çok hoşuna gitti: "Aferin oğlum" dedi. "Peygamberin sırlarını sakın kimseye söyleme."

Sır saklamak önemli bir özellikti. Sır saklayan insan, güvenilir insan, demektir. Enes bunu biliyordu. Peygamberimizin sırlarını ölene dek kimseye söylemeyecekti.





CENNETTE BULUŞMA SÖZÜ

Enes, sürekli düşünen bir çocuktur. Bazı şeyleri çok merak ediyordu. Kıyamet kopunca, mahşer yeri kurulunca, iyilik ve kötülükler tartılınca onca kalabalık içinde ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Kimden yardım isteyecekti? Biricik Peygamberini nerede bulacaktı? Onu bulabilirse, belki her şey daha kolay olurdu. Bu düşünceler içinde biricik Peygamberinin yanına gitti.

Düşündüklerini ona anlattı. Güzeller güzeli Peygamberimiz gülümsedi ve kıyamet günü Enes'e yardım edeceğine söz verdi. Enes rahatlamıştı. Aklına takılan soruları birbiri ardınca sormaya başladı: "Yâ Resulallah, kıyamet gününü onca kalabalığın arasında ben sizi nerede bulacağım? Bana yerinizi söyleyin; sizi orada arayayım."

"Beni ilk önce Sırat'ta ara." dedi Sevgili Peygamberimiz.

Sırat, mahşer meydanında kurulacak olan çok uzun bir köprüydü. Dünyada yararlı ve güzel davranışlarda bulunanlar sıratı geçerek cennete kavuşacaklardı.

O karmaşa içinde Peygamberimizi bulmak oldukça zor olmalıydı. Bunun için Enes, bir daha sordu: "Ya Sırat'ta bulamazsam?"

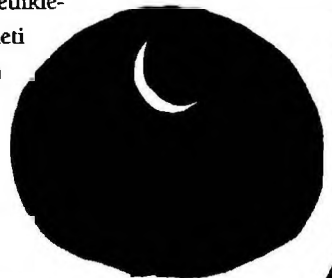
"O zaman beni Mizan'da ara" dedi Peygamberimiz.

'Mizan' mahşer günü iyilik ve kötülüklerin tartılacağı terazinin adıydı. Enes, oranın da çok kalabalık olacağını duymuştu. Bunun için, "Ya Mizan'da da seni bulamazsam" diye sordu.

"O zaman beni Kevser havuzun yanında ara" dedi Peygamberimiz. Mutlaka bu üç yerin birinde sizinle buluşuruz.

Enes sevinmişti. Çünkü Kevser havuzu, cennetliklerin bulunduğu yeri. Sevgili Peygamberimiz cenneti kazananlara Kevser suyu ikram edecekti. O sudan bir kez içenler bir daha hiç susamayacaktı.

Enes'le Sevgili Peygamberimiz, Cennet'te buluşmak üzere anlaşmışlardı. Gülümseyerek göz göze geldiler. Yüce Allah'ın kendilerine nasip ettiği imana şükrettiler.





UMEYR'İN SERÇESİ NUGAYR

Gül kokulu Peygamberimiz, çocukları çok severdi. Nerede bir çocuk görse hemen yanına gider, onun saçını okşar, onu öper koklardı. Onlarla oyunlar oynar, bazen de şakalaşırdı. Onların halini en iyi o anlardı.



Enes'in kardeşi Umeyr'in minik bir serçesi vardı. Kırmızı gagalı, yuvarlak gözlü bu serçe, Umeyr'in en iyi arkadaşıydı. Umeyr, gün boyu onunla oynar, ondan hiç bıkmazdı. Serçesine Nugayr adını vermişti. Sevgili Peygamberimiz onu serçesi ile birlikte görünce şöyle derdi: "Ebu Umeyr! Serçenle aran nasıl bakalım?" Umeyr, Sevgili Peygamberimizin bu ilgisinden çok memnun olurdu.

Günlerden bir gün Umeyr'in minik serçesi ansızın ölüverdi. Umeyr buna çok üzüldü. Sevgili Peygamberimiz bunu duymuştu. Küçük Umeyr'in serçesini ne kadar çok sevdiğini biliyordu. İşini gücünü bıraktı ve kalktı küçük Umeyr'in yanına gitti. Onun başını okşadı. Halini hatırlını sordu. Onu biraz olsun rahatlatmak istiyordu. "Söyle bakalım Umeyr, Nugayr şimdi nerede?" diye ona sordu.

Küçük Umeyr o an minik serçesinin cennete olduğunu düşündü. Çok rahatladı. Artık ağlamıyordu. Sevgili Peygamberimizin kendisine gösterdiği bu yakın ilgi, Umeyr'e acısını unutturmuş onu mutlu etmişti.



ENES PEYGAMBER DUASINDA

Enes'in annesi, onun Peygamberimizin yanında büyümesinden ve yeni şeyler öğrenmesinden çok memnundu. Enes'in güzel ahlaklı ve örnek bir insan olmasını istiyordu. Bir gün Peygamberimizin yanına gelerek ona şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Enes'ime dua et. Ahlakı güzel olsun. Malı ve evladı çok olsun."

Sevgili Peygamberimiz, Enes'ten çok memnundu.





Annesinin bu isteği üzerine ellerini açtı: "Allah'ım" dedi. "Gelecekte Enes'in malını ve evladını çoğalt. Ona verdiklerini bereketlendir."

Enes, Peygamber ocağında sevgi ve ilgiyle büyüdü. Peygamberimizin aydınlık yolunda adım adım yürüdü. Güzel ahlaklı bir insan oldu. Peygamberimizin hem duasına, hem de terbiyesine layık olmuştu. Medine'nin sayılı zenginleri arasına karıştı.

Evlendi bir sürü çocuğu olmuştu.

Hız. Enes, Peygamberin duasını aldığı için hep şükretti. Onan duyduğu güzel sözleri yanındakilere aktardı. Hayatının en güzel günlerini Peygamberimizin yanında yaşamıştı. Hız. Enes o günleri şöyle anlatıyordu: "Peygamberin yanında tam on yıl kaldım. Bu on yıl içinde Peygamberimiz beni bir defacık olsun azarlamadı. Yapmış bir hata karşısında bana 'Bunu niçin böyle yaptın?' demedi. Yapmadığım bir iş için de bana 'Bunu neden böyle yapmadın?' diye sormadı."

Onunla geçen mutlu çocukluk anılarını hiç unutmayan Enes bin Malik, Peygamberimizin duasıyla güzel bir ömür sürdü. Sağlıklı, varlıklı ve doğru sözlü bir Müslüman olarak ömrünün sonuna dek mutluluk içinde yaşadı.



SABREDENLERE CENNET MÜJDESİ

Garipler, kimsesizler, Medine'ye bir Peygamber geldiğini, insanların her derdiyle ilgilendiğini kulaktan kulağa bir müjde gibi fısıldamışlardı. Gariban bir kadın vardı. Çaresiz bir hastalığa yakalanmıştı. Sevgili Peygamberimizin yanına geldi. Onun güven veren aydınlık yüzünü görünce arzusunu anlattı: "Ey Allah'ın Peygamberi! Ben devası olmayan bir hastalığa yakalandım. Bu hastalığımın geçmesi için dua eder misiniz?"

Sevgili Peygamberimiz ona şöyle dedi: "Dilersen sana dua ederim iyileşirsin. Dilersen hastalığına sabredersin ve buna karşılık sana cennet verilir."

Kadın uzun uzun düşündü. Bir yanda sağlıklı fakat kısacık dünya hayatı; öte yanda sonsuz mutluluk içinde geçecek olan cennet hayatı... Kısa ve ge-

çici olandansa, sonsuz ve kalıcı olanı seçmeye karar verdi. Fısıltıyla, "Sabrederim yâ Resulallah." dedi.

Peygamberimiz, kadının sonsuz sağlık ve mutluluğu seçmesine sevinmişti. Gül tenli yüzü memnuniyete ışıldadı. Kadın evine giderken Peygamberimiz yanındakilere şöyle diyordu: "Allah'a iman edenlere gelen her sıkıntıdan dolayı Allah onların iyiliğini artırır. Ya da işlemiş olduğu hatalarını affeder. İsterse bu ayagina batan ve acı veren bir diken olsun..."

Orada bulunanlar, buna çok sevindiler. Böyle güzel bir dine, böyle güzel bir Peygambere uydukları için şükrettiler. Hasta kadın ise artık hastalığına eski gibi üzülüyordu. Sonsuz bir hayaun güzelliğine kavuşmak ümi-diyle yaşıyordu.

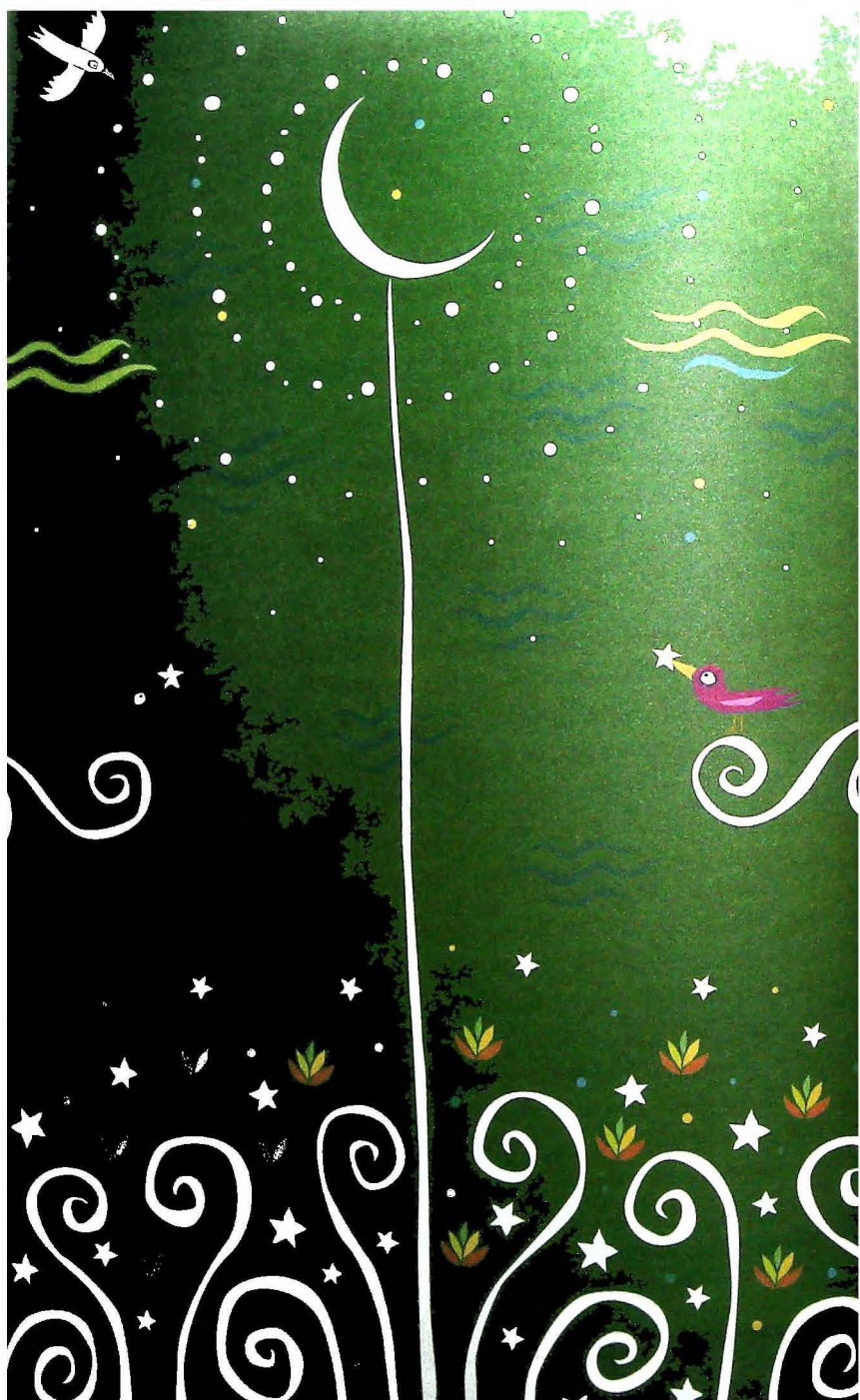


BU YÜZDE YALAN OLAMAZ

Medine, altın çağını yaşıyordu. Peygamberimizin üstün özellikleri çok uzak yerlerden duyulmuştu. Onu görmek için gelenler ona hayran kalıyorlardı. Hali, duruşu, oturuşu, gülüşü insanları etkiliyordu. Onu görenlerin onun getirdiği dinin en doğru, en güvenilir din olduğuna inanmadan edemiyorlardı.

Dillerde hep onun adı vardı. Onun yaptıkları, söyledikleri, tavırları, duruşu konuşuluyordu. Dünyanın uzak yerlerinde insanlar birbirlerine Mekke dolaylarından bir Peygamber çıktığını anlatıyorlardı. Görmeyenler görenlerden onu soruyorlardı. Görenler onu şöyle tarif ediyorlardı: "Hz. Muhammed, insanların en güzeldir. O bu güne kadar gelmiş geçmiş peygamberler içinde güzelliğiyle ün yapmış Hz. Yusuf'tan bile daha güzeldir. Boyu ne uzun, ne kısadır. Orta boylu olmasına rağmen uzun görünümlü. Teni parlak bir beyazdır. Ne zenciler gibi siyah, ne de sarı ırk taşıyanlar gibi sarıdır. Esmer de değildir. Hafif kırmızıyla karışık beyazlıkta bir teni vardır. Ne şişman, ne de zayıf. Vücut ölçüleri normaldir.





Saçları hafif dalgalı ve sıvıdır. Kestirmedigi zaman saçları omuzlarına kadar iner. Kestirdigi zamanlarda ise kulak memelerine kadar uzar. Saçını çok temiz tutar. Onları yağlar, ortadan ikiye ayırır. Bazen sağ, bazen de sol tarafa tarar. Saçları mis gibi güzel kokar.

İki omzunun arası acık ve geniştir. Omuz, diz ve bilek kemikleri iridir. İki kurek kemigi arasında peygamberlik muhrü vardır. Başı hafif büyüktür. Yüzü vuvarlaktır. Kasları gur ve mükemmeldir. Gözleri siyah, kirpikleri upuzundur. Bir şeye bakmak istediğinde yalnızca başını değil bütün vücudunu çevirir öyle bakar. Birisiyle konuşunca da öyle yapar. Alnı yüksek ve geniştir. Sakalı gur ve düzgündür. Sürekli tebessüm eder. Dişleri inci gibidir. On dan daha güzeli bu güne kadar gelmedi."

Hz. Cübür ise onu soranlara şöyle anlatıyordu: "Ben Resulullah'ı mehtaplı bir gecede gördüm. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı. Bir yüzüne baktım bir de donup aya baktım. Vallahi onun yüzü aydan daha güzeldi."

Bir başka sahabe ise onun hakkında şöyle diyordu: "Eğer siz onu görmüş olsaydınız, muhakkak 'Güneş doğdu!' derdiniz."

Onu bir kere görenler kalplerine doğan sevgiyi hemen dile getiriyor, "Bu yüzde yalan olamaz. Bu bakışta hile yok," deyip Müslüman oluyorlardı. Onun üstün özellikleri dilden dile yayıldı. Artık bütün gözler Medine'ye çevrilmişti. Herkes onun yaşayışını ve getirdiği dini tanımak istiyordu.



İLK İSLÂM DEVLETİ

Sehirler güzeli Medine'de mutluluk vardı. Hurma ağaçları, başlarında turuncu taçlı hurmalarla Peygamberimizi selamlıyordu. Rüzgâr bir uçtan diğerine gül kokulu müjdelere taşıyordu. İnsanlar İslâm'a koşuyordu. Peygamberimizin etrafındaki kalabalık gitgide büyüyordu.

Bütün bunlar olup biterken bu güzel gelişmelerden rahatsızlık duyanlar da vardı. Hz. Muhammed'i, kendi soylarından olmadığı için peygamber kabul etmeyen Yahudiler huzursuzdu. Mekkeli müşrikler, Peygamberimizi durdurmak için yeni planlar hazırlıyorlardı. Bütün bunlardan başka Peygamberimize dost görünüp içinden düşman olanlar vardı.

Onlara münafık deniyordu. Bunlar, bütün düşmanlardan daha tehlikeliydiler. Çünkü kötü niyetlerini kimseye belli etmiyorlardı.

Abdullah bin Übey, bu münafıklardan biriydi. Peygamberimizin arkasından sinsi planlar kuruyordu. Müslümanlardan aldığı haberleri gizlice Mekke'ye müşriklere iletliyordu. Onlarla elele verip İslâm'ın gelişmesine engel olmak istiyordu. Öte yandan uzunca bir süredir Medine çevresindeki kabileler arasında bir hesaplaşma sürüp gidiyordu. Bu sürtüşmeler her an sıcak savaşa dönüşebilirdi. Medine birçok yönden tehlike altındaydı.

Peygamberimiz bütün bunların farkındaydı. Beklenen tehlikenin onune geçmek istiyordu. Bunun için Medine büyüklerini bir araya topladı. Müslüman olsun olmasın herkes oradaydı. Yahudilerin, Hristiyanların saygın kişileri gelmişlerdi. Toplantının başkanlığını Peygamberimiz yapıyordu. Toplantıya katılanlara dıştan gelecek tehlikelere karşı Medineliler olarak birlik ve bütünlük içinde hareket etmek gerektiğini anlattı. İnsanların hangi ortamda olursa olsun, hoşgörü ve barış içinde yaşayabilecekleri mesajını verdi.

Uzun uzun görüşüp tartıştılar. Sonunda bir anlaşma imzaladılar. Bu anlaşma İslâm devletinin ilk anayasasıydı. Bu anayasa ile Medine halkı tek bir millet oluyordu. Medine'de yaşayan Hristiyanlar ve Yahudiler de bu devletin bir vatandaşı sayılıyordu. Medineliler olarak her ortam ve şartta dışarıdan gelen saldırılara karşı birbirlerini koruyacaklardı. Bu elbette hepsinin işine geliyordu. Çünkü herkesin korktuğu birileri mutlaka vardı. Bu anayasa hepsi için bir tür güvence anlaşmasıydı.

Şartlara bağlı kalacaklarına dair bir bir yemin ettiler. Sonuçtan herkes memnundu. Böylelikle dünyanın ilk anayasalarından biri kabul edilmiş oldu.

Sevgili Peygamberimiz bu anlaşmayla her ırktan ve dinden insanı barış ve birlik içinde tutmayı başarmıştı.







BEKLENEN İZİN

Mekkeli müşrikler öfkeliydi. Müslümanların Medine’de rahat hareket ettiklerini duydukça onların huzuru kaçıyordu. Müslümanları da huzursuz etmenin yollarını arıyorlardı.

Mekke’deyken on üç yıl gibi uzun bir süre Müslümanlara her kötülüğü yapmışlardı. Etmedikleri hakaret, yapmadıkları eziyet kalmamıştı. Güzel Peygamberimizse müşrikleri daima tatlılık ve güzellikle doğru yola davet etmişti. Onların küfür dolu sözlerine, işkence ve hakaretlerine sabretmiş, Müslümanların da böyle yapmalarını istemişti. Çünkü o, kavgadan, küfürden, savaştan yana değildi. İyilik, doğruluk, güzellik peygamberiydi. Dinde zorlama yoktu. Kötülüğe iyilikle karşılık vermek vardı. Fakat müşriklerin gözünü kan bürümüşü. Düşmanlıkta öyle aşırı gitmişlerdi ki sonunda Müslümanlar Mekke’yi terk etmek zorunda kalmışlardı.

O güne dek davet, sabır ve göç ardı ardına gelmişti. Barış dini olan İslâm, bir damla kan dökülmesine izin vermemişti. Fakat müşrikler yeni planlar kuruyorlardı. Başta Peygamberimizi sonra da Müslümanları yok etmek istiyorlardı.



Müslümanlar, müşriklerin Peygamberimizi öldürmek için sinsi planlar kurduklarını duymuşlardı. Onu korumak istiyorlardı. Peygamber Efendimizin tek bir kılına bile zarar gelmesine dayanamazlardı. Müşriklerle savaşmak için Allah’tan izin bekliyorlardı. Gece gündüz dua ediyorlardı.

Yüce Allah, Peygamberine kötülük edilmesine asla izin vermezdi. Ona Cebrail’le haber gönderdi: “Kendilerine savaş açılan müminlere, zulme uğramaları sebebiyle savaş izni verildi. Şüphesiz ki Allah, onlara yardım etmeye hakkıyla kâdirdir. Onlar ‘Rabbimiz Allah’tır.’ demiş olmalarından başka hiçbir sebep olmaksızın haksız yere yurtlarından çıkarılmışlardır.”¹²

Yüce Allah, bu emirle Müslümanlara savunma maksadıyla savaşma izni vermişti. Bu onları çok sevindirdi. Artık canlarından çok sevdikleri dinleri, Peygamberleri ve yüce Kuran için zalimlere karşılık verebileceklerdi.



ŞANLI BEDİR

Mekkeli müşrikler, Müslümanlara savaş açma hazırlığı içindeydiler. İyi bir ordu kurmak için paraya ve silaha ihtiyaçları vardı. Ticaret mallarıyla yüklü bin develik bir kervanı Şam'a gönderdiler. Kervanın başında Ebu Sufyan ile Ebu Cehil vardı. Kârlı bir alış veriş yapular. Elde ettikleri bu kârla silahlanıp Müslümanların üzerine yürüyeceklerdi. Oldukça keyifliyidiler. Güle oynaya Mekke'ye dönüyorlardı.

Peygamberimiz, müşriklerin savaş planı yaptığını öğrenmişti. Bu hain planı bozmanın yolunu düşündü. Kan dökülmesini istemiyordu. Sonunda Şam'dan dönen kervanın yolunu keserek müşriklerin silahlanmalarına engel olmaya karar verdi. Bunun için üç yüz kişilik bir orduyla yola koyuldu. O, şehirden ayrılırken kızı Rukiye ağır hastaydı. Ateşler içinde yanıyordu. Sevgili Peygamberimiz Müslümanları müşriklerin belâsından korumak için kızını hasta yatağında bırakıp ordusunun başına geçmişti.

Bedir; Mekke, Medine ve Şam arasında önemli bir noktadaydı. Etrafı yüksek dağlarla çevriliydi. Muz ve üzüm ağaçlarıyla süslü bu güzel ova, kervanın yolunu kesmek için oldukça elverişli bir yerdi.

Müşrikler, şarap fıçılarını devire devire ilerliyorlardı. Savaş için bol silah ve malzeme alıp Müslümanları yok etmeyi hayal ediyorlardı. Keyiflerine diyecek yoktu. Ebu Cehil, ara sıra yudumladığı şarap kırbasını elinden bırakmıyor, semiz devesinin sırtında sallana sallana gidiyordu.

Peygamberimiz ve beraberindekilerse tekbirler, ilahiler ve dualarla Bedir'e doğru ilerliyorlardı. Peygamberimizin beyaz sancığını Musab bin Umeyr taşıyordu. Diğer bayraklardan biri Hz. Ali'de, diğeri ise Sad bin Muaz'daydı.



İslâm dininde haksız yere vurmak, öldürmek, can yakmak yoktu. Müslümanlar, annelerin ve yavruların gözyaşı içinde, sahipsiz kalmalarını istemiyorlardı. Müşrikler, Medine üzerine yürüyecek olurlarsa pek çok kadının ve çocuğun hayatı tehlikeye girecekti. İşte Müslümanlar buna engel olmak için yola çıkmışlardı.



MINİK ASKERLERİN ÖYKÜSÜ

Çocuklar da büyükler kadar Peygamberimize sevgi ve bağlılık duyuyorlardı. Müşriklerin Sevgili Peygamberimizi ortadan kaldırmak için savaş hazırlığı içinde olduklarını duymuşlardı. Çok üzgün ve endişeliydiler. Sevgili Peygamberimize zarar gelmesini önlemek için bir şeyler yapmak istiyorlardı. Düşündüler, taşındılar. İçlerinden tam sekiz çocuk, gizlice orduya katılmaya karar verdi. Yol boyunca pek çok sıkıntı onları bekliyordu. Açlığa, susuzluğa, yorgunluğa katlanmak zorundaydılar. Oysa onların yaşları daha çok küçüktü. Fakat içlerindeki Allah ve Peygamber sevgisi öyle büyüktü ki her şeyi göze almışlardı.

Çocuklar kimseye görünmeden askerlerin arasına girmeyi başardılar. İçlerinde Umeyr'in boyu o kadar ufaktı ki kılıcını bile bağlayamamıştı. Bunun için ağabeyi ona yardım etmişti. Umeyr, fark edilmemek için kalabalığın arasına karışmaya çalışıyordu. Onun bu tedirgin halini fark eden ağabeyi sordu: "Kardeşim ne oldu sana?"

Umeyr cevap verdi: "Susss!... Kimse duymasın. Peygamberimizin beni görmesinden korkuyorum. Ya küçük olduğum için beni geri çevirirse?!"

Sevgili Peygamberimiz ordusuyla birlikte Bedir'e doğru ilerliyordu. Tekbir sesleri göklere yükseliyordu. Peygamberimiz sık sık orduya bakıyor, onları hizaya sokuyordu. Yine orduyu gözden geçirdiği bir anda çocukları fark etti. Umeyr ve arkadaşları ordunun güçlü kuvvetli askerleri arasına ne ka-



dar gizlendilerse de Peygamberimizin gözünden kaçamadılar. Allah'ın Fikri, çocukları çok seviyordu. Onların sıkıntı çekmesini, canlarını yitirmesini istemiyordu. Derhal geri dönmelerini istedi.

Çocuklar çaresiz Peygamberimizin sözüne uydular. Ordudan ayrılıp dönüş yoluna koyuldular. Fakat Umeyr geri dönmek istemiyordu. Başkarak ağlıyor, Peygamberimizin yanında olmak istediğini söyleyip duruyordu. Onun bu kadar üzülmesine dayanamayan Peygamberimiz, kalmasını izin verdi. Umeyr'in goyaşları yerini mutluluk gölucuklerine bıraktımsı. Sevgi içindeydi. O şimdi kocaman yürekli fakat ulak bedentli bir askardı. Peygamber ordusunun en küçük askeri olarak heyecan ve mutlulukla Medine'de diğer ilerledi.



CESUR VE YİĞİT PEYGAMBER

Müslümanların ordusunda yalnızca yetmiş deve vardı. Ee yüz kişilik orduya yetmiş deve elbette ki az geliyordu. Uzun ve sıcak çöl yolculuğunda develere sırayla biniyorlardı. En güzel insan, en güzel Peygamber de diğerleri gibi sıraya uyuyor, zaman zaman yürüyor zaman zaman da deve üzerinde yol alıyordu. Yürüme sırası Sevgili Peygamberimize gelince, vev nındakiler ona şöyle dediler: "Ey Allah'ın Peygamberi! Sana bir serim ver rine yürürüz."

Ancak o adalete çok önem verirdi. Onlara sadık dedi: "Siz yürümekte hem den daha kuvvetli değilsiniz. Ben de sevap kazanma karnasında statim daha ihtiyaçsız değilim."

O böyle yaparak, İslâm'ın eşitlik anlayışını gösteriyordu. Zaten kendisi diğer insanlardan farklı görmüyordu. Yüce Allah'ın en sam ve en büyük peygamberi olduğu halde halinde en ulak bir gane yolcu.

İslâm ordusu, müşrik kervanının yolunu kesmek için Bedir'e doğru yol alırken bir casus, kervanın bulunduğu Ebu Sufyan'a haber yetiştirdi. Ebu Sufyan, Mekke'de kervanın çıkışı ilk andan beri tek korktuğu şeydi. Herkes Mekke'ye haber uçurdu.



Kervanın yönünü de Bedir'den, başka yöne çevirdi. Mekke'ye bir an önce varmak, iyice silahlanarak Müslümanların üstüne öyle yürümek istiyordu.

Ebu Sufyan'ın gönderdiği haberci, Mekke sokaklarında bas bas bağırıyordu: "İmdat!... İmdaaaaat!... Müslümanlar ticaret kervanımıza saldırdı!... Bütün mallarınızı aldılar. Yetişin!..."

Bunu duyan Mekkeliler telaşlandılar. Alalecele hazırlandılar. Yüz atlıyı, yedi yüz deveye kattılar. Kadınlar askerlere moral vermek için tef çaldılar; marşlar söylediler; şiirler okudular. Silahlı ve kalabalık bir ordu Bedir'e yollandı. Ordunun başında Ebu Cehil vardı.

Bu haber tez zamanda Sevgili Peygamberimize ve ordusuna ulaştı. Müşriklerin çok kalabalık bir orduyla Bedir'e geldiklerini öğrenen Peygamberimiz, her zaman olduğu gibi yine yüce Allah'a sığındı O'ndan yardım diledi.

Müslümanlar savaşa hazırlanan müşriklere engel olmak istemişlerdi. Müşriklerin başka bir kalabalık orduyla Bedir'e yürüyecekleri akıllarına bile gelmemişti. Yeni ortaya çıkan bu durum üzerine uzun uzun görüşüp konuştular. Sonunda Peygamberleri için canlarını ortaya koyan Müslümanlar: "Ey Allah'ın Peygamberi! Bu konuda sen nasıl istersen öyle yap. Biz seninle beraberiz. Allah'a yemin olsun ki sen bize şu denizi gösterip dalarsan, biz de seninle birlikte dalarız. Bizden bir kişi dahi geri kalmaz. Biz düşmandan korkmayız. Savaştan geri dönmeyiz. Allah'ın bereketi ile yürüt bizi." dediler.

Onların bu cesaretini gören Peygamberimiz sevindi: "Yürüyün!... Allah'ın yardımı bizimledir." diyerek onlara cesaret verdi.

Müslümanlar, imanlarından aldıkları güçle, dünyaya meydan okuyan cesaretleriyle Bedir'e doğru ilerlediler. Çünkü önlerinde Allah'tan başka kimseden korkmayan Peygamberleri vardı.



BEDİR ONU KUCAKLİYOR

Sevgili Peygamberimiz ve ordusu, bir cuma gecesi Bedir'e vardılar. Çok yorulmuşlardı. Peygamberimiz yanındakilere, "Şu küçük tepenin yanındaki kuyunun başında bir takım bilgiler elde edeceğimizi umuyorum." dedi. Ardından Hz. Ali'yi ve birkaç sahabeyi oraya gönderdi. Kuyunun başında müşrik ordusunun sucuları vardı. Develeri ortalığa yayılmıştı. Su dolduruyorlardı. Sahabeler onlar-

dan bir kaçını yakalayıp Peygamberimizin yanına getirdiler. Sevgili Peygamberimiz onlara, “Bana ordu hakkında bilgi veriniz.” dedi.

Adamlardan biri: “Şu gördüğümüz kum tepesinin uzağındalar.” diye cevap verdi.

“O topluluk ne kadar vardır.” diye sordu Peygamber.

“Pek çok” dedi sucu.

“Onların sayıları ne olabilir?”

“Bilmiyoruz” dediler.

Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz değişik bir soru sordu: “Onlar yemek ihtiyaçlarını karşılamak için her gün kaç deve kesiyorlar?”

“Bir gün dokuz, bir gün on deve” dedi adamlardan biri.

“Anlaşıldı” dedi Peygamber “Onlar dokuz yüz elli ile bin kişi arasındalar.”

Sevgili Peygamberimizin suçlardan aldığı bilgilerle müşrik askerlerinin sayısını tahmin etmesi Müslümanların çok hoşuna gitmişti. Başlarında onun gibi bir komutan olduktan sonra dünyanın bir ucuna bile gidebilirlerdi.

Su kuyularının yakınına yerleştiler. Sahabeler Peygamberimize hurma dallarından bir gölgelik yaptılar. Peygamberimiz gölgeliğin altına Hz. Ebu Bekir ile birlikte girdi. Sahabelerden birkaçı gölgeliğin önünde nöbete durdular.

Sahabelerin Peygamberimize olan bağlılıkları her geçen gün daha da artıyordu. Bedir, mutlu bir anne gibi sıcak ve sakın, Peygamberimizi kucaklar-ken akşam oluyordu. Herkes, dinlenmeye çekildi. Ertesi gün onları bekleyen güçlülere karşı koyabilmek için erkenden uyudular.



EŞSİZ KOMUTAN HZ. MUHAMMED

O, gerektiğinde çok şefkatli bir babaydı. Öksüzün yüzünü güldürendi. Topal bir karıncanın dahi canının yanmasına izin vermeyendi. Gözü yaşaran bir devenin gözyaşlarını silendi. Yetimin başını okşayan, ona kol kanat gerendi. Hak edene hakkını son kuruşuna kadar verendi. Kimseye kin gütmeyendi. Kimseyi incitmeyendi. Çatışmayı, dövüşmeyi hiç sevmeydi. Fakat dinine savaş açanı da asla affetmezdi.

Bu uğurda kanını son damlasına kadar akıtmaya hazırdı. İşte öyle bir andı. Din düşmanlarının saldırısına karşı dinini koruma zamanı gelmişti.

Askerler gece boyu uyurken Sevgili Peygamberimiz, hiç uyumadı. Kendisi için ayrılan gölgelikte sabaha kadar namaz kılıp dua etti. Yardım etmesi için Allah'a yalvardı.

Bu yakarış ve yalvarışlar gün ışıyınca dek sürdü. Bedir'in bağı duayla dolmuştu. Taş, çakıl, ot, Peygamberimizin duasına 'Amin' demişti.

Askerler, sabah erkenden uyandılar. Hazırlığa koyuldular. Herkesin gözü Allah'ın Elçisideydi. O, her işi düzgün yapmayı severdi. Ordusunu düzenli bir şekilde yerleştirdi. Her gurup için bir komutan tayin etti. Ardından onlara seslendi: "Yerlerinizden ayrılmayınız! Ben işaret vermedikçe savaşa başlamayınız! Oklarınızı düşman yaklaşmadan kullanıp israf etmeyiniz!"

Dillerde tekbir, kalplerde dua, beklemeye koyuldular. Çok geçmeden müşriklerin ordusu da Bedir'e geldi. Bini aşkın silahlı ve binekli asker, Müslümanların karşısındaydı. Sayıca ve silahça çok güçlüydüler. Peygamberimiz gölgelikten çıkarak orduyu son bir kez gözden geçirdi. Her şey istediği gibi düzgündü. Sonra Hz. Ömer'i, Ebu Cehil'in yanına elçi olarak göndererek her iki tarafın savaştan geri dönmesini teklif etti. Fakat Ebu Cehil bunu kabul etmedi.

Tam o sırada müşrik ordusundan birisi ilk okunu atarak muhacirlerden Mihca isimli Müslüman'ı yere serdi. Mihca şehit olmuştu. 'Şehit' 'dini uğruna canını feda eden kimse' demektir. Yüce Allah şehitleri cennetle müjdelemişti. Mihca işte bu yüce mertebeye ermişti.

Bunun üzerine Hz. Ali, Hz. Hamza gibi güçlü kuvvetli yiğitler ortaya atıldılar ve çarpışma başladı. Müslümanlar, Allah'a ve Peygamberimize karşı duydukları sonsuz güvenle müşriklerin karşısında dimdik duruyorlardı.

Müşrikler, adamlarının birer ikişer yere serildiğini görünce dehşete kapıldılar. Ebu Cehil onları teselli etmeye çalışıyordu. Karşılarındaki bir avuç Müslüman'ın böyle cesaretle kendilerine saldırmalarına şaşırmışlardı.

Müslümanlar, Allah yolunda savaşma heyecanı ile doluydular. Sayıca ve silahça çok üstün olan müşrik ordusunun karşısında Müslümanların böylelikle korkusuzca savaşması, yüce Peygamberi uygulandırmıştı. Ellerini açıp şöyle dua etti: "Allah'ım! Onlar yaya ve yalın ayaklar, sen onlara binek ver. Allah'ım onları açlar, sen onları doyur. Allah'ım onları fakirler, sen onları zengin eyle!"...



178.
GÜN

ORDUYU PERİŞAN EDEN BİR AVUÇ KUM

Sevgili Peygamberimiz, eşsiz bir komutandı. Ordunun başından bir an ayrılmıyordu. Askerlere ümit verici sözler söylüyordu. Onun sözleriyle ordu daha da cesaretleniyor, düşmanın üzerine korkusuzca yürüyordu.

Müşriklerin silahlı, donanımlı, kalabalık ordusu, hiç durmadan Müslümanların üstüne saldırıyordu. İslâm ordusunu dağıtmak için uğraşıyordu. Peygamberimiz onların karşısında yıkılmaz bir kale gibi dimdik duruyordu. Sahabeler onu öyle cesur ve korkusuz görünce daha çok atılıyor, düşman sıkıştınca da Peygamberimizin arkasına sığınarak ondan güç ve cesaret alıyorlardı.

Çarpışma bütün hızıyla devam ediyordu. Müşrik ordusu Müslümanları fena sıkıştırmıştı. Sevgili Peygamberimiz eğildi ve yerden bir avuç kum aldı. Elindeki kumu düşman askerlerinin yüzüne doğru serpti. Bir yandan şöyle dua ediyordu: "Yüzleri kara olsun! Allah'ım! Kalplerine korku ver! Ayaklarına titreme ver!"

O anda düşman askerlerinin gözleri acıyla yanmaya başladı. Savaşmayı bırakıp gözlerinin derdine düştüler. Savaşın hızı iyiden iyiye düştü.

Peygamberimiz askerlerine sürekli cesaret veriyordu. Bu gayretlerine karşılık onlara cenneti müjdeleyordu.

Akşama doğru her iki taraf da yorgun düşmüştü. Savaşa devam etmek üzere dinlenmeye çekildiler. Her birinin aklında ince kum tanelerinin bıraktığı müthiş etki vardı. Müslümanlar bunun bir Peygamber mucizesi olduğunu düşünüp Allah'a şükrediyor, Müşrikler ise olanlara bir türlü akıl erdiremiyorlardı.



179.
GÜN

VERİLEN SÖZE UYAN PEYGAMBER

Ertesi gün savaş yine tüm şiddetiyle başladı. Ebu Cehil, Peygamberimizi öldürmeyi kafasına koymuştu. Savaş meydanında gözü hep onu arıyordu. Çarpışma devam ederken askerler Ebu Cehil'in yanına iki yolcu getirdiler. Ebu Cehil, adamları tepeden tırnağa süzdükten sonra sordu: "Nereye gidiyorsunuz?!"

Adamlar: "Medine'ye gidiyoruz." dediler.

"Yalan söylemeyin!" dedi Ebu Cehil. "Siz Muhammed'e yardıma gidiyorsunuz!"

Adamlar: "Hayır" dediler. "Biz Medine'ye gidiyoruz."

"Bana bakın!" diye gürledi Ebu Cehil. "Şu an sizinle uğraşacak halim yok! Muhammed'e yardım etmeyeceğinize söz verirsiniz sizi bırakırım; yoksa sizi öldürürüm!"

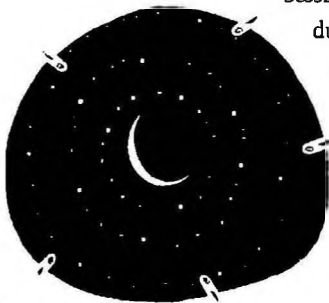
"Söz veriyoruz" dediler. "Biz Muhammed'e yardıma değil, Medine'ye gideceğiz."

Ebu Cehil: "Gidin o halde serbestsiniz." dedi. "Yalnız şunu bilin ki sözünüzde durmazsanız bunu sizin yanınıza bırakmam."

Adamlar hemen oradan ayrıldılar. Az sonra soluğu Sevgili Peygamberimizin yanında aldılar. Başlarından geçeni olduğu gibi anlattılar. Ardından söylediler: "Ey Allah'ın Peygamberi! Biz Ebu Cehil'e Medine'ye gideceğimizi söyledik fakat Allah biliyor ki size yardıma geliyorduk. Şimdi sizin emriniz-deyiz; buyurun elimizden geleni yapalım."

Sessizce onları dinleyen Sevgili Peygamberimiz bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Çünkü o, verilen sözün yerine getirilmesini isterdi. Yalanı hiç sevmezdi. Savaşta bile olsa yapılan bu davranış hoş değildi. Diğer yandan adamları kırmak, istemiyordu. Kibarca şöyle dedi: "Hemen Medine'ye dönünüz!"

Adamlar şaşırıldılar. Savaşın en şiddetli zamanında askere bu kadar ihtiyaç varken



nasıl geri dönülürdü! Peygamberimiz sözlerini sürdürdü: “Onlara verdiğiniz sözü yerine getirmelisiniz.”

Adamlar verilen sözün yerine getirilmesi konusunda Peygamberimizin ne kadar hassas olduğunu anlamışlardı. Bu onlara iyi bir ders olmuştu.

Hasta yatağında yatan Peygamberimizin kızı Hz. Rukiye’ye babasının selamını söylemek ve Ebu Cehil’e vermiş oldukları sözü yerine getirmek üzere Medine’ye doğru yola çıktılar.



BEDİR'DEN GELEN SELAM

Bedir savaşı olduğu günlerde Peygamberimizin kızı Hz. Rukiye, yirmi yaşlarındaydı. O güne dek hayatı bin bir çileyle geçmişti. Bir peygamber kızı olmak hiç kolay değildi. Babasının yaşadığı sıkıntılardan o da payını almıştı. Fakat o, İslâm dininin yayılıp gelişmesi için çektiklerinin daha fazlasına da katlanabilirdi. Yüreğindeki iman o derece kuvvetliydi.

İlk olarak Habeşistan’a göç eden Müslümanlar arasında yer almıştı. Daha sonra oradan Medine’ye, babasının yanına göçmüş, biraz olsun rahat yüzü görmüştü. Daha hayatının baharındaydı. Gencecikti. Fakat ağır bir hastalığa yakalanmıştı. Gül yanakları solmuş, gözlerinin pırlısları sönmüştü. Hastalığı günden güne artıyordu. Eşi Hz. Osman yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Sevgili Peygamberimiz, damadının orduya kaulmasını istememiş, Medine’de kalıp eşiyle ilgilenmesini uygun görmüştü. Hz. Osman üzgündü. Bir yanda sevgili eşinin günden güne artan rahatsızlığı, öte yanda Peygamberimizin yanında olamamanın verdiği sıkıntı... Hz. Rukiye, kıskık gözlerini her aralayışında inilti halinde soruyordu: “Babamdan haber var mı?”

Hz. Osman, ona bir müjde vermek, hasta yatağında onu sevindirmek için dualar ediyordu. Fakat ne yazık ki henüz hiçbir haber yoktu.

Kızının hasta yatağında ümitle haber beklediğini bilen Peygamberimiz, nihayet Medine’ye geri gönderdiği adamlarla, ona selam göndermişti.



Adamlar Hz. Osman'ı bulup babasının Rukiye'ye selam ve sevgilerini ilettiler. Hz. Osman haberi alır almaz eşinin yanına koştu. Hz. Rukiye, hasta yatağında babasından aldığı selama çok sevinmişti. Solgun yanakları azıcık renklenmiş, güzel gözlerine ışıq gelmişti.



SAVAŞA KATILAN MELEKLER

Ilk bir cuma sabahıydı. Bedir ovasına o gece hafif bir yağmur yağmıştı. Müslümanlar, sabahın erken saatlerinde dinlenmiş olarak kalktılar. Çok iyi uyumuşlardı. Her biri dinç, çevik ve güçlüydü.

Sevgili Peygamberimiz, bütün geceyi dua ederek geçirmişti. O, Allah'ın en sevgili peygamberi olduğu halde duayı bırakmıyordu. Yalvara yakara Allah'tan yardım istiyordu. Sabah erkenden askerlerini yeniden savaş düzenine koydu. Ardından gölgeliğine döndü. Savaş başlamadan önce yine Rabbine yöneldi.

Sevgili Peygamberimiz ellerini açmış ısrarla Rabb'inden yardım istiyordu. Kendinden geçmiş gibiydi. Öyle ki sırtındaki örtüsü omuzlarından kayıp yere düşmüştü. Can dostu Hz. Ebu Bekir yanındaydı. Örtüyü yerden alıp tekrar Sevgili Peygamberimizin omuzlarına örttü ve usulca şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Rabbine ettiğin niyaz yetişir. Şüphesiz O, sana olan sözünü yerine getirecektir."



Peygamberimiz, Rabbinin huzurunda duaya durmuşken uyuya kaldı. Kısa süre sonra uyandı. Gül yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Can arkadaşı Hz. Ebu Bekir'e seslendi: "Müjde Ebu Bekir! Allah'ın yardımı geldi!..." Hz. Ebu Bekir'in gözlerinde yıldız yıldız sevinç pırıltıları belirdi.

Savaş başlamadan önce müşriklerden birkaçı Müslümanların tarafında olan su kuyusundan su içmek istedi. Müslümanlar onların bir kötülük yapabileceği endişesiyle buna izin vermediler. Peygamberimiz bunu görmüştü. Düşmana karşı bile içi sevgiyle doluydu. Bulunduğu yerden seslendi: "Brakınız içsinler!"

Adamlar suyu içtikten sonra geri döndüler. Aniden şiddetli bir rüzgâr es-

ti. Bu eşişle Müslümanlar, içlerinde bir cesaret ve ferahlık hissettiler. Müşrikler ise sıkıntı ve korku...

Bu ruzgârla birlikte Allah'ın yardımı Bedir vadisine inmişti. Sabahın ilerleyen saatlerinde çatışma başladı. Müşriklerin komutanı binlerce askeri Müslümanların üstüne sürdü.

Yüce Allah, sevgili Peygamberini böylesine haksız bir hücum karşısında yalnız bırakır mıydı? Dört büyük melekten birisi olan Cebrail, üç bin meleklerle birlikte Müslümanların yardımına yetişmişti. Melekler, İslâm ordusu arasına karışarak savaşa başladılar.

Hız. Ali ile Hız. Hamza en öndeydiler. Omuz omuza cesaretle çarpışıyorlardı. Müşrikler bir anda yenik duruma düştüler. Sanki güçlerini, kuvvetlerini yitirmişlerdi. Bir avuç İslâm askeri karşısında binlerce adamları ve silahlarıyla perişan oluyorlardı. Müşrikler, bu kargaşa arasında Ebu Cehil'in inleyerek yere düştüğünü gördüler. Ebu Cehil düştüğü yerden bir daha kalkamadı; ölmüştü! Müşrikler liderlerini kaybetmişlerdi. Panîge kapıldılar. Korku, ve şaşkınlık içinde silahlarını bırakıp kaçmaya başladılar.



Bedir ovasında müşriklerden geriye; yarahı esirler, hayvanlar ve silahlar kalmıştı. Peygamberimizin duası kabul olmuş Allah'ın yardımı yetişmişti. Müslümanlar galip gelmişlerdi.

Sahabeden birkaç kişi kaçmasınlar diye esirlerin ellerini bağlamıştı. Esirler acı içine inliyorlardı. Yüreği iyilik ve sevgi ile dolu olan Peygamberimiz, sahabelerine seslendi: "Bütün esirlerin bağlarını çözünüz!" Esir bile olsalar onlar insandı; onlara insanca davranılmalıydı.

Yetmiş kişilik Müslüman ordusu, bin kişilik müşrik ordusunu yenmiş, üstelik yetmiş kişiyi de esir almıştı. Bu yüce Allah'ın lutfundan başka bir şey değildi.

Bedir'in kum tepelerini yıldızlayan ikinci güneşi, ufku arkasına doğru kayarken ovada Müslümanlardan başkası kalmamıştı. Allah'ın yardımıyla Bedir'de, büyük bir gün yaşanmıştı. Bu başarı yüz yıllar boyu dilden dile mutlulukla anılacaktı.





TERTİPLİ MÜSLÜMANLAR

Bedir'de müjde vardı. Hiç umulmadık bir başarı sağlanmıştı. Muşrikler, canlarını kurtarma derdine düşmüş, çareyi arkalarına bakmadan kaçmakta bulmuşlardı.

Savaştan geriye birçok şey kalmıştı. Bedir ovası tanınmaz haldeydi. Değerli eşyalar, yiyecek artıkları, kumaş parçaları, kırık kılıçlar, kalkanlar, oklar; ortalıkta başıboş dolaşan sahipsiz atlar, develer...

Güzel Peygamberimiz, vadiye uzun uzun baktı. Orayı öyle bırakmak istemiyordu. O, kendi temizliğine olduğu kadar, çevresinin temiz ve düzenli olmasına da özen gösterirdi. Yarındakilere talimat verdi. Vadiyi baştanbaşa düzenleyeceklerdi. Hep birlikte işe koyuldular.

İlk önce şehitlere mezar kazdılar. Cenaze namazlarını kıldılar. Onları toprağa verdiler. Sonra ortalığı temizlediler. Ardından düşman tarafına geçtiler. Onların ölülerini de gömdüler. Hayvanları topladılar. Çöpleri kaldırdılar. Düşmandan geriye kalan kıymetli eşyalar, şartlar gereği kazanan tarafın olurdu. Onları da ayırıp bir kenara koydular.

Sevgili Peygamberimizin bu davranışında birçok incelikler gizliydi. En başta insana saygı vardı. Hayvana sevgi vardı. Çevreye duyarlılık vardı. Peygamberimiz olaylar karşısında heyecana kapılıp yapılması gerekenleri unutmazdı. Müslümanlar, zafer sevinciyle orayı öylece bırakıp Medine'ye geri dönmeyizdi. Bütün bu incelikler İslâm'ın emriydi. Hz. Muhammed ise incelikler peygamberiydi. Medine'de Müslümanlar merakla onlardan haber beklerken onlar, Bedir vadisini ilk buldukları gibi tertemiz bırakıp öyle döneceklerdi. Savaş bittikten sonra üç gün Bedir'de kaldılar. İşlerini bitirdikten sonra dönüş yoluna koyuldular.

183.

GÜN

ESİRLERİN HAYRETİ

Savaş esirleri korku içinde başlarına gelecekleri bekliyorlardı. Esir düşen bir kişi aç ve susuz bırakılırdı. En ağır işlerde çalıştırılır, ömür boyu köle gibi kullanılırdı. Bu sebeple esir düşmek ölümden beterdi.

Müşrik esirler, korkak adımlarla Medine'ye giderken Sevgili Peygamberimiz, Allah'a karşı şükür içindeydi. Müslüman ordusu Medine'ye vardığında büyük bir sevinç ve coşkuyla karşılandı. Sevgili Peygamberimiz, müşriklerden geriye kalan silahları, atları, develeri ve eşyaları sahabeler arasında adaletli bir şekilde bölüşürdü. Sıra esirlere gelmişti. Onları ne yapmalıydı? O, peygamber bile olsa yanındakilerin fikrini almadan bir işe karar vermezdi. Sahabelerini toplayıp bu konuda onların görüşünü aldı. İlk önce Hz. Ebu Bekir'e sordu. Hz. Ebu Bekir fikrini söyledi: "Yâ Resulallah! Bu esirler, müşrik de olsalar bizim akrabalarımızdır. Bana kalırsa, kurtuluş fidyesi alıp onları serbest bırakalım."

Peygamberimiz diğer sahabelere de danıştı. Herkes fikrini söyledi. Bazı sahabeler, onların Peygamberimize ve Müslümanlara yaptıkları kötülükleri düşünerek öldürülmelerini teklif ettiler. Fakat sevgili Peygamberimiz, kan dökmeyi, acı çektirmeyi asla istemezdi. Onların hiç birine cevap vermedi. Sessizce kalkıp çadırına gitti. Bir müddet sonra tekrar yerine döndü. Hz. Ebu Bekir'in fikrini kabul ettiğini açıkladı. Esirler, fidye¹³ karşılığı serbest bırakılacaktı. Fakat içinde fidye verecek kadar zengin olmayanlar vardı. Onlar için güzel bir çözüm düşündüler. Okuma yaz-

ma bilen ve fidye veremeyecek durumda olan her esir, on Müslüman çocuğa okuma yazma öğretecek, bunun karşılığında serbest kalacaktı.

Karar hemen uygulamaya koyuldu. Fidyesini ödeyen esirler Mekke'ye geri döndüler. Ödeyemeyenler ise çocuklara okuma yazma öğretinceye kadar Medine'de ahkonuldular.

13 Fidyeye tutulmuş bir kimsenin serbest bırakılması için ödemesi gereken para.

Esirler, kendilerine kötü davranılmayışına çok şaşırmışlardı. Esir düşükleri ilk andan beri Müslümanlardan hep iyilik görmüşlerdi. Kötü bir tek söz işitmemiş, incitici bir davranışla karşılaşmamışlardı.

Serbest bırakılan esirler, İslâm dininin insana verdiği değere hayran kaldılar. Ayrıca İslâm'ın, okuma yazmaya verdiği öneme de hayret ettiler. Hepsi Peygamberimizin ne kadar büyük bir insan ve İslâm'ın ne yüce bir din olduğunu çok iyi anlamıştı.



PEYGAMBERİMİZİN ESİR AMCASI

Abbas, Peygamberimizin en küçük amcasıydı. Yaşca Peygamberimizle yakın olduklarından birlikte büyümüşlerdi. Çocukluk günlerinde oyunlar oynamış, koşmuş, hoplarmış, gülmüşlerdi. Beraber yaşadıkları birçok anı vardı. Daha sonra araya yıllar girmişti. Abbas, Müslümanlardan değil müşriklerden yana olmuştu. Peygamberimiz buna üzülse de onun için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Abbas, Bedir'de esir düşmüştü. Serbest kalmak için her esir gibi o da şart koşulanlardan birini yerine getirmeliydi. Sevgili Peygamberimiz amcasına, "Sen zenginsin; kendin ve oğulların için kurtuluş fidyeni öde." dedi. Abbas, "Param yok, avuç açıp da dileneyim mi!" diye karşılık verdi. Onun bu sözleri üzerine Peygamberimiz sordu: "Peki o altınlar nerede kaldı? Abbas, "Hangi altınlar?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Hani sen Mekke'den çıktığın gün, hanımın Ümmü Fadl'a verdiğin altınlar." dedi Peygamberimiz. "Sen ona, 'Eğer başıma bir şey gelirse bu altınlar senin ve çocuklarım içindir.' deyip vermiştin."

Abbas hayretler içinde, "Bu eşimle benim aramda bir sırdu. Bunu sana kim haber verdi?" diye sordu.



"Allah haber verdi" dedi Peygamberimiz.

Abbas'ın, beraber büyüdükları, doğru sözlü, güzel yüzlü yeğeni Muhammed'in peygamber olduğuna artık şüphesi kalmamıştı. Bir anda sanki içine güneş doğmuştu. Yıllardır yapmadığı şeyi yaptı. Hemen kelime-i şahadet getirip Müslüman oldu. Gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyordu. Abbas'ın Müslüman olmasına oradaki herkes çok sevinmişti. Amca yeğen kucaklaştılar. Bu kucaklayışla yıllardır araya giren buzlar eriyip gitti.

Hız. Abbas, tekrar Mekke'ye müşriklerin arasına dönüp, onların Müslümanlara ve yeğenine verecekleri zararlara engel olmak istiyordu. Bunun için Müslüman olduğunu müşriklerden gizli tutmalıydı. Çünkü biricik yeğeni Hz. Muhammed artık onun hem canı ciğeri, hem en büyük önderiydi.



PEYGAMBERİN YANINDA BİR GECE

Abdullah, Peygamberimizin amcası Abbas'ın oğluydu. Güzel yüzlü, masum bakışlı, iyi yürekli bu çocuk, biricik Peygamberimizi çok seviyordu. Onun yanından hiç ayrılmak istemiyordu.

Peygamberimizin eşi, Abdullah'ın teyzesiydi. Abdullah, Peygamberimizin ev içindeki davranışlarını çok merak ediyordu. Peygamberimizin yanında bir gece geçirmek için teyzesinden izin aldı. Çok heyecanlıydı. Sevgili Peygamberimiz acaba geceleri ne yapardı?

Akşam olunca güzeller güzeli Peygamberimiz eve geldi. O, misafiri çok severdi. Evine geleni rahat ettirmek için elinden geleni yapardı. Abdullah'ı evde görünce çok sevindi. Onunla özel olarak ilgilendi.

Birlikte neşe ve huzur içinde yemeklerini yediler. Geç saatlere kadar sohbet ettiler. Sıra yatmaya gelmişti. Abdullah Peygamberimizle aynı odada kalmak istiyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyor bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Sevgili Peygamberimiz, Abdullah'ın bu isteğini anlayınca onu odasına buyur etti. Sevgili Peygamberimiz ve Abdullah, aynı yastığa baş koydular. Peygamberimizin mis kokusu odaya yayılmıştı. Abdullah, hayatının en mutlu gecesini yaşıyordu.

Gece yarısı Abdullah uyandı. Peygamberimizin yanında olma-

dığını fark etti. Merakla etrafına bakındı. Sevgili Peygamberimiz, pencereden gökyüzünü izliyordu. Abdullah hiç ses çıkarmadan, yattığı yerden onu seyretti. Peygamberimiz yıldızlara ve aya bakarak Kur'an'dan ayetler okumaya başladı:

“Göğün ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde akıllı kimseler için ibretler vardır. Onlar ayakta iken, otururken, yarıları üzerine yatarken, hep Allah'ı zikrederler.

Göklerin ve yerlerin yaratılışını düşünürler ve şöyle derler: “Rabbimiz! Sen bunları boşuna yaratmadın. Seni bütün kusurlardan tenzih ederiz.¹⁴ Sen bizi cehennem azabından koru!”¹⁵

Abdullah, hayran hayran onu seyreliyordu. Peygamberimiz daha sonra dişlerini misvakladı¹⁶ ve namaza durdu. Geç vakte kadar namaz kıldı. Dua etti. Tüm insanlığın kurtuluşu için yüce Allah'a yalvardı. Aruk sabah oluyordu. Dışarıdan yanık bir ses duyuldu. Bilal'di bu. Sabah ezanını okuyordu. Peygamberimiz, sabah namazını kılmak üzere mescide gitti. Sevgili Peygamberimizin gündüz olduğu gibi geceleri de ibadet ve duayla meşgul olduğunu gören Abdullah da neşe içinde abdestini alıp mescide koştu.



186.
GÜN

PEYGAMBERİMİZİ DINLEYEN ÇOCUKLAR

Sevgili Peygamberimiz, bazı zamanlarda çocukları auna yahut devesine bindirip onları kurlarda gezdirirdi. Bazen bineğine üç çocuğu birden alırdı olurdu. Böyle zamanlarda çocuklar, mutluluktan kanatları uçarlardı sanki. Peygamberimizin bindiği hayvanın sırtında, onun kucagında, arkasında olmak harika bir duyuydu. Peygamberimiz, onlarla sohbet eder, onlara çok güzel şeyler anlatırdı.

¹⁴ Tenzih etmek: Kötü özelliklerin dışında tutulduğunu bildirmek.

¹⁵ Âli İmran Suresi, 190-191. ayetler

¹⁶ Misvak: O dönemde fırça gibi diş temizlemek için kullanılan özel bir ağaç türünden elde edilmiş çubuk.



O gün Abdullah'ı devesine bindirmişti. Abdullah, Peygamberimizi sıkı sıkı kucaklamıştı. Sevgili Peygamberimiz ona şöyle diyor: "Abdullah! Sana ömür boyu lazım olacak şeyler söyleyeyim mi?"

"Söyle yâ Resulallah!"

"Rahat olduğun zamanlarında, Allah'a kendini sevdin ki, O da seni sıkıntılı zamanında tanısin ve sevsin. Allah'ın emir ve yasaklarına önem ver ki, Allah da sana önem versin... Allah'ın hakkını gözet ki O'nu yanı başında bulasın... Bir şey istediğin zaman Allah'tan iste! Yardım dilediğin zaman Allah'tan dile! Şunu bil ki bütün varlıklar el birliği ile sana bir fayda sağlamak isteseler, senin için sadece Allah'ın yazmış olduğunu sağlayabilirler! Ve yine bütün varlıklar el birliği ile sana zarar vermek isteseler, Allah'ın takdir ettiğinden fazlasını yapamazlar. Bilmiş ol ki, Allah'ın yardımı ancak sabredenler içindir. Ve her zorlukla beraber mutlaka kolaylık vardır."

Bunlar çok önemli sözlerdi. Abdullah bir ömür boyu sevgili Peygamberimizin bu sözlerini unutmayacaktı. Onun sözünden bir an bile çıkmayacaktı. Bunun için kendi kendine söz verdi ve Peygamberimizle birlikte kırlara çıktığı o eşsiz günleri hiç unutmadı.



PEYGAMBERİMİZİN YAZICISI ZEYD

Zeyd, yetim bir çocuktur. Babasını yıllar önce kaybetmişti. Ona göz kulak olabilecek, eğitimiyle ilgilenecek kimsesi yoktu. Bunun için kendini yapayalnız hissediyordu. Gözlerinin ışıltısı sönmüştü. Oysa o okumak, büyük adam olmak istiyordu. Zekiymi. İyi bir eğitim alabilirse güzel şeyler yapabilirdi.

Sevgili Peygamberimiz, Bedir Savaşından sonra Zeyd gibi okuma yazma öğrenmek isteyen fakat buna imkân bulamayan çocuklar için bir çare bulmuştu. Savaşta esir düşenlere, özgür kalabilmeleri için on çocuğa okuma yazma öğretmelerini şart koştmuştu.

İşin ucunda özgürlük olunca esirler bu işi zevkle yaptılar. Zeyd de işte bu şanslı çocuklardan biriydi. Kısa sürede okumayı ve yazmayı öğrendi. Çok mutluydu. Bu imkânı kendisine sunan Peygamberine teşekkür doluydu.

Sevgili Peygamberimiz, Zeyd gibi babasız çocuklara özel ilgi gösterirdi.



Sık sık yanlarına gider, onların başlarını okşardı. Onlara harçlık verir, bir sıkıntılar olup olmadığını sorardı. Zeyd'in zeki bakışları Peygamberimizin dikkatini çekmiş olacak ki onun iyi bir eğitim görmesini, yabancı dil öğrenmesini istedi. Öğreneceği yabancı dil sayesinde Zeyd, Arap halkı dışındaki diğer milletlerle de konuşabilecek, yazılabilecek, anlaşabilecekti. Bu Zeyd'e pek çok açıdan fayda sağlayacak güzel bir fırsattı.

Zeyd, Peygamberimizin isteği üzerine yabancı dil öğrendi. Öğrendiği dil, o zamanın en geçerli dillerinden biri olan Süryanice'ydi. Artık ustaca Süryanice okuyor ve yazıyordu. Sevgili Peygamberimiz, Zeyd'i kendi yanına aldı. Onu yazıcısı yaptı. Süryanice bir mektup aldığı

zaman Zeyd'e okutuyordu. Cevabı da yine ona yazdırıyordu. Zeyd bu durumdan çok memnundu. Çalışkanlığı sayesinde başarıyı yakalamış ve Sevgili Peygamberimizin yazıcısı olmuştu. Kısa sürede başka dilleri de öğrendi. Kimsesiz bir yetimken artık Peygamberimizin çok yakını, en büyük yardımcısıydı. Peygamberimizin ilgisi ve sevgisi olmasa bunu asla başaramazdı. Zeyd'in gözlerinde ışıltılı bir sevinç vardı.



HOŞGÖRÜLÜ PEYGAMBER

Bedir Savaşının kazanılması Müslümanları çok sevindirmişti. Aralarına katılanların sayısı her geçen gün artıyor, İslâm dini gitgide güçleniyordu. İslâm düşmanları üzgün ve perişandı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Ellerinden gelse Müslümanların tamamını ortadan kaldıracaklardı. Fakat buna güçleri yetmiyordu.

Yahudiler bir araya geldiklerinde: "Bu yüce kitabımız Tevrat'ta özellikleri sayılan Peygamberdir. Bundan sonra kimse ona karşı duramaz!" diyorlardı.

Böyle söyledikleri halde Peygamberimizin ve ona inananların kötülüğü

için sinsi sinsi fısıldaşmaya, planlar kurmaya devam ediyorlardı. Bu planlar yapılırken münafıkların elebaşı Abdullah bin Übey de onlara gizli gizli destek veriyordu.



O, azılı bir Peygamber düşmanıydı. Bulduğu her fırsatta İslamiyet hakkında çirkin sözler söylüyordu. Müslümanların ümidini kırmak, inancını zayıflatmak için elinden geleni yapıyordu. Onun hainliğini, Müslümanlık aleyhine söylediği sözleri, Peygamberimize haber veren kimseler vardı. Sevgili Peygamberimiz bir gün onu yanına çağırdı ve sordu: "Bana haber verilen sözleri sen mi söyledin?"

Münafıkların en büyük özelliği ikiyüzlü olmalarıydı. Abdullah bin Übey de sıkışınca kolayca yalan söylerdi. "Hayır, hayır!" diyerek şiddetle inkâr etti. "Sana kitap indirmiş olan Allah'a yemin ederim ki ben, o sözlerin hiç birini söylemedim. Sana bunu söyleyenler yalancı kimseler!"

Sevgili Peygamberimiz asıl yalan söyleyenin Abdullah bin Übey olduğunu biliyordu. Onun yaptığı bütün kötülüklerden haberdardı. Fakat o hatayı yüze vurmayı sevmezdi. Belki düzelir, diye ona iyi davranıyor, sabırla bekliyordu. Onun evlatlarından iyi insanlar çıkmasını umuyordu. Bu umutla Abdullah bin Übey'in ve arkadaşlarının yaptıklarına sabrediyordu. Müslümanların arkasından kuyu kazanların doğru yolu bulmaları için dua ediyor, Allah'tan yardım diliyordu.



ANLAŞMAYI BOZANLARIN DİRENİŞİ

Müslümanlar ile Yahudiler arasındaki sorunlar gittikçe büyüyordu. Yahudilerin anayasaya ve yapılan barış anlaşmasına uymayan tavırları üzerine sevgili Peygamberimiz, onların ileri gelenlerini yanına çağırdı. O, sevgi ve barış peygamberiydi. Kan dökmek, can yakmak istemiyordu. Tüm insanların barış dolu bir dünyada hep iyilik ve güzellik içinde yaşamasını istiyordu. Bunun için herkese iyilikle davranırdı. Yine öyle yaptı.

Toplantıya gelen Yahudileri çok iyi karşıladı. İlk önce onlara güzel sözler söyledi. Sonsuz müjdelere verdi. Ardından onları bir kez daha İslâm dinine davet etti. Onlardan yaptıkları kötü işlerden vazgeçmelerini istedi.

Yoksa aralarındaki sorunun gittikçe büyüyeceğini ve savaşın kaçınılmaz olacağını söyledi. Onlara Bedir'de müşriklerin yaşadıkları acıları hatırlattı. Onların başlarına gelenlerden ibret almalarını öğütledi. Fakat Yahudiler küstah tavırlar içindeydiler. Peygamberimizi anlamak istemediler. Anlattığı onca güzel şeye, verdiği öğütlere karşı alaylı alaylı güldüler. "Biz seninle savaşmaktan korkmuyoruz!" dediler.

Onların bu şımarık ve inatçı tavırları Peygamberimizi üzmüştü. Onun doğruluk ve güzellik daveti karşısında direnmekle büyük bir hata yapıyorlardı. Sevgili Peygamberimizin bütün iyi niyetine rağmen Yahudilerin, yaptıkları kötü işlerden vazgeçmeyecekleri her hallerinden belliydi.

Onlar oradan ayrıldıktan sonra Sevgili Peygamberimize, yüce Allah'tan emir geldi. O da bu emre göre kararını verdi. Medine Yahudilerinin üzerine yürüyecekti. Yahudiler bütün anlaşma kapılarını küstahça kapamışlar, sevgili Peygamberimize başka yol bırakmamışlardı.

Ertesi günlerde hazırlıklar yapıldı. Peygamberimiz beyaz sancığını Hz. Hamza'ya verdi ve bir grup sahabeyle Medine Yahudilerinin üzerine yürüdü. Yapmış oldukları barış anlaşmasına uymayan bu kötü niyetli insanlara iyi bir ders verme zamanı gelmişti.

Yahudiler, Peygamberimizin ordusuyla beraber yola çıktığını haber alınca sağlam kalelerine kaçtılar. Sevgili Peygamberimiz ve ordusu kalenin etrafını kuşatı. Kuşatma on beş gün sürdü. Sonunda Yahudiler, kalelerinden çıkarak Müslüman ordusuna teslim olmaktan başka çare bulamadılar. Sevgili Peygamberimiz onlara güvenmiyordu. Sözlerinde durmayarak ona ihanet etmişlerdi. Onların gizli dostu Abdullah bin Übey de oradaydı. Peygamberimizin yanına gelerek yalvardı: "Ne olursun" dedi. "Benim bu dostlarıma iyilik ve kurtuluş ver."

Sevgili Peygamberimiz, onun bu sözlerine karşı sessiz kaldı. Abdullah bin Übey tekrar yalvardı: "Ya Muhammed! Benim dostlarıma iyilik yap!" Sevgili Peygamberimiz ona yüzünü çevirdi. Fakat Abdullah bin Übey çok ısrarlıydı. Yalvarıp yakarıyor Peygamberimizin etrafında dört dönüyordu.

Sevgili Peygamberimiz kendisine teslim olmuş insanların öldürülmesini zaten istemezdi.



Bu onun yapacağı bir iş değildi. Fakat Yahudiler Medine'de yaşamaya devam ederlerse yine edepsizlik yapacaklar ve sık sık Müslümanların huzurunu kâçıracaklardı. Bir savaş anında düşmanla işbirliği de yapabilirlerdi. İşte Peygamberimiz bunları düşünüyor, bir çözüm yolu arıyordu. Sonunda, onları Medine'den çıkarmaya karar verdi. Onlardan bir an önce şehri terk edip Şam'a göç etmelerini istedi. Yahudiler, canlarının bağışlanmasına çok sevin-diler. Alelacele şehri terk ettiler. Müslümanlar böylece onların verdiği sıkın-tıdan kurtulmuş oldu.



GÜNLER GÜZELİ CUMA

Her dinin kutsal bir günü vardır. Yahudilerin cumartesi, Hıristiyanların pazar, Müslümanların ise cuma, kutsal gündür.

Melekler cuma günü bayram ilan ederler. Dünyanın her tarafını gezip Ku-ran ayetlerini dinlerler.

Sevgili Peygamberimiz, cuma günleri, erkenden kalkar, boy abesti alırdı. Temiz elbiseler giyinip güzel kokular sürerdi. Cuma günü için, "Üzerine gü-neşin doğduğu en hayırlı gün, cuma günüdür." diyordu. "Bu günde kim gü-zelce abdest alıp mescide gelirse, oturup imamı dinlerse o kişinin iki cuma arasında işlediği günahları affedilir." diyerek bugünün önemini bildiriyordu.

Her cuma, bütün müminlerin mescitte toplanmasını isteyen Peygamberi-miz onlara bu anların güzelliğini şöyle anlatıyordu: "Cuma günü olunca mescitlerin kapılarına melekler gelir. Mescide her geleni tek tek sayıp yazarlar. Mescide ilk önce gelenler bir deve kur-ban etmiş gibi sevap kazanır. Onlardan sonra gelenler bir sı-ğır kurban etmiş gibi sevap kazanır. Ondan sonra gelenler ise bir koç kurban etmiş gibi sevap kazanır. Sonlara doğru gelen-ler, Allah yolunda bir tavuk, en son gelenler ise bir yumurta vermiş kadar sevap kazanırlar. İmam hutbeyi okumak için minbere çıktığında ise melekler defterlerini kapatıp hutbeyi dinlerler."

Onun bu anlatuklarını dinleyen Müslümanlar, cuma gününe büyük önem verdiler.



Peygamberimizin yaptıklarını onlar da yapmaya gayret ettiler. Cuma günü olunca boy abesti aldılar. Temiz kıyafetlerini giydiler. Güzel kokular sürdüler. Fakirleri sevindirdiler. Böylece cuma gününün ne kadar önemli bir gün olduğu dilden dile yayıldı. Cuma, Peygamber Efendimizin zamanından bu yana Müslümanların bayramı olarak kabul gördü.



MEDİNE'DE HEYECAN

Sevgili Peygamberimiz, Medine'ye göç edeli iki yıl olmuştu. Son günlerde her yerde farklı bir heyecan vardı. Sevgili Peygamberimize, yüce Allah'tan yeni bir emir gelmişti. Emir şöyleydi: "Ey iman edenler! Oruç sizden evvelki ümmetlere farz kılındığı gibi sizlere de farz kılındı. Ta ki günahlardan sakınıp takvaya¹⁷ eresiniz."¹⁸

Sevgili Peygamberimiz, Müslümanlara yüce emri bildirdi. Herkes heyecan içindeydi. Çünkü Ramazan ayı boyunca oruç tutacaklardı. Sevgili Peygamberimiz onlara ilk önce oruca niyet etmeleri gerektiğini söyledi. Daha sonra sahura kalkmanın faydalarından bahsetti. Oruçluyken yapmaları ve yapmamları gereken şeyleri öğretti. Müslümanlar, Peygamberimizin bildirdiklerine aynen uydular. Ramazanın tatlı havası Medine sokaklarını sardı.

Yüce Kuran bu ayda indirilmişti. Bunun için sevgili Peygamberimiz bu ayın Kuran ayı olduğunu söylüyordu. Başka zamanlarda okundukça bir harfine on sevap yazılan Kuran'ın, bu ayda okundukça bir harflerine otuz bin sevap yazılıyordu. Bu Müslümanlar için bulunmaz bir fırsattı. Çokça Kuran okudular. Artık her evden Kuran sesleri yükseliyordu.

Müminler, Peygamberlerinin her halini dikkatle takip ediyorlardı. Çünkü onun her davranışında ayrı bir fayda, ayrı bir müjde saklıydı. Bunun için onun ağzından çıkan her sözü, yaptığı her işi hemen kendi hayatlarında uyguluyorlardı.

O, misafir olan sofrayı çok seviyordu. Misafirin bolluk ve bereket getirdiğini söylüyordu. Açları doyurmak, muhtaçlara yardım etmek onun çok sevdiği işlerdendi.

¹⁷ Takva: Allah'a karşı sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getirmek.

¹⁸ Bakara Suresi; 183. ayet





Ramazanda bu sevabın ikiye katlandığını söylediğinde Müslümanlar, misafirsiz sofraya oturmaz oldular.

Güzel Peygamberimiz onlara, orucun sadece aç kalmak olmadığını hatırlatıyor, oruçluysen kötü duygu ve davranışların da kontrol altına alınması gerektiğini söylüyordu; "Sizden biriniz oruçluysen birisine öfkелendiği zaman 'Ben oruçluyum' desin" diye tembih ediyordu.

Oruçlu olmak, sabırlı olmak demektir. Orucun gerçek anlamı buydu. Oruç, kötü duygulardan arınıp insan olmanın değerini anlamak demektir. Yüce Yaratıcı'nın huzurunda ne kadar zayıf ve güçsüz olduğunu bilmektir. Nimetin gerçek sahibini tanımaktır. Yemek için onun iznini beklemektir. Yüce Allah, oruçlunun mükâfatını akla hayale gelmeyen güzelliklerle verecekti. Bunun için herkeste farklı bir sevinç ve heyecan vardı.



HAZİNELERDEN BİR DAMLA

Ramazanın ilk günleriydi. Şehrin her köşesinde tatlı bir telaş vardı. İlk kez oruç tutan çocuklar, akşam ezanını dört gözle bekliyor, iftar vakti girince hızla sofraya koşuyorlardı. Kuru ekmeğin lezzeti, suyun tarifsiz tadına karışıyordu.

Suffa'da kalanlar Peygamberimizin ilk öğrencileriydi. Onlar kendilerini ilme adanmışlardı. Her biri Peygamberimizin yanında birazcık daha okumak, öğrenmek, yaşamak çabasıındaydı. Aç, susuz bile kalsalar Sevgili Peygamberimizden aldıkları ışık onlara yetiyordu. Onlar Ramazan ayı dışında da sık oruç tutarlardı. Sahurda veya iftarda yiyecek bir şey bulamadıkları günler olurdu.

O günlerde de bir hayli aç kalmışlardı. İki gün üst üste hiç bir şey yemeden oruç tutmuşlardı. Fakat bundan kimsenin haberi yoktu. Açlıktan belleği bükülmüştü. Sonunda dayanamayıp durumu Peygamberimize açtılar. Sevgili Peygamberimiz hemen evine haber gönderdi. Fakat her şeyi fakirlere dağıttıkları için evde de bir şey kalmamıştı. Sevgili Peygamberimiz Suffa'dakilerin bir araya toplanmasını istedi. Sonra şöyle dua etti: "Allah'ım! Biz senin rahmet hazinelerinden istiyoruz. Verecek olan yalnız sensin. Senden başka

hiç kimsenin buna gücü yetmez."

Peygamberimizin duasına Sufi'dakiler içtenlikle 'amin' diyorlardı. Peygamberimiz, duasını henüz bitirmemişti ki kapının vurulduğunu işittiler. Hemen kapıyı açtılar. İçeri bir adam girdi. Adamın elindeki tepside kızartılmış koyun eti ve ekmek vardı. Sevgili Peygamberimizin



duasıyla yüce Allah onlara yardım etmişti. Onlar yemeklerini yerken sevgili Peygamberimiz şöyle diyordu: "Biz Allah'tan yardım istedik. İşte bu onun rahmetidir. Hazineseleri ise onun yanında bizim için saklı bulunmaktadır."

Gerçekten de bu, Allah'ın sevgili kulları için sakladığı hazinelerden sadece bir damla idi. O damla, sevgili Peygamberimizin duasıyla gönderilmişti.

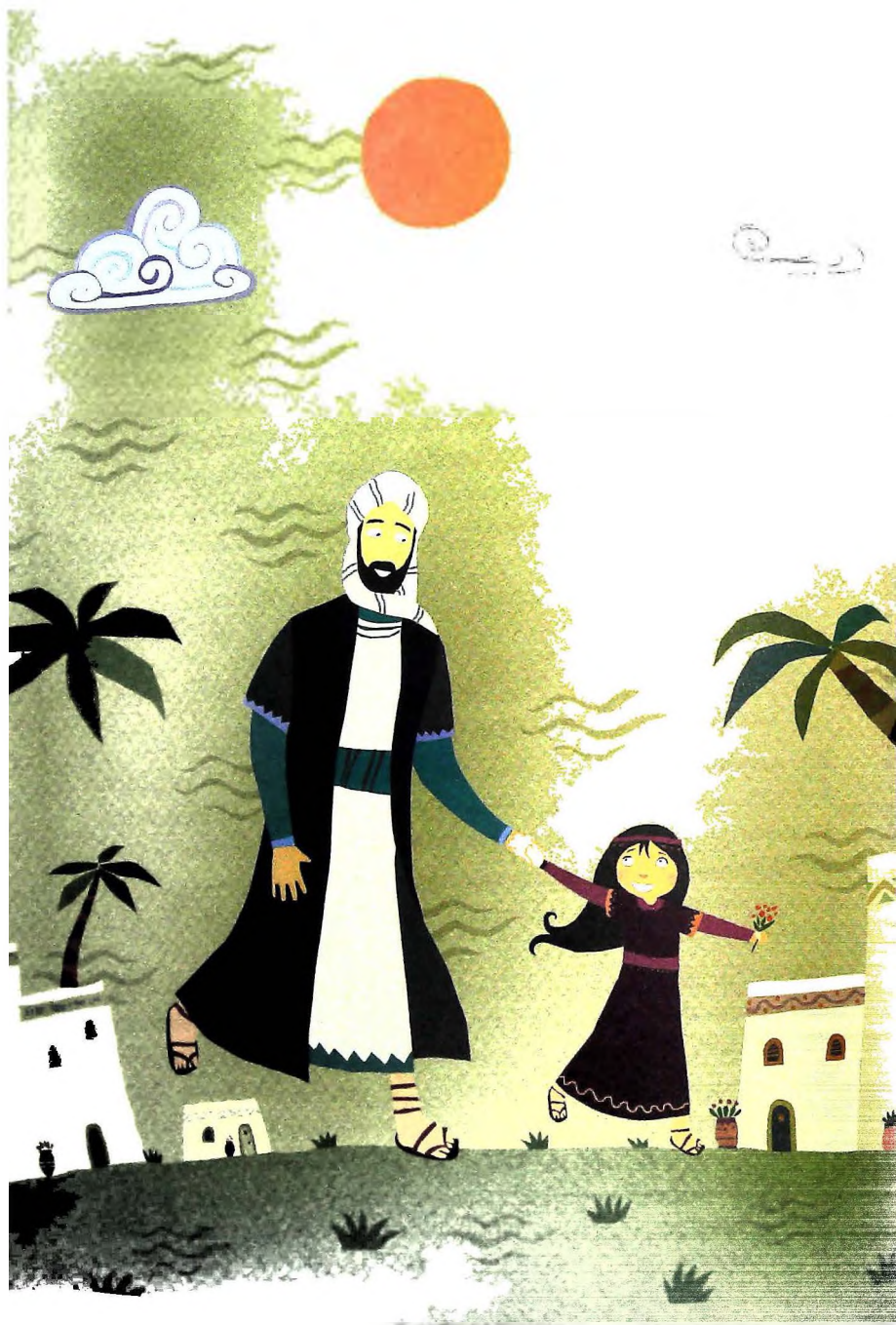


MEDİNE'DE BAYRAM

Bir bayram sabahıydı. Medine sokaklarında tatlı bir telaş vardı. Sevgili Peygamberimiz erkenden uyandı. Güzelce yıkanıp abdestini aldı. Temiz kıyafetlerini giydi. Güzel kokular süründü. Ardından bayram namazını kılmak için mescide gitti. Onu sevenler erkenden mescidi doldurmuşlardı. Namazı hep birlikte kıldılar. Dualar ettiler. Bu güzel güne erİştirdiği için Allah'a şükrettiler.

Sevgili Peygamberimiz bir inci tanesi gibi, ışı ışı parlıyordu. Herkese gülümsüyordu. Zaten o, insanlara karşı hep güler yüzlüydü. Namazın ardından Müslümanlarla kucaklaşarak bayramlaştı. Her birine iyi dileklerde bulundu. Mescitten çıkıp mezarlığa gitti. Dünyadan göçüp gidenlere Kuran okudu. Ardından evine geldi; ev halkıyla görüştü. Büyükleri ziyaret etti. Sonra Medine sokaklarında dolaşmaya başladı.

Çocuklar etrafta, evlerin bahçelerinde; tertemiz, yepyeni kıyafetleriyle neşe içinde oyunlar oynuyorlardı. Bu bayram sabahında onları böyle mutlu görmek Sevgili Peygamberimizin çok hoşuna gitti.



Sevgi dolu Peygamberimiz, bayramda çocukların yüzlerinin gülmesi için anne ve babalara: "Kim çocuklarını bayram günü giydirip süslerse, Allah da onu kıyamet günü öylece süsler." demişti.

Peygamberimiz, çocukları eğlendirmeyi, onlara hoşça vakit geçirmeyi çok severdi ve bütün müminlere çocuklarıyla böyle ilgilenmelerini tavsiye ederdi. Anne ve babalara, "Çocuğu olan kimse onunla çocuklaşsın." derdi.

O çocuk kokusunu cennet kokusuna benzetirdi. Çocukları, "Gözümün nuru." diye kucaklar öperdi. "Çocuğa verilen her öpücük için cennette beş yüz yıllık bir derece verilir." diyerek anne ve babaları da çocuklarını sevip öpmeye teşvik ederdi.

Bu yüzden bu bayram, çocuklar daha bir neşeli daha bir mutluydu. Renk renk giyinmişler, bayram coşkusu içinde oradan oraya koşuyorlardı. Sevgili Peygamberimizse keyifle onları seyrediyordu. Çocukların mutluluğu onun mutluluğu demekti.



KÜÇÜK KIZIN SEVİNCİ

Bayram sabahında çocuklar, kuşlar kadar şendi. Yepyeni kıyafetler içinde oradan oraya koşuyorlardı. Keyifle onları seyreden Sevgili Peygamberimizin gözüne bir ara küçük bir kız çocuğu ilişti. Küçük kız, bir köşeye çekilmiş ağlıyordu. Kızcağızın ayağında ayakkabı yoktu. Elbisesi yırtık ve yamalıydı. Peygamberimiz onun bu haline çok üzüldü. Yanına yaklaştı ve sordu: "Yavrucuğum! Bu bayram gününde niçin ağlıyorsun?"

Küçük kız başı önünde cevap verdi: "Babamı hatırladım, onun için ağlıyorum. Geçen bayram bizimleydi. Şimdi ise yok. Peygamberimizle birlikte savaşa gitmişti. Bir daha da geri dönmedi. Şehit olmuş, dediler. Onu çok özledim. Onun için ağlıyorum."

Sevgili Peygamberimizin yüreği merhametle ütrede. Küçük kızın başını okşadı ve ona şöyle dedi: "Sil gözyaşlarını yavrum! Kaldır başını. Bak sana ne diyeceğim..."

Küçük kız, bu sevgi dolu sesin sahibini merak etmişti. Gözlerini silerek başını yavaşça kaldırdı. Karşısında Peygamberimizi görünce hemen tanıdı.



Güzeller güzeli Peygamberimiz, yanı başındaydı. Sevgiyle gözlerinin içine bakarak kendisine şöyle diyordu: "İster misin, bundan böyle senin baban ben olayım. Ayşe annen, Fatma da ablan olsun... Ne dersin?"

Küçük kız sevinç ve şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Ağlamayı kesti. İçini döktüğü kişinin sevgili Peygamberi olduğuna çok sevinmişti. Biraz da utanmıştı. Peygamberimiz

ondan cevap bekliyordu. "Olur" der gibi hafifçe başını salladı.

Sevgili Peygamberimiz küçük kızın elinden tuttu. Birlikte eve gittiler. Küçük kız, Peygamberimizin mis kokulu eline sıkıca yapışmıştı. Eve vardıklarında Peygamberimiz, olanları evdekilere anlattı.

Peygamber Efendimizin eşi Hz. Ayşe ile kızı Hz. Fatma, küçük kızı sevgiyle kucakladılar. Bir güzel yıkadılar. Saçlarını taradılar. Ona güzel elbiseler giydirdiler; süslü bocuklar taktılar. Güzel kokular sürdüler. Küçük kızın karnını doyurdular. Cebine bir parça harçlık koydular. Az önceki yırtık kıyafetler içinde ağlayan kız, sanki o değildi. Sevgili Peygamberimizin yardımıyla bambaşka bir çocuk olmuştu. Yüzü gülüyordu. Mutluluk içinde dışarı çıkup oynayan çocukların arasına karıştı.

Çocuklar küçük kızı, neredeyse tanıyamayacaklardı. O kadar şirin ve mutluydu ki... Dayanamayıp sordular: "Ne oldu sana böyle? Neden bu kadar sevinçlisin?"

"Benim de bir babam var artık" dedi küçük kız. "Hem öyle bir baba ki dünyada eşi bulunmaz! Onun gibi babası olan sevinmez mi hiç! Sevgi dolu bir annem oldu artık. Adı Ayşe'dir onun. Saçlarımı tarayan, bana güzel elbiseler giydiren bir de Fatma ablam var. İşte bu yüzden çok sevinçliyim. Dünyalar kadar mutluyum!"

Yürekları Peygamber sevgisiyle çarpan çocuklar küçük kıza imrenerek baktılar. Onun sevincini gönülden paylaştılar...

195.
GÜN

YARDIMLAŞMANIN BÖYLESİ

Sevgili Peygamberimiz her konuda insanlara en büyük örnekti. O insanların en cömerdiydi. Bütün mal varlığını muhtaçlara dağıtmıştı. İnsanlara yardım etmeyi çok seviyordu. Mal biriktirme gibi bir kaygısı hiç yoktu. Kendinden çok, fakirleri düşünür daima onları gözetip kollardı.

İnsanlar arasında malının sayısını bile bilmeyen zenginler vardı. Bunun yanında yiyecek bir kuru ekmek bulamayan fakirler de çoktu. Sevgili Peygamberimiz aradaki bu dengesizliği gidermenin yollarını arıyordu. Yüce Allah, bu konuda da Peygamberine yol gösterdi. Melek aracılığıyla ona haber gönderdi.

Bu habere göre zenginler, yılda bir defa mallarının kırkta birini fakirlere bağışlayacaklardı. Kırk küp altını olan bir küp altınını, kırk devesi olan bir devesini, kırk koyunu olan bir koyununu, kırk evi olan bir evini fakirlere verecekti. Üstelik bunu hiçbir karşılık almadan sırf Allah rızası için yapacaktı. Bunun adı zekattı. Yüce Allah, böylece hem fakirin hakkını koruyor, hem de zenginleri cömert olmaya çağırıyordu.

Sevgili Peygamberimiz, zekât emrini halka bildirdi. Müslümanlar kısa sürede bu emri benimsediler.

Zekat ve sadaka, zenginlerin fakirlere borçları, fakirlerin zenginler üzerinde bulunan haklarıydı. Bu yüzden fakirlerden zekâtı ve sadakayı esirgemek büyük haksızlık, büyük günahı.

Bunları duyan Müslüman zenginler, zekât konusunda adeta birbirleriyle yarıştılar. Fakirler yoksulluktan kurtuldu. Düşkünler bayram etti. Zenginler zekâtlarını verdikçe yardım etmenin mutluluğunu tattılar. Mallarının daha da çoğaldığını, bereketlendiğini fark ettiler. İslâm'ın güzelliği tüm yürekleri kuşattı.





SALEBE'NİN ZENGİNLİĞİ

Salebe, fakir ama mutlu bir Müslüman'dı. Zengin olmayı çok istiyordu. Bir gün Sevgili Peygamberimizin yanına gelerek şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Bana çok mal vermesi için Allah'a dua et."

Hız. Salebe'nin bu isteği üzerine sevgili Peygamberimiz, "Yazık sana Salebe" dedi. "Şükürünü yapuğın az mal, şükürünü yapamayacağın çok maldan iyidir." Salebe bunu anlamadı. Israr etti: "Yemin ediyorum ki, eğer Allah'a beni zengin etmesi için dua edersen O da bana mal verirse herkese hakkını mutlaka vereceğim."

Peygamberimiz ona şöyle dedi: "Salebe! Peygamberin gibi olmak istemez misin? Ben eğer dağlardan altın ve gümüş akıtılmasını isteseydim mutlaka akıtılırdı."

Salebe bir türlü anlamak istemedi. Israrını sürdürürnce, Peygamberimiz onun için dua etti: "Allah'ım! Salebe'ye mal ver!..."

Kısa süre içinde Salebe'nin malında gözle görülür bir artış oldu. Salebe, Medine zenginleri arasına karıştı. Hayvanlarının sayısı artınca bir vadiye yerleşip sürekli onlarla meşgul olmaya başladı. O güne dek bir vakit namazını terk etmeyen Salebe, artık namazlarını aksatır olmuştu. İşleri iyice artınca da namazı tamamen bıraktı. Cuma namazlarına bile gelmez oldu. Bir gün onun mescitte olmadığını fark eden Peygamberimiz sordu: "Salebe ne yapıyor?"

"İşi çok olduğu için artık namaz kılamıyor" dediler.

Sevgili Peygamberimiz onun bu hale düşmesine çok üzüldü. Onun son-suza dek sürecek olan cennet hayatının zenginliklerinden uzak kalmasını istemiyordu. Onun yeniden eski günlerdeki gibi dinine ve ibadetine bağlı bir Müslüman olmasını istiyordu. Zekatını vermesi için yanına iki kişi gönderdi. Salebe hiç değilse malının zekâtını vermeliydi. Ne yazık ki

Salebe zekât vermeyi de reddetti. Yanına gidenler Peygamberimize gelip olanları anlattılar. Sevgili Peygamberimiz, çok üzüldü. Gül dudaklarından sadece şu sözler döküldü: "Yazık oldu Salebe'ye!... Yazık oldu Salebe'ye!"



197.
GÜN

İKİ ARKADAŞIN SONSUZ MUTLULUĞU

Medine'de iki samimi arkadaş vardı. Birinin adı Abdullah, diğ erinin adı Ebudderda'ydı. Bu iki arkadaş birbirlerini çok seviyorlardı. Ama önemli bir noktada anlaşamıyorlardı. Hz. Abdullah, Allah'a ibadet ediyor, Ebudderda ise putlara tapıyordu.

H z. Abdullah, arkadaşını putların başında gördükçe çok ama çok üzölüyordu. Bu güzel insanın gittiği yanlış yoldan dönmesini çok istiyor, bunun için çareler arıyordu. Bir gün eline bir keser alarak Ebudderda'nın evine gitti. Ebudderda evde değildi. H z. Abdullah arkadaşının tapmış olduğu putları bir bir kırıp parçaladı. Ebudderda eve geldiğinde putlarını paramparça edilmiş halde buldu. Çok şaşırdı. Kendi kendine şöyle dedi: "Onlar gerçekten tanı olsalardı, kendilerini savunurlardı. Güçlerini gösterirlerdi. Oysa görüyorum ki parça parça edildikleri halde hiçbir şey yapamamışlar. Bu ne garip iş!"

Putların bu hali Ebudderda'nın aklını başına getirmişti. Uzun uzun düşündü. Sonunda kararını verdi. Biricik arkadaşı Abdullah gibi o da yeri göğü yaratan yüce Allah'a ibadet edecekti. Gerçek güç sahibi O'ydu. Bunu anlamış olmanın verdiği sevinç ve heyecanla sevgili Peygamberimizin yanına koştu.

Biricik dostu Abdullah, Peygamberimizin yanındaydı. Uzaktan onun geldiğini görünce: "Ey Allah'ın Peygamberi! Bu gelen Ebudderda'dır. Herhalde bizi görmeye geliyor." dedi.

Güzel Peygamberimiz gülümseyerek Abdullah'a baktı: "O Müslüman olmak için geliyor." dedi. "Rabbim Ebudderda'nın Müslüman olacağını bana bildirdi."

H z. Abdullah gözlerinin içi gülerek Peygamberimize baktı. Biricik arkadaşının kurtulması için Allah'a ne çok yalvarmıştı!



Ebudderda, Sevgili Peygamberimizin yanına geldi. Ona selam verdi. Hemen oracıkta kelime-i şahadet getirdi. Artık o da arkadaşı gibi bir an olsun Peygamberimizin yanından ayrılmak istemiyordu. Döndü Hz. Abdullah'ın sevinçle parlayan gözlerine uzun uzun baktı. Sanki bu bakışta derin teşekkürler gizliydi.



BİR ELMANIN İKİ YARISI: HZ. FATMA İLE HZ. ALİ

Hz. Fatma, Sevgili Peygamberimizin en küçük kızıydı. Yürüyüşü, duruşu, konuşması, gülüşüyle babasını andırırdı. Onun gibi doğru sözlü, güzel yüzlüydü. Çok kibar, çok da utangaçtı.

Sevgili Peygamberimiz, küçük kızı Fatma'yı çok severdi. O içeri girince kalkar, onu kucaklar, hemen ona yer gösterirdi: "Hoş geldin kızım." diyerek onu selamlardı. Sevgili kızının kalbinin güzelliğini sık sık överdi. Onu cennet hurilerine benzetirdi. "Kızım Fatma insan hurisidir." derdi. Onun başını ve saçını ne zaman koklasa, "Ben cennet kokusu kokladım." derdi.

Hz. Fatma genç kız olduğunda birçok isteyeniyi oldu. Sevgili Peygamberimiz onun iyi bir evlilik yapması için dua ediyordu. Kızının kendine layık bir eş bulması Efendimizin en büyük isteklerindendi. Güzel kızını isteyenlere: "Ben Fatma hakkında Allah'ın emrini bekliyorum" diyordu.

Beklenen emir sonunda geldi. Yüce Allah, Hz. Fatma'nın Hz. Ali ile evlenmesini uygun görmüştü. Hz. Ali, yoksul bir gençti ama kale gibi imanı ile dünyayı titretiyordu. Sevgili Peygamberimiz ikisini de çok seviyordu. Bunun için bu habere çok sevindi. Onların da rızasıyla Hz. Fatma ile Hz. Ali'yi evlendirdi. Hz. Ali için Hz. Fatma'ya: "Kızım; seni âlemin en şerefli ile evlendirdim." diyordu. Ve sonra orada bula-

nanlara dönerek sözlerini şöyle sürdürüyordu: "Eğer Allah amcamın oğlu Ali'yi yaratmasaydı kızım Fatma'ya denk bir eş bulunamayacaktı."

Mutlu ve sevgi dolu bir yuva kurulmuştu. Bu evlilik, sevgili Peygamberimizi de çok mutlu etmişti.





NUR TORUNLAR

H z. Fatma ile Hz. Ali'nin ilk çocukları dünyaya gelmişti. Bebek erkekti. Bebeğin dedesine müjde verdiler. Sevgili Peygamberimiz sevinç içinde kızıyla damadının yanına geldi: "Gösterin bana oğlumu" dedi. Bebeği getirdiler. Gül yüzlü bebek, Peygamber dedesine gülümsüyordu. Sevgili Peygamberimiz torununu kucağına aldı. Kulağına ezan okudu. Damağına yumuşak hurma sürdü. Bebek, dedesinin mis kokulu kucağında mışıl mışıl uyuyordu. Halinden çok memnundu. Nur Dede, bebeğin babasına sordu: "İsmi ne koydunuz?" "Ona Harp ismini koydum" dedi Hz. Ali.

'Harp' savaş demekti. Sevgili Peygamberimiz, torununa takılan bu ismi beğenmemişti: "Onun ismi Hasan olsun" dedi. Hasan, 'çok güzel olan' demekti. Sevgili Peygamberimizin, oğullarına 'Harp' yerine 'Hasan' ismini koymasý genç anne babanın da hoşuna gitti.

Sevgili Peygamberimizin tavsiyesi üzerine Hz. Fatma ile Hz. Ali, fakirlere gümüş para dağıttılar. Bebek yedi günlük olunca da onun için Allah'a bir koç kurban ettiler. Sonra onu sünnet ettirdiler. Bebek mutlu bir ailede güle oynaya büyüyordu.

Aradan bir seneye yakın zaman geçti. Hz. Ali ile Hz. Fatma'nın ikinci çocukları dünyaya geldi. O da erkekti. Onun adını Hüseyin koydular. Sevgili Peygamberimiz, iki torununu da çok seviyordu: "Allah'ım! Ben bunları seviyorum, sen de sev" diyordu. Onları sık sık ziyaret ediyor, öpüp kokluyordu: "Hasan ile Hüseyin benim dünyadaki iki reyhanımdır" diyordu.

Peygamberimizin torunları olmaktan Hasan ile Hüseyin de çok ama çok memnundular. Dedeleriyle birlikte birbirinden güzel günler yaşıyorlardı.



200.
GÜN

İKİ MUTLU ÇOCUK: HASAN İLE HÜSEYİN

O nlar yeryüzünün en mutlu çocuklarıydı. Peygamberimizin ciğerparele-riydi. Ay yüzlü, yıldız bakışı bu çocuklar, hayatlarının en mutlu yıllarını yaşıyorlardı. Çünkü dedelerinin terbiyesinde büyüyorlardı. Özellikle Hasan, dedesine çok benziyordu. Onun gibi geniş alınlı, parlak yüzlüydü. Sevgili dedeleri, onları sık sık kucaklar öperdi. Onların kokusunu cennet çiçeklerine benzetirdi. Onca işinin arasında bile torunlarını ihmal etmezdi. Onları neşelendirmek için elinden geleni yapardı. Her gün yanlarına uğrar, onları sevip koklardı. Onlarla şakalaşırdı. Sevgili torunlarına 'Luka!.. Luka!...' yani 'yaramaz' der, dilini çıkarırdı. Dedelerinin kırmızı dilini dışarıda gören minikler, katla katla gülerlerdi. Minik Hüseyin, sevgili dedesinin bu halini çok seviyordu. Onu öyle görünce birbirinden neşeli çığlıklar atıyordu. Bazen dedeleri ağzına su alıp püskürtür, onlarsa gülerек oraya buraya kaçışırlardı.

Hasan'la Hüseyin, sevgili dedelerinin yolunu dört gözle beklerlerdi. O gelir gelmez hemen kucağına atlar, türlü şirinklikler yaparlardı. Dedeleriyle alt alta üst üste güreşir, kahkahalar atarak oynarlardı. Sevgili

dedeleri onları bazen omzunda bazen de yere yatıp sırtında gezdirirdi. Uykuları gelince de ayağına yatırdı onları sallardı. İki kardeş, dedeleriyle geçirdikleri anlara doyamazlardı.

Sevgili Peygamberimiz, Hasan'ın ayağını ayağına koyar, iki elinden tutardı. Hasan'a: "Yukarı tırman" derdi. Hasan dedesinin bacaklarına tırmanırdı. Oradan karın bölgesine, sonra da göğüs hizasına kadar çıkardı. Tam o sırada sevgili Peygamberimiz, Hasan'ın yüzüne gül kokulu öpücükler kondurur ve kucaklayarak onu indirirdi.

Hasan'la Hüseyin, dedelerinin gül kokulu sakalıyla oynamayı çok severlerdi. Torunları sakalıyla oynadıkça Sevgili Peygamberimiz, onların minik parmaklarını hafiften ısırırmış gibi yapar sonra da öperdi. İki kardeş bundan çok hoşlanırlardı.

Sevgili Peygamberimiz, nur torunlarını omzuna alarak camiye giderdi.

Hız. Ömer onları dedelerinin omzunda görünce: "Ne mutlu size" derdi. "Ne kadar değerli birinin omzundasınız."

Sevgili Peygamberimiz gülümser ve ona şöyle karşılık verirdi: "Tabi, çünkü onlar da benim için çok değerliler..."



ÇOCUK SEVGİSİ VE PEYGAMBERİMİZ

Sevgili Peygamberimiz, çocukları çok sevdi. Onlara değer verirdi. Onların sevilmesini, öpülüp koklanmasını isterdi. O güne dek çocuklarına fazla ilgi göstermeyen insanlar, Peygamberimizin çocuklara verdiği değeri ve gösterdiği sevgiyi görünce çocuklarını daha çok sevdiler. Sevgili Peygamberimiz sayesinde evlat sevgisiyle tanıştılar. Onları öpüp koklamanın mutluluğuna vardılar.

Bir gün sevgili Peygamberimiz torunları Hasan ile Hüseyin'i yine sevgiyle öpüp kokluyordu. Aniden kapı açıldı ve içeriye bir adam girdi. Adam, sevgili Peygamberimizin torunlarını böyle sevdiğini görünce çok şaşırdı. Dayanamadı ve şöyle dedi: "Benim on çocuğum var. Bu güne kadar hiç birini böyle öpmedim!"

Sevgili Peygamberimiz bir babanın çocuklarına bu kadar ilgisiz olmasını çok yadırgamıştı. Ona anlamlı bir cevap verdi: "Allah senin kalbinden merhameti söküp almışsa ben ne yapabilirim?!"

Adam, Peygamberimizin ne demek istediği anladı. Dersini almıştı. Çocuk sevmenin, onu koklamanın, öpmenin büyük sevap olduğunu fark etmişti. O güne kadar çocuklarını öpüp sevmemişine çok pişman oldu.

Sevgili Peygamberimiz torunlarına sevilmenin ve insan olmanın gerçek tadını yaşatmıştı. Su bile isteseler onları bekletmez hemen yerinden kalkıp verirdi. Bunun için iki kardeş, gecenin ilerleyen saatlerine rağmen dedelerinin gitmesini istemezlerdi. Sevgili Peygamberimiz onları kıramaz, gitmek için uyumalarını beklerdi.



Nur torunlar sonunda oyundan yorgun düşer, dedelerinin göğsü ya da kar-nı üzerinde uyuyakalırlardı. Onlar çok mutlu çocuklardı. Peygamberimizin sevgisi ve gül kokusuyla büyüyorlardı.



SUYU ÖNCE İSTEYEN İÇMELİ

Sevgili Peygamberimiz, Hasan ile Hüseyin'in çok iyi yetişmesini istiyordu. Vücutça sağlam ve güçlü olmaları için onları spora yönlendiriyordu. Sık sık güreştiyordu. Koşmalarını, ok atmalarını, atlamalarını, yüzmelerini istiyordu. Torunlarıyla ilgilenirken birini diğerinden asla ayırmıyor, onlara sürekli eşit davranıyordu.

Sevgili Peygamberimiz yine bir gece torunlarını ziyarete gitmişti. İki güzel çocuk, dedeleriyle oynamış, güreşmiş yorgun düşünce de uyuyakalmış-lardı. Hasan, uyku arasında bir ara uyanıp su istedi. Sevgili Peygamberimiz hemen yerinden kalktı. Bardağa koyduğu suyu getirip Hasan'a uzattı. Bu sırada Hüseyin de uyanı. Hasan'a verilen suyu, o içmek istedi. Aydınlık yüz-lü Peygamberimiz, suyu Hüseyin'e değil Hasan'a verdi. Bu durum Hz. Fat-ma'nın dikkatini çekti: "Babacığım" dedi. "Herhalde Hasan'ı Hüseyin'den daha çok seviyorsunuz."

Peygamberimiz adalete önem verirdi. Haklıya hakkını hemen verirdi: "Hayır" dedi. "Suyu önce Hasan istemişti. Bu yüzden önce ona verdim."

Sevgili Peygamberimiz bu tavrıyla Ha-san'a hakkını vermiş, Hüseyin'e ise sabırlı olmayı öğretmişti; kardeşini kendine tercih etmesi ve onun hakkına göz dikmemesi ge-rektiğini göstermişti. O hep şöyle derdi: "Gerçek mümin, kendisi için istediğini baş-kası için de isteyen kişidir."

O ne güzel peygamberdi. Onun gibi olanla-ra ne mutlu!...



203.
GÜN

HASAN VE HÜSEYİN KAYBOLUYOR

O nlar Peygamberimizin iki güzel gülüydü. Peygamberimiz onları görmeden duramıyordu. Hasan'la Hüseyin de dedelerine çok bağlıydılar. Onun yanında en mutlu anlarını yaşıyorlardı.

İki kardeş gün boyu hoplar, zıplar, el ele tutuşup gezerlerdi. O gün yine el ele kırlara doğru gitmiş, farkında olmadan evden epeyce uzaklaşmışlardı. Geri dönmek istediklerinde dönüş yolunu kaybettiler. Diğer yandan anneleri de meraklanmış onları aramaya başlamıştı. Bulamayınca telaşlanıp her yere haber saldı. Duyanlar çocukları aramaya koyuldular. Sevgili Peygamberimiz de sahabeleriyle birlikte otururken torunlarının kaybolduğu haberini aldı. Hasan'la Hüseyin'i aramaya çıkan kimseler: "Onları her yerde aradık. Hiç bir yerde bulamadık" dediler. Sevgili Peygamberimiz, bu üzücü haber karşısında hiç telaşa kapılmadı. O, olaylar karşısında sakince çözüm yolları aradı. Yanındakilere, "Kalkın yavrularımı arayalım!" dedi.

Hep beraber Hasan ile Hüseyin'i aramaya başladılar. Ev ev, sokak sokak, dağ bayır dolaştılar. Uzun aramaların sonunda onları bir dağın yamacında buldular. İki kardeş birbirine sarılmış öylece duruyordu. Her ikisinin de gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Çünkü karşılarında ağzını kocaman açmış bir yılan bekliyordu. Onlar korku içinde ne yapacaklarını bilmez bir haldeyken bir anda dedelerinin sevgi dolu sesini duydular. Sevinçle onun boyuna atıldılar. Sevgili Peygamberimiz, iki güzel yavruyu kucakladı, onları omzuna aldı.

İki kardeşin mutluluğuna diyecek yoktu. Çünkü biricik dedeleri bir anda yetişmiş, onları büyük bir tehlikeden kurtarmıştı.



204.
GÜN

ALTIN ÖĞÜTLER

Hasan'la Hüseyin, dedelerinin yanında altın öğütlerle büyüyorlardı. Dedeleri onları en güzel şekilde eğitiyordu. Onlara varlıklara karşı sevgi dolu olmayı, insanlara karşı kibar ve nazik davranmayı öğretiyordu. İbadetin insan hayatı için ne kadar gerekli olduğunu anlatıyordu. Yedi yaşına gelmiş bir çocuğun namazlarına başlaması gerektiğini söylüyordu.

Hüseyin daha küçüktü; dedesinin öğrettüklerini sadece dinliyordu. Hasan ise öğrendiklerini hemen yapmak istiyordu. Onun bu kadar hevesli olduğunu gören dedesi, ona namaz kılmayı öğretti. Sonra ona şöyle öğüt verdi: "Hasan, beş vakit namazını aksatmadan kıl... Sana şüpheli gelen her şeyi terk et. İçinde şüphe uyandırmayan şeye yönel. Çünkü doğruluk, insanın gönlüne huzur, yalan ise huzursuzluk verir."

Sevgili Peygamberimizin en sevmediği şey yalandı. En sevdiği şey ise doğruluktu. Sevgili Peygamberimiz, Hasan ile Hüseyin'in doğruluktan ayrılmamalarını istiyordu. Onlara yalanın topluma ve insanın kendisine verdiği zararları anlatıyordu.

İki sevimli kardeş, hem peygamberleri hem de dedeleri olan Hz. Muhammed'i ilgiyle dinliyorlardı. Kendi kendilerine söz vermişlerdi; büyüyünce onun gibi olacaktı. Bunu çok istiyorlardı. Bu düşünceler içinde tatlı hayallere daldılar. Onu dinlemek ne güzeldi...



205.
GÜN

PEYGAMBERİMİZİN ÇOK SEVDİĞİ ÇOCUK ÜSAME

Üsame, sevimli mi sevimli, oldukça akıllı bir çocuktur. Peygamber Efendimizin dadısı Ümmü Eymen'in biricik oğluydu. Babası, savaşta şehit düşmüştü. O, babasızlığın acısını biricik Peygamberinin sevgisi ve ilgisiyle unutmuştu. Sevgili Peygamberimiz, onu bir dizine, torunu Hasan'ı ise diğer dizine oturtur onları öper ve onlar için dua ederdi. Sevgili Peygamberimizin ocağında ve onun kucağında büyüyor olmanın mutluluğu Üsame'nin yüzünden okunuyordu. Ona, "Peygamberimizin çok sevdiği çocuk" derlerdi.

Üsame bir gün kapının eşğine takılıp düşmüştü. Yüzü kanıyordu. Sevgili Peygamberimiz eşine: "Çocuğun yüzünü temizleyiver" dedi. Hz. Ayşe biraz geç davrandı. Onun ağırdan aldığını gören Sevgili Peygamberimiz, hemen atılıp çocuğun yarasını temizledi ve yüzünü yıkadı.

Üsame için sık sık, "Eğer Üsame kız olsaydı, ona takılar takar, güzel elbiseler giydirim onu süslerdim" derdi.

Üsame, hayvanları çok severdi. Bir sürü hayvanı vardı. Kuzuları, köpeği, tayı ve horozu... Hayvanlara olan ilgisini gören Peygamberimiz ona şöyle derdi: "Üsame! Bakığın hayvanlara karşı çok dikkatli ol! Yoksa kıyamet günü onlar seni Allah'a şikâyet eder." Peygamberimizi dinleyen Üsame, hayvanların bakımına ve beslenmesine çok dikkat ederdi. Onları incitmezdi. Rahat ve mutlu olmaları için elinden geleni yapardı.

Sevgili Peygamberimiz, Üsame'yi sık sık devesine bindirir, gezdirdir. Böyle zamanlarda Üsame'den daha mutlusu olmazdı.

Üsame, Peygamberimizin terbiyesinde büyüdü. Saygılı, ahlaklı, çalışkan bir genç oldu. Bir an bile boş durmayı sevmiyordu. Ata binmeyi, ok atmayı, yüzmeyi, koşmayı, küçük yaşlarda öğrenmişti. Birçok konuda yaşatlarını geçirdi. Onun bu çalışkanlığını ve kararlılığını gören Peygamberimiz, on sekiz yaşına gelince Üsame'yi İslâm ordusunun başına komutan olarak getirdi. Üsame, Peygamberimizin verdiği bu görevden sevinç ve gurur duydu. Onun sevgisine ve ilgisine bir ömür boyu layık olmaya çalıştı.



206. GÜN

NEZAKETİN BÖYLESİ

Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin artık büyümüşlerdi. Dedelerinin terbiyesinde geçen yılların ardından iki imanlı genç olmuşlardı. İkisinin de gözlerinden zekâ fışkınyordu. Ay yüzleri daima gülüyordu. İbadetlerinde titiz davranıyor, namazlarını hiç aksatmıyorlardı. Günde beş defa yüce Allah'ın huzuruna çıkmak onlara büyük zevk veriyordu.

Dedelerinin öğrettiği gibi kibar ve yardımseverlerdi. Kimseyi incitmezlerdi. Hatayı yüze vurarak insanları utandırmazlardı. Onların düşünceli ve nazik halleri herkes tarafından takdir edilir, her yerde anlatılırdı.

Bir gün iki kardeş birlikte abdest almaya gitmişlerdi. Çeşme başında yaşlı bir adam gördüler. Hz. Hasan yavaşça kardeşine: “Şu yaşlı amca abdestini hatalı alıyor. Bunu ona nasıl söylesek acaba?” diye sordu.

Hz. Hüseyin “Bunu, onun kalbini kırmadan yapmamız gerek.” dedi.

Hz. Hasan, “Buldum!” diyerek kardeşine fısıldadı: “Ona abdestimizi doğru alıp almadığımızı soralım. Ardından abdestimizi düzgünce alalım. O zaman belki hatasını anlar.”

Hüseyin bu fikri begendi. Yavaşça adamın yanına gittiler. Hasan ona seslendi: “Amcacığım, sizden bir ricamız olacak. Abdest alışımıza bir bakar mısınız? Doğru alıp almadığımızı bize söyler misiniz?”

Yaşlı adam, “Tabi” dedi.

İki kardeş abdest almaya başladılar. Yaşlı adam dikkatle onları izliyordu. Güzelce abdestlerini aldılar. Ardından adamın sözlerini dinlemek için ona döndüler. Yaşlı adamın yüzü gülüyordu. Onların bunu niçin yaptığını anlamıştı. Çok duygulanmıştı. Gözleri dolu dolu: “Sağ olun çocuklar” dedi. “Yanlış abdest alan, siz değilsiniz benmişim. Bana yaptığım hatayı öyle güzel gösterdiniz ki bu benim için çok iyi bir ders oldu. Bana doğru abdest almayı öğrettiğiniz için size çok teşekkür ederim.”

Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin yaşlı adamı kırmadan ona yardımcı oldukları için sevindiler. Böylesine saygılı, ince düşünceli ve nazik olmayı biricik dedelerinden öğrenmişlerdi...



207.
GÜN

HEYECAN DOLU BİR KARAR ANI

Mekkeli müşrikler Bedir'de uğradıkları yenilginin acısını unutamamışlardı. Yenilmeyi bir türlü gururlarına yediremiyorlardı. Varlarını yoklarını ortaya koyarak Medineli Müslümanların üzerine saldırmak için ordu hazırlamaya koyuldular. Çöl Arapları arasından paralı askerler kiraladılar, en güçlü savaşçıları hazırladılar, en ünlü şairlerini askerlere moral versin diye yanlarına aldılar, sonunda üç bin kişilik bir orduyla yola çıktılar.

Sevgili Peygamberimiz müşrik ordusunun Medine'ye yaklaştığını amcası Abbas'ın gönderdiği mektuptan öğrendi. Hemen sahabelerini topladı. Birlikte düşmanı nerede ve nasıl karşılayacaklarını konuştular. Sahabelerin farklı görüşleri vardı. Kimi onları Medine içinde, kimiye Medine dışında karşılamak istiyordu. İçlerinde genç ve heyecan dolu olanlar: "Yâ Resulallah! Vallahi onların Medine içine yürütmesine asla izin veremeyiz!" dediler. "Onları Medine dışında karşılamazsak onlardan korktuğumuzu sanır ve şımarırlar." diyenler oldu.

Peygamberimizin yiğit amcası Hz. Hamza ise, "Yâ Resulallah! Onları bu kılıcımınla Medine dışında karşılamadıkça yemek yemeyeceğim!" diyordu.

Sahabelerin çoğunun düşmanı Medine dışında karşılamak istediğini anlayan Sevgili Peygamberimiz, kararını verdi ve şöyle dedi: "Sabırla dayanırsanız yüce Allah, bir kez daha bize yardım edecektir. Bize düşen azim ve gayret göstermektir. Sabır gösteriniz ve sebat ediniz. Böyle yaparsanız Allah'ın yardımı sizinledir."

Karar verilmişti. Üç bin kişilik düşman ordusu, Medine dışında karşılanacaktı.



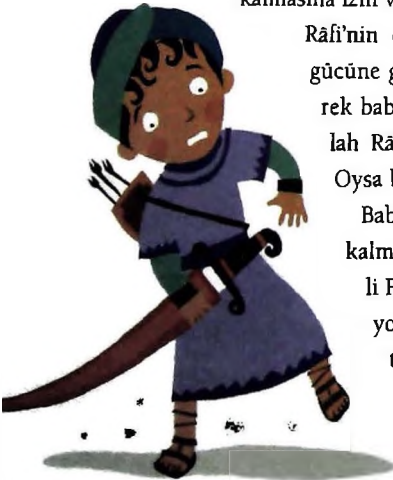
208.
GÜN

KÜÇÜK ASKERLER

Müslümanlar, Medine üzerine yürüyen Müşrik ordusunu karşılamak üzere yola çıkmışlardı. Kalplerde heyecan, dillerde tekbir sesleri vardı. Güzel Peygamberimiz sık sık orduyu yokluyor, gördüğü düzensizlikleri anında gideriyordu. Geriye dönüp baktığında orduya katılmış on, on beş kadar çocuk gördü. O, çocukları çok severdi. Kollarına bile zarar gelsin istemezdi. Oysa savaş meydanı, kılıçların inip kalkacağı, okların fırlatılacağı bir can pazarıydı. Çocuklara göre değildi. Bunun için sevgili Peygamberimiz onların hemen geri dönmelerini istedi.

Râfi isimli çocuk, orduyla birlikte savaşa katılmayı çok istiyordu. Ayak parmaklarının ucuna basarak Peygamberimize uzun görünmeye çalıştı. Belki böylece Peygamberimiz, küçük olduğunu anlamaz onu geri göndermezdi. Onun bu sevimli hali askerlerin dikkatini çekti. İçlerinden birisi: “Yâ Resulallah! Râfi çok iyi ok atar” dedi. “Bize faydalı olacağını düşünüyorum. İzin verirsiniz o da bizimle gelsin.”

Sevgili Peygamberimiz, Râfi'nin gözlerindeki ıslıyı görmüştü. Onun orduya katılmak için ne kadar hevesli olduğunu anlamıştı. Bu yüzden onun kalmasına izin verdi.



Râfi'nin orduya alınması arkadaşı Semüre'nin gücüne gitmişti. Gözlerinden akan yaşları sileerek babasına şöyle dedi: “Babacığım! Resulallah Râfi'ye izin verdi. Beni ise geri çevirdi. Oysa ben güreşte onu yıkıyorum.”

Babası oğlunun bu sözlerini ve orduda kalma isteğini Peygamberimize ilettiler. Sevgili Peygamberimiz, kimseyi kırmak istemiyordu. Râfi ile Semüre'nin hemen oracıkta güreşmelerini istedi. İki arkadaş güreşe tutuştular. Semüre Râfi'yi tuşa getirdi. Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, Semüre'nin de orduya

katılmasına izin verdi. Semüre henüz on beş yaşındaydı. İki arkadaş Peygamberimiz'in ordusuna katılmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Diğer çocuklarsa sevgili Peygamberimizin isteğine uyup geri döndüler. Peygamberimiz onlara, Medine'de kalan annelerini ve kardeşlerini tehlikelerden koruma görevini vermiş, böylece onların da gönüllerini almıştı. Çocuklar geri dönüş yolunda Peygamberimizin kendilerine ne kadar güvendiğini düşünüyor, bundan gurur ve mutluluk duyuyorlardı.



HEYECANLI BEKLEYİŞ

Sevgili Peygamberimiz ve ordusu Uhud yakınlarında bir gece mola verdiler. Ertesi sabah, gün ışıırken iki ordu Uhud Dağı eteklerinde karşı karşıya geldi. Sevgili Peygamberimiz atından indi. Sayıca az fakat iman yönüyle çok güçlü askerlerini düzene soktu. Oldukça tedbirli ve dikkatli davranıyordu. Bunun için dağın yanındaki tepeye keskin okçular yerleştirdi. Böylece Uhud Dağı ile Ayneyn Tepesi arasındaki geçidi kapamayı planlıyordu. En ufak bir fırsatta düşmanın buradan geçerek onları arkadan kuşatabileceğini düşünüyordu. Okçuları sıkı sıkı tembihledi: "Düşmanı yendiğimizi görseniz bile size haber göndermedikçe yerlerinizden ayrılmayın! Yenildiğimizi görseniz dahi yerinizi terk edip 'yardıma koşalım' demeyin!..."

Düşman ordusu yönünden garip sesler duyuluyordu. Yüreklere kin dolu kadınlar, ellerindeki tefleri çalıyor, askerlere moral vermek için şarkılar ve marşlar söylüyorlardı.

Peygamberimizin ordusundan ise güçlü tekbir sesleri yükseliyordu. Uhud, dua sesleriyle yankılanıyordu. Sevgili Peygamberimiz askerlerini yüreklendiriyor, Allah'ın yardımıyla düşmanı yeneceklerini söylüyordu. Çok geçmeden düşman askerleri saldırıya geçti. Çarpışma şimşek hızıyla başladı. Kılıç şakırtısı, ok vınlaması, at kişnemesi, deve böğürmesi Uhud'u inletiyordu. Zorlu anlar başlamıştı. Silahlarına güvenen müşriklerden bazıları, "Benimle kim savaşılabılır?" diyerek ortaya atılıyordu. Onları cesaretiyle ünlü Hz. Ali karşılıyordu,



imanından aldığı güçle derslerini veriyordu. Bir yandan o, bir yandan sevgili Peygamberimiz'in kahraman amcası Hz. Hamza ve diğer müminler... Hepsi Allah için var güçleriyle savaşıyorlardı. Hiçbiri düşmana göz açtırmıyordu. Saldırıya geçen düşman askerleri bin pişmandı. Çarpışmanın ilerleyen saatlerinde önemli ölçüde güç kaybetmişlerdi. Sayıca ve silahça çok üstün olmalarına rağmen Müslümanlar onları yeniyorlardı. Paniğe kapıldılar. Kor-

ku ve telaş içinde savaş alanını terk etmeye başladılar. Canını kurtarmak isteyenler silahlarını, atlarını ve eşyalarını bırakıp kaçıyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz dikkatle etrafı kontrol ediyordu. Cesur adımlarla ordusunu savaş nizamına sokuyordu. Elindeki kılıcın üstünde şöyle yazıyordu:

“Korkaklıkta utanç, ilerlemekte şeref ve itibar var. Korkarak kademelerden kaçamazsın.”

Bu sözler sanki düşman askerleri için söylenmişti. Onlar korkakça meydana bırakıp kaçarken Müslümanlar beklenen başarıyı elde etmek üzereydiler...



GÜZEL YÜREKLİ İNSANLAR

Muhayrık, iyi yürekli bir Yahudi âlimiydi. Halkı tarafından sevilip sayılırdı. Oldukça da varlıkhıydı. Medine'nin en güzel bağları, bahçeleri onundu.

O, okumayı ve araştırmayı seven birisiydi. Tevrat'ta geleceği haber verilen son peygamberin Hz. Muhammed olduğuna inanmıştı. Ona karşı içinde sonsuz bir sevgi vardı. Fakat düşüncelerini halkın yanında söylemekten çekiniyordu.

Uhud savaşının başladığı günlerde Muhayrık'ın içi içini yiyordu. Biricik Peygamberimiz sıkıntı içindeyken o, eli kolu bağlı duramazdı. Bir cumartesi günü bir araya gelmiş olan halkına seslendi: “Ey Yahudi topluluğu! Vallahi siz Muhammed'in peygamber olduğunu pekâlâ bilirsiniz. Ona yardım etmenin üzerinize düşen bir vazife olduğunu da bilirsiniz.”

Yahudiler onu dinlemek istemedi ve orayı hemen terk ettiler. Muhayrık daha fazla duramadı. Kılıcını kuşandı; Peygamberimizin ordusuna katılmak üzere hazırlandı. Uhud'a gidip sevgili Peygamberimize yardım edecekti.

Şehirden ayrılmadan önce akrabalarından gündenilir birisini yanına çağırdı ve ona şöyle dedi: “Eğer bana bir şey olursa mal varlığımın hepsi Muhammed’indir. Bütün mal varlığımı ona bırakıyorum. Dilediği gibi kullanabilir.” Böyle söyledikten sonra yola koyuldu. Uhud’a vardığında savaşın başlamış olduğunu gördü. O artık samimi bir Müslüman’dı. Bir an bile duraksamadan savaşa katıldı. Dini uğruna seve seve canını ortaya koymuştu. Savaşın oldukça kızıştığı bir sırada şehit düştü. Savaştan sonra Peygamberimiz, onun kendisine bıraktığı bütün mal varlığını muhtaçlara dağıttı.



KAYBEDİLEN BAŞARI

Onun adı Halid bin Velid’di. Güçlü bir komutandı. Çok iyi savaşırdı. Tuttuğunu koparırdı. Bu özellikleri sebebiyle onu düşman ordusunun başına getirmişlerdi. O güne dek hiç yenilgiye uğramamıştı. Bu savaşı kaybetmek gücüne gidiyordu. Askerleri bozguna uğramış olsa da o, pes etmemişti. Gerilere çekilmiş savaşın gidişatını değiştirecek bir fırsat kolluyordu.

Gözü Ayneyn Tepesi’ndeydi. Oradan geçmeyi bir kaç kez denemişse de sevgili Peygamberimizin tepeye yerleştirdiği okçular buna izin vermemişti. Şayet okçular yerlerinden ayrılırlarsa Müslüman ordusunu, arkadan kuşatarak savaşı kazanabilirdi. Halid bin Velid çekildiği köşede sinsi sinsi bunu planlıyordu.

Ayneyn Tepesi’nden savaşın kendi lehlerine geliştiğini izleyen okçularsa Halid bin Velid’in kurduğu bu plandan habersiz galibiyetin sevincini yaşıyorlardı. İşte düşman askerleri yanlarında ne varsa olduğu gibi bırakıp kaçmaya başlamışlardı! Müslümanlar onlardan kalan malzemeleri topluyorlardı. Okçular heyecana kapıldılar. Yerlerinde duramıyorlardı. Bir an evvel arkadaşlarının yanına gitmek için can atıyorlardı. Görünüşe göre savaş çoktan bitmiş Müslümanlar galip gelmişti. Artık bu tepede beklemelerinin ne anlamı vardı! Sevgili Peygamberimizin “Size haber göndermedikçe yerlerinizden ayrılmayın!” tembihi akıllarına bile gelmedi.



Birer ikişer yerlerini terk ettiler. Savaş meydanına doğru inmeye başladılar. Başlarındaki komutan arkalarından seslendi: "Durun, gitmeyin! Yoksa Peygamberimizin emrini unuttunuz mu?"

Bu hatırlatmayı duyan bir kaç kişi geri döndüyse de birçoğu çoktan aşağı inmişti. Düşman komutanı Halid bin Velid'in beklediği de buydu. Okçular yerlerinden ayrılır ayrılmaz yanında kalan askerlerini Ayneyn Tepesi'ne sürdü. Tepede kalan bir kaç okçu var güçleriyle onlara direndilerse de başarılı olamadılar. Halid bin Velid ve askerleri tepeyi ele geçirdi. Müslümanların hiç ummadığı bir anda onları arkadan kuşatular. Düşman askerlerinin savaş meydanını terk ettiğini düşünen Müslümanların pek çoğu silahını bırakmıştı. Hiçbiri yeni bir saldırı beklemiyordu.

Öte yandan komutanları Halid bin Velid'in bu usta oyununu gören düşman askerleri toparlanmış, komutanlarına katılarak yeniden Müslümanların üzerine hücum etmişlerdi. Müslümanlar tam savaşı kazanmışken bir anda düşmanın oyununa gelmişlerdi. Okçular yerlerinden ayrıldıklarına bin pişmandı.

Şimdi savaş alanına kargaşa hâkimdi. Müslümanlar bozguna uğramak üzereydi. Peygamberimizin yanında çok az kişi vardı. Bu aslan yürekli bir kaç mümin, Peygamberimize bir şey olmaması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Düşmansa var gücüyle saldırıyordu. Sevgili Peygamberimiz yaralanmıştı. Hz. Ebu Bekir, Ali, Hamza onu korumak için kendilerini öne attılar. Peygamberimizin etrafında adeta etten duvar oldular. Bu vefakâr sahabe-ler, Allah istemedikçe ona bir şey olmasına asla izin vermezlerdi.

212. GÜN

YİĞİTLER YİĞİDİ HAMZA

Müşriklerin gözü, kahraman Hamza'daydı. Onu ortadan kaldırarak Peygamberimize ulaşabileceklerini düşünüyorlardı. Fakat korkudan yana yaklaşmıyorlardı. Hz. Hamza'nın usta bir savaşçı olduğunu onu kolay kolay öldüremeyeceklerini biliyorlardı.

Siyah tenli bir köle olan Vahşi, mızrak atmakta ustaydı. Hz. Hamza'yı öldürmek için fırsat kolluyordu. Çünkü Ebu Sufyan'ın karısı Hind, eğer Hamza'yı öldürmeyi başarırsa onu serbest bırakacağını söylemiş, ona paha biçilmez ödüllere vaat etmişti. Vahşi, nişan aldı ve ani bir çeviklikle mızrağını Hz. Hamza'ya fırlattı. Hz. Hamza, göğsüne isabet eden mızrakla birlikte yere düştü; o anda şehit oldu. Müşrikler sevinç içindeydi. Daha bir hırsıyla Müslümanlara saldırdılar. Bu sırada müşrik savaşçılardan biri, bir tepeye çıkarak seslendi: "Muhammed öldürüldü!... Muhammed öldürüldü!..."

Bunu duyan Müslümanlar çılgına döndüler. Hz. Ali'nin yüreği sızlıyordu. Telaş içindeydi. Bu doğru olabilir miydi? Sevgili Peygamber ölmüş müydü? Her yerde onu arıyordu. En büyük arzusu onu bir kez daha görmektir. Hz. Ali bu düşüncelerle savaş meydanında koşuştururken, "Müjde!" dediler. "Peygamberimiz ölmedi. O yaşıyor. İşte burada!"

Peygamberimizi gören Müslümanlar sevinçle onun etrafını sardılar. Artık gayeleri savaşı kazanmak değil, Peygamberimizi korumaktı.

Peygamberimizin hayatta olduğunu öğrenen müşrikler ise Müslümanların moral bulup yeniden toparlanmalarından korktular. Hücum etmekten vazgeçip yavaş yavaş savaş meydanını terk ettiler.

Kazanmak üzere oldukları savaşı sevgili Peygamberimizin tembihine uymayan okçular yüzünden bir anda kaybetmişlerdi. Akşamın alaca karanlığı çökerken dönüş yoluna koyuldular. Peygamberimiz yaralı, yorgun ve üzgündü. Amcasını, pek çok akrabasını ve askerlerini kaybetmişti...



213.
GÜN

ÜMIT KAYNAĞI PEYGAMBER

Uhud'da pek çok Müslüman şehit olmuştu. Müşrikler savaş meydanını terk ettikten sonra Peygamberimiz ve ordusu Medine'ye doğru yola çıktı. Kadınlar ve çocuklar onları Medine sokaklarında karşıladılar. Kiminin kocası, kiminin babası, kiminin kardeşi bu savaşa katılmıştı. Merak içindeydiler.

Sevgili Peygamberimizi sağlıklı ve dimdik atının üzerinde görünce çok sevindiler. Kadınlardan birisi heyecanla Peygamberimizin yanına koştu; atının dizginini tuttu. Biricik oğlu Sâd savaşta şehit düşmüştü. O ise şöyle diyordu: "Annem babam sana feda olsun ey güzel Peygamber! Seni sağ gördüm ya! Hangi felakete uğrarsam uğrayayım sen sağ olduktan sonra bana hiç gelir."

Sevgili Peygamberimiz onun bu halinden çok etkilenmişti. Ona şöyle dedi: "Ey Sâd'ın annesi! Sana ve ev halkına müjdeler olsun! Şehit düşenlerin hepsi cennette toplandılar. Birbirlerine arkadaş oldular. Onlar ailelerinin de cennete girmesi için Rablerine ricada bulunacaklar."

Sevgili Peygamberimizin hayatta olması onu ne kadar sevindirir de evladını kaybetmenin acısı kadıncağzın içini yakıyordu. Bu acıya dayanabilmek için Peygamberimizden dua istedi. Sevgili Peygamberimiz, "Allah'ım onun ve ailesinin kalbinde bulunan üzüntüyü yok et! Geri kalanlarını da geride kalmışların en hayırlısı et." diye dua etti.

Uhud'dan dönen Müslümanlar, sessiz ve de kederli evlerine dağıldılar. Peygamberimiz de üzgün fakat gelecekte ümitliydi. Çünkü o, haklı olanın mutlaka üstün geleceğine inanmıştı.



Sevgili Peygamberimiz evine girdiğinde kızı Fatma'yı şehit olan amcası Hamza ve diğer Müslümanlar için ağlarken buldu. Onu sevgiyle kucakladı, teselli etti ve ona Mekke'nin fethi nasip oluncaya kadar böyle bir olay yaşamayacaklarını müjdeledi. Dua ve sabır içinde gelecek günleri bekleyeceklerdi...

214.
GÜN

BÜCEYR'IN ALDIĞI MÜJDE

Uhud savaşından sonra Medine'de birçok kadın dul, birçok çocuk yetim kalmıştı. Acılarını dindirmek için sevgili Peygamberimizin yanına koşuyorlardı. Onu görünce acılarını unutup, sözlerini dinledikçe teselli buluyorlardı. Güzel Peygamberimiz hepsiyle tek tek ilgileniyordu.

Bir gün sevgili Peygamberimiz, Medine sokaklarında dolaşırken bir köşeye çekilmiş sessizce ağlayan bir çocuk gördü. Çocukcağız canı gibi sevdiği babasını Uhud'da kaybetmişti. Yanına yaklaştı; ona, "Ey sevimli çocuk!" dedi. "Niye ağlıyorsun? Haydi artık ağlama. Baban ben, Ayşe ise annen olsun ister misin?"

Çocuk, hiç düşünmeden cevap verdi: "Tabi ki isterim."

Sevgili Peygamberimiz çocuğun başını şefkatle okşayarak sordu: "Adın ne senin?"

"Büceyr."

"Bundan sonra senin ismin Beşir olsun."

'Beşir' müjde demekti.

Çocuk o gün çok güzel bir müjde almıştı. Sevgili Peygamberimizin oğlu olmak ve sürekli onunla yaşamaktan daha büyük bir müjde var mıydı? O sevinçle babasını kaybetmenin acısını bir parça unutmıştı. Yerinden kalktı. Sokakta onu bekleyen arkadaşlarının arasına karıştı. Artık o çok mutlu bir çocuktü.





HİÇ BITMEYEN YAĞ

Medine'de Ümmü Malik adında iyi kalpli bir kadın yaşıyordu. Ummu Malik'in bir sürü çocuğu vardı. Fakirdi ama gönlu çok zengindi. Hediyeye vermeyi, insanlara bir şeyler ikram etmeyi seviyordu.

Sevgili Peygamberimize gönülden bağlıydı. Bu bağlılığını ona bir hediye vererek göstermek istedi. Fakat evinde bir parça yağdan başka bir şey yoktu. Çaresiz yağ tulumunu alıp Peygamberimizin yanına gitti. Elindeki tulumu ona sundu. Sevgili Peygamberimiz, kadının hediye olarak verebilecek başka hiçbir şeyi olmadığını anlamıştı. Onu kırmamak için hediyesini kabul etti. Kadın evine döndükten az sonra ise aynı yağ tulumunu getirip kadına hediye etti ve şöyle dedi: "Bu tulumu sakın sıklamayın."

Kadın yağ tulumunu eline alır almaz çok şaşırıldı. Çünkü neredeyse boş verdiği tulum, ağzına kadar yağla doluydu.

O günden sonra bu cömert kadın bir gün bile yağsız kalmadı. Peygamberimizin hediye ettiği tulumun içindeki yağ, hiç eksilmedi. Çocukları ne zaman acıkrsa Ümmü Malik bir parça ekmeğe o yağdan sürüp yavrularının karnılarını doyurdu. Bu, Peygamberimizin bir bereket mucizesiydi. Sevgili Peygamberimiz kadının cömertliğini böyle ödüllendirmişti.



DUA İLE BEREKETLENEN HURMALAR

Hz. Abdullah, Uhud'da şehit düşen sahabelerden biriydi. Geride altı yetim çocuk, bir sürü de borç bırakmıştı. Hurma mevsimi girince alacaklılar paralarını almak için Abdullah'ın ailesine geldiler. Ailenin yalnızca içinde çeşitli hurma ağaçları bulunan iki bahçeleri vardı. Bahçelerdeki meyveler de çok azdı; borcu karşılamıyordu. Bu durum aileyi sıkıntıya soktu. Şehit düşen Abdullah'ın Cabir isminde bir oğlu vardı. Alacaklılar bir bir gelip onun yakasına yapıştılar: "Biz borcumuzu isteriz. Alana kadar seni rahat bırakmayız!" dediler.





Hız. Cabir, ne yapacağını şaşırmıştı. En büyük çocuk o olduğu için tüm sorumluluk omuzlarındaydı. Borç fazla, eldeki mal ise çok azdı. Öyle ki ellerindeki meyve bahçelerini, evlerini, eşyalarını neleri varsa verseler yine de borcu karşılamıyordu.

Hız. Cabir sıkıntı içindeydi. Bir yanda babasını kaybetmenin acısı öte yanda kapiya dayanan alacaklılar... Kalkıp sevgili Peygamberimizin yanına gitti: "Yâ Resulallah" dedi. "Biliyorsunuz ki, babam Abdullah, Uhud'da şehit düştü. Geride bir sürü borcu kaldı. Alacaklılar beni sıkıştırıyor. Borçlarını bir türlü ödeyemiyorum."

Sevgili Peygamberimiz, Hız. Cabir'in anlatıklarına üzüldü. Onu bu sıkıntıdan kurtarmak istedi. "Bahçenin bütün meyvelerini koparıp harman ediniz. Sonra da beni çağırınız." dedi.

Hız. Cabir hemen Peygamberimizin yanından ayrılıp bahçesine gitti. Onun söylediklerini aynen yaptı. Sonra da Peygamberimizi çağırdı.

Sevgili Peygamberimiz bahçeye geldi. Toplanmış olan hurmaların içinde gezdi. Dua etti. Ardından Hız. Cabir'e, "Şu alacaklıları yanıma çağır." dedi.

Alacaklılar geldiler. Toplanan hurmalar ölçülerek her birine dağıtıldı. Kısa sürede tüm borçları ödeyecek kadar hurma, alacaklılara dağıtılmıştı. Üstelik bahçede hâlâ bir yıl geçimlerini sağlayacak mahsul duruyordu.

Alacaklılar hayret ve hayranlık içinde oradan ayrıldılar. Hız. Cabir ise kendisini sıkıntıdan kurtaran sevgili Peygamberine nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Babasının borcunu son kuruşuna kadar ödemiş ferahlamıştı. Mutluluk, sevgi ve dua yüklü Peygamberine baktı. Onu her şeyden daha çok seviyordu. Onun yanında olduğu için Allah'a yürekten şükrediyordu.



GÜZELLER GÜZELİ ZEYNEP

Sevgili Peygamberimiz çocukları çok severdi. Onlarla oyunlar oynar şakalaşırdu. Bunun için çocuklar onu gördükleri zaman koşarak yanına gelirlerdi.

Bir gün abdest alırken küçük bir kız çocuğu yanına yaklaştı. Hayran hayran sevgili Peygamberimizi seyretmeye başladı. Kızın adı Zeynep'ti. Zeynep, Peygamberimizi çok severdi. Onun her halini dikkatle incelerdi.

Peygamberimiz abdest almayı bitirmişti. Sevgiyle kendisine bakan Zeynep'e gülümsedi. Ona şaka yapmak için eline bir avuç su aldı ve Zeynep'in yüzüne doğru serpti. Zeynep neşe içinde gülmeye başladı. Sevgili Peygamberimizin şakası, onu mutlu etmişti.

O günden sonra insanlar Zeynep'in yüzünde farklı bir güzellik gördüler. Sevgili Peygamberimizin serptiği bir avuç su, sanki onun yüzünü daha bir güzelleştirmişti. Zeynep'e tatlı bir lakap takılar. Artık onu, 'güzeller güzeli Zeynep' diye çağınıyorlardı.

Diğer çocuklar ona özenerek baktılar. Onun parlak yüzüne bakmaya doyamadılar. Minik Zeynep, Allah'ına şükür, Peygamberine ise teşekkür doluydu.



EZANLA DALGA GEÇEN ÇOCUK

Ebu Mahzure şakacı bir çocuktur. Ezan okunur okunmaz çocukları başına toplar müezzinin taklidini yapardı. Tuhaf sesler çıkararak çocukları güldürür, onlar güldükçe, sesini daha da komikleştirmeye çalışırdı.

Bir gün sevgili Peygamberimiz ikinci namazını kılmış evine giderken Mahzure'yi müezzinin taklidi yaparken gördü. Sessizce yanına yaklaştı. Omzuna dokundu, "Senin ne güzel sesin varmış öyle" dedi. "Haydi gel bakalım bir ezan da bizim mescidimizde oku."

Sevgili Peygamberimizin bu sözleri üzerine Mahzure çok utandı. Ne diyeceğini bilemedi. Başı önünde sevgili Peygamberimizle birlikte mescite kadar gitti. Kalbi heyecandan güm güm atıyordu. Bütün cesaretini toplayarak yarım yamalak bir ezan okudu. O okudukça sevgili Peygamberimiz onun ek-sik ve yanlışlarını düzeltti. Ezan bittiğinde Mahzure'nin saçlarını okşadı; cebine bir kaç kuruş para koydu; "Haydi bakalım mübarek olsun" dedi ve oradan uzaklaştı.

Mahzure ondan gördüğü bu hoşgörü ve affedicici tavır karşısında şaşkındı. Utanç içinde sevgili Peygamberimizin ardından bakakaldı.



O gün Mahzure bir karar verdi. Peygamber Mesi-di'ne müezzin olmak için çalışacaktı. Belki böylece hatasını telafi edebilirdi. Aradan geçen süre boyunca ezanla dalga geçerek değil gerçekten okumak için çalıştı. Bu işi güzel yaptığına inandığı anda gidip sevgili Peygamberimizden izin istedi. Mahzure bir zamanlar dalga geçerek okuduğu ezanı artık şevkle ve se-verek okuyordu. Allah'ın elçisi onu, Peygamber Mescidi'ne müezzin yaptı.

Ebu Mahzure, işini zevkle yapan başarılı bir müezzin ol-muştu. Yıllar yılı müezzinlik görevini sadakatle yürüttü. Saçları upuzundu. Neden saçlarını kesmediğini soranlara: "Peygamberimizin okşadığı o saçları ben nasıl keserim!" diyerek cevap veriyordu.



ŞAIR NABIĞA'NIN DİŞLERİ

Adı Nabiğa'ydı güçlü bir şairdi. Bir gün bir şiir okumuş ve sevgili Peygam-berimizin övgüsünü kazanmıştı. Peygamberimiz ona sormuştu: "Ey Ley-la'nın babası! Şiirinde öbür tarafa gitmek istediğini söylüyorsun. Gitmek is-tediğin yer neresi?"

Şair Nabiğa "Gitmek istediğim yer Cennet" demiş ve bir şiir daha oku-muştu.

Sevgili Peygamberimiz onun okuduğu bu şiiri de çok beğenmiş ve ona şöyle dua etmişti: "Allah, senin ağzını bozmasın."

Şair Nabiğa, onun gibi büyük bir Peygamberin ümmetinden olmaktan ve onun duasını almaktan hayatı boyunca gurur duydü.

Yerde ve gökte ne varsa hepsi sevgili Peygamberimizin sevgisiyle yaratıl-mıştı. Onun avucuna alıp serptiği bir avuç kum, düşmanı darmaduman et-mişti. Bir işareti ile ay ortadan ikiye ayrılmıştı. Bir dokunuşuyla hastalar iyi-leşmişti. Allah'ın dilemesiyle göklere çıkarılmış, Allah'a misafir olmuş, pey-gamberlerle kucaklaşmış, meleklerle konuşmuştu.

Bütün bu mucizeleri ona hediye eden Allah, onu çok ama çok seviyordu. Onu sevenleri ve yolundan gidenleri de çok seviyordu.

Koca bir ömrünü onun sevgisiyle geçiren Nabîğa, yüz yirmi yaşına geldiğinde ağzında hâlâ otuz iki diş duruyordu. Dişlerinden biri düşse yerine hemen yenisi gelirdi. Onu tanıyanlar bunun sevgili Peygamberimizin duasıyla olduğunu bilirlerdi.

Sevgili Peygamberimizin sevgisini kazanmış onun duasını almış olan Hz. Nabîğa, yaşına göre çok dinç ve mutlu bir ihtiyar olmuştu. Güldükçe ağzındaki inci gibi dişler pınl pınl parlıyordu.



GÜVERCİN DACİN SAYGI DURUŞUNDA

Sevgili Peygamberimiz hayvanları çok severdi. Onlara kötü davranılmasını istemezdi. Hayvan sahiplerine, hayvanlarının canını yakmamalarını, onları incitmemelelerini tembih ederdi.



Hayvanlara güzel isimler takar, zaman zaman onları okşardı. Kendi elleriyle beslediği bir devesi ve bir kuşu vardı. Devesinin adı Kasva, kuşunun ise Dacin'di. Konuşamayan bu varlıkların hakkını gözetip kollardı. Onun sevgi dolu yaklaşımı, tüm varlıkları olduğu gibi bu hayvanlıkları da etkilerdi. Onlar da sevgili Peygamberimize bağlılıklarını saygılı davranışlarıyla gösterirlerdi.

Kavsı, gideceği yere onu incitmeden taşırdı. Peygamberimiz kadar nazik, onun gibi şefkatli biriyle hiç karşılaşmamıştı. Yanından ayrılmak istemezdi.

Dacin ise bir ev kuşuydu. Sevgili Peygamberimizin evinde yaşıyordu. Onun evde olduğu anlar Dacin'in en mutlu vakitleriydi. O eve geldiği zaman bir köşeye tüner, boncuk boncuk bakan gözleriyle onu takip ederdi. Onun davranışlarını ve konuşmasını dikkatle izlerdi. Peygamberimizin karşısında sanki saygı duruşuna geçerdi. Bir tek tüyünü bile kıpırdatmadan hiç ses çıkarmadan öylece dururdu. Peygamberimiz evden çıkar çıkmazsa Dacin, birden hareketlenir, oradan oraya uçar, evin içinde dört dönerdi. Onun bu halini Peygamberimizin eşi Hz. Ayşe fark etmişti.

Dacin'ın Peygamberimiz evdeyken sessiz sakin bir köşeye tünemişini, evde yokken ise yaramaz çocuklar gibi oradan oraya uçup ortalığı birbirine katışını Peygamberimize olan saygısına bağlıyordu.

Hız. Ayşe, bu sevimli kuşun bu ilginç halini eve gelenlere anlatıyordu. Dacin'se Hız. Ayşe kendinden bahsettikçe onu anlıyormuşçasına utangaç bir çocuk gibi başını tüylerinin içine çekip öylece duruyordu.

Dacin, çok şanslı bir kuş olduğunu iyi biliyor olmalıydı. Sevgili Peygamberimizin evinde ve onunla birlikte yaşamının tadını çıkarıyordu.



HASTA ÇOCUĞUN SEVİNCİ

Sevgili Peygamberimiz herkese sevgi ve iyilikle yaklaşıyordu. Bu yüzden özellikle çocuklar onu çok seviyorlardı.

Yahudi bir çocuk vardı. Bütün çocuklar gibi o da Peygamberimizi çok severdi. Elinden geldiğince onun yanına koşar işlerine yardım ederdi. Sevgili Peygamberimizin namaz kıldığ



ğı yerleri temizlemeyi kendine iş edinmişti. Bunun için mescitten çıkmıyordu. Peygamberimiz bu çalışkan çocuğu sevip ona dua ediyordu.

Çocuk birkaç gündür ortalıkta görünmez olmuştu. Oysa her gün mescide mutlaka gelirdi. Sevgili Peygamberimiz, son günlerde onu neden görmediğini merak etti. Sahabelerine sordu. "Hastalanmış" dediler. "Süreklı uatıyormuş."

Sevgili Peygamberimiz buna çok üzöldü. Hemen Enes'i çağırıldı. Birlikte çocuğu ziyarete gittiler.

Sevgili Peygamberimiz, hastaları ziyaret etmenin çok sevap olduğunu her zaman sahabelere söylerdi. Hasta ziyaretine gittiğinde mutlaka bir hediye götürürdü. Hastayı boş sözlerle sıkımaz ona güzel sözler söylerdi. Ardından şifa dileyerek oradan ayrılırdı.

Enes'le birlikte Yahudi çocuğu ziyarete gittiklerinde onu rengi sararmış solmuş halde buldular. Zavalılığın hali dermanı kalmamış, yorgan döşek yatıyordu. Sevgili Peygamberimizi görür görmez ışığı sönmüş gözleri birden ışıldadı. Peygamberimiz onun başucuna oturdu. Ona tatlı sözler söyledi. O konuştuğu çocuk gülümsüyor, hastalığını unutuyordu. Sevgili Peygamberimiz sözlerinin sonunda ona eşsiz bir davette bulundu. Onu İslâm'a, Müslüman olmaya çağırdı. Çocuk, onay almak isteyen gözlerle babasının yüzüne baktı. Babası Yahudi'ydi fakat Hz. Muhammed'in son peygamber olduğunu iyi biliyordu. Çocuğa şöyle dedi: "Peygamberin dediğini yap! Kasım'ın babasının isteğini yerine getir!"

Çocuk çok sevindi. Hemen kelime-i şahadet getirip Müslüman oldu. Yeniden doğmuş gibiydi. Sevgili Peygamberimiz de en az onun kadar sevinçliydi. Ona dualar ederek yanından ayrıldı. Dudaklarından şu cümleler dökülüyordu: "Benim aracılığım la bir kişiyi cehennemden kurtaran Rabbim! Sana şükürler olsun."



DEVENİN ŞİKÂYETİ

Hurma bahçelerinden birinde bağlı, bir deve vardı. Öfkeli hırıltısı göklerle yükseliyordu. Bağıın altını üstüne getiriyor, kimseyi yanına yaklaştırmıyor, yanına yaklaşmaya kalkanların üzerine saldırıyordu. Sonunda yulurunu kopararak bahçeden kaçtı ve var gücüyle koşmaya başladı. Kimse önüne çıkmaya cesaret edemiyordu.

Azgın solumalar la Peygamber Mescidi'nin önüne kadar geldi. Bunu görenler telaşa kapıldılar. Hemen gelip sevgili Peygamberimize haber verdiler. O, her varlığa karşı şefkat doluydu. O sırada yanındakilerle sohbet ediyordu. Bu haberi alır almaz sohbeti yarıda kesip mescitten çıktı, devenin yanına gitti. Herkes nefesini tutmuş olcakları izlemeye koyulmuştu.





Hircin deve, Peygamberimizi görür görmez oracıkta diz çöktü. Az önce ortalığı birbirine katan o degildi sanki. Bir anda sakinleşmişti. Secde eder gibi başını yere surdu. Sevgili Peygamberimiz, mis kokulu elleriyle devenin boynunu oksadı, yularını taktı. Deve, Peygamberimize bir şeyler söylemek ister gibiydi. Sevgili Peygamberimiz, ona biraz daha yanaştı ve onu dinledi. Sonra orada bulunanlara devenin sahibinden şikâyetçi olduğunu söyledi. Bu kısırı vanına çağırdı. Devenin sahibi gelince ona, devesine iyi davranmasını onu ağır işlerde çalıştırmamasını öğütledi. Bunun için ondan söz aldı.

Sevgili Peygamberimizin, sahibiyle konuştuğunu ve onu ikna ettiğini anlayan deve, Peygamberimize sevgi dolu baktı.

Sevgili Peygamberimiz sahabeleriyle sohbet etmeyi bırakıp deveyle ilgilenmiş, onun şikâyetini dinlemişti. Hayvanın haksızlığa uğramasına engel olmuştu. Çünkü o, hakkı her şeyin üstünde tutardı. Hayvanlar, insanlar, bütün varlıklar onun adaletine hayrandı.



MELEKLE GELEN HABER

Medine çevresine yerleşmiş Yahudi kabileleri vardı. Bunlardan biri de Nadiroğulları'ydı. Bu kabile, zenginliğiyle bilinirdi. Sağlam ve güçlü kalelerde otururlardı. Sevgili Peygamberimizle barış anlaşması yapmışlar, huzursuzluk çıkarmayacaklarına dair ona söz vermişlerdi. Ancak son günlerde bu anlaşmaya aykırı davranıyorlardı. Din düşmanlarıyla iş birliği içindeydiler. Sevgili Peygamberimiz bunu duymuştu. Sahabelerini alarak onları ziyarete gitti. O, sözünde duranları severdi. Sözünde durmayanları ise güzellikle uyarırdı. Çünkü o, barış ve kardeşlik yanlısıydı.

Yahudiler Peygamberimizi çok iyi karşıladılar. Yüzüne gülüp, iltifatlar ettiler. Ona, bu ziyaretinden memnurluk duyduklarını söylediler. Aslında hiç de böyle düşünmüyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz sahabeleriyle bir evin duvarının dibine oturmuştu. Hainlerden bir kaçı bunu fırsat bildi. Gizlice fısıldaştilar: "Muhammed'i öldürmek için bundan daha uygun zaman olamaz! Şu evin damına çıkıp üstüne bir taş yuvarlayalım. Böylece ondan kurtulmuş oluruz."

Sonra sessizce birbirlerine sordular: “Bu işi kim yapar?” Gözü dönmüş bir hain, “Ben yaparım.” dedi. Yahudi bir alim onları ikaz etti: “Böyle bir şey yaparsanız Allah, bunu ona bildirir. Barış anlaşmasını bozmuş olursunuz. Gelin bu işten vazgeçin!”

Hain adamlar onu dinlemediler. Kocaman bir taş alıp hırsla evin damına çıktılar. Ellerindeki taşı, güzeller güzeli Peygamberimizin üstüne yuvarlayacaklardı. Yüce Allah, Peygamberini böyle bir tuzağa düşürür müydü! Bu durumu vahiy meleği Cibrail’le bildirdi. Sevgili Peygamberimiz haberi alır almaz hiç telaşlanmadan yavaşça yerinden kalktı ve hemen orayı terk etti. Yüce Allah, sevgili Peygamberini, onların çirkin tuzağından işte böyle bir çırpıda kurtarmıştı.

Peygamberimiz gittikten sonra orada bulananlardan biri şöyle dedi: “O, niye kalkıp gitti biliyor musunuz? Planladığınız şey ona haber verildi!”

Adamlar hayretle göz göze geldiler: “Bunu nereden biliyorsun?” diye ona sordular. Adam; “O bir peygamber; onun tüm özellikleri Tervrat’ta geçiyor.” dedi. “Onun son peygamber olduğu apaçık ortada. Ben sizin yakın zamanda develer üzerindeki eşyalarınızla burayı terk ettiğinizi görür gibiyim.”

“Peki ne yapalım?” diye sordular.

“Müslüman olun” dedi adam. “Muhammed’in sahabeleri arasına katılın. Böylelikle hem çocuklarınız kurtulur hem siz...”

“Hayır” dediler. “Biz yolumuzdan asla ayrılmayız.”

Sonraki günlerde sevgili Peygamberimiz, Nadiroğulları’na aralarındaki anlaşmayı yenilemek için on gün süre tanıdı. Fakat Nadiroğulları anlaşmaya yanaşmadılar. Bunun üzerine Peygamberimiz, askerleriyle birlikte kalelerini kuşattı. Çaresiz kalan Yahudiler, teslim oldular. Sevgili Peygamberimiz hiç

birine dokunmadı. Yalnızca buradan göçmelerini istedi. Nadiroğulları, bütün mallarını, eşyalarını develere yükleyip Medine’nin kuzeyindeki, Yahudilerin yaşadığı Hayber’e doğru yola çıktılar.



224.
GÜN

SON İŞARETLER

Zeyd Bin Sûne, oldukça bilgili bir hahamdı.¹⁹ Gelecek son peygamberin özelliklerini kitaplardan okumuştı. Bu kitaplarda yazan özelliklerden birçoğunun Hz. Muhammed'de bulunduğuna şahit olmuştu. Onun peygamber olduğuna inanmak için onda görmek istediği iki özellik daha vardı. Bu özellikler, yumuşak huyluluğunun öfkesine galip gelmesi ve kendisine yapılan cahilce bir davranışı olgunluk ve ağırbaşlılıkla karşılaması idi.

Bunun için Peygamberimizi uzaktan uzağa gözlemeye başladı. Bir gün güzeller güzeli Peygamber, Hz. Ali'yle beraber giderken adamın biri yoluna çıktı; yalvaran gözlerle şöyle dedi: "Yâ Resulallah" köyümüzde kuraklık ve kıtlık var. İnsanlar aç susuz. Bize yardım eder misiniz?"

Sevgili Peygamberimiz, Hz. Ali'ye döndü: "Yâ Ali!" dedi. "Ona verebileceğimiz ne var?"

Hz. Ali'nin sesi üzgündü: "Ey Allah'ın Resulü! Verecek hiçbir şeyimiz kalmadı." dedi.

Uzaktan onları izleyen haham Zeyd, bunu fırsat bilerek hemen atıldı. Onlara borç olarak bir miktar erzak verebileceğini söyledi. Ancak belirli bir tarihte geri almayı şart koştu. Sevgili Peygamberimiz, Zeyd'in şartını kabul etti; anlaşılar. Zeyd hemen gidip malları getirdi. Sevgili Peygamberimiz de onların hepsini kıtlık ve kuraklık çeken köye gönderdi.

Aradan az bir zaman geçmişti. Sevgili Peygamberimiz, Hz. Ömer ve bazı sahabelerle birlikte bir yerden dönerken Zeyd, Peygamberimizin yoluna çıktı. Amacı kaba ve kırıncı davranarak onu öfkeliendirmekti.



¹⁹ Haham: Yahudi din adamı

Böylece onun peygamber olup olmadığını test edecekti. Sevgili Peygamberimizin elbisesinden tutarak onu sarstı ve: "Ey Muhammed!" dedi. "Cahuk borcunu öde! Zaten siz önce borç ister sonra ödemezsiniz. Ben sizi bilirim!"

Oysa borcun ödenmesi için anlaştıkları tarih daha gelmemişti.

Onun bu tavrını gören Hz. Ömer öfkeyle adama haykırdı: "Bu duyduklarımı sen Allah'ın Resulüne mi söylüyorsun? Vallahi kendisinden çekinmeseydim, sana yapmadığımı bırakmazdım!"

Hız. Ömer'in bu hiddeti karşısında haham Zeyd, ürkererek birkaç adım geriledi. Sevgili Peygamberimizse gayet sakindi. Hız. Ömer'e döndü; ona: "Yâ Ömer" dedi. "Sen bana güzellikle borcumu ödememi söylemeli, ona da borcunu güzelce istemesini tavsiye etmeliydin. Haydi! Onu al götür, hakkını öde. Korkuttuğun için de ona bir ölçü hurma fazladan ver."

Peygamberimizin bu sözleri üzerine Hız. Ömer, Zeyd'i götürüp ona olan borcu ödedi ve onu korkuttuğu için de sevgili Peygamberimizin söylediği gibi ona fazladan bir ölçü hurma daha verdi.

Haham Zeyd, gösterdiği kabalık ve haddini bilmezlik karşısında Peygamberimizin ne kadar olgun ve sevgi dolu davrandığını görmüştü. Yeryüzünde onun kadar ince düşünceli bir insanın olamayacağını düşündü. Beklediği son işaretleri de bulmuştu. Böyle biri ancak bir peygamber olabilirdi. Heyecandan titriyor, muduluktan uçuyordu. Hemen oracıkta kelime-i şehadet getirerek Müslüman oldu.



ANNE KUŞUN SEVGİSİ

Bir gün sevgili peygamber Efendimiz sahabeleriyle birlikteyken sahabelerden biri, bir kaya kuşu gördü. Kuşun yuvasında sevimli bir de yavrusu vardı. Sahabe gidip yavruyu avucuna aldı. Bunu gören anne kuş, gelip sahabenin başında dönmeye, yavrusunu kurtarmak için adeta çırpınmaya başladı. Neredeyse kendisini sahabenin avucuna atacaktı. Sahabeler hayret içinde anne kuşa bakıyorlardı. Sevgili Peygamberimiz bunu görünce, "Yavrusunu alarak bu hayvanın canını kim acıttı? Yavruyu yerine koyun." buyurdu. Ardından sözlerini şöyle sürdürdü: "Siz, bu yavru için anne kuşun kendini avucu-





nuzun içine atmasına şaşıırıyorsunuz. Vallahi Allah'ın size olan sevgisi şu kuşun yavrusuna olan sevgisinden çok daha fazladır.”

Sevgili Peygamberimizin bu sözleri üzerine sahabeler birbirlerine bakular. Yüce Allah'ın kendilerini ne kadar çok sevdiğini düşünerek mutlu oldular.



SOKAK SOKAK AKAN SEL

O günlerde sevgili Peygamberimize yeni bir emir gelmişti. Yüce Allah Kuran-ı Kerim’inde bunu bir ayetle bildiriyordu: “Ey iman edenler! İçki, kumar, putlar ve kısmet için çekilen fal okları hep şeytanın işinden birer pisliktir. Onlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz. Şüphesiz ki şeytan, içki ve kumarla, aranızda düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allah’ı anmaktan alıkoymak ister. Artuk bunlardan vazgeçmez misiniz?”²⁰

O güne dek çok düşkün oldukları içki, bu ayetlerle tüm Müslümanlara yasaklanmıştı. Sevgili Peygamberimiz, Medine sokaklarına haberciler salarak bu emri halka duyurdu. Haberciler: “Haberiniz olsun ki içki haram kılınmıştır” diyerek dolaşırlar.

Bunun üzerine halkın arasında bir telaş başladı. Kuran ayetlerini duyan insanlar bu kadar kötülenen ve yasaklanan bir şeyin tek damlasını bile evlerinde bulundurmamak istemediler. O güne dek fiçılarla sakladıkları içki-

leri sokaklara döktüler. Medine sokaklarında içkiden seller akıyordu. Onlar Allah ve Peygamberleri için en sevdikleri şeylerden kolayca vazgeçecek kadar iman doluydular.

Bu o kadar güzel bir yasaktı ki insanları her türlü kötülükten sakındırıyordu. Çünkü sarhoş olan insan, her türlü kötülüğe açıktı. Akli başında olmaz, ne yapığını bilmez, ayıldık-tan sonra da haurılamazdı. Müslümanlar onları böyle kötü bir alışkanlıktan kurtaran Allah’a şükrettiler. Sevgili Peygamberimiz şöyle diyordu: “İçkiden uzak durunuz, çünkü o, her kötülüğün anahtarıdır.”



GÜZEL GİYİNMEYİ SEVEN GENÇ

Sevgili Peygamberimiz, insanların en temiz, en güzel şekilde giyinmesini isterdi. Kendisi de temiz ve tertipli giyinirdi.

Bir gün yanına yakışıklı ve iyi giyimli bir genç geldi. Sevgili Peygamberimize şöyle dedi: "Yâ Resulallah! Ben güzelliğe çok düşkün birisiyim. İsterim ki ben herkesten daha farklı daha güzel olayım. Hatta ayakkabımın tokasının bile başkasınıninkine benzemesini istemem. Acaba benim bu halim gurur mudur?"

"Hayır" dedi sevgili Peygamberimiz. "Esas gurur, sahip olduğun güzellikler karşısında şımarmandır. Çevrendekilere tepeden bakmadığın, kendini onlardan üstün görmediğin sürece bunda senin için bir kötülük yoktur."

Genç, sevgili Peygamberimizin bu sözlerine çok sevindi. Ayrıca Peygamberimizin, "Güzelce giyinip kuşanınız. Kılık kıyafetinizi düzeltiniz. Öyle ki insanlar arasında siyah üstündeki beyaz gibi fark edilesiniz." dediğini de duymuştu.

Peygamberimizin sözlerinden, tertipli, sade ve özel bir tarz belirleyip öyle giyinmenin güzel bir davranış olduğunu öğrendi. O günden sonra yine herkesten farklı ve özenli giyinmeye devam etti. Fakat bu yüzden asla gurura kapılmadı.



İKİNCİ ANNEYE CENNET DUASI

Sevgili Peygamberimiz küçücük bir çocukken annesiz ve babasız kalmıştı. O yıllarda ona amcası ve yengesi bakmışlardı. Onu yanlarına almışlar besleyip büyütmüşlerdi. Sevgili Peygamberimiz, yengesi Fatma'nın kendisi için yaptıklarını hiç ama hiç unutmuyordu. Yengesi ona kendi çocuklarından daha iyi davranmıştı. Bunun için Peygamberimiz, yengesine, "Annemden sonra annem." derdi. Onu sık sık ziyaret eder, ona saygıda kusur etmezdi. Yengesi artık iyice yaşlanmıştı.



Kadıncağız günün birinde vefat etti. Onun ölümünü bildirdiklerinde sevgili Peygamberimiz üzüntüyle: "Bugün annem öldü" dedi. Yengesine karşı son görevlerini yapmak için hemen cenazenin kalkacağı yere gitti. Mezarlığa gelindiğinde onu kendi elleriyle mezarına indirdi. Sıkıntı çekmemesi için Allah'a dua etti. Gözünden yaşlar akıyordu. Onu öyle görenler şaşırdılar: "Ya Resulallah" dediler. "Sizi hiç böyle görmemiştik!"

O, kendisine yapılan bir iyiliği asla unutmazdı. Onlara, "Amcam Ebu Talip'ten sonra bana en çok iyilik yapan odur." dedi. Ve ilave etti: "Ona cennet elbiseleri giydirmesi için Allah'a dua ettim." Ardından ellerini açtı, "Allah sana hep iyilik ve güzellikler versin ey annem! Sen benim annemden sonra annem oldun. Kendin aç durdun ama beni doyurdun. Kendin giymedin ama beni giydirdin. Kendin yemedin ama bana yedirdin... Allah'ım! Annem Fatma'yı affet! Onu cennetine koy! Bu duamı kabul buyur." diye Allah'a yalvardı.

Oradakiler onun bu vefalı davranışından çok etkilendiler. Ona olan sevgi ve saygılan bir kat daha arttı.



KİMSEYE YÜK OLMAYAN PEYGAMBER

O kimseye yük olmak istemezdi. Normal bir insan evinde neler yaparsa o da onları yapardı. Oysa istese etrafında hizmetçiler dört dönerdi. Tek bir bakışıyla bile her işini yapmaya hazır yüzlerce gönüllü vardı. Ama o sadece yaşamayı tercih etmişti.

Evdeki kırık dökükleri onarırdı. Elbisesinin söküğünü dikerdi. Ayakkabısını kendi tamir ederdi. Evinin alış verişini yapardı. Ev işlerinde eşlerine yardım ederdi. Hayvanlara yem verir, onların sütünü sağardı. Evi süpürür, ortalığa çekidüzen verirdi. Çünkü o, tertipli ve düzenli olmayı çok severdi. Boş oturmayı hiç sevmezdi. Vaktini dolu dolu geçirir, sürekli iyi işler yapardı. Çarşıdan aldığı malzemeyi kendi taşırdı. Bazen ona yük taşımak istemeyen-

ler olurdu. O, karşısındakini kırmadan kibarca şöyle derdi: “Herkesin kendi eşyasını kendisinin taşıması daha güzeldir. Ancak onu taşımayacak kadar halsizse ona yardım edilmelidir.”

Onu böyle görenler ondan örnek aldılar. Evde eşlerine yardım ettiler. Evlerini temiz tuttular. Temiz ve düzenli giyindiler. Kimseye yük olmadılar.



BESMELESİZ YEMEK

Sevgili Peygamberimiz besmelesiz hiç bir iş yapmazdı. Bir işe başlamadan önce mutlaka “Bismillah” derdi.

Yemeye başlamadan önce de besmele çeker, yemeğini önünden ve tek bir tabaktan yerdi. Herkesin de böyle yapmasını isterdi. Bir gün sahabeler toplanarak onun yanına geldiler: “Ey Allah’ın Peygamberi!” dediler. “Biz yiyoruz, yiyoruz fakat bir türlü doymuyoruz.”

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz: “Her halde siz ayrı ayrı yiyorsunuz.” dedi.

“Evet” dediler. “Öyle yiyoruz.”

Sevgili Peygamberimiz: “O halde sofraya topluca oturun! Yemeğe besmele çekerek başlayın! Göreceksiniz ki Allah yemeğinizin bereketini arttıracaktır.” diyerek onlara nasihat etti. Sonra da: “Sofra konulduğu zaman hiç kimse sofrayı kaldırmıncaya kadar kalkmasın! Karnı doyarsa bile yiyecekleri mahcup etmemek için elini sofradan çekmesin.” diyerek onlara tembihte bulundu.

Bir keresinde de yemek yerken yanına gelen bir çocuğa şöyle demişti: “Yavrucuğum! Sofraya buyur! Besmele çek. Sağ elinle ve daima önünden ye!”

Onun bu tavsiyelerinde çok önemli faydalar vardı. Sahabeler onun sözlerine uydular, hayatları boyunca yemek yeme adabına hep dikkat ettiler.

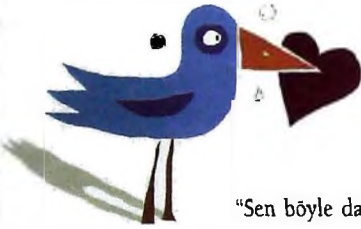


231.
GÜN

AKRABAYA İYİLİK

Sevgili Peygamberimiz akrabalarına önem verirdi. Onları sık sık arar, her konuda onlara yardımcı olurdu. Akrabasını aramayan, sormayan kişilere sık sık: “Akraba ve yakınlarınızı arayın.” derdi. “Çünkü akrabayı arayıp sormak, sevgiyi doğurur. Rızık çoğaltır ve ömrü uzatır.”

Bir gün birisi gelerek ona: “Ey Allah’ın Peygamberi! Ben akrabalarımın düşünüm. Ama ben giderim, onlar gelmez. Ben ararım, onlar aramaz. Ben onlara iyilik ederim, onlar bana kötülük eder. Ben onlara nazik ve yumuşak davranırım. Onlar bana kaba ve sert davranırlar.” dedi.



Peygamberimiz ona şöyle söyledi:

“Sen böyle davrandığın sürece Allah sana her işinde yardımcı olur. Ve seni kötülüklerden korur.”

232.
GÜN

O, YALANIN ŞAKASINI BİLE SEVMEZDİ

Sevgili Peygamberimiz şakacıktan bile olsa yalan söylenmesini hoş karşılamazdı. Bir gün bir eve misafir olarak gitmişti. Ev sahibi kadın, çocuğuna seslendi: “Yavrum, haydi buraya gel! Bak sana çok sevdiğin bir şey vereceğim!”

Sevgili Peygamberimiz anneye sordu: “Ona ne vermeyi düşünüyorsun?”

Genç kadın cevap verdi: “Hurma vereceğim.”

Kadından bu cevabı alan Peygamberimiz şöyle dedi: “Eğer çağırıp da ona bir şey vermeseydin. Sana bir yalan günahı yazılırdı.”



HEDİYE HIRKA

Medine ufuklarında o, bir güneş gibi doğmuştu. İnsanlar onun her halinde bir güzellik buluyorlardı. Sevgili Peygamberimiz çok cömertti. Elinde bulunan her şeyi fakirlere verirdi. Yüreğindeki sevgi o kadar genişti ki insanların mutlu olması için kendi ihtiyaçlarını ertelerdi. Bir gün yanına bir kadın gelmişti. Elinde bir hırka vardı: “Ey Allah’ın Peygamberi!” dedi. “Bu hırkayı senin için ördüm. Lütfen kabul et.”

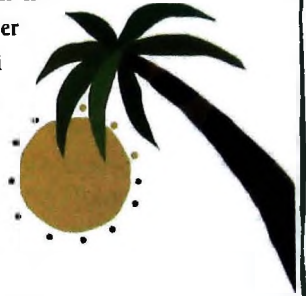
Kadının bu ince davranışı, sevgili Peygamberimizi mutlu etmişti. Kadının hediyesini kabul etti. Kadın sevinerek oradan ayrıldı. Peygamberimizin gerçekten de böyle bir hırkaya ihtiyacı vardı. Besmele çekerek hırkayı giydi. Bir iş için dışarı çıktı. Tam o sırada yanına bir adam geldi. Sahabelerin gözünde Peygamberimizin kullandığı her eşyanın değeri büyüktü. Onun giydiği bir kuyafete sahip olmak, büyük bir mutluluk ve onurdu. Adam, hırkaya eliyle dokundu ve şöyle dedi: “Ey Allah’ın Peygamberi! Bu hırkayı bana vermez misin?”

O, kendisinden bir şey isteyeniy asla geri çevirmezdi. İstenilen şey yanında olmasa bile ‘yok’ demezdi. Güzeller güzeli Peygamberimiz hemen evine gitti. Sırtındaki hırkayı çıkardı. Bir güzel katladı ve onu getirip isteyen adama verdi. Adam sevinç içinde hırkayı alıp oradan ayrıldı. Sahabelerden biri adama seslendi: “Hiç iyi bir şey yapmadın! Pekalâ biliyorsun ki Peygamberimiz, böyle bir isteği geri çevirmez. Sen onun ihtiyacı olduğunu bile bile hırkayı ondan istedin.”

Adam cevap verdi: “Vallahi ben onu giymek için istemedim. Onu kendime kefen yapacağım.”

Sırtındaki hırkayı isteyecek kadar Peygamberimizle samimi bir ilişki içinde olan bu insanlar, onun için canlarını ortaya koymuşlardı.

Sevgili Peygamberimiz, kendisi ihtiyaç içindeyken bile başkasının iyiliğini ve rahaını her zaman kendine tercih ederdi. İşte bunun için bütün varlık onun ahlakına hayrandı.



234.
GÜN

ASIL GÜÇLÜ OLAN ÖFKESİNİ YENENDİR

Medine sokaklarında iki adam kavgaya tutuşmuştu. Adamlardan birinin boyun damarları öfkeden patlayacak gibi şişmişti. Yüzünün rengi morarmış, gözleri kanlanmıştı.

O sırada sevgili Peygamberimiz oradan geçiyordu. Öfkeli adamı gördü. Yanında bulunanlara şöyle dedi: "Ben bir kelime biliyorum ki eğer bu öfkeli adam onu söylemiş olsa kuzgunluğu gider. O kelime, Eüzübillahimineşşeytanırracim'dir."

Bu kelime 'Şeytandan Allah'a sığınırım.' demekti. Peygamberimizden bu sözü işitenler öfkeli adamın yanına vardılar. Ona: "Şeytandan Allah'a sığınmalısın. Peygamberimizden işittiğimiz bu sözü söylemelisin." dediler.

Adam hâlâ öfkeliydi: "Ben deli miyim ki şeytandan Allah'a sığınayım. Beni rahat bırakın!" dedi.

Belli ki adam öfkesini yenmek istemiyordu. O sırada Peygamberimiz yanındakilere şöyle dedi: "Başpehlivan kime derler biliyor musunuz?"

Orada bulunanlar: "Kimsenin sırtını yere getiremediği pehlivana başpehlivan derler." dediler.

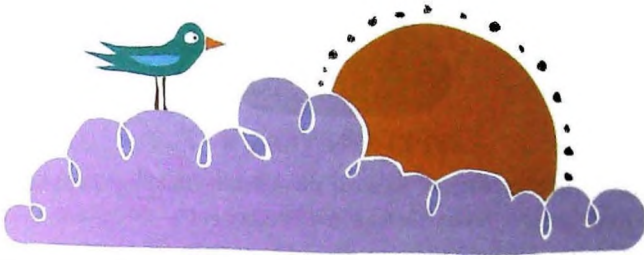
"Hayır" dedi Peygamberimiz "Asıl başpehlivan, kızgın olduğu zaman öfkesini yenip kendisine hâkim olan kişidir."

Sevgili Peygamberimiz bu sözleriyle öfkeyle bağırıp çağırmayı, kırıp dökmeyi eleştiriyordu. Öfkeyi yenip sakince düşünerek doğru karar vermeyi tavsiye ediyordu.

235.
GÜN

PEYGAMBERİMİZE SÖZ VEREN GEYİK

Sevgili Peygamberimiz, Medine sokaklarında dolaşıyordu. Daha çok insana ulaşmak, onlara yardımcı olmak için çırpınıyordu. Rabbinden aldığı görevi yerine getirme heyecanıyla doluydu. Bu düşünceler içinde ilerlerken, bir göçebe çadırına rastladı. Çadırın direğine bağlanmış bir geyik vardı. Ge-



yık, iri ve sürmeli gözleriyle ona bakıyordu. Sevgili Peygamberimizi görür görmez tanıdı. O anda dile geldi ve ağlamaklı bir sesle ona seslendi. Sevgili Peygamberimiz sevgiyle ona doğru yaklaştı. Onun bu ilgisini gören geyik konuşmayı sürdürdü: “Bu çadırın sahibi, beni yakaladı; getirip buraya bağladı. Dağda iki tane yavrum var. Karınları aç. Gidip yavrularımı emzirip karınlarını doyurmak istiyorum. Fakat bu adam beni bırakmıyor.”

Bu anne geyiğin, yavrularından ayrılması sevgili Peygamberimizi üzmüştü. Dağda onu aç bekleyen minik yavruları düşündü. Geyiğe sordu: “Seni serbest bırakırsam, geri döneceğine söz veriyor musun?”

“Veriyorum ya Resulallah” dedi geyik. “Yavrularımı emzirir emzirmez hemen dönerim.”

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz çadıra girdi. Göçebe ile konuştu. Onu razı etti. Sonra ipini çözerek geyiği serbest bıraktı. Anne geyik zıplayarak yavrularının bulunduğu dağa doğru koştu. Yavrularını buldu. Onları kokladı, sevdi. Doya doya emzirdi. Fakat Allah'ın Peygamberine söz vermişti bir kere; yavrularından ayrılmayı geri dönmeliydi. Onları son kez koklayıp sevgiyle yaladıktan sonra Peygamberimizin yanına koştu. Onun sözünde durarak geri döndüğünü gören sevgili Peygamberimiz, göçebe adama bir teklifte bulundu: “Bu geyiği bana satar mısın?”

Geyiğin yavruları bırakıp geri dönmesi adamın da kalbini yumuşatmıştı: “Ne satması ya Resulallah!” dedi; “Onu size hediye ediyorum.”

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, hemen geyiğin ipini çözdü ve onu serbest bıraktı. Anne geyik neredeyse mutluluktan uçacaktı. Hoplaya hoplaya dağa doğru koştu. Yavrularının yanına gidiyordu.

Geyik yavruları, annelerine kavuşmanın sevincini yaşarken göçebenin yalaklarından gözyaşları süzülüyordu. Onun gibi bir Peygamberin ümmetinden olduğu Allah'a şükür doluydu.

236.
GÜN

İYİ Kİ SEN VARSIN

Sevgili Peygamberimiz, sık sık şöyle dua ederdi: "Rabbim! Beni fakir yaşı, fakir dirilt ve kıyamette fakirlerle beraber et!"

Bir gün onun bu duasını duyan eşi Hz. Ayşe, "Ey Allah'ın Peygamberi! Neden böyle dua ediyorsunuz?" diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz: "Onlar zenginlerden önce cennete girecekler de o yüzden" dedi. Sonra sözlerini şöyle sürdürdü: "Ayşe! Hiçbir yoksulu kapından eli boş çevirme! Bir kuru hurma bile olsa ver. Fakirleri kendine yakın tutar ve onlarla dost olursan Allah da seni kendine yakın tutar."

Sevgili Peygamberimizin bu sözleri üzerine Hz. Ayşe onun fakirlere olan davranışlarını düşünmeye başladı:

Bir gün kalabalık bir topluluk sevgili Peygamberimizi ziyarete gelmişti. Gelenler çok yoksul ve perişan haldeydiler. Üsteleri başları yırtıktı. Küçük bez parçalarıyla örtünmüşlerdi. Ayakkabıları yoktu. Bu insanları gören Peygamberimizin yüzü bir anda değişmişti. Onların hallerine çok üzülmüştü. Sıkıntı içinde evine girip çıkmaya başlamıştı. Fakat elinde olan her şeyi fakirlere dağıttığı için onlara verecek bir şey bulamamıştı. Çaresizlik içinde Bi-

lal'i çağırmış, ona ezan okumasını söylemişti. Hz. Bilal ezan okumuş, tüm Müslümanları oraya toplamıştı. Sevgili Peygamberimiz onlara namaz kıldırmış, sonra da onları bu yoksul insanlara yardıma çağırmıştı.

Kısa sürede ortaya bir sürü kıyafet, ayakkabı, gıda ve para toplanmıştı. Toplananları bu fakir insanlara dağıtmışlardı. Zavallı insanlar o perişan hallerinden böylece kurtulmuşlardı. Hepsi sevinç içindeydi. Evlerine dönerken şöyle diyorlardı: "Ey Allah'ın Peygamberi! İyi ki sen varsın. İyi ki sen varsın!"...



237. GÜN

ONA SEVDİĞİNİ SÖYLE

Sevgili Peygamberimiz bir gün sahabeleri ile beraber oturuyordu. Tam o sırada oradan bir adam geçti. Sahabelerden birisi onun için şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Ben bu geçen kişiyi Allah rızası için çok seviyorum."

"Peki" dedi Peygamberimiz "Onu sevdiğini kendisine söyledin mi?"

"Hayır" dedi adam. "söylemedim."

Sevgili Peygamberimiz, "Haydi o zaman kalk. Ona sevdiğini söyle ki aranızdaki sevgi çoğalsın." dedi.

Adam hemen kalktı. Arkadaşının arkasından koşarak ona yetti; "Biliyor musun" dedi; "ben seni Allah için çok seviyorum."

Arkadaşı, "Beni kendisi için sevdiğin Allah da seni sevsin" diye ona karşılık verdi.

İki arkadaş sıcacık gülücüklerle birbirlerine baktılar. Çok mutluydular. Allah rızası için birbirini sevmekten daha güzel ne olabilirdi ki!

238. GÜN

ÇOCUKLARLA ÇOCUKLAŞAN PEYGAMBERİMİZ

Sevgili Peygamberimiz, nerede bir çocuk görse hemen yanına gider ona sevgi, şefkat gösterirdi. Yolda rastladığı çocukları devesine bindirir, gezdirir, onlarla ilgilenirdi.

Bir gün Abdullah, Ubeydullah ve İbni Abbas isimli çocuklar bir arada oynuyorlardı. Çocuklar, koşu yarışı yapıyor, en önde gideni birinci seçiyorlardı. Tam o sırada sevgili Peygamberimiz oradan geçiyordu. Hemen yanlarına geldi. Onlara gülümsedi ve: "Bu yarışta beni kim geçerse ona ödül var" dedi. Ardından onlarla koşturaya başladı. Çocuklar, sevgili Peygamberimizle koşu yarışı yaptıkları için çok heyecanlandılar. Var güçleriyle koşuyorlardı. Onun gül kokulu esintisini duyarak koşmak çok hoştu. İçlerini büyük bir neşe ve coşku kaplamıştı.

Sonunda en hızlı koşan çocuk yarışı kazandı. Sevgili Peygamberimiz yarışı kazanan çocuğu yanına çağırdı. Ona vaad ettiği ödülü verdi. Çocuklar, sevgili Peygamberimizin etrafında dört dönüyorlardı. Sevgili Peygamberimiz onları kucaklayıp öptü. Her birini hoşnut etti.

O, çocukları çok seven onlara karşı çok yumuşak ve çok merhametli bir peygamberdi.

239. GÜN

DILSIZ ÇOCUĞUN SEVİNCİ

Bir gün sevgili Peygamberimizin yanına bir çocuk getirdiler. Çocuk konuşmuyordu. Ailesi çaresizlik içindeydi. Bir şifa ümidiyle Peygamberimizin yanına gelmişlerdi.



O, bütün çocukları çok severdi. Sevgiyle çocuğun yüzüne baktı. Ona gülümsedi. Ardından ona bir soru sordu: "Ben kimim?"

Çocuk onu tanımıştı. Sevgi dolu bakışlarla Peygamberimize baktı. O anda hiç kimsenin beklemediği bir şey oldu. Dilsiz çocuk, "Sen Allah'ın Peygamberisin." dedi. İşte o da diğer bütün çocuklar gibi konuşabiliyordu. Bundan böyle arkadaşlarıyla şakalaşabilecek gülüp söyleyebilecekti. Çocuk da ailesi de sevinç içindeydi.

Sevgili Peygamberimize yürekten teşekkür ettiler. Mutluluk içinde evlerinin yolunu tuttular.

240. GÜN

ALTIN DÜĞMELİ KAFTAN

Mahrame adında bir sahabe vardı. Bir gün oğluna şöyle dedi: "Oğlum! Sevgili Peygambere bir yerden hediye kumaşlar gelmiş. O da onları sevdiklerine dağıtıyormuş. Gel biz de gidelim. Payımıza düşeni alalım."

Baba oğul kalkıp sevgili Peygamberimizin evine gittiler. Fakat onu göremediler. Sevgili Peygamberimiz, evin iç kısmına geçmişti. Babası oğluna, "Oğlum" dedi. "Peygamberimize bir sesleniver!" Oğlu, "Babacığım, o koskoca bir peygamber, ben ona nasıl seslenirim!" diye karşılık verdi. "İnan ki ben buna cesaret edemem."

Babası, "Oğlum, Peygamberimiz gururlu ve kibirli birisi değildir.

Ona seslenebilirsin." diyerek oğlunu cesaretlendirdi. Mahreme'nin oğlu, babasının sözünden çıkmamak için çekine çekine içeri seslendi: "Yâ Resulallah!..."

Onun sesini duyan sevgili Peygamberimiz çıkıp geldi. Onları içeri buyur etti. Ardından atlas kumaştan yapılmış, düğmeleri altın olan bir elbise getirip onlara hediye etti. Baba oğul, mutluluk içinde evlerine döndüler. Onun ne denli büyük, eşsiz ve cömert bir insan olduğunu bir kez daha anlamışlardı. O gün Mahreme'nin oğlu, sevgili Peygamberimizin alçak gönüllülüğüne hayran kalmıştı.



YAHUDİ'NİN HAYRETI

Bir gün sevgili Peygamberimiz ile Hz. Cabir birlikte bir yolculuğa çıkmışlardı. Dönüş yolunda Cabir'in parası tükendi. Sıkıntı içindeydi. Parası olmadan yola devam edemezdi. Halini Peygamberimize anlattı. Sevgili Peygamberimiz, Cabir'e kendisine devesini saunasını önerdi. Hz. Cabir, deveyi ona sattı. Peygamberimizin verdiği parayla yol boyunca ihtiyaçlarını giderdi. Medine'ye varana kadar da sattığı deveye binmeye devam etti. Nihayet Medine'ye varınca deveden indi; Peygamberimize, "Ey Allah'ın Peygamberi!" dedi. "Deve artık sizindir. Yol boyunca bindim ve şimdi onu sahibine teslim ediyorum."



Sevgili Peygamberimiz, Cabir'e gülümseyerek baktı ve ona şöyle dedi: "Cabir! Ben bu deveyi sana hediye ediyorum."

Hız. Cabir şaşkınlık içindeydi. Sevgili Peygamberimiz hem onu sıkıntıdan kurtarmış, hem de devesini geri vermişti. Biricik Peygamberine teşekkür etti ve deveyi alarak evinin yolunu tuttu. Yolda bir Yahudi'yle karşılaştı. Ona olanları anlattı. Yahudi bu işe çok şaştı: "Demek Muhammed, deveyi senden satın aldı; parasını ödedi sonra da sana hediye etti öyle mi!" dedi. "Evet" dedi Cabir. "Aynen öyle!"

Yahudi hayretler içindeydi. Şaşkınlık içinde oradan uzaklaştı.



BİR KAMÇININ BEDELİ

Sevgili Peygamberimiz getirdiği yüce dini, dünyanın dört bir yanına yaymak için durmaksızın çalışıyor, uzun ve yorucu yolculuklara çıkmaktan geri durmuyordu. Yine sahabeleriyle birlikte böyle bir yolculuğa çıkmıştı. Kızgın çöl kumlarında develer, ağır ağır ilerliyordu. Sevgili Peygamberimiz, devesi Kasva'nın üstündeydi. Onun hemen yanında bir sahabe ilerliyordu. Sahabe, Peygamberimize çok yakındı. Öyle ki devesi, Peygamberimizin devesini iyice sıkıştırmıştı. Sahabenin ayakkabısının sert kenarı Resulullah'ın bacağına acıyordu. Sevgili Peygamberimiz onu uyarmak için elindeki kamçıyla sahabenin ayağına dokundu: "Canımı yakıyorsun" dedi.

Sahabe, yaptığı hatayı anlayınca çok üzüldü. Hemen arkaya geçerek Peygamberimizi rahatlatı.

Ertesi gün ona: "Resulullah seninle görüşmek istiyor" dediler. Sahabenin hemen aklına bir önceki gün olanlar geldi: "Eyvah!" dedi. "Peygamberimiz beni canını yakıtım için çağırıyor olmalı!"

Alelacele hazırlandı ve Peygamberimizin yanına gitti. Sevgili Peygamberimiz ona gülümseyerek baktı ve şöyle dedi: "Sen dün benim ayağımı incitmiş,

canını yakmıştın. Ben ise senin ayağına kamçı ile hafifçe vurmuştum. Bunun karşılığında sana seksen koyun hediye ediyorum.”

Sahabe şaşkındı. Dikkatsiz davranan, Peygamberimizi sıkıştıran ve onun canını yakan kendisiydi. Şimdiyse sevgili Peygamberimiz adeta onu ödüllendiriyordu. Çünkü o rahmet peygamberiydi. İstemeyerek de olsa canını yaktığı bir sahabesinin gönlünü böyle almak istemişti.



AKILLI ŞAİR

Kâb ile Büceyr iki kardeşti. Babaları şair olduğu için onları da kendisi gibi şair yetiştirmişti. O aynı zamanda akıllı ve bilgili bir adamdı. Sık sık âlimlerin sohbetlerine katılırdı. Çok yakında bir peygamber geleceğini duymuştu. Ölmeden önce oğullarına: “Gelecek olan Peygambere iman ediniz” demişti.

Onun bu sözlerini unutmayan Hz. Büceyr, Peygamberimizin geldiğini öğrenince araştırıp onu bulmuş, sonra da ona inanıp Müslüman olmuştu. Kâb ise Peygamberimizi inkâr ediyor, ona inanmıyordu. Yazdığı şiirlerde, sevgili Peygamberimizle ve Müslümanlarla alay ediyordu. Bir gün bu şiirlerden biri sevgili Peygamberimizin eline geçti. Peygamberimiz, şiiri okuyunca çok üzüldü. Onun üzüntüsü Hz. Büceyr’in gözünden kaçmamıştı. Hemen başka memlekette yaşayan Kâb’a bir mektup yazdı.

Kâb, kardeşinden gelen mektubu aldı, okudu. Hz. Büceyr mektubunda İslâm dinin yüceliğinden sevgili Peygamberimizin adaletinden, iyiliğinden, cömertliğinden bahsediyordu. Kâb’a yaptığı için çok yanlış olduğunu söylüyor onu Müslüman olmaya davet ediyordu. Kâb, Büceyr’in yazdıklarından çok etkilenmişti. Sevgili Peygamberimize çirkin sözler söylediğine pişman olmuştu. Ne yapıp edip onun gönlünü almalydı. Hemen hazırlanıp yola çıktı.

Sevgili Peygamberimiz, Kâb’ı hiç görmemişti. Yanına gelen adamın Kâb olduğunu bilmiyordu.





Kâb suçlu bir çocuk gibi Peygamberimizin önünde diz çöktü. Onun mis kokulu elini tuttu. Ardından şöyle dedi: "Büceyr'in kardeşi Kâb, yaptıklarına çok pişman olmuş. Tövbe etmiş, diyorlar. Müslüman olarak sizin yanınıza gelmek istiyor.

Onu kabul eder misiniz?"

Sevgili Peygamberimiz yaptıklarından pişmanlık duyan, tövbe edip, af diyen herkese kucağını açardı. Gülümseyerek, "Elbette kabul ederiz" dedi. Onun bu sözleri üzerine Kâb'ın gözleri sevinçle parladı ve hemen oracıkta kelime-i şahadet getirdi.

Sevgili Peygamberimiz sordu: "Sen kimsin?"

Kâb, "Şair Büceyr'in kardeşi, Kâb'ım" diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz onun tövbe edip kurtuluşa ermesine sevinmişti. Kâb'a sevgiyle baktı. Kâb o güne dek onu tanımadığına çok üzgündü. Onun sevecen tavrını karşısında hemen orada bir şiir yazdı:

" Benim gördüklerimi eğer

Bir fil görüp işitseydi mutlaka titrerdi

Şimdi söz onun sözüdür

O doğru yolu gösteren bir nurdur

Allah'ın Resulüdür"

Onun bu şiirini Sevgili Peygamberimiz çok beğendi. Sırtından bürdesini yani hırkasını çıkardı ve Kâb'a hediye etti. O günden sonra o şiire Bürde Şiiri denildi.





SADELİKLER PEYGAMBERİ

Bir gün sevgili Peygamberimizin yanına Cebrail'le birlikte bir melek geldi. Peygamberimizin önünde saygıyla eğildi, ona selam verdi ve şöyle dedi: "Yâ Resulallah! Rabbinin selamı var. Diyor ki: Kral peygamber olarak mı, yoksa kul peygamber olarak mı yaşamak ister?"

Sevgili Peygamberimiz Cebrail'e doğru baktı. Cebrail, kul peygamber olarak yaşamanın onun için daha hayırlı olacağını müjdeledi. Bunun üzerine Peygamberimiz meleğe cevap verdi: "Kul peygamber olarak yaşamak isterim." O günden sonra sevgili Peygamberimiz, sade yaşamaya daha da gayret etti. Bir gün eşi Hz. Ayşe, bu kadar sade yaşamasının sebebini sordugunda ona, "Ben sıradan bir insanın yediği gibi yer ve sıradan bir insanın oturduğu gibi otururum." diye cevap verdi.

O, Allah'a tam anlamıyla kul olmayı her türlü makam ve mevkiye tercih etmişti. Onun için Allah'a kul olmak demek krallardan daha üstün bir mertebeye kavuşmak demektir.

Sevgili Peygamberimizin, gösterişsiz yaşamı tercih etmesi hakkında söyledikleri oldukça dikkat çekiciydi. Şöyle diyordu: "Yüce Allah, istersem benim için Mekke vadisini tamamen altına çevireceğini söyledi. Fakat, 'Hayır Ya Rabbi' dedim. 'Ben yerine göre tok, yerine göre aç durabilirim. Acıktığım zaman yalvarır seni hatırlarım. Doyduğum zaman da sana şükreder, niyazda bulunurum."

O, Allah'ın en sevgili peygamberiydi. İstese lüks ve refah içinde yaşayabilirdi. Vadiler dolusu altınlara sahip olabilirdi. Tüm dünya üzerinde saltanat kurabilirdi. Fakat bunları tercih etmemişti. Elinde imkân olduğu halde herkes gibi yaşamayı seçmişti. Her zaman sade ve gösterişsiz bir hayatı sevmişti. Bu haliyle bütün Müslümanlara örnek olmuştu. Belki de bunun için zengin, fakir; güçlü, zayıf herkes tarafından bu kadar sevilmişti. Gönüller üstünde çağlar boyu süren sonsuz saltanatını o, böyle kurmuştu.





245.
GÜN

KÜÇÜK KIZIN SEVİNCİ

Güzellikler Peygamberi bir gün çarşıya çıkmıştı. Yanında on dirhem parası vardı. Dört dirhem vererek kendisine bir gömlek satın aldı. Evine geldi, aldığı gömleği giydi ve tekrar dışarıya çıktı. Yolda yürürken yanına fakir bir adam yaklaştı: "Ey Allah'ın Peygamberi!" dedi. "Bana bir gömlek giydir!" İnşallah yüce Allah da sana cennet elbisesi giydirecek."

Sevgili Peygamberimiz hemen sırtındaki gömleği çıkarıp fakir adama verdi. Sonra geri döndü. Gömlek aldığı dükkâna giderek dört dirheme bir gömlek daha aldı. Yanında yalnızca iki dirhem kalmıştı. Eve dönerken ağlayan küçük bir kızla karşılaştı. Yanına yaklaştı ve sordu: "Niçin ağlıyorsun bakalım?"

"Elendim" dedi küçük kız. "Ben bir köleyim. Efendim bana un almam için iki dirhem vermişti. Fakat parayı kaybettim!"

Sevgili Peygamberimiz yanında kalan son iki dirhemi kıza verdi. Fakat kızın ağlaması dinmemişti. Sevgili Peygamberimiz, "Yavrucuğum! İstedikğin para değil miydi? Niçin hâlâ ağlıyorsun?" diye sordu.

Küçük kız, "Efendim! Eve geç kaldığım için bana kızmalarından korkuyorum" dedi.

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz: "Korkma yavrum" diyerek küçük kızın elinden tuttu; onu evine kadar götürdü. Kapiya geldiklerinde seslendi: "Esselamu Aleyküm!"

Biraz bekledi; evden cevap gelmeyince selamını birkaç kez daha tekrarladı.

Evdekiler sevgili Peygamberimizin üçün-

cü selâmından sonra onu daha fazla bekletmemek için cevap verdiler:

"Ve aleyküm selam Ey Allah'ın Peygamberi! Buyurun!"

"Verdiğim ilk selamı duydunuz mu?" diye sordu Peygamberimiz.

"Duyduk" dediler. "Ancak bize verdiğiniz selamları çoğaltmak istedik."



Bizi şereflendirdiniz; buraya kadar zahmet etmenizin sebebi nedir?"

Sevgili Peygamberimiz onlara küçük kızın başından geçenleri anlattı. Ardından ekledi: "Belki ona kızsınız diye geldim. Sakın ona kızmayın olur mu?"

Sevgili Peygamberimizin bu sözleri üzerine ev sahibi: "Canımız malımız sana feda olsun ey Allah'ın Peygamberi! Madem bu küçük kız senin bizim evimize gelmene sebep oldu. Ben de şu andan sonra onu serbest bıraktım. O artık köle değildir. Dilediği şekilde yaşayabilir" dedi.

O anda sevgili Peygamberimiz ile küçük kız, göz göze geldiler. Küçük kızın gözyaşları dinmişti. Yüzü mutlulukla ışılıyordu. Peygamberine defalarca teşekkür etti. O günden sonra istediği gibi rahat ve mutlu yaşayacaktı. Sevgili Peygamberimiz evine dönerken kendi kendine şöyle diyordu: "Allah'ım şu parayı nasıl da bereketlendirdin. Onun sayesinde bana ve fakir adama bir gömlek, küçük bir kıza da iyilik ve mutluluk verdin. Sana şükürler olsun!"



YOLDA KALAN KADIN SARE

Medine'ye uzaklardan bir kadın gelmişti. Bitkin görünüyordu. Yol boyunca pek çok zorlukla karşılaşmıştı. Yorgun ve açtı. Medine'de yardımsever bir peygamber olduğunu duymuştu. Onu görmek istedi. Sordu soruşturdu. Bulunduğu yeri öğrendi ve hemen oraya gitti. Sevgili Peygamberimiz herkesi olduğu gibi onu da güler yüzle karşıladı; içeri buyur etti. Ardından sordu: "İslâm dinini kabul ettin mi?"

"Hayır." dedi kadın.

"Peki Medine'ye yerleşmek için mi geldin?"

"Hayır, yerleşmek için gelmedim."

"O halde yanıma geliş gayen nedir?" diye sordu Peygamberimiz.

Kadın, onun gibi candan davranan, samimi birini ilk kez görüyordu. On-
dan aldığı cesaretle derdini anlattı: "Yolda kaldım. Açım; bineğim de yok. Oldukça çaresizim. Sizin yardımsever biri olduğunuzu duydum. Bunun için sizden yardım istemeye geldim. Bana binek ve yiyecek verir misiniz?"

Guzeller güzeli Peygamberimiz çok merhametliydi. Sıkıntısı olanların sıkıntılarını giderir, yolda kalmış olanlara yardım ederdi. Yolcuya yapılan yardımın çok sevap olduğunu söylerdi. Hemen kadına onu gideceği yere ulaştırarak kadar gıda ve para yardımı yaptı. Bir de binek verdi. Rahat bir şekilde yolculuğunu sürdürebilmesi için ona her imkânı sağladı.



Kadın onun gibi karşılıksız yardım yapan biriyle ilk kez karşılaşılıyordu. Müslüman olmamasına rağmen kendisinden yardımını esirgememesi de onu çok etkilemişti. Bu düşünceler içinde tekrar yola koyuldu.

Sevgili Peygamberimiz, bu davranışıyla İslâm'ın insana verdiği değeri bir kez daha göstermişti.



EN GÜZEL BAHÇE

Onun sohbetine katılmak mutlulukların en güzelini tatmak demektir. Onu dinlemek kalplere huzur ve neşe verirdi. Onu seyretmek dünyalara bedeldi. Sahabeler yine etrafına toplanmış bu duygular içinde Peygamberimizi dinliyorlardı. O şöyle diyordu: "Fakirlere yardım ederken malınızın kötüsünü değil, iyisini veriniz. İmanın en güzelini tatmak istiyorsanız yoksullara yardım ediniz. Onlara malınızın en hoşunuza gidenini veriniz."

Onu dikkatle dinleyenlerden biri de Ebu Talha'ydı. Medine'nin en güzel bahçesine sahipti. Bu bahçede çeşit çeşit hurma yetişirdi. Hemen ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ya Resulallah! Benim çok sevdiğim bir bahçem, içinde altı yüz tane hurma ağacım var. Bunu siz de bilirsiniz. Çok sevdiğim o güzel bahçemi Allah rızası için size bırakıyorum. Onu alınız ve istediğiniz gibi fakirlere veriniz. O artık benim değil, fakirlerindir."

Hız. Talha böyle söyledikten sonra içi huzur ve mutluluk dolu oradan ayrıldı. Hiç vakit kaybetmeden bahçesine gitti. Bahçenin girişinden içeriye



doğru baktı. Eşi Rumeysa bahçedeydi. Bir gölgede oturmuş, dinleniyordu. Rumeysa, Ebu Talha'yı bahçenin dışında görünce seslendi: "Neden bahçenin dışında duruyorsun Ebu Talha? İçeriye gelsene!"

Hız. Talha cevap verdi: "Bu bahçe artık bizim değil Rumeysa! Başkasına ait. Onun için içeri giremem. Sen de eşyanı toplayıp çıksan iyi olur."

Hız. Rumeysa eşinin söylediklerinden bir şey anlamamıştı; merakla sordu: "Neden?"

"Bahçe artık Medine fakirlerinin oldu" dedi Ebu Talha. "Onu Peygamberimize bağışladım. O da fakirlere verecek."

Hız. Rumeysa da eşi kadar dinine bağlı birisiydi. "Allah senden razı olsun Ebu Talha!" dedi. "Doğrusu çevredeki fakirleri gördükçe ben de bunu düşünür, sana bir şey diyemezdim. Allah bu hayrını kabul etsin."

Boyle söyledikten sonra arkasına bile bakmadan bahçeden çıktı. Karı kocaya yaptıkları iyilikten memnun, evlerine yollandılar.

Onlar Peygamberimizin her sözünü hemen uygulayan Müslümanlardı. Gerçek imanın tadına varmışlardı.



BABAYA KAVUŞAN ÇOCUKLAR

Ümmü Seleme, yoksul ve dul bir kadındı. Oldukça yaşlıydı. Ömrü sıkıntıyla geçmişti. Kocasını bir savaşta şehit olmuştu. Seleme'nin dört çocuğu vardı. Babaları ölünce zavallı çocuklar yetim kalmışlardı. Onları sahiplenecek birine ihtiyaçları vardı.

Sevgili Peygamberimiz, Ümmü Seleme'nin çocuklarına kol kanat germek, yavrucakların sıcak bir yuvada sevgiyle büyümelerini sağlamak istiyordu. Onları babasızlıktan kurtarmak için Ümmü Seleme'ye evlenme teklif etti. Ümmü Seleme buna çok sevindi. Fakat Sevgili Peygamberimizi sıkıntıya sokmak istemiyordu. Ona şöyle haber gönderdi: "Ben yaşlı bir kadınum. Pek çok çocuğum var. Onların gürültüsüyle Peygamberimizi rahatsız etmek istemem. Kıskançlığım da vardır. Onun için bu teklifi kabul edemem."

Haberi alan sevgili Peygamberimiz buna üzüldü. Seleme'yi ve çocuklarını, yaşadıkları sıkıntılı hayattan kurtarmak istiyordu.



Kalkıp Ümmü Seleme'nin evine gitti. Teklifini yineledi. Ardından şöyle dedi:
 "Sen yaşlı bir kadın olabilirsin. Bu evlenmene engel değildir. Yetimlerin annesi olduğunu söyledin. Bunu bil ki onların geçimleri Allah'a ve peygamberine aittir. Kıskanç bir kadın olduğunu söyledin. Bunu da senden gidermesi için Allah'a dua ederim."

Peygamberimizin bu sözleri üzerine Hz. Seleme ikna oldu ve onun teklifini kabul etti. Babasız kalan çocuklar için bu çok büyük bir müjdeydi. Bu kararı sevinçle karşıladılar. Çünkü onlar Peygamberimizi çok seviyorlardı. Bundan böyle onun sevgi dolu göğsüne yaslanacaklardı. Onun gözetiminde ve eğitiminde büyüyeceklerdi. Işıltılı gözlerle sevgili Peygamberimizin yanına koştular.

Artık yetim ve kimsesiz değillerdi. Dünyada eşi benzeri olmayan bir babaya kavuşmuşlardı.



BU ŞEHRE KİMSE GİREMEZİ!...

Müslümanların sayısı hızla artıyordu. Önü alınamaz bu artış Mekke müşriklerini rahatsız ediyordu. Onlara bir de Medine'den çıkarılan Yahudiler eklenmişti. Benî Nadir Yahudileri, Medine'den çıkarıldıkları günden beri bir an boş durmuyor, sevgili Peygamberimizi ve Müslümanları yok etmek için yeni planlar kuruyorlardı. Kendileri gibi Müslümanlara düşman olan diğer kabile ve guruplarla birleşirlerse bunu başarabileceklerini düşündüler. Bu kurnazca bir fikirdi. Mekke'ye giderek bu fikri Ebu Sufyan'a açtılar. Ebu Sufyan onları çok iyi karşıladı. Onlara, "Muhammed'e düşman olanlar bizim en iyi dostumuzdur!" dedi. Hemen oracıkta oturup anlaştılar. Varlıklarını ortaya koyarak güç birliği yaptılar. Çevre illerden askerler kiraladılar. Kısa sürede on bin kişilik bir ordu kurdular. Ordunun komutanı Ebu



Sufyandı. Vakit kaybetmeden yola çıktılar. Ansızın Medine üzerine saldırıp Müslümanları hazırlıksız yakalamak istiyorlardı.

Mekke civarında yaşayan, Peygamberimizi yürekten seven Araplar, düşman ordusu yola çıkar çıkmaz yaklaşan tehlikeyi Peygamberimize haber vermek için Medine'ye bir haberci gönderdiler. Haberci, on iki günde alınacak yolu üstün bir gayret göstererek tam dört günde aldı. Müşriklerin kalabalık bir orduyla Medine'ye yaklaşmakta olduğunu sevgili Peygamberimize bildirdi.

Sevgili Peygamberimiz hemen sahabelerini topladı. Onlara durumu açıkladı. Böyle bir saldırı beklemiyorlardı. Hiçbir hazırlıkları yoktu. Düşmanı nerede ve nasıl karşılayacaklarını uzun uzun konuştular. Değişik fikirler one sürüldü. Sonunda İranlı Selman, ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Biz İran'dayken atlıların saldırısından korktuğumuzda etrafımıza hendek kazardık. Şimdi de böyle yapalım."

Bu, düşmanın aklına hayaline gelmeyecek bir önlemdi. Böylece Medine dışına çıkmayacaklar, düşmanın Medine'ye girmesine engel olacaktı. Hep birlikte bu fikri kabul ettiler.

Peygamber Efendimizin bu fikri beğenmesindeki önemli sebeplerden biri de hendekler sayesinde daha az insan ölecek, daha az kan akacak, daha az can yanacak olmasıydı. O bütün ömrü boyunca bunun için çırpınmıştı. Medine çevresine kazılacak hendeklerle düşmana verilecek mesaj şuydu: " Bu şehre kimse giremez!"

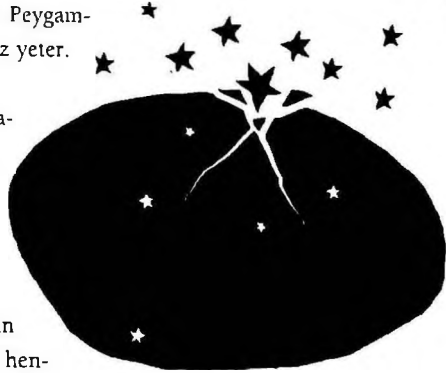


ŞEHRİN ETRAFINA KAZILAN HENDEKLER

Medine çevresinde boydan boya kazı çalışması yapılıyordu. Düşman on bin kişilik ordusuyla şehrin üzerine yürürken Müslümanlar karınca gibi çalışıyorlardı. Gençler, yaşlılar ve çocuklar herkes hendek kazıyordu. Sevgili Peygamberimiz de bir yandan onları yüreklendiriyor, bir yandan da onlarla birlikte kazma kürek sallıyordu. Ufak bir tepe üstünde bir çadır kurdurmuştu. Sık sık oraya çıkarak etrafı gözlüyordu. Bütün çabası savaşa engel olmak ve şehri korumak içindi. Üstü başı toza toprağa bulanmıştı. Açlık, uykusuzluk, yorgunluk tanımıyor, her zorluğa katlanıyor, oradan oraya koşuyordu.

Onu öyle görenler: “Ey Allah’ın Peygamberi!” dediler. “Bizim çalışmamız yeter. Lütfen siz dinlenin!”

O, çalışmayı çok seviyordu. Sahabeleri kan ter içinde çalışırken o bir kenara çekilip oturamazdı. “Hayır” dedi. “Bu sevaba ben de ortak olmak istiyorum.”



Altıncı günün sonunda şehrin dört bir tarafında derin ve geniş hendekler açılmıştı. Düşmanın bu hendekleri aşip şehre ulaşması imkânsızdı. Şehrin güney kısmında sık bahçeler vardı. Bunun için o bölgenin hendekleri biraz dar olmuştu.

Halâ Medine’de oturan Yahudiler vardı. Peygamberimizle yaptıkları anlaşmayı bozmadıkları için onların Medine’de kalmalarına izin verilmişti. Şayet onlar bir hainlik yapmazlarsa düşman şehre kesinlikle giremezdi. Heyecanla düşmanı beklemeye başladılar.



PEYGAMBERİMİZİN ELİNDEN BEREKET DÜRÜMLERİ

Günlerden beri aç ve yorgundular. Durup dinlenmeden hendek kazmaktan bitkin düşmüşlerdi. Hz. Cabir, sevgili Peygamberimizin haline baktı. İçi parçalandı. Koşarak evine gitti. Hanımına, “Resulullah son derece aç olmalı. Onun yerinde kim olsa çoktan bayılmış olurdu. Evde yiyecek ne var?” diye sordu.

“Bir miktar arpamız var” dedi hanımı. Ağлда bir tane de oğlakları vardı. Hz. Cabir hemen onu kurban etti. Eşi de bu sırada arpayı öğütüp un yapmış, bununla bir ekmek hamuru hazırlamıştı. Eti ve hamuru pişmesi için tandıra sürdürdüler. Cabir doğruca sevgili Peygamberimizin yanına gitti. Usulca, “Ya Resulallah, evimde bir kaç kişiye yetecek kadar yemek var. Rica etsem yemeğe gelir misiniz?” dedi.

Sevgili Peygamberimiz, kendinden çok başkalarını düşünürdü. Hendek kazan diğer Müslümanların da karnı açtı. Onlar doymadan Peygamberimiz yemek yiyebilir miydi hiç! Hz. Cabir'e, "Ne kadar yemeğin var?" diye sordu.

"Bir parça ekmeğin ve bir oğlağın eti kadar." dedi Cabir.

"Hem çok hem de güzel bir yemek" dedi Peygamberimiz. "Git hanımına söyle ben gelinceye kadar tandırdan eti ve ekmeği çıkarmasın."

Hız. Cabir koşarak evine giderken sevgili Peygamberimiz, hendek kazanlara seslendi: "Haydi kalkınız, Hız. Cabir'in evine yemeye gidiyoruz."

Hep birlikte kalkıp Hız. Cabir'in evine doğru yürümeye başladılar. Cabir çok şaşkıındı. Onca insana yetecek yemeği yoktu. Bunun için utanıyordu. Hanımına: "Resulullah oradakilerin hepsiyle birlikte geliyor. Şimdi ne yapacağız?" dedi. Hanımı çok sakındı: "O bizden daha iyi bilir" diyerek Cabir'i sakinleştirdi.

Sevgili Peygamberimiz, Cabir'in evine gelince yanındakilere, "Birbirinizi sıkıştırmadan içeri geçiniz" dedi. Ardından yemeğin olduğı yere gidip etin ve ekmeğin artması için bereket duası yaptı. Ekmekleri alıp içine et koydu. Ve hazırladığı ekmekleri tek tek sahabelerine sundu. Onun elinin değdiği yemeğin lezzeti bir başkaydı doğrusu. Sahabelerin karnı doyduktan sonra sevgili Peygamberimiz, bu yemekten kendi yedi ve ev halkına da yedirdi.

Gelenler, ev sahibine teşekkür etti ve kalkıp gittiler. Hız. Cabir, şaşkıındı: "Allah'a yemin olsun ki; bu gelenler bin kişi idi!" diye mınıldandı. "Hepsi de doyup kalktı. Buna rağmen çömleğimiz hâlâ ağzına kadar dolu. Ekmek de hiç yenmemiş gibi duruyor et de... Bizim de karnımız tok. Bu yemekten komşularımıza da verelim."

Bu, sevgili Peygamberimizin bereketiydi. Hız. Cabir de eşi de bunun farkındaydı.





NÖBET TUTAN PEYGAMBER

Düşman askerleri Medine önlerine geldiklerinde karşılarına hendekler çıkınca neye uğradıklarını şaşırdılar. Çaresiz hendeğin önüne çadırlarını kurdular. Medine'ye girmek için yeni yollar aramaya koyuldular.

Sevgili Peygamberimiz gece boyu ayakta idi. Hendeğin en dar yerinde nöbet tutuyordu. Düşman oradan şehre girmeyi deneyebilirdi.

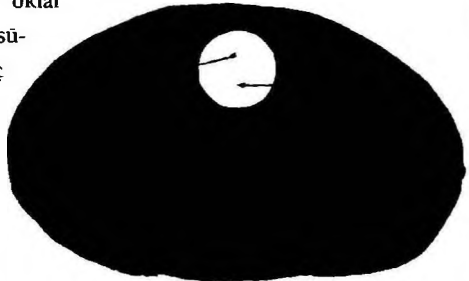
Sabaha doğru hava iyice soğudu. Peygamberimiz üşümeye başladı. Ara sıra çadırına girip tekrar dışarı çıkıyordu. Onun bu halini gören Sâd bin Ebî Vakkas koşarak yanına geldi. Ondan nöbeti devraldı.

Ertesi sabah orduda bir kıpırdanma başlamıştı. Münafıklar, askerler arasında dolaşarak onların cesaretini kırmaya çalışıyorlardı: "On bin kişilik orduyla nasıl baş edeceğiz? Savaşın sonu zaten belli. Savaşı onlar kazanacak! Biz evlerimize dönelim." diyorlardı. Bununla da yetinmeyip Peygamberimizin yanına geldiler. Ona, "Siz de biliyorsunuz ki karşı taraf çok güçlü. Bizimse evlerimiz sahipsiz. Biz ordudan ayrılarak şehre dönmek istiyoruz." dediler.

Sevgili Peygamberimiz kimseyi orada zorla tutmuyordu. Ayrılmak isteyenlere izin verdi. Onların ne kadar ikiye bölündükleri bir kez daha ortaya çıkmıştı. Geriye ise Allah'a ve Peygamberimize gönülden bağlı, gerçek müminler kalmıştı.

Çok geçmeden düşman askerleri harekete geçti. Birkaçı hendeği geçmeyi denedi fakat başaramadı. Bunun üzerine Müslümanları ok yağmuruna tuttular. Müslümanlar da onlara karşılık verdi.

Hendeğin üstünden karşılıklı oklar gidip geliyordu. Ok atışı uzun süre devam etti. Fakat bir sonuç elde edilemedi. Önce hangi tarafın pes edeceği ve savaşın nasıl biteceği henüz belli değildi. Herkes merakla olacakları bekliyordu.





ALİ İLE ZÜLFİKAR

Amr, düşman ordusunun en cesur askerlerinden biriydi. Atını hızla hendeğin en dar yerine sürdü. Amr'ın atı, bir sıçrayışta karşı tarafa geçmeyi başardı. Amr, o güne dek karşısına çıkan herkesi yere sermişti. Güçlü bir savaşıydı. Atının üstünde şımarık küfürler savurarak haykırıyordu: "Benimle savaşacak kimse yok mu?!..."

Onun karşısına çıkmaya kimse cesaret edemiyordu. Kısa süren bir sessizliğin ardından kalabalığın içinden gür bir ses yükseldi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Onunla ben dövüşeceğim!"

Hız. Ali'nin sesiydi bu. Sevgili Peygamberimiz kendi eliyle Ali'ye zırhını giydirdi. Sağını, onun başına sardı. Zülfikar adlı kılıcını beline bağladı. Ardından, "Allah'ım, Sen Ali'yi koru! Beni yalnız bırakma" diye dua etti.

Hız. Ali, düşman askerine doğru cesaretle yürüdü. Amr küstahça gülümseyordu: "Sen daha çocuksun. Benim karşıma çıkacak senden daha yaşlı kimse yok mu?" dedi.

Hız. Ali onun bu küçümseyici sözlerini duymazlıktan geldi ve ona seslendi: "Ben yayayım sen atlısın. Erkeksen atından in de benimle öyle dövüş!"

Amr, Hz. Ali'nin bu sözlerine sinirlenmişti. Bir çırpıda atından aşağı atladı. Kılıcını çekti; öfkeli bakışlarla Hz. Ali'ye doğru yürüdü. Hz. Ali, Peygamberinden aldığı terbiyeyle kan dökmeden bu işi tatlıya bağlamak istedi; "Ya Amr! Seni İslâm'a davet ediyorum!" dedi.

"Bu bana lazım değil" dedi Amr.

"Öyle ise bizimle çarpışmaktan vazgeç! Geldiğin yere geri dön!"

"Sizden öç almadıkça, bir adım bile geri gitmem!" diye bağırды Amr.

"O halde, vuruşmaya hazır ol!" dedi Hz. Ali.

Amr kahkahalarla güldü ve alaylı bir ses tonuyla, "Doğrusu, ben karşıma çıkacak böyle cesur birini beklemiyordum!" dedi. Ardından kılıcını Hz. Ali'ye doğru salladı. Hz. Ali ani bir çeviklikle

yana sıçradı. Bu arada kalkanı parçalanmış, alnı sıyrılmıştı. Amr ikinci bir saldırıya geçmeden önce Hz. Ali, Zülfikar'ı çekti ve Amr'a karşılık verdi. Amr, Hz. Ali'nin bir kılıç darbesiyle yere yıkıldı. Bir daha da kalkamadı.

Hendeğin diğer tarafından olanları izleyen düşman askerleri şok olmuşlardı. En güvendikleri kişinin yenik düşmesi onları korkutmuştu. Hz. Ali'ye karşı yeni askerler gönderdiler. Fakat hiçbiri onu yenemedi. Hz. Ali'nin karışına dikilenler çareyi kaçmakta buldular. Düşman komutanı Ebu Sufyan'ın ümidi kırılmıştı: "Bugün bizim uğursuz günümüz galiba" diye mırıldandı.

Müslümanlarsa sevinç içindeydi. Hep bir ağızdan tekbir getiriyorlardı...



RÜZGÂRIN ASKERLERİ

Bir yandan açlık, bir yandan uykusuzluk, bir yandan soğuk ve bir yandan düşman!... Müslümanlar günlerdir çok zor şartlar altında Medine'yi savunuyorlardı. Aç ve yorgundular. Medine içinde yaşayan Kurayza Yahudileri de müşriklerin saldırısını fırsat bilip Medine'de kargaşa çıkarmışlardı. Müslümanlar hem iç hem dış düşmanla mücadele etmek zorundaydılar.

Peygamberimizin çadırına yağmur gibi ok yağıyordu. Ama o hâlâ, ordusunun başında dimdik duruyordu. Askerler bitkin düşmüştü. Günlerdir süren bu savaş daha ne kadar devam edecekti? Sevgili Peygamberimiz vınlayan okların altında ellerini açmış dua ediyordu: "Ey Kuran'ı indiren, hepsapları çabuk gören Rabbim! Düşmanları bizden uzaklaştır. Onların korkup kaçmasını sağla."

Karanlık ve soğuk bir geceydi. Gecenin ilerleyen saatlerinde Cebra-il, Peygamberimize bir müjde getirdi. Yüce Allah, onlara yardım gönderecekti. Bu haberi alan Sevgili Peygamberimiz çok sevindi. Dizleri üstüne çöktü. Ellerini açtı ve Allah'a şükretti.

İlerleyen saatlerde dondurucu bir rüzgâr uğuldayarak esmeye başladı. Özellikle hendeğin diğer tarafında etkili olan bu rüzgâr, gitgide hızlanıyordu. Düşman askerleri neye uğradıklarını şaşırıldılar. Hepsinin yüzü gözü, toz, toprak, kum taneleriyle dolmuştu. Rüzgâr gittikçe hızlandı hızlandı... Artık önüne katığını savuruyordu.



Düşman çadırları, kap kacaklar havada uçuşuyordu. Hayvanlar da ürkmüş-tü. Atlar, develer, kaçışıyordu. Askerler onları zapt edemiyordu. Bütün ordu panik halindeydi. O güne dek böylesine güçlü bir rüzgâr görmemişlerdi.

Düşman ordusu komutanı Ebu Sufyan'ın içine bir korku düştü. Hızla atı-na atladı ve askerlerine seslendi: "Hemen buradan gidelim!"

Dehşete kapılan askerler tabana kuvvet kaçarak savaş meydanını terk et-tiler. Yüce Allah, Peygamberine verdiği yardım sözünü gerçekleştirmişti.

Müslümanlar bayram havası içinde hendek kenarından evlerine döndü-ler. Çocuklar özlemle babalarının boynuna sarıldı. Sevgili Peygamberimiz, Rabbine şükür içinde onların mutluluklarını seyrediyordu.

Bu savaş İslâm Tarihine "Hendek Savaşı" olarak geçti.



YÜZLERİN EN SEVİMLİSİ SENİN YÜZÜNDÜR

Adı Sümame'ydi. Bir çok kez Peygamberimizi öldürmeye kalkışmıştı. Onu bir gün Medine yakınlarında buldular. Yakalayıp Peygamber Mescidi'ne getirdiler. Sümame korku içindeydi. Ölmek istemiyordu.

Sümame'nin yakalandığını öğrenen güzeller güzeli Peygamberimiz onun yanına geldi: "Sana ne yapalım Sümame?" diye sordu.

Sümame, "Eğer beni öldürürseniz kanlı bir katili temizlemiş olursunuz. Affederseniz sizin bu iyiliğinize karşı teşekkür ederim." dedi.

Sevgili Peygamberimiz ona bir şey söylemeden odasına gitti. Ailesine, "Evde bulunan yiyeceklerinizi bir araya getirin ve Sümame'ye gönderin." dedi. Ardın-dan da ona süt ikram edilmesini istedi. Söylediklerini hemen yerine getirdiler. Sümame, bu ikrama çok şaşırdı. Kendisi olsa, canına kasteden birisini anında öldürtürdü. Fakat Peygamberimiz ona sev-

giyle yaklaşarak, iyilikte bulunuyor-du. Böylece aradan üç gün geçti. Üç günün sonunda sevgili Pey-gamberimiz sahabelerine, "Onu serbest bırakınız!" dedi.

Peygamberimizin bu sözü üzerine sahabeler mescidin kapı-



sını açtılar ve Sûmame'yi serbest bıraktılar. Sûmame hayretler içindeydi. Teşekkür bile etmeden oradan ayrıldı. Üç gün boyunca en güzel yiyeceklerle ağırlandı. Sevgili Peygamber her sabah gelip onun halini hatırlarını sormuştu. Üstelik tavırlarında ne bir kin, ne de nefret hissediliyordu. Sûmame onun gibi birini öldürmek istediği için çok pişmandı.

Bu duygu ve düşünceler içinde bir hurmalığa girdi. Orada bulduğu su ile yıkanıp paklandı. Sonra tekrar mescidin yolunu tuttu. Güzeller güzeli Peygamber oradaydı. O güne dek Peygamberimizi öldürmek için pek çok yol deneyen Sûmame, o anda onun için kendi canını verebilirdi. Sevgili Peygamberimize doğru yaklaştı. Onun yüzüne hayran hayran baktı ve: "Senin gerçekten peygamber olduğuna inandım. Ben de senin dinine gireceğim" dedi.

Sevgili Peygamberimiz buna çok sevindi. Ona kelime-i şahadeti öğretti. Sûmame heyecanlıydı: "Şu anda" dedi. "bana yüzlerin en sevimlisi senin yüzündür. Bütün dinlerin en sevimlisi senin dinindir. Senin bulunduğun bu şehir, şehirlerin en güzeli." "

Sevgili Peygamberimiz, ona çok güzel şeyler söyledi. İyi dileklerde bulundu. Onu memleketine gönderdi. Sûmame, yeniden doğmuş gibiydi. Bir çocuk kadar sevinçli ve hayat doluydu. Dilinde hep şu sözler vardı: "Bu din en güzel dindir. Hz. Muhammed, en büyük peygamberdir."



PEYGAMERİMİZİN DUASIYLA GELİŞEN ÇOCUK

Hattab isminde bir çocuk vardı. Boyu kısacıktı. Çok çelimsizdi. Kolları ve bacakları incecikti. Yaşıtlarının yanında çok minik kalıyordu. Ne gelişiyor, ne de güzelleşiyordu.

Hattab bir gün, Peygamberimizin yanına gitmişti. Onu çok seviyordu. Onun yanında olunca kendini çok mutlu hissediyordu.

Sevgili Peygamberimiz, Hattab'a şefkatle baktı. Elleriyile Hattab'ın başını okşadı. Bir yandan da onun da yaşlıları gibi gelişip güzelleşmesi, boy atıp büyümesi için dua ediyordu.

Yüce Allah sevgili Peygamberinin duasını geri çevirir miydi hiç?

Peygamberimizin, başını okşayarak ettiği duadan sonra Hattab, günden güne değişmeye başladı. Ondaki değişikliği herkes fark etti. Çok geçmeden uzadı, gelişti ve güzelleşti.

Sevgili Peygamberimizin duasıyla Hattab, çevresindeki çocukların en uzun boylusu, en güzeli ve en irisi olmuştu. Bunun için çok mutluydu. Artık kendini arkadaşlarının yanında kötü hissetmiyordu. Bunu sevgili Peygamberine borçluydu. Onu canından bile çok seviyordu.



SEVGİ İPİYLE BAĞLANAN BOĞALAR

Medineli çocuklar oynadıkları oyunu bırakmış, çılgık çılgıca kaçışıyorlardı. Çünkü iki azgın boğa, iplerini koparıp sokağa fırlamıştı. Karşılarına kim çıkarsa devirebilir, sivri boynuzlarıyla yaralayabilirlerdi.

Azgın boğaların sahibi onların peşine düşmüştü. İnsanlara zarar vermelelerinden korkuyordu. Uzun süre peşlerinden koştu. Neyse ki sonunda onları güç bela bir bahçeye kapatmayı başardı. Bahçe kapısını da sıkıca kilitledi. Ardından soluğu Peygamberimizin yanında aldı. Sevgili Peygamberimiz inanlarla birlikte sohbet ediyordu. Boğaların sahibi, sıkıntılı bir halde, "Ey Allah'ın Peygamberi!" dedi. "Sizden bir ricam olacak. İki azgın boğam var. Bugün iyice azıttılar. Sabahtan beri peşlerindeyim. Sonunda onları yakaladım ve götürüp bir bahçeye kapattım. Uslanmaları için dua eder misiniz?"

Adamın halinden ne kadar çaresiz kaldığını anlayan Peygamberimiz, yandaşakilere: "Haydi kalkınız! Hep beraber oraya gidiyoruz"

dedi. Hep birlikte boğaların bulunduğu bahçenin kapısına geldiler. Sevgili Peygamberimiz boğaların sahibine, "Bahçenin kapısını açınız" dedi.

Adam, bahçe kapısını açmakta tereddüt etti. Boğaların sevgili Peygamberimize saldırıp ona bir zarar vermesinden korkuyordu. Peygamberimiz bir kez daha kapıyı açmasını söyleyince adam kapıyı açtı. Birlikte içeri girdiler.



Boğalardan birisi, kapının hemen yanında duruyordu. Birini bekler gibi bir hâli vardı. Peygamberimizi görür görmez diz üstü yere çöktü. Boynunu yere doğru uzattı. Belli ki âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamberi tanımıştı. Peygamberimiz azgın boğanın boynunu sevgiyle okşadı: "Bir ip getirin" dedi.

Boğaların sahibi bir ip alıp geldi. Sevgili Peygamberimiz ipi usulca boğanın boynuna taktı. Azgın boğa yumuşak bakışlarla Peygamberimize bakıyordu.

Sevgili Peygamberimiz bu kez, bahçenin diğer ucunda duran boğanın yanına gitti. O da uysallaşmış, hiç kıpırdamadan bekliyordu. Peygamberimiz ona sevgiyle yaklaştı: "Bir ip daha getirin. Onu da bağlayalım." dedi.

İpi getirdiler. Peygamberimiz pamuk elleriyle onun da boynuna ipi taktı. Ardından boğaların sahibine: "Artık bu hayvanlar kimseye zarar vermez." dedi.

Boğaların sahibi şaşkındı. Gözlerine inanmıyordu. O azgın, öfkeli, saldırgan boğalar gitmiş, yerlerine uysal, sakin boğalar gelmişti. Sanki Peygamber onları birer sevgi ipiyle bağlamıştı.

Medineli çocukların korkusu dinmişti. Huzur ve neşe içinde oyunlarına döndüler. Onlar, bütün varlıkların Peygamberimizi tanıdığını ve sevdiğini çok iyi biliyorlardı.



HIÇ BİTMEYEN KÂBE ÖZLEMİ

Medine'ye göç edeli tam altı yıl olmuştu. Müslümanlar Mekke'ye giremiyorlardı. Çünkü müşrikler buna izin vermiyordu. Doğup büyüdükləri şehri ve Kâbe'yi çok özlemişlerdi.

Sevgili Peygamberimiz onların yüreğindeki özlemi çok iyi biliyordu; fakat Mekke'ye gitmek için en uygun zamanı ve Allah'ın iznini bekliyordu. Bir gün bir rüya gördü. Rüyasında sahabeleriyle birlikte Kâbe'yi ziyaret ediyordu. Ertesi gün kalktı; rüyasını sahabelere anlattı. Herkesi bir sevinç sardı.

Çünkü onlar biliyorlardı ki Peygamberimizin gördüğü rüya, mutlaka gerçek olurdu. İçleri Mekke'ye ve Kâbe'ye kavuşma ümidiyle doldu.

Sevgili Peygamberimizin gördüğü rüya Allah'ın Mekke'ye gitmelerine izin verdiğini de gösteriyordu. Peygamberimiz sahabelerine Mekke'ye gitmek için hazırlanmalarını söyledi. Yanlarına silah almamalarını da özellikle tembihledi. Sahabeler sevinç içinde hazırlandılar. Develeri çelenklerle, boncuklarla süslediler.

Sevgili Peygamberimiz, eşi Ümmü Seleme'yi de beraberinde götürüyordu. Yola çıkmadan önce Hz. Ömer ona seslendi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Onlar bize savaş açtılar. Oysa biz onların yanına silahsız gidiyoruz. Başımıza bir iş gelebilir. Silahlarımızı alıp gitsek olmaz mı?"

Sevgili Peygamberimiz, "Hayır" dedi. "Ben Kâbe'yi ziyaret edeceğim. Silah taşımak istemem."

Kalabalık bir gurupla Mekke yoluna düştüler. Uzun bir yolculuktan sonra Mekke yakınlarına vardılar. Dillerde hep aynı tekbir vardı: "Lebbeyk Allahümme Lebbeyk!... Emret Allah'ım emret! İşte sana geldik! Emret Allah'ım emret!..."

Kısa sürede müşriklere haber ulaştı; "Muhammed kalabalık bir gurupla Kâbe'ye geliyormuş," dediler. Haber dilden dile yayıldı. Yüreği kinle dolu olanlar, ateş püskürdüler: "Onu Mekke'ye sokmayız! Asla Kâbe'yi göremez!..."

Haberciler müşriklerin bu kaba ve kesin tavrını sevgili Peygamberimize ilettiler. Sevgili Peygamberimiz üzülmüştü. Çünkü onun niyeti savaş değil barıştı. Karşılaşma değil, uzlaşma istiyordu.

Müşriklerin onları Mekke'ye sokmak istemediklerini öğrenince yürekleri

Kâbe özlemiyle yanıp tutuşan sahabeler de

çok üzüldüler. Çaresiz Mekke'ye yakın bir

yerde oturup beklemeye başladılar.

Kâbe uzaklardan bir inci tane-

si gibi görünüyordu. Onun

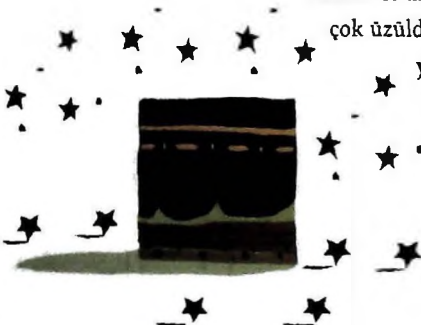
yakınına gidebilmek, bir kez

olsun ona el sürebilmek için

neler yapmazlardı ki! Fakat

sabır ve duayla beklemekten

başka çareleri yoktu.





KASVA MEKKE'YE GİRMİYOR

Sevgili Peygamberimizin sahabeleriyle birlikte Mekke yakınlarında konakladıkları yere Hudeybiye diyorlardı. Mekke'nin biraz aşağısında açık-
lık bir yerdin. Peygamberimiz ve yanındakiler günlerdir orada bekliyordu.
Müşrikler onları şehre sokmuyordu. Bu büyük bir haksızlıktı.

Peygamberimiz, bundan sonra ne yapacakları hususunda sahabelerinin fikrini almak istedi. İçlerinde geri dönmek isteyenler olabiliirdi. Onlara tek tek sordu. Her biri cesaretle şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Biz can yakmaya değil, Kâbe'yi görmek için geldik. Buna engel olmak isteyen varsa elbette geri durmayız. Sonuna kadar direniriz."

Sahabelerin kararlı ve cesaretli oluşu Peygamberimizi mutlu etmişti. Yerinden kalktı ve şöyle dedi: "Haydi öyleyse kalkınız! Allah'ın izniyle oraya yürüyoruz!"

Hep birlikte kalktılar. Gür sesleriyle tekbirler getirdiler. Cesaretle şehre yürüdüler. Güzeller güzeli Kâbe'yi bir an önce ziyaret etmek istiyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz, devesi Kasva'nın üstündeydi. Tam şehre gireceklerken, Kasva ansızın yere çöktü. Kalkıp yürümüyordu. Herkes etrafına toplandı. Kasva'nın başına üşüşüp onu kaldırmaya uğraştılar. Fakat ne yaptılarsa onu kaldıramadılar. Bazıları "Ne kadar inatçı bir deve bu!" diye söyleniyordu.

Sevgili Peygamberimiz: "Bırakınız onu" dedi. "O inatçı bir deve degildir. Onun böyle bir huyu yoktur. Vaktiyle Kâbe'yi yıkmak üzere gelen Ebrehe ordusundaki fillerin Mekke'ye girmesini istemeyen Allah, Kasva'nın da şehre girmesini istemedi. Onu zorlamayınız!"

Gerçekten de eğer Kasva çıkmemiş olsaydı, Müslümanlar Mekke'ye girecekler ve ardından müşriklerin saldırısına uğrayacaklardı. Oysa yanlarında kendilerini savunmak için tek bir silahları bile yoktu. Kasva'nın yere çöküp yürümemesi boşuna değildi.

Sevgili Peygamberimiz Kasva'nın yanına gitti. Boynunu okşadı. Ona güzel sözler söyledi. Kasva yavaşça yerinden kalktı ve Hudeybiye'ye doğ-



ru yürüdü. Müslümanlar onu takip ettiler. İlerledi ilerledi; sonunda bir kuyunun başında diz çöküp oturdu. Peygamberimiz ve sahabeleri Kasva'nın çıktığı yere kamp kurdular. Şimdilik orada kalacaklardı.



SUSUZ KUYUDAN FIŞKIRAN SU

Hudeybiye oldukça kurak bir yerdi. Çevrede bir damla bile su yoktu. Sevgili Peygamberimiz abdest alacaktı. Sahabeler, çaresizlik içinde koşuşturdular. Onların o telaşı halini gören Peygamberimiz sordu: “Ne oluyor size?”

“Ya Resulallah” dediler. “Biz mahvolduk!... Yanımızda yalnızca bir ibrik su kaldı. Ne içecek, ne de abdest alacak suyumuz var!”

Müslümanların konakladıkları yerde suyu çoktan kurumuş bir kuyu vardı. Sahabelerin bu çaresizliğini gören sevgili Peygamberimiz Allah’a dua etti. Ardından sahabelerden birinin getirdiği ibrikten eline bir parça su aldı; “Bismillah” diyerek suyu kuyuya boşalttı. O an bir mucize gerçekleşti. Peygamberimizin duasıyla kuyudan berrak sular fişkırmaya başladı. Sahabeler hayretle koşuştular. O sudan doya doya içtiler. Abdestlerini aldılar. Su kaplarını doldurdular. Hayvanlarını suladılar. Yüzlerini gözlerini yıkadılar. İyi-ce serinlediler.

Sevgili Peygamberimizin elinin değdiği suyla coşup taşan kuyuya hayran kaldılar. O tatlı suyun tadını hiç ama hiç unutmadılar.



SAKIFLI URVE'NİN HAYRETİ

Sevgili Peygamberimiz ve sahabeler Hudeybiye’de Mekke’ye girmek için izin bekliyorlardı. Müşrikler ise buna şiddetle karşı çıkıyor, onları bekletiyorlardı. Görüşmeler yapılıyor, arada elçiler gidip geliyordu.

Sakifli Urve müşrik elçilerinden biriydi. Müslümanları geri dönmeye ikna etmek için yola çıkmıştı. Kendine çok güveniyordu. Müslümanların kampı-

na vardığında gül yüzlü Peygamberimizle karşılaştı. Hemen yanına oturdu ve konuşmaya başladı. Peygamberimizin karşısında hal ve hareketleri oldukça kabaydı. Aradan biraz zaman geçtikten sonra hareketlerine çeki düzen verme gereği hissetti. Çünkü sahabelerin Peygamberimize karşı tavırları onu çok etkilemişti. Onlar Allah'ın Elçisine büyük saygı gösteriyorlardı. O konuşurken başlarına kuş konmuş da onu ürkütmek istemiyorlarmış gibi sessiz ve hareketsiz duruyorlardı. Onu can kulağıyla dinliyor, ağzından çıkan en ufak bir sözü ve yaptığı en ufak bir davranışı kaçırmıyorlardı.

Urve, Mekke'deki dostlarına kampta gördüğü her şeyi anlatacağına söz vermişti. Bunun için Müslümanların yanındayken gördüklerini, duyduklarını tek tek not etti. Mekke'ye döndüğünde müşrik liderlerine şöyle seslendi: "Ey insanlar, beni iyi dinleyin! Ben bugüne kadar birçok krala, hükümdara, padişaha elçi olarak gönderildim. Bununla birlikte hiç bir topluluğun kralına göstermediği saygıyı ve bağlılığı Muhammed'in sahabelerinde gördüm."

Müşriklerin liderleri, "Neymiş gördüklerin anlat bakalım." dediler. "Hangi birini anlatayım?" dedi Urve. "Ondan korktuklarından değil, ona duydukları sevgiden dolayı derin bir saygı içindeler. O bir şey söylese, ağzından çıkar çıkmaz hemen yapıyorlar. O abdest alsın, abdest suyunu hazırlamak için birbirleriyle yarışıyorlar. O konuşunca hiç birinin sesi çıkmıyor. Onun yüzüne dimdik bakmıyorlar. Onun yanında alçak sesle konuşuyorlar. Ona gösterdikleri saygıdan gözlerini yerden kaldırmıyorlar. O size iyi bir teklif yaptı. Bana kalırsa bu teklifi kabul edin."

Müşrikler onu dinlemediler. Sevgili Peygamberimizin Mekke'ye girme isteğini inatla reddettiler. Fakat Urve'nin bu sözlerini hiç unutmadılar.





AKASYA AĞACININ ALTINDAKİ YEMİN

Hudeybiye'de bekleyiş, günlerdir sürüyordu. Sevgili Peygamberimiz, bir tatsızlık, huzursuzluk çıkmadan Mekke'ye girmenin yollarını arıyordu. Bunun için elçi olarak çok sevdiği Hz. Osman'ı onların yanına gönderdi.

Hz. Osman, müşrikler tarafından sayılan birisiydi. Mekkeli liderlerin yanına gittiğinde onlara gayelerinin savaş değil, barış olduğunu bildirdi. Kâbe'yi ziyaret etmelerine izin vermelerini söyledi. Fakat müşrikler inatlarından bir türlü vazgeçemediler: "Git Muhammed'e söyle! O, hiç bir zaman Kâbe'ye giremeyecek!" dediler. Ardından Hz. Osman'ı üç gün hapis tuttular.

Öte yandan Hudeybiye'de onun dönüşünü bekleyenler endişelenmeye başlamışlardı. Mekke'den hiç iyi haberler gelmiyordu. Hz. Osman'ın müşriklerce öldürüldüğü söyleniyordu. Müslümanlar çok üzgündü. Sevgili Peygamberimiz endişeliydi. Müşrikler, eğer Hz. Osman'ı öldürmüşlerse bu, Müslümanlara savaşmaktan başka çare bırakmadıkları anlamına gelirdi. Sevgili Peygamberimiz bunun için sahabelerinden emin olmak istiyordu. Yüce Allah'ın isteği de buydu.

Baharın ilk günleriydi. Ağaçlar yeni filizlenmişti. Sevgili Peygamberimiz, bir akasya ağacının altında sahabelerini topladı. Onlardan bağlılık yemini almak istiyordu. Bu isteğini onlara söyledi. Sahabeler; Allah'ın ve Peygamberimizin emrine uyacaklarına, Sonuna kadar onun yanında olacaklarına, müşriklerle savaşmaktan kaçmayacaklarına, başlarına gelen her şeye katlanacaklarına, tek tek yemin ettiler.

Bu güzel yemine "Rıdvan Biatı" dediler. Rıdvan Biatı, bağlılık yemini demekti.

Müşrikler, şartlar ne olursa olsun sahabelerinin Peygamberimizin yanından ayrılmamaya yemin ettiklerini duyunca, endişeye kapıldılar. Peygamberimiz ve sahabeleri bu güç birli-



giyle her şey yapabilirlerdi! Üç gündür hapsettikleri Hz. Osman'ı bıraktılar. Hz. Osman koşarak sevgili Peygamberimizin yanına geldi. Onun sağ olduğunu görünce herkes çok sevindi. Heyecan ve mutlulukla



onu kucakladılar. Ardından Kâbe'yi ziyaret edip etmediğini sordular. Hz. Osman şöyle dedi: "Allah'a yemin olsun ki, orada bir yıl bile kalsaydım yine de bunu yapmazdım. Peygamberim burada Kâbe hasretiyle beklerken ben bir başıma onu nasıl ziyaret edebilirdim?!..."



BARIŞ ANLAŞMASI

Mekkeliler, telaş içindeydi. Peygamberimiz sahabeleriyle birlikte hâlâ Hudeybiye'de bekliyordu. Onun gücünden korkmuşlardı. Barış çağrısına "evet" demekten başka çareleri yoktu. Yirminci günün sonunda yanına bir adam gönderdiler.

Adamın adı Süheyl'di. Süheyl, Peygamberimizin önünde diz çöktü ve barış anlaşmasını sundu. Ardından anlaşmanın ilk şartını okudu: "Müslümanlarla müşrikler arasında on yıl içinde hiç savaş olmayacak!..."

Bu güzel bir gelişmeydi. Çünkü savaşı ilk başlatan taraf bugüne kadar hep müşrikler olmuştu. Sevgili Peygamberimiz ise her zaman barış ve kardeşlik yanlıydı.

Süheyl anlaşmanın ikinci şartını okudu: "Bu yıl Mekke'ye girmeyeceksiniz. Ancak bir yıl sonra silahsız olarak girebilir, Kâbe'yi o zaman ziyaret edebilirsiniz ve Mekke'de üç günden fazla kalamazsınız."

Bu şartı duyunca sahabeler göz göze geldiler. Buraya kadar gelmişken kimse Kâbe'yi ziyaret etmeden dönmek istemiyordu. Fakat sevgili Peygamberimiz müşriklerin barış için öne sürdüğü şartları kabul etti. Çünkü onların bir parça bile barışa yanaşmaları, oldukça önemliydi. Karşılıklı olarak anlaşmayı imzaladılar. Ardından Müslümanlar geri dönüş hazırlığına koyuldular.

Kâbe hasretiyle yanarken ve Mekke'ye bu kadar yaklaşmışken Medine'ye geri dönüyorlardı. Sahabeler şaşkın ve üzgündü.

Tek tesellileri, buna sevgili Peygamberimizin razı gelmiş olmasıydı. Elbet onun bir bildiği vardı.

Onlar dönüş yolunda ilerlerken, sevgili Peygamberimize bir müjde geldi. Bu müjdeyi melek Cebrail getirmişti; yüce Allah: "Biz sana apaçık bir fetih yolunu açtık."²¹ diyordu. Bu, başarı yolunu tıkayan engellerin ortadan kalkacağı, kısa süre sonra bütün kapıların açılacağı anlamına geliyordu. Demek ki yakında Peygamberimizin rüyası gerçek olacak, Müslümanlar Mekke'yi fethedeceklerdi.

Şartları ağır olsa da Hudeybiye'de yapılan anlaşma bir barış girişimiydi. Bir başlangıçtı. Sevgili Peygamberimizi Mekke'ye sokmayanlar, onu ortadan kaldırmak isteyenler, şimdi bir yıl sonra olsa bile onun Mekke'ye girmesine, razı gelmişlerdi. Ufukta barış, kardeşlik ve yepyeni müjdeler vardı.



HABEŞ KRALININ SEVİNCİ

O, tüm dünyaya gönderilmiş bir peygamberdi. Getirdiği din evrenseldi. Dil, renk, soy ayrımı yapmıyordu. Herkesi seviyordu. Herkesi kucaklıyordu.

Sevgili Peygamberimizin Mekkelilerle yaptığı barış anlaşmasından sonra ortalık sakinleşmişti. Geçici bir dönem için bile olsa, bu çok güzel bir gelişmeydi. Peygamberimiz bu barış ortamını değerlendirmek istiyordu. Bu sebeple sahabelerini topladı ve şöyle dedi: "Allah beni bütün insanlara peygamber olarak gönderdi. İslâm dinini dünyaya yayma konusunda bana yardımcı olun!"

"Elbette Yâ Resulallah! Her zaman yanındayız. Ne istersen yaparsınız." dediler.

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, dünya liderlerine mektuplar hazırladı. Mektuplarında İslâm'ı anlattı ve liderleri Müslüman olmaya davet etti. Bu mektupları sahiplerine götürecek kişileri belirledi. Bunlar yabancı dil bilen kişilerdi. İlk mektubu Habeş kralına götürmek üzere sahabesi Amr'a verdi.

Hız. Amr, mektubu aldı ve fırtına hızıyla yola çıktı. Habeşistan'a vardığında kralla görüşmek istediğini söyledi. Onu krala götürdüler. Necaşi, mücevhherlerle süslü tahtına kurulmuştu. Etrafında bir sürü hizmetçi vardı. Amr, getirdiği mektubu Necaşi'ye uzattı. Kral Necaşi, mektubu eline aldı.

²¹ Fetih Suresi; 1. ayet

Mektup mıs gibi kokuyordu. Onu doya doya kokladı. Ardından opup başına koydu. Sonra da açıp okudu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Okuması bittikten sonra süslü tahnından indi. Dizleri üstüne çoktu. Hemen kelime-i şahadet getirdi. Habeş Kralı Necasi, artık Müslüman olmuştu. Dudaklarından şu sözler dökülüyordu: "Şu an onun yanında olmayı çok isterdim. Keşke şu krallığıma bedel onun hizmetçisi olsaydım. Onun hizmetçisi olmak, kral olmaktan çok daha iyidir."



Daha sonra mektubu değerli bir kutuya koyup kaldırdı. Onu en değerli eşyaları arasında saklayacaktı. Zaten o, iyi yürekli bir insandı. Sevgili Peygamberimiz bunu bildiği için yıllar önce Mekke'de bunalan Müslümanları onun ulkesine göndermişti. Necasi de onları sevgiyle barındırmıştı. Bu güzel yüreğin sahibi artık Müslüman'dı. Hz. Amr ve Habeşistan'da bulunan diğer Müslümanlar çok ama çok sevinçliyidiler.



DÜŞMAN KOMUTANININ KIZI

O, düşman komutanı Ebu Sufyan'ın kızıydı. Adı Ümmü Habibe'ydı. Çok zeki-ydi. Babasının aksine, Peygamberimizi çok severdi. Onun getirdiği dinde üstün özellikler görmüştü. Bunun için Müslüman olmuştu. Babası ve diğer müşrikler Ümmü Habibe'yi çok üzmüşler, dininden dönmesi için ona yapmadıklarını bırakmamışlardı. Fakat Hz. Habibe tüm eziyetlere göğüs germiş, dininden dönmemişti. Sonunda diğer Müslüman kardeşleriyle birlikte Habeşistan'a göçmüştü. Uzun yıllardan beri oradaydı. Vatanına, akrabalarına en önemlisi de sevgili Peygamberine hasretti. Zaman içinde kocası da ölünce bütünü yalnız kalmıştı. Ona kol kanat gelecek birisine ihtiyacı vardı. Son zamanlarda hep aynı rüyayı görüyordu. Rüyasında ona sık sık: "Müminlerin annesi Ümmü Habibe!" "Müminlerin annesi Ümmü Habibe!" diyorlardı.

Bu rüyanın anlamını bir türlü çözemiyordu. Gözleri hep ufukta-ydı. Doğup büyüdüğü yerleri, çocukluk anılarını ve güzel Peygamberini düşünü-yordu. Ondan ayrı kalmak içini yakıyordu.



Yüce Allah, dini uğruna sıkıntı çeken bir kulunu hiç yalnız bırakır mıydı? Sevgili Peygamberine haber gönderdi. Ümmü Habibe'ye sahip çıkmasını ve onunla evlenmesini istedi. Peygamberimiz bu haberi bir elçi vasıtasıyla Ümmü Habibe'ye ulaştırdı.

Ümmü Habibe, gelen habere inanamıyordu. Uzaklardan, çok uzaklardan, ta Medine'den bir evlenme teklifi almıştı. Üstelik bu teklif, Allah'ın emriyle sevgili Peygamberimizden geliyordu. Sevinç, heyecan ve şaşkınlık içindeydi. Oysa kendisi düşman komutanının kızıydı. Babası Ebu Sufyan, yüzlerce Müslüman'ın ölümüne sebep olmuştu; sevgili Peygamberimizi öldürmek için neler yapmamıştı!...

Ama sevgili Peygamberimiz, kimseye kin tutmazdı; kimsenin günahını kimseye yüklemezdi; âdildi; sevgi peygamberiydi. Yüreğinde iman taşıyan herkese kucak açardı. Hz. Habibe onun büyüklüğünü bir kez daha anlamıştı.

Sevgili Peygamberimiz, Habeş Kralı Necaşi'den onu ve diğer Müslümanları Medine'ye göndermesini istedi. Kral Necaşi, hazırlıkları yaptırdı. Ümmü Habibe'nin ve diğer Müslümanların bir an önce Peygamberlerine kavuşmalarını o da gönülünden istiyordu. Onları gemilere bindirdi ve Medine'ye yolcu etti.

Ümmü Habibe'nin yüreği heyecandan küt küt atıyordu. Dünyalar güzeli Peygamberine ve din kardeşlerine kavuşacaktı. Gördüğü rüyanın anlamını artık çözebiliyordu. Peygamberimizin eşleri müminlerin annesi sayılırdı. Ümmü Habibe de o annelerden biriydi. Bu müjdeyle yeniden doğmuş gibiydi...



KRAL HERAKLIUS'UN SÖZLERİ

Yeni din İslâm'ın tüm dünyaya yayılması gerekiyordu. Yeryüzünde yaşanan haksızlık ve mutsuzluklar ortadan kalkmalıydı. Bunun için sevgili Peygamberimiz, dünya liderlerine ulaştırılmak üzere hazırlattığı mektupları bir bir gönderiyordu. Peygamberimiz, Rum kralı Heraklius'a götürülecek mektubu Hz. Dihye'ye verdi.

Hz. Dihye, şimşek hızıyla atına atladı. Dağlar ovalar aştı ve sevgili Peygamberimizin mektubunu Rum Kralı Heraklius'a ulaştırdı.

Rum Kralı Heraklius, mektubu açıp okudu. Sonra hiç vakit kaybetmeden

sevgili Peygamberimiz hakkında bir araştırma başlattı. Kendisini yeni bir dine davet eden bu kişinin peygamberliğinden emin olmak istiyordu. O günlerde müşrik lideri Ebu Sufyan oraya alış veriş için gelmişti. Bunu öğrenen Heraklius, onu yanına çağırttı ve sordu: "Duyduğuma göre senin memleketinden peygamber olduğunu söyleyen bir adam çıkmış. Sana onun hakkında sorular soracağım. Bana doğruyu söyleyeceksin. Eğer yalan söylersen bunu ortaya çıkarır ve seni mahvederim!"

Ebu Sufyan bu tehdit karşısında ne yapacağını şaşırdı. Peygamberimiz hakkında bildiği her şeyi istemese de söylemek zorundaydı.

Heraklius sordu: "Bana söyler misin Muhammed'in soyu soppu nedir?" Ebu Sufyan istemeye istemeye cevap verdi: "O, temiz ve soylu birisidir. Hatta en soylumuz odur."

"Peki o hiç yalan söyler mi?"

"Hayır; asla yalan söylemez. Ben onun bir kez bile yalan söylediğini duymadım."

"Peki onu zenginler mi, yoksa fakirler mi daha çok sevip sayıyor?"

"Onu zayıflar ve fakirler daha çok sevip sayıyor. Çünkü o, düşünleri barındırıyor, fakirleri koruyor, zayıflara kol kanat geriyor."

"Peki ona uyanların sayısı artıyor mu, yoksa azalıyor mu?"

"Her geçen gün artıyor. Hem de büyük bir hızla."

"Peki o verdiği sözden geri döner mi?"

"Hayır! O, verdiği sözden asla geri dönmez."

Bütün bunları söyleyen, Peygamberimizin en büyük düşmanı Ebu Sufyan'dı. Yalanı ortaya çıkarsa Heraklius'un gazabına uğramaktan korktuğu için çaresiz Peygamberimiz hakkında doğruları söylemişti.

Onu dinleyen Heraklius sordu: "Peki o size ne söylüyor?"

"Bir olan Allah'a ibadet etmemizi söylüyor. Bizden namaz kılmamızı, doğru olmamızı, fakirlere yardım etmemizi istiyor."

Heraklius, Ebu Sufyan'ı dinledikten sonra bir süre durup düşündü ve ardından şöyle dedi: "Bütün bu özellikler, onun bir peygamber olduğunu doğruluyor. Keşke onun yanında olsaydım, ona hizmet ederdim. Yemin ederim ki onun dini buralara kadar gelip çatacakur."



Heraklius'tan duydukları karşısında, Ebu Sufyan'ı garip bir korku sarmıştı. Dışarı çıktığında arkadaşına: "Muhammed işi gittikçe büyüttü!" dedi. "Koca krallar bile onu kabul ediyor!"

İslâmiyet artık dünyaya yayılıyordu. Müşrikler ise bu önü alınamaz gelişmeyi çaresizlik içinde öfkeyle izliyorlardı.



HERAKLIUS İLE DAĞATIR

Kral Heraklius, Hz. Muhammed'den aldığı mektuba çok sevinmişti. Onun peygamber olduğuna inanmıştı. Adamlarını topladı. Onlara Peygamberimizin davetinden söz etti. Ardından fikrini söyledi: "Geliniz Hz. Muhammed'in davetine uyalım; dünya ve ahirette kurtuluşa erelim. Ben inanıyorum ki o, Allah'ın gönderdiği son peygamberdir."

Adamları ona şiddetle karşı çıktılar. Kalabalığın arasından hiddetli sesler yükseldi. Tartışma gitgide büyüdü. Onların bu sert tavrı karşısında Heraklius, krallığını kaybetmekten korktu. Bu konuda bir daha konuşmama kararı aldı. Ancak sevgili Peygamberimizden aldığı mektubu atlas ipeklere sardırıldı. Altın bir borunun içine koydu ve onu sakladı. Bu mektubun kendine uğur getireceğine inanıyordu. Ardından Peygamberimize bir mektup yazdı:

"Rum kralı tarafından, İsa'nın müjdelediği Muhammed Peygambere!...

Senin peygamber olduğuna ben gönülden inandım. Zaten senin adını kutsal kitap İncil'den okumuştum. Meryem oğlu İsa seni müjdelemişti.

Rumları senin dinine davet ettim. Fakat bunu kabul etmediler. Onlar beni dinleselerdi çok güzel olacaktı.

Senin yanında olmayı, sana hizmet etmeyi ne kadar da isterdim..."

Heraklius, sevgili Peygamberimiz için değerli hediyeler hazırlattı. Bunları yazdığı mektupla birlikte Hz. Dihye'ye verdi ve onu bir din bilgini olan Dağatır'ın yanına gönderdi. Sevgili Peygamberimiz, Dağatır'a da bir mektup yazmıştı.



Dağatır, bir Hıristiyan âlimiydi. Dıhye söylenen adrese gitti. Dağatır'la görüştü ve ona mektubu verdi. Dağatır, mektubu okuduktan sonra şöyle dedi: "Vallahi o, en son peygamberdir! Biz onu kitaplarından tanıyorduk. Kutsal Kitap, bize onun geleceğini müjdelemişti."

Dağatır bunları söyledikten sonra üstündeki siyah elbisesini çıkarıp beyaz bir elbise giydi ve hemen kilisede toplanan halkın yanına gitti. Çekinmeden onlara şöyle dedi: "Sayın Rum topluluğu! Bize Muhammed Peygamberden bir mektup geldi. Bizi İslâm'a davet ediyor. Ben Allah'ın birliğine ve Muhammed'in onun peygamberi olduğuna inandım. Müslüman oldum..."

Dağatır'ı dinleyen Rumlar çok şaşırdılar ve öfkelendiler. Dağatır ise sevgili Peygamberimizden aldığı mesajı korkmadan haykırmanın mutluluğunu yaşıyordu. Ona karşı çıkanlar olduğu gibi elbette hak verenler de olacaktı. Başına gelebilecek her türlü kötülüğü göze almıştı. Çünkü son peygamber Hz. Muhammed'e kavuşmuştu.



MISIR KRALI MUKAVVIS

Sevgili Peygamberimiz dünya liderlerine mektuplar göndermeye devam ediyordu. Mısır Kralı Mukavvis da onlardan biriydi. Peygamberimiz onun yanına Hatıb isimli sahabeyi göndermişti. Mukavvis kendisine gönderilen mektubu adamlarına okuttu. Ardından Hz. Hatıb'a: "Hayırlı olsun" dedi. "Zaten biz onun gelmesini bekliyorduk. Yalnız Şam'dan değil de Mekte'den gelmesi dikkatimi çekti."

Mukavvis bunları söyledikten sonra sevgili Peygamberimizin mektubunu fildişi bir kutuya koyup sakladı. Peygamberimiz için kilolarca altın, gümüş, elbise, kristal ve kokulu ballar hazırlattı.

Hız. Hatıb orada beş gün kaldı. Bu süre içinde çok iyi ağırlandı. Sonra dönüş yoluna koyuldu. Medine'ye vardığında gezip gördüklerini Sevgili Peygamberimize anlattı. Mukavvis, Hz. Hatıb'a bir de mektup vermişti. Sevgili Peygamberimiz, hemen mektubu sahabelerine okuttu. Mukavvis mektubunda, Peygamberimize inandığını fakat krallığının elinden alınmasından korktuğu için iman edemeyeceğini yazmıştı.



Sevgili Peygamberimizin gözünde ne Mukavvis'in gönderdiği hediyelerin, ne de zenginliğin bir değeri vardı. Mukavvis en büyük zenginlik olan imanı kaybetmişti! Peygamberimiz onun bu korkak tavrına çok üzüldü. "Yazık oldu" dedi. "Mukavvis krallığına kıyamadı. Üzerine titredigi krallığı ona kalmayacaktır!..."

Sevgili Peygamberimiz daha sonra İran kisrasına, ve Yemen valisine de İslâm'a davet mektupları gönderdi. Güzel dinin emirlerini dünyanın dört bir yanına duyurdu. Ona uymak dünyadaki en büyük makamlardan daha değerliydi. Bunu anlayanlar her şeyden vazgeçip Müslüman oldular. Anlamayanlar ise güzeller güzeline kulaklarını tıkadılar. Müslümanların sayısı gün geçtikçe artıyordu. Peygamberimizin adı dünyanın dört bir yanına ulaşmıştı. Yaşlı dünya yeni Peygamberini yavaş yavaş tanıyordu.



YOL GÖSTEREN ASLAN

Sevgili Peygamberimiz, Sefine isimli sahabesini Yemen'e göndermişti. Hz. Sefine, güzeller güzeli Peygamberini çok seviyordu. Ondan aldığı emirle hemen yola düştü. Yol uzun ve de ıssızdı. Sefine, kum tepelerini aşarak yol alıyordu. Çölde tek başına ilerlerken karşısına aniden bir aslan çıktı. Sefine bir anda neye uğradığını şaşırды. Korkuyla titremeye başladı. Aslanın çok aç olduğu belliydi. İştahla Sefine'ye bakıyordu. Onu tek lokmada mideye indirebilirdi.

Sefine kaçsa kaçamaz, dursa duramazdı. O anda sevgili Peygamberini düşündü; eğer bu vahşi hayvana av olursa Peygamberimizin verdiği görevi yerine getiremeyecekti. Aslanın gözünün içine bakarak şöyle dedi: "Ben, Allah'ın peygamberi Hz. Muhammed'in önemli bir iş için görevlendirdiği biriyim. Lütfen bana zarar verme!"



Aslan tuhaf homurtular çıkararak ona baktı. Sanki onun söylediklerini anlamış gibiydi. Hz. Sefine'nin yanından geçip gitti. Hz. Sefine derin bir nefes aldı. Hızla yoluna devam etti. Sonunda Ye-

men'e vardı. Sevgili Peygamberimizin ona verdiği görevi başarıyla tamamladı ve dönüş yoluna koyuldu. Fakat bu kez de çölde yolunu kaybetti. Uçsuz bucaksız çölün ortasında kalakalmıştı. Ne tarafa gideceğini bilemiyordu. Döndü dolandı; fakat bir türlü Medine yolunu bulamadı. Şaşkın ve çaresizdi. Tam o sırada karşısına yine bir aslan çıktı.



Aslan, Hz. Sefine'ye uzun uzun baktı.

Sonra onun önüne düştü. Sanki ona yol gösteriyor gibiydi. Aslan önde, Hz. Sefine arkada bir hayli gittiler. Bir süre sonra Hz. Sefine, Medine yolunu tanıdı. Çok sevindi. O Medine'ye doğru ilerlerken aslan ona ilişmeden ayrılıp gitti. Belki de Hz. Sefine'ye yol gösteren aslan, Yemen'e giderken karşısına çıkan aslandı. O da kâinattaki diğer varlıklar gibi sevgili Peygamberimizi tanımış, ona olan hürmetinden Hz. Sefine'ye yardım etmişti.



PEYGAMBERİMİZİN PAYLAŞILAMAYAN EŞYALARI

Çocuklar onun eşyalarından birine sahip olabilmek için birbirleriyle yarışlardı. Bunu bilen Peygamberimiz, onları mutlu etmek için her birine bir eşyasını hediye ederdi. Meselâ, Enes'e su içtiği cam bardağı vermişti. Bu bardağı ona Mısır Hükümdarı Mukavvis göndermişti. Enes onu gözü gibi koruyordu.

Sevgili Peygamberimiz bir gün yoldan geçerken küçük bir erkek çocuk koşarak yanına geldi. Uzanıp minik elleriyle Peygamberimizin sırtındaki hırkayı çekiştirmeye başladı. Sevgili Peygamberimiz dönüp ona sordu: "Sen kimsin bakayım?"

"Ben Ümmül Hakem'in oğluyum."

"Peki hırkamı neden çektin?"

"Annem üzerinizdeki hırkayı alıp ona götürmemi istedi."

Canlar canı Peygamberimiz gülümsedi. Usulca hırkasını çıkardı, çocuğa uzattı:

“Al” dedi. “Bunu annene götür. Onu ortadan ikiye bölsün. Yarısını kız kardeşine versin, yarısını da kendisi örtünsün!”

Çocuk hırkayı aldığı gibi sevinçle oradan uzaklaştı. Sevgili Peygamberimiz ise dilinde dualarla onun ardından bakıyordu.



GÖZ KAMAŞTIRAN YÜZÜK

Ümame, sevgili Peygamberimizin kız torunuydu. Peygamberimiz onu çok severdi. Küçük kız, Peygamberimiz namaz kıldığı zamanlarda gider onun kucağına otururdu. Secdeye gidince de onun sırtına çıkardı. Sevgili Peygamberimiz ona hiç kızmaz, namazına devam ederdi.

Kız çocuklarına kıymet vermeyen babalara sık sık, “Kız çocuklarını hakir görmeyiniz! Şüphesiz ki onlar cana yakın ve kıymetlidirler” derdi.

Ümame büyümüş, on yaşına gelmişti. Peygamberimiz bebekliğinde olduğu gibi ona anlayışlı ve sevgi dolu davranıyor, onu mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu.

Sevgili Peygamberimize Habeş Kralı Necaşi'den kıymetli bir hediye gelmişti. Değerli taşlarla süslü bir yüzüktü bu. Ümame bu yüzüğü görür görmez çok beğendi. Gözlerini ondan alamıyordu. Yüzüğün ışıltısı sanki onu başka âlemlere götürüyordu.

Sevgili Peygamberimiz, Ümame'nin yüzüğü çok beğendiğini anladı. Ümame'yi yanına çağırdı ve değerli taşlarla süslü bu yüzüğü ona hediye etti. Küçük kız sevinçle Peygamberimizin uzatığı yüzüğü aldı.

Peygamberimizin gözünde bütün çocuklar kendi çocuğu gibi idi. Kızı, torunu veya dünyanın bir ucunda yaşayan başka bir çocuk onun için fark etmezdi. Hepsine aynı cömertlikle davranır, hepsini aynı ölçüde severdi.

Peygamberimiz, Ümame'ye, sevgiyle gülümserken küçük kız ona defalarca teşekkür etti ve oradan mutluluk içinde ayrıldı. Dedesinin ne kadar cömert, anlayışlı ve fedakâr bir insan olduğunu bir kez daha anlamıştı. Bu kıymetli hediyei ömür boyu saklayacaktı.



272.
GÜN

HEDİYELERİN EN GÜZELİ

Sahabeler, sevgili Peygamberimizin yanında her türlü zorluğa hiç şikâyet etmeden katlanırlardı. Onunla çıktıkları uzun ve yorucu yolculuklarda onun güzel ahlakını, davranışlarını izleyerek, konuşmalarını dinleyerek hiç sıkılmadan yol alır, gidecekleri yere nasıl vardıklarını bile anlamazlardı.

Böyle anlardan biriydi. Sevgili Peygamberimiz, yine sahabeleriyle birlikte bir yolculuğa çıkmıştı. Deve kervanı ıssız çölde ağır ağır ilerliyordu. Yalnız, kervanda bu ağır ve ahenkli yürüyüşü bozan bir deve vardı. Genç bir delikanlının bindiği bu deve, bütün develerden önde gidiyordu. Deve sahipleri sık sık genci ikaz ediyordu: “Deveni hızlı sürme! Peygamberimizin önüne geçme!”

Delikanlı ne kadar çabalarsa çabalasın deveye söz geçiremiyordu. Devesi sürekli öne geçiyor, o öne geçtikçe de delikanlı azar işitiyordu.

Sevgili Peygamberimiz gencin zor anlar yaşadığını anlamıştı. Mola verdikleri bir yerde deve sahiplerine sordu: “Bu hızlı giden deve sizin mi?”

“Evet Yâ Resulallah” dediler.

“Eğer istersem onu bana satar mısınız?”

“Elbette” dediler ve deveyi Peygamberimize sattılar.

Deveyi satın alan Peygamberimiz, gence dönerek şöyle dedi: “Bu deveyi ben sana hediye ettim. O artık senin. Deveni istediğin gibi sürebilirsin.”

Genç sevinçten ne yapacağını bilemedi. Kendisini deve sahiplerinin azarlamasından kurtaran sevgili Peygamberimize hayran hayran bakakaldı. Bu onun hayatında aldığı en güzel hediyeydi.



273.
GÜN

HAYVANLARA YUMUŞAK DAVRANINIZ

O, canlı cansız, tüm varlıklara şefkatle davranırdı. Bütün insanların da öyle olmasını isterdi. Ağaçlara, taşlara, hayvanlara, insanlara kısacası her şeye karşı sevgi doluydu. Sırtına bindiği hayvanları hiç incitmezdi. Yolculuk sırasında yeşilligi bol bir yerden geçince durup onların otlamasına izin verirdi.

Bir gün, açlıktan bir deri bir kemik kalmış, derisinin altından kaburgaları seçilen bir deve görünce gözleri yaşla dolmuş, şöyle demişti: “Ağzı var dili yok. Bu hayvanlar hakkında Allah’tan korkun!”

Bir başka güneş Hz. Ayşe’nin hırçınlık gösteren devesini zapt edebilmek için ona sert davrandığını görünce bu davranışını yadırgamış ona, “Ayşe! Hayvana yumuşak davran! Çünkü yumuşaklık nerede bulunursa orayı güzelleştirir. İçinde yumuşaklık bulunmayan her davranış çirkindir.” demişti.

Hz. Ayşe, Peygamberimizin bu sözleri üzerine devesine şefkatle davranmış ve devesinin hemen uysallaştığını görmüştü. Sevgili Peygamberimizin hayvanlara karşı bu tavrını bilen sahabeler bir gün gelip ona sordular: “Ey Allah’ın Peygamberi! Hayvanlara karşı iyi davranırsak bundan bize bir sevap var mıdır?”

Sevgili Peygamberimiz, “Canlılara gösterdiğiniz her iyi davranış için size sevap vardır.” dedikten sonra onlara bir hikâye anlattı:

“Vaktiyle günahkâr bir kadın vardı. Uzun zamandır yoldaydı. Çok susamıştı. Bir su kuyusu buldu. Fakat yanında suyu yukan çıkaracak ne bir ip ne de bir kova vardı. Kadın eğilip kuyunun içine baktı. Neyse ki kuyu çok derin değildi ve içindeki su oldukça sığdı. Susuzluktan dudakları kurumuş olan kadın, hemen kuyunun içine girdi ve kana kana su içti. Kuyudan dışarı çıktığında kendisi gibi susamış bir köpek ile karşılaştı. Zavallı köpeğin dili susuzluktan dışarı sarkmıştı. Nemli toprağı yalayıp duruyordu. Kadın onun haline acıdı. Ona

su vermek için tekrar kuyuya girdi. Fakat suyu köpeğe nasıl çıkaracağını bilemedi.

Uzun uzun düşündü; sonunda ayakkabısını çıkarıp suyla doldurdu. Ayakkabıyı

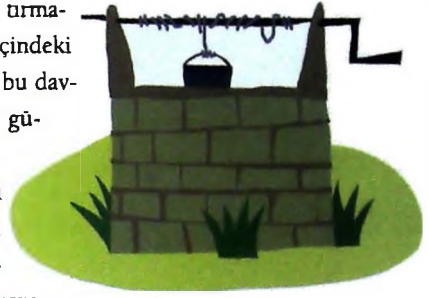


ağızyla tutarak kuyunun duvarlarına tırmanıp yukarı çıktı. Sonra ayakkabısının içindeki suyu köpeğe içirdi. Yüce Allah, onun bu davranışından razı oldu ve onun bütün günahlarını affetti.”

Sevgili Peygamberimizin anlattığı bu hikâye sahabeleri çok etkilemişti. Demek ki evrenin yaratıcısı Allah, köpeğe, deveye, kuzuya, karıncaya bile yapı-

lan iyiliği karşılıksız bırakmıyordu. Bir hayvana yapılan bir iyilik sebebiyle günahkâr birini bile affedebiliyordu. Bunun için Peygamberimiz hayvanlar konusunda sık sık: “Hayvanlarınıza şefkatle davranınız! Yüce Allah, evladına, ağaca, varlığa sert değil yumuşaklıkla davrananları seviyor, onları cennetle müjdeliyor.” diyordu.

Onun bu sözlerini duyanlar, o günden sonra hayvanlara karşı daha dikkatli davrandılar. Onların canını yakmadılar.



YEDİ KALELİ ŞEHİR HAYBER

Hayber, yüksek kalelerle çevrili güzel bir şehirdi. Tam yedi kalesi vardı. Medine'nin kuzeyindeydi. Hendek Savaşı sırasında barış anlaşmasını bozup Mekkeli müşriklere yardım eden Kurayza Yahudileri, buraya yerleşmişlerdi. Müslümanları yok etmek için hain planlar kurmaya devam ediyorlardı.

Kurayza Yahudilerinin uslanmadıklarını bilen Peygamberimiz, onlardan gelebilecek tehlikeleri önlemenin yollarını arıyordu. Sahabelerini topladı. Uzun uzun konuştular. Sonunda bir karara vardılar. Hayber'i kuşatacaklardı. Hızla hazırlandılar ve yola çıktılar.

Sevgili Peygamberimizin dilinde yol boyunca çok güzel dualar vardı: “Allahım!.. Gelecek tasasından, geçmişin üzüntüsünden, sana sığınırım. Güçsüzlükten, gevşeklikten, cimrilikten, korkaklıktan, borçtan ve zalimlerden sana sığınırım.” Sahabelerin, “Âmin! Âmin” sesleri Peygamberimizin duasına karışıyordu.



Hayber'i kusatmak için çıkışları bu yolda sahabeler cesaretle ilerlediler. Ve bir gece varisi Hayber önlerinde kamp kurdular. Sevgili Peygamberimiz yine ellerini Allah'a açtı ve dua etti: "Ey göklerin ve yerlerin sahibi Allah'ım! Ey yerlerin ve üstündeki her şeyin Rabbi olan Allah'ım! Ey rûzgârların savurduklarının Rabbi olan Allah'ım! Biz senden şu şehrin iyiliğini isteriz. Bu şehirde yaşayanların iyiliğini isteriz. Bu şehirde bulunan her şeyin iyiliğini isteriz. Bu şehirde bulunan kötü şeylerden ise sana sığınırız."

Sevgili Peygamberimiz ne kadar iyi kalpli ve iyi niyetliydi! Kendisine en akıl almaz kötülükleri yapanların bile iyiliği için dua ediyordu.

Hayberli Yahudiler, o sabah uyandıklarında Müslüman ordusu tarafından kuşatıldıklarını görünce çok şaşırdılar. Korkuyla kaçışarak kalelerine saklandılar. Peygamberimizi ve askerlerini ok yağmuruna tutmaya başladılar. Zor anlar yaşanıyordu. Yedi kaleli güzel şehir, hain insanların kötü davranışlarıyla çirkinleşmişti. Güzel Peygamberimiz ile sahabeleri Allah'a dua ederek yardım diliyorlardı.



CENNETE KOŞAN ÇOBAN

Hayber sokaklarında bir telaş vardı. İnsanlar panik içinde oradan oraya koşuşurken çoban Yesar koyunlarıyla birlikte dağdan dönüyordu. Olanlardan haberi yoktu. Zenci bir köle olan Yesar, kalabalığın arasına karışıp sordu: "Ne var? Ne oluyorsunuz böyle?!"

"Görmüyor musun, savaşıyoruz." dediler.

"Kiminle?" diye sordu çoban.

"Peygamber olduğunu söyleyen bir adamla" dediler.

Çoban Yesar, 'Peygamber' sözünü duyunca bir an durakladı. Sanki içine bir ateş düştü. Peygamberi görmek istedi. Kalenin burçlarına çıkarak kaleyi kuşatanlara baktı. Fakat kalabalık içinde onu seçemedi. İçindeki merak ve coşku gitgide büyüyordu. Peygamber kimdi; nasıl biriydi? O heyecanla koyunlarını önüne katıp kaleden aşağıya indi. Hayber eteklerinde Peygamberi arıyordu. Önüne gelen herkese onu soruyordu. Sonunda onu buldu. Sevgili Peygamberimiz ok yağmuru altında onu güler yüzle karşıladı.



Yesar, böylesine sevgi dolu bir yüzle ilk kez karşılaşıyordu. Ona hayran hayran bakarak sordu: “Duydum ki sen peygambermişsin. Getirdiğin dini bana da anlatır mısın?”

Sevgili Peygamberimiz, Yesar’a İslâm’ı anlattı

ve onun bütün sorularını cevapladı. Ardından ona kelime-i şahadeti öğretti.

Yesar “Ben” dedi. “Siyah tenli, çirkin, fakir bir çobanım. Bu halimle Müslüman olursam karşılığında bana ne var?”

Peygamber Efendimiz sınımsız gülümsedi: “İmanlı bir şekilde ölürsen karşılığında sana cennet var” dedi.

Yesar heyecanlı, “Ben sana inandım ve Müslüman oldum” diye atıldı ve hemen kelime-i şahadet getirdi. Ancak onun bir endişesi daha vardı: “Bu koyunlar benim değil. Onları ne yapayım?” diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz, “Koyunları sahibine teslim etmelisin” dedi. O, malı sahibine teslim etme konusunda çok titizdi. Zaten bunun için Mekkelî müşrikler ona Muhammed Emin, demişlerdi ya...

Sevgili Peygamberimiz Yesar’a yol gösterdi: “Koyunlarını ordunun dışına çıkar. Bir iki çakıl taşı atarak onlara yol göster. Allah onları sahibine teslim edecektir.

Yesar, sevgili Peygamberimizin dediği gibi koyunları ordunun dışına çıkarttı ve çakıl taşları atarak onlara yol gösterdi. Sonra bir köşeye sinip onları izledi. Sürünün söz dinler gibi dağılmadan, kaleye doğru ilerleyip sahibinin evinin önüne kadar gittiğini görünce sevinçle geri döndü. Peygamberimizin ordusuna katıldı.

Çoban Yesar, bir saat öncesine kadar her şeyden habersiz, kırdan, bayırdan dolaşan zavallı bir köle, bir çobanken Peygamber Efendimizle tanışmış dinlerin en güzeliyle şereflenmişti. Artık ondan mutlusu yoktu.

276.
GÜN

HAYBERİN FETHİ

Hayber önlerinde kuşatma devam ediyordu. Sevgili Peygamberimiz, ilk gün sancağı Hz. Ebu Bekir'e vermişti. Hz. Ebu Bekir'in komutasında ordu çarpışmaya başlamış fakat sonuç alınamamıştı. Ertesi gün Peygamberimiz, sancağı Hz. Ömer'e vermişti. Ordu onun komutasında da akşama dek çarpışmış fakat ne yazık ki yine sonuç alınamamıştı. Müslümanlar altı gün üst üste farklı sahabelerin komutasında savaşmışlar fakat bir netice elde edememişlerdi. Ordunun yiyeceği gittikçe tükeniyor, açlık ve susuzluk askerleri tehdit ediyordu. Altıncı günün akşamında Allah'ın Elçisi şöyle dedi: "Yarın sancağı öyle birine vereceğim ki o Allah'ı ve Peygamberini seviyor. Allah ve Peygamberi de onu seviyor. Allah onun eliyle bize başarıyı yaşatacaktır."

Bu sözler askerler arasında heyecan dalgası halinde yayıldı. Her biri geceyi sabırsızlıkla geçirdi. Yürekllerinde ümit, müjde ve sevinç vardı.

Her biri Allah'ı ve Peygamberini canından çok seviyordu. Böyle bir müjdeye layık olmayı yürekten istiyordu. Sevgili Peygamberin bu kadar övdüğü insan acaba kimdi? Zihinler hep bununla meşguldü.

Sabah olduğunda askerler heyecan içinde Peygamberimizin çadırının önünde toplandılar. Sevgili Peygamberimiz çadırından dışarıya çıktı. Oradakileri tek tek gözden geçirdi. Aralarında aradığı kişiyi bulamamıştı; sordu: "Ali nerede?"

Onun bu sorusuyla o ana kadar göğüslerde biriken heyecan son buldu. Demek ki Allah'ın Elçisi, sancağı ona verecekti.

"Ali'nin gözleri ağrıyor. Bunun için gelemidi" dediler.

"Olsun! Çağırın gelsin" dedi.

Yanına gittüklerinde Hz. Ali'yi gözleri şişmiş ve kapanmış halde buldular. Önünü bile göremiyordu. Çok acı çektiği her halinden belliydi.



Elinden tutarak onu Peygamberimizin yanına getirdiler. Sevgili Peygamber, şefkatli elleriyle Hz. Ali'nin gözlerini ovaladı. Ardından dua etti. Hz. Ali'nin gözlerindeki şişlik bir anda inmiş ağrısı dinmişti. Eskisi gibi görebiliyordu. Aydınlık, sevinç, müjde, mutluluk bir aradaydı. Hayber'in fethi acaba Hz. Ali'nin eliyle mi gerçekleştirecekti?

O gün Hz. Ali'nin komutasında Müslümanlar, Hayber Kalesi'ni ele geçirdiler. Yahudiler tüm mal varlıklarını Müslümanlara bırakıp kaçmışlardı. Yaşanan açlık ve susuzluk son bulmuştu. Sevgili Peygamberimiz sahabelerine; çocuklara, kadınlara, hasta ve yaşlılara çok iyi davranmalarını tembihledi. Onun söylediklerine harfi harfine uydular. Bu büyük başarıyı iman gücüyle yakalamışlardı.



YAHUDI KADININ TUZAĞI

Hayber'in fethi herkesi rahatlatmıştı. Sevgili Peygamberimiz ve yanındakiler dinlenmeye çekilmişlerdi. O arada Yahudi bir kadın çıkageldi. Elinde kocaman bir tepsi yemek vardı. Sevgili Peygamberimize seslendi: "Bunu size hediye ediyorum. Buyurunuz afiyetle yiyiniz."

Aslında kadının niyeti ikramda bulunmak değil Peygamberimizi öldürmekti. Bunun için bir kuzunun etini kızartmış, etin her tarafına da zehir serpmişti. Sevgili Peygamberimiz ve sahabeler kadının getirdiği yemekten yemeye hazırlandılar. Peygamberimiz etten bir parça ağzına aldı. Fakat yutmadan çıkardı ve sahabelerine seslendi: "Ellerinizi sofradan çekin!"

Sofradakiler şaşkın şaşkın birbirlerine bakınırken o sözlerini sürdürdü: "Bu yediğim bana, zehirli olduğunu haber verdi!"

Bunu duyan sahabeler hemen ellerini sofradan çektiler. Fakat içlerinden bir kişi yemekten bir lokma almış ve yutmuştu. Zehir o kadar şiddetliydi ki aniden fenalaştı ve oracıkta şehit oldu. Herkes şaşkındı. Bunu kim, niye yapmıştı?



Sevgili Peygamberimiz, eti getiren kadını çağırttı. Ona sordu: "Neden böyle bir şey yaptın?"

Kadın cevap verdi: "Eğer peygambersen zehir sana zarar vermeyecekti. Hükümdarsan insanları senden kurtarmak istedim!"

Oradakiler duyduklarına inanamadılar. Yüce Allah, Peygamberine bir kez daha yardım etmiş, kötü insanların ona zarar vermesine izin vermemiştir.



MEKKE'DE KİTLİK...

Hayber'in fethinden sonra Müslümanların eline yüklü bir ganimet geçmişti. Kimse sıkıntı çekmiyordu. Herkes halinden memnundu. Medine'de Müslümanlar rahat bir şekilde yaşarken Allah'ın Elçisi, Mekke'de kıtlık başladığını, halkın sıkıntı içinde kıvrandığını öğrendi. Buna çok üzüldü. Aç susuz kalan çocukları, hastaları, hayvanları düşündü. Sevgili Peygamberimizin yüreği şefkat doluydu. Müşrik bile olsalar, kendine savaş açmış bile olsalar, onlara yardım edecekti.

Sahabelerini çağırdı. Onlara durumu anlattı. Sahabeler de Mekkelilere gıda ve para yardımı yapmayı kabul ettiler. Sevgili Peygamberimiz develere arpa, altın ve hurma yükletti. Ardından onları Amr isimli sahabeye teslim etti. Hz. Amr, onları Mekke'ye götürmek üzere yola çıktı.

Mekke'nin idaresi Ebu Sufyan, Safvan ve Süheyl'in elindeydi. Hz. Amr Mekke'ye varınca götürdüğü yardım malzemelerini onlara sundu. Safvan ile Süheyl, gururlarından Hz. Amr'ın getirdiklerini kabul etmediler. Halkın bunlara ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bilen Ebu Sufyan'sa Safvan ile Süheyl'e karşı çıktı ve yardımı kabul etti. Hz. Amr'ın getirdiklerini açlara, fakirlere, muhtaçlara dağıttı.

İhtiyaç içinde kıvrananlar için bu yardım, dünyalara bedeldi.



Halk, çok sevinmişti. Ta... uzaklardan kendilerini düşünen Muhammed Emin'i, bir kez daha iyilikle andılar. Açlar doydu. Çocuklar bayram etti. Fakirlerin yüzü güldü. Onların bu halini gören Ebu Sufyan, Hz. Amr'a teşekkürlerini bildirdi: "Muhammed, hayır içinde olsun" dedi. "Çünkü o, akrabalık hakkını çok iyi gözetir. Muhtaçlara yetiştir."

Düşman bir topluluğa bile böyle bir iyilikte bulunmak ancak Sevgili Peygamberimizin yapacağı bir incelikti.



BAŞARILARLA DOLU GEÇEN BİR YIL

Müslümanlar, Mekke'yi çok özlemişlerdi. Bir yıl önce müşrikler onları Mekke'ye sokmamışlar, Hudeybiye'de günlerce bekletmişlerdi. Sonunda müşriklerle Müslümanlar arasında bir anlaşmaya varılmıştı. Bu anlaşmaya göre Müslümanlar, kutlu şehre ancak bir yıl sonra silahsız girebilecek, Kâbe'yi ziyaret edip Mekke'de üç gün kaldıktan sonra geri döneceklerdi.

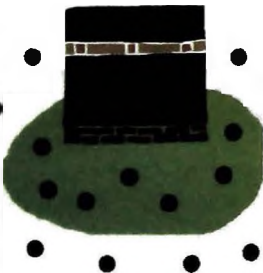
Geçen zaman içinde güzel şeyler olmuştu. Barış anlaşması, ortamı yumuşatmıştı. Dünya liderleri İslâm'a davet edilmişti. Hayber fethedilmiş, Yahudiler etkisiz hale getirilmişti. Müslümanlar güçlenmiş, moral kazanmışlardı.

Artık vakit gelmişti. Sevgili Peygamberimiz sahabelerine hazırlanmalarını söyledi. Sahabeler içleri içlerine sığmayarak hazırlandılar. Yedi yıl önce terk ettikleri memleketlerine gitme sevinciyle yola çıktılar.

Allah'ın Elçisi, sahabelerinin başındaydı. Mekke tepelerine doğru ilerliyorlardı. Müşrikler, Müslümanların geldiğini haber almışlardı. Hepsinin içini bir korku sarmıştı. Peygamberin Hayber'i olduğu gibi Mekke'yi de kuşatıp ellerinden almasından korkuyorlardı. Oysa onun sözünden

caydığı hiç görülmemişti. Bir yıl önce yaptığı anlaşmaya uygun davranıyordu. Müslümanlarla birlikte Mekke'ye yalnızca Kâbe'yi ziyaret için gidiyordu. Anlaşmaları gibi şehirde üç gün kalıp geri döneceklerdi.

Müşrikler onun sözünde durup durmayacağını anlamak için yanına adamlarını





gönderdiler. Adamların sevgili Peygamberimizden aldıkları cevap şöyleydi: “Ben çocukluğumdan beri asla sözümünden dönmedim! Yaptığımız anlaşmaya uygun davranıyoruz. Şehre silahsız giriyoruz.”

Müşriklerin adamları, Müslümanların muhteşem gelişinden çok etkilenmişlerdi. Onları öyle güçlü ve mutlu göreceklarını hiç ummuyorlardı. Geri dönüp gördüklerini ve Peygamberin sözlerini liderlerine anlatılar. Doğrusu müşrikler, Müslümanların Mekke’ye girişini, Kâbe’yi tavaf edişini izlemeye dayanamazlardı. Bunun için şehrin dışına çıktılar.

Sevgili Peygamberimiz, tam yedi yıl sonra Mekke’ye giriyordu. Biricik devesi Kasva’nın üstündeydi. Müslümanların coşku dolu sesleri Mekke sokaklarında yankılanıyordu: “Lebbeyk Allahümme lebbeyk! Emret Allah’ım emret! İşte sana geldik! Emret Allah’ım emret!...”

Kâbe onları, onlar da Kâbe’yi çok özlemişti. Mekke, Peygamberini ve evlatlarını bağrına basıyordu. O gün Mekke’de güller açmıştı.



PEYGAMBERİMİZİN NEZAKETİ

Yüregi kinle dolu olan müşrikler, kıskançlık içindeydiler. Dağlara çıkmışlar Mekke tepelerinden, koşa koşa Kâbe’nin etrafında dönen Müslümanları izliyorlardı. Şaşkınlık içinde: “Hayret!” diyorlardı. “Ne ayrılık ne de sa-vaş!... Hiç bir şey onları zayıf düşürmemiş. Baksanıza nasıl da coşkulu yürüyorlar. İyice güçlenmişler!...”

Müslümanlarsa yıllardır hasretini çektikleri Kâbe’ye kavuşmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Sevgili Peygamberimiz, Kâbe’ye uzun uzun baktı. Orada namaz kılmayı nasıl da özlemişti! Hz. Bilal’e Kâbe’nin üstüne çıkıp ezan okumasını söyledi. Hz. Bilal hemen Kâbe’ye çıktı; yanık ve gür sesiyle ezan okumaya başladı. Mekke ve civarı ezan sesiyle yankılanıyordu... Ebu Cehil’in oğlu İkrime öfkelen-di: “İyi ki babam bu günleri görmeden öldü!...” diye söylendi.

Üç gün boyunca Mekke’de farklı bir sevinç vardı. Müslümanlar Mekke’ye ve Kâbe’ye duydukları hasreti biraz olsun giderdiler.



Anlaşmaya göre Müslümanların Mekke'de üç günden fazla kalmamaları gerekiyordu. Süre dolmuştu. Müşrikler endişelenmeye başlamışlardı. Müslümanların Mekke'ye yerleşmesinden, bir daha Medine'ye dönmelerinden korkuyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz, kendisi için kurulmuş olan deri çadırında oturuyordu. Yanında sahabelerden Hz. Sâd vardı. Bu sırada müşriklerin gönderdiği iki kişi gelerek: "Size verdiğimiz süre doldu" dediler. "Aruk Mekke'yi terk etmenizi istiyoruz!"

Onların bu davranışı zaten dönüş hazırlığı içinde olan sahabeleri kızdırdı. Hz. Sâd onlara cevap verdi: "Burası ne sizin, ne de babanızın toprağıdır. Allah'ın Elçisi buradan anlaşmaya uygun olarak kendi isteğiyle çıkacaktır!"

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, gülümseyerek Sâd'a baktı: "Sâd!" dedi. "Konak yerimizde bizi ziyarete gelen konuklarımızı incitme!"

Aslında gelenlerin niyetlerinin onları ziyaret değil rahatsız etmek olduğunu bilen sevgili Peygamberimiz, maksatlarını bilmezmiş gibi davranarak onları dostluğa, inceliğe, kardeşliğe davet ediyordu. Onun bu tavrı karşısında Mekkeli müşrikler ne diyeceklerini bilemediler. Yaptıkları kaba davranışa karşı Peygamberin gösterdiği bu incelik, onları etkilemişti. Sessizce oradan ayrılırken Peygamber ve sahabelerinin çoktan gitme hazırlığına koyulmuş olduklarını gördüler.



ÜMAME'NİN SEVİNCİ

Müslümanlar hazırlıklarını tamamlayınca şehirden çıktılar. Mekke'den ve Kâbe'den ayrılmanın burukluğu içinde geldikleri gibi dua ve şükürle yola koyuldular. Onlar şehirden ayrılırken bir çocuk arkalarından seslendi: "Amca! Amca!..."

Seslenen küçük bir kızdı. Bu kız, Uhud savaşında şehit düşen Peygamberimizin amcası Hz. Hamza'nın kızıydı. Adı Ümameydi. Mekke'de yaşıyordu.

Sevgili Peygamberimizin Mekke'ye geldiğini duyunca onunla Medine'ye gitmek istemişti. Burada müşriklerin içinde yaşamak istemiyordu. Bu isteğini Peygamberimize ilettiler.

Sevgili Peygamberimiz, Ümame'nin elinden tuttu. Onu devesine bindirdi. Müslümanlar, küçük Ümame'yle birlikte Medine'ye doğru yollarına devam ettiler. Ümame çok sevinçliydi.

Medine'ye vardıklarında Ümame'nin geldiğini gören akrabaları çok sevindiler. Her biri onun kendi yanında kalmasını istedi. Hangisinin yanında kalacağı konusunda ufak bir tartışma çıktı. Sevgili Peygamberimiz ortalığı yatıştırdı: "Ümame, amcasının oğlu Cafer'in yanında kalmalı. Çünkü o teyzesiyle evli" dedi.

Hz. Cafer buna çok sevindi. Hemen yerinden kalktı. Tek ayak üstünde zıpladı. Sevgili Peygamberimiz sordu: "Nedir bu yaptığın Cafer?"

"Habeşliler bir şeye çok sevindiklerinde krallarına böyle yaparlar. Ben de çok sevindiğim için onlar gibi yaptım" dedi Hz. Cafer.

Onun bu davranışına küçük Ümame de oradakiler gibi katıla katıla güldü.



282.
GÜN

ARTIK BAHAR VAKTİYDİ

Zor ve sıkıntılı günler geride kalmış, İslâmiyet için sanki bahar gelmişti. İnsanlar uzak uzak yerlerden toplu halde gelerek Müslüman oluyorlardı. İslâmiyet'in ışığına koşan kimseler arasında Mekkeli liderler de vardı.

Bunlardan biri, müşrik ordusunun komutanıydı. Adı Halid bin Velid'di. Uhud savaşında uyguladığı zekice planla Müslümanları zor durumda bırakmıştı. Ama şimdi pişmandı. Hz. Muhammed'in peygamber olduğuna artık inanmıştı. Müslüman olmak istiyordu. Bunun için yola çıkmıştı.



Medine'ye giderken yolda hiç ummadığı biriyle karşılaştı. Bu kişi, Peygamberin baş düşmanı Amr bin As'dı. Amr ona sordu: "Nereye gidiyorsun Halid?"

Halid, niyetini korkmadan söyledi: "Doğru yol apaçık belli oldu. Ben Muhammed'in peygamber olduğuna inandım. Daha fazla beklemenin bir anlamı

yok. Onun yanına gidip Müslüman olacağım." dedi.

Halid bin Velid bunu söylerken Amr'ın kızıp bağıracağını düşünmüştü. Ama öyle olmadı. Ondan duyduğu sözler Amr'ın çok hoşuna gitmişti. Amr, "Vallahi ben de Muhammed'in yanına Müslüman olmaya gidiyorum" dedi.

Halid bin Velid duyduklarına inanamadı. Bu sözleri Amr mı söylüyordu! Oysa o bir zamanlar, "Bütün dünya Müslüman olsa bile ben asla Müslüman olmam!" diyordu. Allah'ın Elçisini ortadan kaldırmak için ne planlar kurmuştu! Şimdi ise karşısında, kalbi İslâm'a ısınmış, Müslüman olacağını söyleyen bir Amr vardı.

İki arkadaş sevinçle birbirlerine sarıldılar. Sonra birlikte Medine yoluna koyuldular. Sevgili Peygamberimizin yanına vardıklarında ona Müslüman olmak istediklerini söylediler. Sevgili Peygamberimiz onları güzellikle karşıladı; doğru yolu seçtikleri için tebrik etti. Sonra yanındakilere dönüp şöyle dedi: "Mekke ciğerparelerini kucağınıza attı!"

Müslümanlar sevinç içindeydi. İlk önce Halid bin Velid, kelime-i şahadet getirdi. Sevgili Peygamberimiz ona: "Ben senin çok akıllı olduğumu biliyordum. Bunun için de umutla bugünü bekliyordum." dedi.

Hiz. Halid: "Ama ben sana karşı çok hata yaptım." diyerek başını önüne eğdi. Allah beni affedecek mi?"

Güzel Peygamber onun vicdan azabı çektiğini anlamıştı. Daha fazla sıkıntı çekmesini istemedi. Ellerini açtı onun için dua etti: "Allahım, Halid'in işlediği bütün günahları affet!"

Sevgili Peygamberimizin bu duasından sonra Halid bin Velid'in içi rahatladı. O artık Peygamberimizin en güçlü askeriydi. Geçmişte yaptığı hataları telafi edebilmek için var gücüyle çalışacaktı.



283.
GÜN

PEYGAMBERİMİZİN ŞEFKAT KUÇAĞI

Iki Mekkeli lider, sevgili Peygamberimizin karşısındaydı. Halid bin Velid, kelime-i şahadet getirmiş, Müslüman olmuştu. Sıra Amr bin As'taydı. Amr, utancından başını yerden kaldıramıyordu.

Yıllardır Allah'ın Elçisini öldürmek için ne çok uğraşmıştı. Bunun için müşriklere akıl vermiş, yol göstermişti. Planlar kurmuştu. Şimdi ise bütün bu yaptıklarına pişmandı. Geçmiş zamanlarda ne kadar yanılmış olduğunu düşünüyordu. İçinden "Keşke öyle yapmasaydım. Keşke öyle düşünmeseydim." diyordu.

Sevgili Peygamberimiz insanların hatasını asla yüzlerine vurmazdı. Kimseyi azarlamazdı. Kimseyi utandırmazdı. Amr'a seslendi: "Kelime-i şahadet getir Amr! Unutma ki Allah, daha önce işlenmiş günahların hepsini affeder."

Amr, Peygamberimizin bu sözleriyle rahatladı. Yüce Allah'ın affediciliğini düşündü. Sevgili Peygamberimizin hoş görüsüne hayran kaldı. Bir dakika bile beklemeden kelime-i şahadet getirdi.

Artık Amr, Müslüman olmuştu. Bu çok susamış birinin suya kavuşması gibi bir şeydi. Bundan böyle Allah ve Peygamberi için var gücüyle çalışacaktı. Gözünü güzel Peygamberden bir türlü alamıyordu. Onu hayran hayran seyretti. Bu duygular içinde şöyle dedi: "İnsanlardan hiç biri bana senin kadar sevimli olamaz."

Sevgili Peygamberimiz, Amr'a sevgi ve kardeşlik kucakını açmıştı. Hz. Amr için bu, dünyalara değişilmeyecek bir hazineydi. Çok ama çok mutluydu.



284.
GÜN

İSLÂM'IN KORKUSUZ KUMANDANLARI

Peygamber Efendimiz, Hudeybiye barışından sonra dünya liderlerine İslâm'a davet mektupları göndermiş, dünyanın pek çok yerine elçiler giderek sevgili Peygamberimizin mektuplarını ulaştırmışlardı. Hz. Haris, bu elçilerden biriydi. Busra valisi Şurahbil'e Peygamberimizin mektubunu götürmüştü. Şurahbil Hristiyan'dı. Peygamberimizden gelen bu mektuba çok sinirlendi ve hiç acımadan Hz. Haris'i öldürdü.

Bunu haber alan Sevgili Peygamberimiz çok üzüldü. Düşman ülkelerin birbirlerine gönderdikleri elçileri öldürmeleri görülmemiş şeydi. Bu Müslümanlara yapılmış çok büyük bir hakaret, bir meydan okumaydı.

Peygamber Efendimiz hemen Hz. Zeyd komutasında üç bin kişilik bir ordu hazırlattı. Zeyd'in görevi, ordusuyla birlikte Haris'in öldürüldüğü Mute bölgesine kadar gidip burada Şurahbil'i ve halkını İslâm'a davet etmek, kabul etmezlerse onlarla savaşmaktı.

İslâm ordusu yola çıkmadan önce Peygamber Efendimiz, ordudaki sahabelerine şöyle seslendi: "Allah'ın emirlerine uyun! Yasakları çiğnemeyin! Çocukları öldürmeyin! Kadınları ve yaşlıları ezmeyin! Ağaçları kesmeyin! Evleri yıkmayın!"

Sahabeler büyük bir dikkatle sevgili Peygamberimizi dinliyorlardı. Allah'ın Elçisi sözlerini sürdürdü: "Eğer savaş sırasında Zeyd şehid olursa, kumandayı Cafer alsın. Cafer de şehid düşerse Ravâha oğlu Abdullah orduyu kumanda etsin! O da şehit olursa komutan olarak aranızdan birini seçin!"

Bütün hazırlıklar tamam olunca sevgili Peygamberimiz, askerlerini dua ve

güzel dileklerle yolcu etti. Issız bucaksız çöller at kişnemeleleriyle yankılandı. Dillerde dua, kalplerde ise imanın büyük gücü vardı.

Bu arada Şurahbil, İslâm ordusunun yola çıktığını haber almıştı. Hemen Bizans kralın-



dan yardım istedi. Müslümanlar Mute'ye vardıklarında karşılarında Bizanslıların da katıldığı yüz bin kişilik bir ordu buldular. Müslüman ordusu sadece üç bin kişiydi. Fakat bu üç bin asker, imanlarından aldıkları güçle düşmanlarının karşısına dikilmişlerdi. Şehit olmaktan bir an bile korkmuyorlardı. Müslümanların komutanı Hz. Zeyd'in elinde beyaz bir sancak vardı. Çok geçmeden savaş başladı. Kılıç şakırtıları, at kısnemelerine karıştı...



Mute'de Müslümanlar savaşırken Allah, sevgili Peygamberine mucizevî bir şekilde savaş meydanını gösteriyordu. Sevgili Peygamberimiz de gördüklerini yanındakilere anlatıyordu: "Zeyd, sancağı eline almıştı. Fakat şehit oldu. Onun için Allah'tan af dileyiniz! O düşünce sancağı Cafer aldı. O da şehit oldu. Onun için de af dileyiniz. Ondan sonra sancağı Abdullah aldı. O da şehit oldu. Onun için de af dileyiniz!"

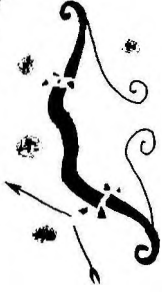
Sevgili Peygamberimizin gözünden yaşlar akıyordu. Ardından sözlerini sürdürdü: "Abdullah'tan sonra sancağı Allah'ın kılıçlarından bir kılıç aldı. Allah'ım sen ona yardım et!"...

Sevgili Peygamberimizin sözünü ettiği kişi Halid bin Velid'di. O kahraman bir komutandı. Yeni Müslüman olmuştu. Fakat dini uğruna canını verecek kadar samimiydi...



YÜZ BİN ASKERİN KAÇIŞI

Mute meydanında zorlu bir çarpışma sürüyordu. Yüz bin kişilik Bizans ordusunun karşısında üç bin kişilik Müslüman ordusu var gücüyle direniyordu. Üç komutanlarını şehit vermişlerdi. Şimdi kumanda Halid bin Velid'deydi. Hz. Halid, atını hızla düşmanın üzerine sürdü. Onun cesaretle saldırdığını gören Müslümanlar onu takip ettiler. Düşman bir anda şaşkına dönmüştü. Bu nasıl işti böyle! Bizanslıların en güvendiği adamlar bir bir yere seriliyordu. Artık akşam oluyordu. Her iki taraf da çok yorgundu. Dinlenmek üzere savaşa ara verildi.



Halid bin Velid'in gözüne uyku girmiyordu. Gece boyu düşündü. Yeni bir plan yaptı. Güneş doğmak üzereyken planını uygulamak için askerlerinin yanına gitti. Askerler savaşıma hazır, onu bekliyorlardı. Henüz hava aydınlanmamıştı. Bir bir askerlerinin yerlerini değiştirdi. Arkadakileri öne, öndekileri ise arkaya aldı. Sağdakileri sola, soldakileri sağa geçirdi. Ayrıca askerlerin bütün kıyafetlerini de değiştirtti. Güneş doğunca düşman çok şaşırdı. Karşısında sanki bir gün önce bıraktığı ordu yoktu! Aralarında şöyle fısıldaşmalar oldu: "Yeni askerler

var. Onları hiç görmemiştik! Gece boyu onlara yardım gelmiş olmalı!"

Düşman askerlerinin morali bozulmuştu. Korkuya ve paniğe kapılmışlardı. Müslümanların cesaretle saldırdığını görünce çareyi kaçmakta buldular. Yüz bin kişilik Bizans ordusu, çil yavrusu gibi dağılıyordu.

Müslümanların komutanı Halid bin Velid, askerlerine cesaret vererek en önde ilerliyordu. Savaş esnasında komutan Hz. Halid'in elinde yedi kılıç parçalanmıştı. Yüz bin kişilik ordu, peşlerindeki üç bin kişilik Müslüman ordusundan tabana kuvvet kaçıyordu. Bu gerçekten çok şaşırtıcıydı.

Halit bin Velid, düşman gittikten sonra askerlerini topladı. Medine'ye dönmek üzere yola koyuldu...



BABASIZ ÇOCUKLARIN SEVİNCİ

Islâm ordusunun düşmanı yendiği haberi Medine'de yankılandı. Müslümanlar çok mutluydu. Sevgili Peygamberimiz savaş meydanından dönen orduyu şehrin dışında karşılamak istiyordu. Etrafında bir sürü insan vardı. Çocuklar neşe içinde yanına toplanmışlardı. Sevgili Peygamberimiz onları yormak istemiyordu. Bunun için onları atlara ve devlere bindirdi.

Savaşta şehit düşen komutan Hz. Zeyd'in küçük kızı da oradaydı. Allah'ın Elçisi ona sevgiyle baktı. Küçük kız babasını kaybetmiş olmanın acısıyla ağlıyordu. Onun bu haline dayanamayan sevgili Peygamberimizin de gözünden yaşlar aktı. Etrafında bulunanlara kızı göstererek şöyle dedi: "Bu, sevgilinin sevgiliye hasretidir." Sonra küçük kızın gözyaşlarını sildi. Ona babası-

nın cennette onu beklediğini söyledi. Küçük kız bu müjdeyi duyunca göz yaşlarını sildi. Artık ağlamıyordu.

Şehitlerden bir diğeri ise Hz.

Cafer'di. Cafer'in oğlu da oradaydı. Boynu büküktü. Peygamberimiz onu kucagina alıp kendi devesine bindirdi. Öylece yola devam ettiler. Sevgili Peygamberimiz ona güzel müjdeler verdi; üzgün çocuğun kulağına şöyle fısıldadı:

"Cennette babana iki kanat verildi. O şimdi cennette istediği gibi uçup duruyor. Bunun için ona 'Uçan Cafer' diyorlar."

Bu sözler çocuğu biraz olsun teselli etmişti. Şimdi babasını cennette hayal ediyor, bununla avunuyordu.

Müminler, Bizans ordusunu geri püskürten İslâm ordusunu coşkuyla karşıladılar. Onlara dualar ettiler. Halid bin Velid çok mutluydu. Çünkü İslâmiyet adına çok güzel bir başarı elde etmişti.



BÜYÜK HAZIRLIK

Müslümanlar Mekke'den ayrılmış tam sekiz yıl olmuştu. Bu zaman içinde İslâm iyice güçlenmişti. Müşriklerle barış anlaşması yapılmıştı. Yahudiler etkisiz hale getirilmişti. Dünya liderlerine İslâm dini tanıtılmıştı. İnsanlar uzak yerlerden gelip İslâm'a girmişti. Bizans'ın güçlü ordusu geri püskürtlmüşü.

Sevgili Peygamberimiz ve sahabeler, bütün bunlara seviniyorlardı; ancak yine de içleri buruktu. Çünkü Kâbe'yi çok özliyorlardı. Ondandır ne kadar da uzaklardı! Oysa onu ne çok seviyorlardı!

Dünyanın en güzel yeriydi Kâbe. İlk insandan bu yana hep kutsallığını korumuştur. Fakat şimdi, Mekke müşriklerinin elindeydi. Müşrikler Kâbe'nin içini ve çevresini putlarla doldurmuşlardı.

Kâbe'nin sahibi olan Allah'a değil putlara ibadet ediyorlardı. Kâbe'nin karşısında yakışık almayan davranışlar sergiliyorlardı. Sevgili Peygamberimiz bütün bunlardan çok rahatsızdı. Orası temiz insanların ibadetine layıktı. Bu kutsal yerin bir an önce bu çirkinliklerden temizlenmesi gerekiyordu. Sevgili Peygamberimiz bunun için bir yol arıyordu. Fakat bu hiç de kolay değildi. Müşrikler Kâbe'ye kimseyi yaklaştırmıyordu. Kâbe, ancak Mekke fethedilirse hak ettiği değere kavuşabilirdi. Putlardan temizlenebilir, Müslümanlara ibadete açılabilirdi.

Müslümanlar artık bunu başarabilecek güce sahiplerdi. İslâm ordusu çok güçlenmişti. Fakat Sevgili Peygamberimiz Hudeybiye'de yapılan barış anlaşmasını bozmak istemiyordu.

Müslümanlar hassasiyetle barışı korurken günün birinde müşrikler sevgili Peygamberimizin dostlarına saldırdılar. Hudeybiye'de, on yıl boyunca can yakmayacaklarına söz verdikleri halde kan döktüler. Bu çirkin davranışlarıyla barış anlaşmasını bozmuş oldular. Sevgili Peygamberimiz bunu duyunca çok üzüldü. Hemen onlara haber gönderdi: "Hudeybiye Anlaşması'nı siz bozdunuz. Bu kötü işlerde devam ederseniz sizinle çarpışmak zorundayım!"

Bu haberi alan müşrikler korkuya kapıldılar. Pek çoğu Peygamberimizin haklı olduğunu farkındaydı. Fakat Mekke'li liderler inatlarından vazgeçmeyecek savaşa hazır olduklarını bildirdiler.

Sevgili Peygamberimiz kararını verdi. Mekke üzerine yürüyecekti. Mekke müşriklerine iyi bir ders verme zamanı gelmişti. Sahabelerine haber gönderdi. Sahabeler hemen yol hazırlığına koyuldular.

Hz. Peygamber bu işi oldukça gizli tuttu. Kan dökmek istemiyordu. Bunun için de müşrikleri hazırlıksız yakalamayı düşünüyordu. Şöyle dua ediyordu:

"Allah'ım! Oraya ansızın varıncaya kadar casus ve habercileri göremez ve işitemez hale getir! Beni birdenbire görüp işitsinler."

Gizli gizli yapılan bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Kısa sürede on bin kişilik bir ordu kurulmuştu. Uzaktan yakından haber alan Müslümanlar koşarak Peygamberimizin ordusuna katılmışlardı. Kim bilir, belki de Kâbe çok yakında aydınlık günlerine kavuşacaktı.





ANNE KÖPEK VE YAVRULARINA KORUMA

Sevgili Peygamberimizin on bin kişilik ordusu yola çıkmıştı. Bütün haşmetiyle Mekke'ye doğru ilerliyordu. Hava çok sıcaktı. Ne sıcak ne de yorgunluk onları düşündürüyordu. Sahabeler coşkuyla, tekbirler getirerek yılmadan yol alıyorlardı. Birden sevgili Peygamberimizin gözüne bir şey ilişti.

Ordunun geçeceği yol üzerinde bir anne köpek, yavrularını emziriyordu. Annelerinin memesinden iştahla süt emen minik yavrular, üstlerine doğru kalabalık bir ordunun geldiğinden habersizdi. Bunu fark eden sevgili Peygamberimiz, acilen önlem almayı düşündü. Hemen sahabelerinden birini çağırdı. Ondan köpeklerin yanına giderek onları korumaya almasını istedi.

Sahabe, atını süratle sürerek ordunun önüne geçti. Anne köpek ile yavrularının yanına gitti. Sonra hayvancıkları rahatsız etmemek için ordunun yolunu değiştirdi. Ordu, köpeklerin yanından uzaklaştıktan sonra atına atlayıp tekrar orduya yetişti. Sevgili Peygamberimizin ince düşüncesi ve şefkati sayesinde minik yavruların ve anne köpeğin canı yanmamıştı.



ON BİN KİŞİLİK FENER ALAYI

Sancaklar ve bayraklar renk renk dalgalanıyordu. İslâm ordusu emin adımlarla Mekke'ye yürüyordu. Sevgili Peygamberimizin gayesi can yakmadan ve kan dökmeden Kâbe'yi bütün çirkinliklerden temizlemektir.

Güneş batmak üzereydi. Mekke'ye varmalarına aruk az kalmıştı. Çok yakında şehre gireceklerdi. Mekkeli müşriklerin hiçbir şeyden haberi yoktu. Karanlık çöktüğünde Allah'ın Elçisi sahabelerin her birinin ateş yakmasını istedi. On bin asker bir anda tam on bin ateş yakılar. Sevgili Peygamberimiz, on bin tane yıldızın içinde parlayan bir güneş gibiydi. Yanan ateşlerin şavkı nurlu yüzüne vurmuştu. Mekke, çevresinde yanan ateşlerle pırıl pırıl aydınlanmıştı. Müşrikler bu göz kamaştıran manzaraya şaşkın şaşkın bakakaldılar.

Olanlara hiçbir anlam veremiyorlardı. Çok sonra Mekke'nin Müslümanlar tarafından kuşatıldığını anladılar.

Bu ne kalabalık, ne muhteşem bir orduydü böyle! Bu ne şahlanıştı! Daha iki yıl öncesine kadar onun böyle güçlü bir ordusu yoktu! Bu kadar kısa sürede böyle bir güce nasıl ulaşmıştı? Barış anlaşmasını bozdukları için pişman oldular. Fakat iş işten geçmişti. Korku ve telaş içinde liderleri Ebu Sufyan'ı Peygamberimizin yanına gönderdiler.

Ebu Sufyan yanına girdiğinde sevgili Peygamberimiz ona seslendi: "Ey Ebu Sufyan! Artık "Lailaheillallah" diyeceğin gün gelmedi mi?"

Ebu Sufyan şaşkın ve perişan cevap verdi: "İyi ama, O kadar putu ne yapayım? Lat ve Uzza'dan nasıl ayrılalım? Anam babam sana feda olsun. Yumuşak huyda, şerefte ve akrabayı gözetmede senden üstünü yok."

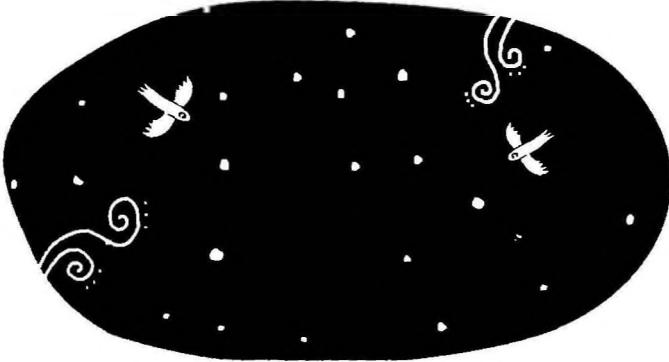
Ebu Sufyan, gerçeği anlamak üzereydi. Biraz düşündü ve sonra şöyle dedi: "Vallahi, sanırım ki Allah'tan başka ilah olmasa gerek. Eğer ondan başka yaratıcılar olsaydı beni zarardan korurlardı."

Ebu Sufyan'ın bu sözleri üzerine sevgili Peygamberimiz yine sordu: "Muhammeden Resulullah, diyeceğin zaman gelmedi mi?"

Ebu Sufyan, "Bana biraz süre tanı" dedi.

Sevgili Peygamberimizin amcası Hz. Abbas da oradaydı: "Yazıklar olsun sana Ebu Sufyan!" diyerek ona çıkıştı. "Aklını başına topla! Daha ne duruyorsun? Allah'tan başka yaratıcı olmadığına ve Muhammed'in onun peygamberi olduğuna şahitlik etmelisin."

Hız. Abbas'ın bu sözlerinden sonra Ebu Sufyan, kelime-i şahadet getirdi. Müşriklerin haber getirmesi için gönderdikleri liderleri Müslüman olmuştu...



290.
GÜN

EBU SUFYAN'IN HAYRETİ

Sevgili Peygamberimiz, Ebu Sufyan'ın güçlü İslâm ordusunu görmesini istiyordu. Bunun için amcası Hz. Abbas'a görev verdi: "Ebu Sufyan'ı atların geçtiği yere götür. Allah'ın ordusunun ihtişamını görsün." dedi. Ardından kendisi de aralarına katılmak üzere ordunun yanına gitti.

Askerler Mekke'ye girmek için hazırlanıyorlardı. Hz. Abbas, Ebu Sufyan'ı vadinin en dar yerine götürdü. Oradan orduyu görmek daha kolaydı. Gördüğü manzara karşısında Ebu Sufyan'ın gözleri hayretle açıldı. Sevgili Peygamberimizin askerleri, çevik atların üstündeydi. On bin kişi kadardılar. Hep bir ağızdan aynı sözleri haykırıyorlardı: "Allahuekber! Allahuekber!"

Ebu Sufyan düşünüyordu: "Mekke'de öldürmek istedikleri Muhammed, nasıl böyle bir ordu kurmuştu? On binlerce kişiyi nasıl toplamıştı?! Ona karşı olan birçok kişi, şimdi onun en büyük yardımcısıdır..."

Askerler bir bir geçtikçe Ebu Sufyan, Hz. Abbas'a sorup duruyordu: "Muhammed geçti mi?" "Hayır, daha geçmedi." diyordu Hz. Abbas.

Kim bilir onun geçişi nasıl olacaktı? Ebu Sufyan merakla bu anı bekliyordu. Geçidin girişinde yüz kadar atlı asker göründü. Üzerlerinde güneş vurdukça parlayan zırhlar, ellerinde bayraklar ve sancaklar vardı. Düzenli bir şekilde ilerliyorlardı. Ortalarında biri duruyordu. Önemli biri olmalıydı. Devinin üstündeydi. Ebu Sufyan'ın tüyleri diken diken olmuştu: "Sübhanallah!" dedi. "Kimdir bunlar Abbas?"

Hz. Abbas gülümsedi: "İşte o Resulullah; etrafındaki ler ise ensar ve muhacirler" dedi.

Ebu Sufyan'ın hayreti büsbütün artmıştı: "Abbas" dedi. "Kardeşinin oğluna büyük bir saltanat verilmiş. Böyle bir saltanatu hiç bir kralda görmedim!"

"Bu saltanat değil, peygamberliktir" dedi Abbas.

"Evet" dedi Ebu Sufyan. "Bu peygamberliktir!"

Ebu Sufyan bunları gördükten sonra hızla Mekke'ye döndü. Müşrikler etrafını sardılar. Ebu Sufyan onlara Müslüman olduğunu söyledi.





Müşriklerin şaşkınlıkları, bir kat daha arttı. Ebu Sufyan heyecan içinde sözlerini şöyle sürdürdü: "Muhammed çok güçlenmiş. Karşı koyamayacağınız bir orduyla üstünüze geliyor. Müslüman olun; kurtulun!"

Müşrikler, uyuşmuş gibiydiler. Ses seda çıkarmadan evlerine çekildiler. İçlerinden "Onlara karşı koyalım." diyenler olduysa da kimse onları dinlemedi. Müslümanlara karşı koyamayacaklarını artık anlamışlardı.



EN MUTLU GÜN BUGÜN

Bir cuma sabahıydı. Sahabelerin yüreği heyecanla çarpıyordu. Çok özledikleri Kâbe'ye kavuşacaklardı. Sevgili Peygamberimizin yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Devesi Kasva'nın üstündeydi. Bu, onun ve sahabelerinin en mutlu günüydü. Bu güzel günü gösteren Allah'a şükrediyordu. Dilinde Kuran ayetleri vardı. Mekke'nin fethini müjdeleyen ayetleri okuyordu.

On bin kişilik ordu, tek yürek olmuş Mekke'ye giriyordu. Sevgili Peygamberimiz, Allah'a olan saygı ve teşekküründen başını önüne eğmişti. Bu başınınun O'nun bir hediyesi olduğunu biliyordu. Askerlerine hep şöyle diyordu: "Kimseyle çarpışmayın! Size dokunulmadıkça kimseye saldırmayın! Kimseyi öldürmeyin! Kolaylaştırın, güçleştirmeyin. Müjdeleyin, nefret ettirmeyin!"

Dillerde, tatlı sözler, gözlerde müjde vardı. Yıllardır bekledikleri bu muhteşem anı, ağırbaşlılıkla, hiçbir taşkınlık yapmadan kutluyorlardı. Kimseye kılıç çekmeden Mekke'ye girmişlerdi. Ordu dalga dalga Kâbe'ye gidiyordu. Mekke en mutlu gününü yaşıyordu. Bağrında yetişen ve bir zamanlar oradan zorla çıkarılan Peygamber, şimdi koca bir orduyla dönmüştü. Müşrikler suskun, Müslümanlar sevinç içindeydi.

Sevgili Peygamberin sülalesinin çocukları, onun geldiğini haber alınca neşeye evlerinden dışarı çıkmış, yollara dökülmüşlerdi. O Mekke'den Medine'ye göç ettiğinde onu ilk önce çocuklar karşılamıştı. Şimdi Medine'den Mekke'ye dönüşünde de onu çocuklar karşılıyordu. Sevgili Peygamberimiz hepsine sıcacık gülümsedi. Sonra biricik devesi Kasva'nın üstünde Kâbe'ye

doğru ilerledi. Halinde en ufak bir gurur yoktu. Bundan sekiz yıl önce nasılsa yine öyleydi. Devesinin arkasına Zeyd'in oğlu Üsame'yi almıştı. Üsame, sevinçliydi. Dikkatle sevgili Peygamberimizi dinliyordu. Allah'ın Elçisi, Kâbe'yi görünce: "Allahu Ekber! Allahu Ekber!" diyerek sevicini dile getirdi. Arkasından on bin kişilik ordu tekrarladı: "Allahu Ekber! Allahu Ekber!..." Tekbir sesleri Mekke'yi cınlatıyordu.

Sevgili Peygamberimiz, Kâbe'yi ziyaret etti. Daha sora gidip o çok sevdiği zemzem suyundan içti; abdest aldı; Allah'a şükretti. Onun ardından bütün ordu aynı şeyi yaptı. Dalga dalga bir sevinç, tüm Mekke'yi sardı. Yüce Allah'ın Peygamberine verdiği müjde, artık gerçek olmuştu. Veryüzünün en değerli incisi Kâbe, artık Müslümanlarındı. Şükür ve dua sesleri göklere yükseliyordu.



PEYGAMBERİMİZİN VEFASI

Sevgili Peygamberimiz artık doğduğu, yetiştiği topraklardaydı. Safa Tepe-si'nden Mekke'yi seyrederken Allah'a şükrediyordu. Bu sırada Medinelî Müslümanların bazılarını bir endişe sarmıştı. Kendi aralarında şöyle diyorlardı: "Sevgili Peygamberimiz Mekke'ye kavuştu. Bundan sonra Medine'ye dönmeyip Mekke'de mi yaşar dersiniz?"

Onlar aralarında bunu tartışırken sevgili Peygamberimiz, az ileride namaz kılıyordu. Namazı bittikten sonra yanlarına geldi. Onları rahatsız eden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ne olduğunu sordu. Medinelîler onu üzmemek istemiyorlardı: "Yok bir şey" dediler.

Sevgili Peygamberimiz, onlardan cevap alamayınca yüce Allah, Peygamberine onların endişesini bildirdi. Bunun üzerine Peygamberimiz, onlara şöyle dedi: "Ben sizin endişendiğiniz şeyden Allah'a sığırım. Şunu bilin ki, benim hayatım da, ölümüm de sizinle olacaktır."

Medinelî Müslümanlar, çok duygulandılar. Gözyaşları içinde sevgili Peygamberimizin etrafını sardılar.



"Ey Allah'ın Peygamberi!" dediler. "Biz seni çok sevdiğimiz için böyle söyledik. Bizi bağışla!"

Peygamberimiz onlara sevgiyle baktı. En zor günlerinde kendine kucak açan bu güzel insanlardan nasıl ayrılırdı! Bu fedakâr insanları bırakıp Mekke'de kalmak ona yakışmazdı. Mekke'yi çok sevse de Medine'den ayrılmayı düşünmüyordu. Sevgili Peygamberimizin bu düşüncesini öğrenince Medine'li Müslümanların içleri rahatlamış, yüzleri tekrar gülmüştü...



ONDAN SEVİMLİSİ OLAMAZ

Mekke'nin fethi, müşrikleri çok üzmüştü. Müslüman ordusuna karşı koymasalar da içleri yanıyor. Sevgili Peygamberimize kin güdenler, onu öldürmek için fırsat kollayanlar vardı. Onlardan biri de Fadale isimli müşrikti.

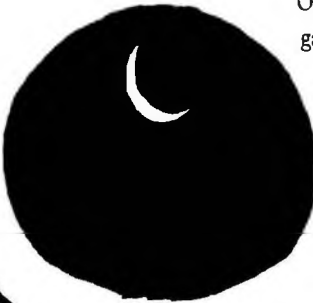
Sevgili Peygamberimiz, Kâbe'yi tavaf ederken Fadale, dikkatle onu izliyordu. Kalbini hain düşünceler sarmıştı. Fırsatını bulur bulmaz ona saldıracaktı. İşte beklediği an gelmişti. Sevgili Peygamberimiz, Fadale'nin önünden geçiyordu. Fadale, tam ona saldırmak üzereyken güzeller güzeli Peygamberimiz dönüp Fadale'ye baktı, gülümsedi. Samimi, sıcak bir ses tonuyla sordu: "Sen Fadale misin?"

Fadale şaşkınlık içinde cevap verdi: "Evet, Yâ Resulallah!"

"Fadale!... Şu an ne düşünüyorsun?"

Fadale kekeleydi. Sonra da yalan söyledi: "Şeyy, bir şey düşünmüyorum. Allah'ı anmakla meşgulüm."

Oysa yüce Allah, Fadale'nin düşüncelerini Peygamberine bildirmişti. Fadale hem Peygamberi öldürmeyi düşünmüş, hem de ona yalan söylemişti. Ama sevgili Peygamberimiz, affediciydi. Ona sevgiyle bakıp, "Allah'tan af dilemelisin Fadale" dedi. Sonra onun yanına yaklaştı. Ellerini göğsüne koydu; onun için dua etti.





Fadale, sevgili Peygamberimizin kötü niyetinden haberdar olduğunu anlamıştı ve onun bu davranışından çok etkilemişti. Allah'ın Elçisi onu düşündüğü kötülük için cezalandırmamış üstelik onun iyiliği için dua etmişti.

Sevgili Peygamberimiz, Fadele'nin göğsünden elini çektiğinde Fadale, az önceki kötü düşüncelerinden tamamen arınmıştı. Döndü, sevgili Peygamberimizin aydınlık yüzüne hayran hayran baktı. Allah'ın Elçisi yoluna devam ederken o, yanındakilere şöyle diyordu: "Vallahi şu an bana ondan daha sevimsi olamaz. Ondan sevgili kimse olamaz! Ondan güzel kimse olamaz!"



OKUNAN DÜŞÜNCELER

Ebu Sufyan Müslüman olmuştu. Fakat içinde hâlâ garip duygular vardı. Henüz hırsını yenememiş, dinine ve Peygamberine saf bir gönülle bağlanamamıştı. Mekke'yi ele geçirmek, şehre yeniden hâkim olmak isteği zihnini kurcalıyordu. Bunun için, derin derin düşünüyor ince hesaplar yapıyordu. "Acaba askerlerimi toplayıp Muhammed'le çarpışsam nasıl olur?" diye düşünürken yanı başından gelen bir sesle irkildi: "Bu düşündüğünü yaparsan Allah seni yine perişan eder!"

Ebu Sufyan çok şaşırdı. Düşüncelerini böylesine okuyan kimdi? Hızla başını kaldırıp baktı. Karşısında pırl pırl yüzüyle sevgili Peygamberimiz duruyordu. Ebu Sufyan, utancından kıpkırmızı kesildi. Ne yapacağını bilemedi. Düşündüklerine bin pişman olmuştu. Kendi toparladı ve, "Vallahi" dedi. "Şimdi yürekten inandım ki sen Allah'ın peygamberisin!"



SIYAH İNCİNİN PIRILTISI

Dünyadaki en değerli yer, Kâbe'ydi. Kâbe, müminlerin kiblesiydi. Yüce Allah, günde beş defa kullarının oraya yönelmesini istemişti. İmkânı bulunanlar ömründe hiç değilse bir kez orayı görmeli, hac vazifesini yerine getirmeliydi. Orada yapılan dualar asla geri çevrilmezdi. Orada bütün peygamberler namaz kılınıyordu.

Efendimiz dünyaya gelmeden önce Kâbe'yi onun dedeleri koruyordu. Sevgili Peygamberimiz onun bulunduğu kutlu beldede doğmuş, orada Kâbe sevgisiyle büyümüştü. Ayrı kaldığı günlerde onu çok özlemiştir. Kâbe'ye kavuştuğunda ise çok sevinmiştir.

Kâbe, dünyanın en değerli incisiydi. Fakat o güzel inci, müşriklerin elinde kirlenmişti. Müşrikler, bu kutsal yapıyı putlarla doldurmuşlardı. Kâbe'nin çevresinde tam üç yüz altmış put dikiliydi. Sevgili Peygamberimiz bu durumdan çok rahatsızdı. Güzel Kâbe'ye putlar asla yakışmıyordu.

Sevgili Peygamberimiz cansız ve hissiz putların yanına yaklaştı. Elinde bir değnek vardı. Değneğin ucuyla her bir puta işaret etti ve Kuran'dan ayetler okudu: "Hak geldi. Hak olmayan yok olup gitti. Muhakkak ki doğru olmayan yok olup gidiçidir."²² diyordu.

Onun bir işaretiyle putlar birer ikiyeşere yere devrildi. Bu olaya şahit olanların dikkaatini çeken bir şey olmuştu. Sevgili Peygamberin yüzüne işaret ettiği put yüz üstü, arkasına işaret ettiği put ise arka üstü yere düşüyordu. Bu putlar yıllar yılı, yerinden oynatılmamıştı. Sağlam kazıklarla yere çakılmışlardı. Şimdi ise Peygamberin bir dokunuşuyla yerle bir oluyorlardı. Bu hiç şüphesiz bir mucizeydi.

Kısa süre içinde üç yüz altmış putun tamamı yıkılmış un ufak olmuştu. Daha sonra sevgili Peygamberimiz, Kâbe'nin içindeki putları da tek tek yıktı. Kutlu Kâbe böylece bütün putlardan temizlenmiş oldu. Yeryüzünün en değerli binası Kâbe, siyah bir inci gibi ışıltılı parlıyordu. O sevdiklerine, sevdikleri de ona kavuşmuştu.



EZAN BÜLBÜLÜ BİLAL

Kalplerde sevinç vardı. Gözler ışıltılı, diller müjdeliydi. Mekke'nin ele geçirilmesinin ardından Kâbe'nin putlardan temizlenmesi, Müslümanları çok sevindirmişti.

Öğlen namazı vakti girmişti. Sevgili Peygamberimiz, Hz. Bilal'e ezan okumasını söyledi. Hz. Bilal'in içi içine sığmıyordu. Heyecan içinde Kâbe'nin üstüne çıktı. Yanık sesiyle en güzel ezanını okudu. O mutlu an hiç bitmesin istiyordu. Geçmişî düşündükçe Allah'a şükrediyordu. Bir zamanlar "Allah birdir" dediği için boynuna ip takılıp Mekke sokaklarında dolaştırılmıştı. Akla hayale gelmedik işkencelere uğramıştı. Şimdi ise müşriklerin karşısında göğsünü gere gere ezan okuyordu ve müşrikler ona hiç bir şey yapamıyorlardı.

Hz. Bilal'in Mekke sokaklarında yankılanan güzel sesi, kalpleri kurtuluşa ve güzelliğe davet ediyordu. Onu izleyen bir gurup müşrik, kendi aralarında konuşmaya başladılar. Yanlarında yeni Müslüman olmuş Ebu Sufyan da vardı.

Biri, "İyi ki babam bu günleri görmedi." dedi.

Bir diğeri, "Muhammed bu siyah kargadan başka ezan okutacak kimse bulamadı mı?" diye söylendi.

Ebu Sufyan suskundu. "Sen neden bir şey söylemiyorsun?" diye ona sordular.

Ebu Sufyan, "Ben bir şey söylemekten korkarım." dedi. "Kimse olmasa bile şu ayağımızın altındaki taşlar ve kumlar Muhammed'e haber verir!"

Aradan kısa bir süre geçmişti ki sevgili Peygamberimiz onların yanına geldi. Az önce konuştuklarını onlara bir bir söyledi. Adamlar şaşkın şaşkın göz göze geldiler. Artık kuşku kalmamıştı. Bir peygamberden başkası bunları bilemezdi. Hemen orada kelime-i şahadet getirip Müslüman oldular.

Ebu Sufyan ise şöyle diyordu: "Ya Resulallah! İyi ki ben bir şey söylemedim!"

Onun bu sözleri üzerine sevgili Peygamberimiz gülümseyerek oradan uzaklaştı.



297. GÜN

KÂBE'NİN ANAHTARI KİMDE KALACAK?

Osman bin Talha bir zamanlar müşrikti. Kâbe'nin anahtarı onda duruyordu. O günlerde sevgili Peygamberimiz, Kâbe'ye girmek istediğinde karşı çıkmış, onu Kâbe'ye sokmamıştı. Ona kaba davranmış, kötü sözler söylemişti. Sevgili Peygamberimizse onun hakaret dolu sözlerine asla öfkelenmemiş, yalnızca şöyle demişti: "Ey Osman! Bir gün gelecek Kâbe'nin anahtarı benim elime geçecek. Ve ben onu istediğim kimseye vereceğim."

Hız. Osman onun bu sözlerine gülmüştü: "O gün Mekkeliler ölmüş olmalı!" demişti.

Aradan uzun yıllar geçmişti. Hız. Osman zaman içinde hatasını anlamış ve Müslüman olmuştu. Kâbe'nin anahtarı hâlâ ondaydı. Koşup anahtarı getirdi ve sevgili Peygamberimize verdi. Peygamberimiz gülümseyerek Hız. Osman'a baktı: "Bir zamanlar sana söylediğim şeyi hatırladın mı?" diye sordu.

Hız. Osman olanları hatırlamıştı. O zaman yaptığı kabalıktan çok utandı. Acaba şimdi sevgili Peygamber, Kâbe'nin anahtarını taşımaya kimi lâıyk görecek? Merak, ümit ve sevgi dolu gülerek ona baktı.

Peygamber Efendimiz de ona gülümsedi ve Kâbe'nin anahtarlarını tekrar Osman bin Talha'ya teslim etti.

298. GÜN

KİN GÜTMİYEN PEYGAMBER

Sevgili Peygamberimiz yanına Osman bin Talha'yı, Bilal'i ve küçük Üsâme'yi alarak Kâbe'nin içine girmişti. Yerlerde kırılan putların parçaları vardı. Onları toplayıp atıdılar. Her yeri temizlediler. Sevgili Peygamberimiz, şükür ve dua doluydu. Dışarı çıktığında Mekke halkının orada toplandığını gördü. Korku dolu gözlerle ona bakıyorlardı. Başlarına geleceklerin endişesi içindeydiler.

Acaba Allah'ın Elçisi onlara dayanılmaz işkenceler mi yapacaktı? Onları, aç, susuz, perişan bırakıp ölüme mi terk edecekti? Yoksa Mekke'den çıkarıp başka

yerlere mi sürecekti? Bunların hepsi çok korkunçtu! Ama bir zamanlar onlar, Peygamberimize ve Müslümanlara böyle yapmışlardı.

Hz. Muhammed, sevgi peygamberiydi. Âlemlere rahmet olarak gönderilmişti. Kin, nefret, öfke ondan uzaktı. Dileği, dünya üzerinde barış ve kardeşlik kurmaktı. Bu düşündüklerinin hiç birini müşriklere yapmayacaktı. Kâbe'nin kapısında durdu. Gülümseyerek onlara baktı ve şöyle dedi: "Ey Mekkeliler! Biliniz ki, Allah'tan başka yaratıcı yoktur. O sözünü yerine getirdi. Kuluna yardım etti. Ona kötülük düşünenleri perişan etti. Şimdi sizin hakkınızda benim ne yapmamı bekliyorsunuz?"

Mekkelî müşrikler hep bir ağızdan cevap verdiler: "Sen iyilik ve güzellik sahibi bir kardeşsin! Senden iyilik ve cömertlik bekliyoruz."

Onların bu sözleri üzerine sevgili Peygamberimiz şöyle dedi: "Sizinle benim halimiz Yusuf Peygamberle kardeşlerinin haline benziyor. Yusuf'un kardeşlerine dediği gibi ben de diyorum ki: Bugün size hiçbir başa kakma ve kınama yoktur! Allah sizi affetsin! O, merhamet edenlerin en merhametlisidir!"

Onun bu sözlerini duyan Mekkeliler, ümit dolu gözlerle birbirlerine baktılar. Peygamberimiz devam etti: "Gidiniz! Hepiniz serbestsiniz!"

Mekkeliler, farklı duygular içindeydiler. Onun büyüklüğü karşısında kendi yaptıklarından utanmışlardı. Ne diyeceklerini bilemediler. Sevinç, şaşkınlık ve utanç içinde evlerine girdiler.

Sevgili Peygamberimizin şefkat, barış, iyilik dolu gönül güzelliğini bir kez daha görmüşlerdi.



İKRİME'NİN KAÇIŞI

Ikrime, Ebu Cehil'in oğuydu. O güne dek Allah'ın Elçisine etmediği hakaret, yapmadığı kötülük kalmamıştı. Mekke fethedilince korkusundan şehri terk etmişti.

İkrime'nin eşi yeni Müslüman olmuştu. Sevgili Peygamberimizin affediciliğini ve büyüklüğünü anlamıştı. Onun yanına giderek olanları anlattı: "Ey



Allah'ın Peygamberi!" dedi. "İkrime Yemen'e kaçtı. Onu öldürteceğinizden korkuyor. Onun hayatı için sizden güvence istiyorum."

O sevgi peygamberiydi. Karşısındaki can düşmanı bile olsa affediciliği seçerdi. "Peki" dedi. "Ona dokunulmayacak."

Bunun üzerine kadıncağız kocasını aramaya başladı. Sonunda onu bir sahil kasabasında buldu. İkrime, Yemen'e gitmek üzere bir gemiye binmişti. Hanımı ona seslendi: "İkrime! Dur gitme! Ben insanların en iyisinin yanından geliyorum. Allah Resulünden söz aldım. Sana dokunulmayacak."

İkrime kulaklarına inanamıyordu! Bu duyduğu doğru olabilir miydi? Hemen gemiden indi. Birlikte Mekke'ye geri döndüler. Sevgili Peygamberimizin yanına gittiler.

Sevgili Peygamberimiz, İkrime'nin geldiğini görünce sevinçle ayağa kalktı. Ona doğru hızla yürüdü. Üzerindeki pelerini kayıp yere düştü. "Ey hicret edip giden süvari! Hoş geldin! Hoş geldin!..." diyerek onu karşıladı.

Ondan bu sevgi sözcüklerini işiten İkrime heyecanlandı: "Yâ Muhammed! Eşim senin bana bir şey yapmayacağını söylüyor doğru mu?" diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz gülümsedi: "Eşin doğru söylüyor. Merak etme güvendesin." dedi.

İkrime şimdiye kadar ona yaptıklarından çok utanıyordu. Başını yerden kaldırmadan, "Sana karşı yaptığım bütün düşmanlıklar için af diliyorum." dedi.

Sevgili Peygamberimiz ellerini açıp, "Allah'ım! İkrime'nin bana karşı yaptığı bütün düşmanlıklarını, beni senin yolundan çevirmek için attığı bütün adımlarını bağışla" diye onun için dua etti.

İkrime, "Bana bildiklerinin en iyisini öğret de onu öğreneyim." dedi. "Beni neye çağırıyorsun?"

Sevgili Peygamberimiz, "Seni Allah'ın varlık ve birliğine inanmaya çağırıyorum. Benim onun peygamberi olduğuma inanmalısın. Namaz kılmalı, zekât vermelisin. Yoksullara yardım da bulunmalı, muhtaçları koruyup gözetmelisin." dedi.

"Vallahi" dedi İkrime. "Sen beni pek güzel, pek hoş bir işe çağırdın. Allah'a yemin ederim ki sen bu davetini yapmadan önce de içimizde en doğru sözlü, en iyilikseverimizdin. İnandım ki Allah'tan başka yaratıcı yoktur. Ve Muhammed O'nun kulu ve Resulü'dür."





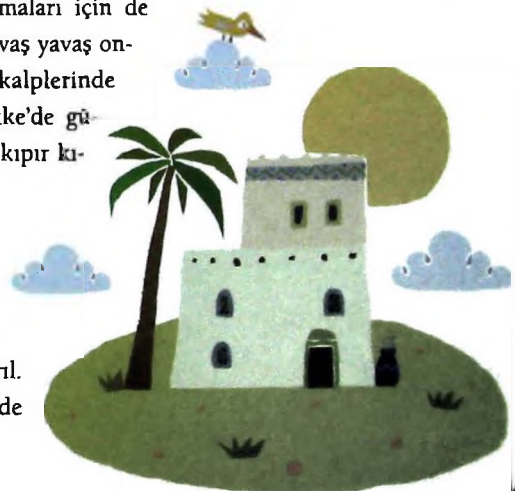
MEKKE'DE HUZUR

Mekke fethedileli iki gün olmuştu. Kâbe artık Müslümanlarındı. Şehirde herkes çok sevinçliydi. Müslümanlar Mekke'ye ve Kâbe'ye kavuştukları, müşrikler ise affedildikleri için seviniyorlardı. Yıllar yılı büyük düşmanlıklarla karşı karşıya gelen taraflar barışın güzelliğine ve huzuruna kavuşmuşlardı. Kimse incinmemişti. Kimse gücenmemişti. Bir damla kan dökülmemişti. Bütün bunlar sevgili Peygamberimizin sonsuz anlayışı ve hoş görüsü sayesinde olmuştu.

Güzeller güzeli Peygamberimiz, Kâbe kapısının merdivenine çıkmıştı. Ona hayran hayran bakan halka seslendi: "Ey İnsanlar! Şüphesiz Allah; gökleri, yeri, güneşi ve ayı yarattığı gün Mekke'yi kutsal kılmıştır. Bu kutsal şehirde kan dökmek, ağaç kesmek helal olmaz! Bu söylediklerimi burada dinleyenler, burada olmayanlara duyursun!"

Mekke kutsal bir şehirdi. Bu şehre kötülük yakışmazdı. Artık kinden, nefretten kötülüktan arınmalıydı. Mekke'yi baştanbaşa saran bu kardeşlik ve barış havası müşrikleri çok etkilemişti. Sevgili Peygamberimizin affediciliğine hayran kalmışlardı. İstese onlardan intikam alabilirdi ama o bunu yapmamıştı. Üstelik Müslüman olmaları için de onları zorlamamıştı. Artık yavaş yavaş onlar da imanının sıcaklığını kalplerinde duymaya başlamışlardı. Mekke'de güzel müjdelere vardı. Yürekler kıpır kıpır, Mekke ise pırl pırlıdı.

O Allah'ın peygamberiydi. Ondan öğrendiklerini uyguluyordu. Yüce Allah Kuran'ında ona şöyle demişti: "Kolaylık göster. Affa sarıl. İyiliği tavsiye et. Cahillerden de yüz çevir."²³







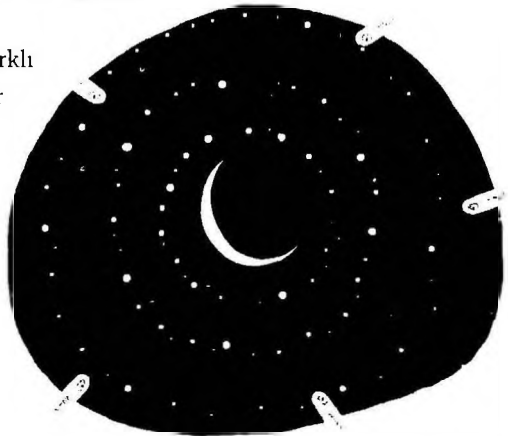
MÜŞRIKLER PEYGAMBERİMİZE KOŞUYOR

Sevgili Peygamberimiz Sâfa Tepesi'ndeydi. Seneler önce yine aynı yerde halkını İslâm'a davet etmişti. Fakat onlar onu dinlememişlerdi. Kulaklarını tıkayarak vanından uzaklaşmışlardı. Şimdi ise durum çok farklıydı. Onu orada gören Mekkelî müşrikler yanına koşuyorlardı. Bölük bölük gelip Müslüman oluyorlardı. Sâfa Tepesi, gençler, yaşlılarla doluydu. Çocuklar onu görmek, duasını almak için birbiriyle yarışıyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz Mekkelîlerden o güne dek yaptıklarını bir daha yapınamak üzere söz aldı. Mekkelîler hep bir ağızdan söz verdiler: "Allah'a ortak koşmayacağız. Hırsızlık yapmayacağız. Kız çocuklarına kötü davranmayacağız. Temiz ve namuslu olacağız. Peygamberimize isyan etmeyeceğiz..."

Mekkelî müşrikler artık Müslüman olmuşlardı. Kadınlar arasında tanınmak için yüzünü gözünü örtmüş birisi vardı. Utancından sevgili Peygamberimize görünmek istemiyordu. Bu kadın, Peygamberimizin sevgili amcası Hamza'yı öldürten Hint'ti. Yaptığına bin pişmandı. O da kelime-i şahadet getirip İslâmiyet'le şereflenmişti. Sevgili Peygamberimiz, Hint'in Müslüman olduğunu öğrenince onu affetti. Karşısındaki amcasını feci şekilde öldürtmüş canı biri olsa bile o, kin tutmayı sevmezdi. Çünkü güzel ahlakın temsilcisiydi.

O gün akşama kadar farklı bir heyecan yaşandı. Yıllar yılı günah batağına saplananlar, sevgili Peygamberimizin eteğine tutunarak bataktan çıkmışlardı. Herkes çok sevinçliydi. Sâfa Tepesi'nden göklere neşeli sesler yükselirken Mekke'de akşam oluyordu.



302.
GÜN

KRAL DEĞİL KUL PEYGAMBER MUHAMMED

Mekke bayram yeri gibiydi. Herkes coşkulu ve sevinçliydi. Fakir bir adam vardı. Çölde yaşıyordu. Sevgili Peygamberimizin Mekke'yi fethettiğini öğrenmişti. O güne dek onun hakkında pek çok şey duymuştu. Onu görmek için can atıyordu. Koşarak Mekke'ye geldi. Onu aldılar, sevgili Peygamberimizin yanına götürdüler. Adam görmeyi çok istediği Peygamberin huzurundaydı. Fakat heyecandan tir tir titriyordu. İki kelimeyi bir araya getirip konuşamıyordu. Sevgili Peygamberimiz adamın heyecanını yatıştırmak, ona yardımcı olmak istedi: "Ne oluyor sana! Sakin ol, topla kendini." dedi. "Ben bir kral değilim. Güneşte kurutulmuş et ve ekmek parçalarıyla geçinen bir kadının oğluyum."



Adam sakinleşti, heyecanını yendi. Karşısında kral bir peygamber değil, kul bir peygamber vardı. Onun asaletine ve alçak gönüllüğüne hayran kaldı.

303.
GÜN

HZ. EBU BEKİR'İN SEVİNCİ

Hz. Ebu Bekir yıllardır babasından ayrıydı. O, Allah'ın Elçisiyle birlikte Medine'ye göçmüş babası Ebu Kuhafe ise müşrik olduğu için Mekke'de kalmıştı. Hz. Ebu Bekir, onun kurtulması, gönlünün imanla aydınlanması için çok dua ediyordu. Kendisinin yaşadığı mutluluğu babasının da tatması en büyük arzusuymdu.

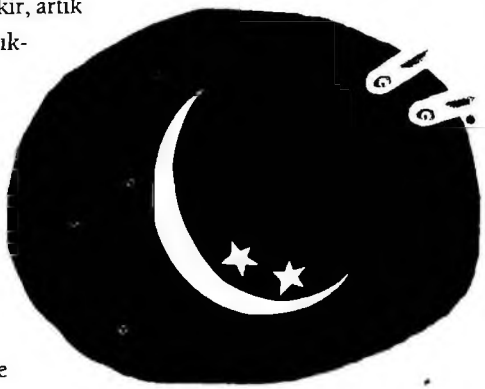
Ebu Kuhafe artık yaşlanmıştı. Hz. Ebu Bekir, bulduğu ilk fırsatta babasının yanına koştu. Saygıyla elini öptü. Hasretle kucakladı. Yılların özlemiyle uzun

uzun konuştular. Hz. Ebu Bekir, artık onun küfür bataklığından çıkmasını istiyordu. Yaşlı adamın koluna girip onu sevgili Peygamberimizin yanına götürdü.

Sevgili Peygamberimiz, yaşlılara karşı çok şefkatli, edepli ve saygılıydı. Hz. Ebu Bekir'in yaşlı babasını getirdiğini görünce biricik dostuna seslendi: "İhtiyara zahmet vermeseydiniz de biz onu evinde ziyaret etseydik olmaz mıydı?"

O Allah'ın peygamberiydi. İmanın, İslâm'ın ve yüce Kuran'ın temsilcisiydi. Bunu bilen Hz. Ebu Bekir şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Senin onun yanına gitmendense onun senin yanına gelmesi daha uygundur."

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, yerinden kalktı. Gül kokulu elini yaşlı adamın göğsüne koydu, dua etti ve: "Müslüman ol ey Ebu Kuhafe!" dedi. Hz. Ebu Bekir'in babası, onun bu nezaket dolu halinden çok etkilenmişti. Hemen kelime-i şehadet getirip Müslüman oldu. O an Hz. Ebu Bekir'den daha mutlu kimse yoktu...



KIZIM FATMA BİLE OLSA...

Sevgili Peygamberimiz henüz Mekke'den ayrılmamıştı. Yeni Müslüman olanlara dinin emir ve yasaklarını bildiriyordu. İnsanları eski alışkanlıklarından vazgeçirmek hiç kolay olmuyordu.

Fatma isminde bir kadın hırsızlık yapmıştı. Bu kötü işi bir daha tekrarlamaması için ona ceza verilmeliydi. Fakat ona ceza verilmesini istemeyenler vardı. Onlara göre Fatma'ya ceza verilemezdi. Çünkü o, Mekke'nin soylu ailelerinden birinin kızıydı.

Hız. Üsame'yi Peygamberimizin yanına gönderdiler. Allah'ın Elçisi, Üsame'yi çok sevdiği için belki onun isteğini kabul eder, diye düşünmüşlerdi. Üsame, sevgili Peygamberimize olanları anlattı. Ardından soylu bir ailenin kızı olduğu için Fatma'ya ceza verilmemesini istedi. Bunu duyunca sevgili Peygamberimiz'in rengi değişti: "Sen" dedi. "Allah'ın koyduğu emir ve yasakları benim kaldırmamı mı istiyorsun!"

Hız. Üsame üzgündü. Yaptığı hatayı anlamıştı: "Yâ Resulallah" dedi. "Bu uygunsuz davranışından dolayı beni affedecek misin?"

Sevgili Peygamberimiz, Hız. Üsame'yi bağışladı. Sonra halkı topladı ve onlara şöyle dedi: "Sizden öncekileri, şu davranışlar mahvetmişti: Onlar soylu birisi hırsızlık yaptığında onu affederlerdi. Zayıf ve güçsüz birisi hırsızlık yaptığında ise onu cezalandırırlardı."

Halk derin bir sessizlik içinde onu dinliyordu. Sevgili Peygamberimiz konuşmasını sürdürdü: "Muhammed'in varlığını elinde tutan Allah'a yemin ederim ki! Kızım Fatma bu hırsızlığı yapmış olsaydı ona da aynı cezayı verirdim."

Sevgili Peygamberimizi dinleyenler İslâm'ın getirdiği eşitlik anlayışına hayran kaldılar. Hırsızlık yapan Fatma'ya hak ettiği ceza verildi. Fatma, cezasını çektikten sonra tövbe etti. Artık böyle bir kötülüğü asla işlemeyecekti. Hırsızlık yapma niyetinde olanlarsa cezalandırılacakları korkusuyla bu işten vazgeçtiler. Mekke'de artık haksızlıkların, hırsızlıkların, zorbalığın önü kesiliyordu. Güzel şehir yepyeni ve aydınlık bir çehreye kavuşuyordu.





HUNEYN GÜNLERİ

Her zaman olduğu gibi o zamanlarda da kıskanç insanlar vardı. Sevgili Peygamberimizin önü alınamaz başarısından rahatsızlık duyuyorlardı. Mekke fethedileli az bir süre olmuştu. Mekke müşrikleri yola gelmişti. Fakat çevre illerde yaşayan çok sayıda müşrik grup vardı.

Bu guruplardan biri de Havazinlilerdi. Havazinliler, güçlü bir ordu hazırlayıp Mekke üzerine yürümeye karar verdiler. Liderlerinin adı Malik bin Avf'tı. Avf, orduya kadınları, hayvanları, çocukları da alarak kalabalık görünüp Müslümanları korkutmayı planlıyordu. Şöyle diyordu: "Bu Muhammed'in son çarpışması olacak! O şimdiye kadar gerçek savaşçılarla çarpışmadı. Onun için hep kazandı."

Havazinlilerin Mekke'ye saldıracakları kısa sürede duyuldu. Peygamberimiz savaşmayı sevmezdi. Fakat masum insanlara savaş açanlara karşı koymak zorundaydı.

Mekkeli Müslümanların da yardımıyla kısa sürede hazırlandılar. O güne dek onunla savaşanlar şimdi onun ordusuna katılmıştı. Hazırlıklar tamamı. Sevgili Peygamberimizin arkasında on iki bin kişilik bir ordu vardı.

Sabah olmak üzereydi. İki ordu Huneyn vadisinde karşılaştı. Havazinliler, hileleri anlaşılmaması diye ortalık aydınlanmadan saldırıya geçtiler. Müslümanların üstüne doğru binlerce karaltı geliyordu. Kalabalık yukarıdan aşağı inerken Müslüman ordusunu ikiye böldü. Her şey bir anda darmadağın olmuştu. Müslümanlar o düzensizlik içinde sağa sola kaçıştılar. Develer birbirine girdi. At kişnemeleri birbirine karıştı. Toz, duman içinde kılıç şıkırtıları yankılandı.

Sevgili Peygamberimizse, aunun üstünde dimdik duruyordu. Etrafindakilerin kaçıştığını görünce seslendi: "Neredesiniz ey Ensar topluluğu! Ey akasya ağacının altında bana söz verenler!"

Peygamberimizin cesaret dolu sesi kulaklarda yankılandı. Bu sözler üzerine Müslümanlar kısa sürede toparlandılar.





"Buyur Ya Resulallah, emrindeyiz" dediler.

Sevgili Peygamberimiz, cesaretiyle düşmana meydan okuyor gibiydi. Onun bu hali hepsine güc verdi. Sahabeleri, ondan aldıkları cesaretle çarpışmaya giriştiler.

Havazinliler, Müslümanların direnişini görünce lazla dayanamadılar. Ortalık aydınlanınca ordunun icvazu de ortaya çıktı. Kadınlar, çocuklar ve hayvanlarla kalabalık gösterilmeye çalışılan ordu, gerisin geriye kaçmaya başladı. Peygamberimizin Duldul isimli atı düşmanın peşinden dörtmala gidiyordu. Havazinliler, korku içinde kaçıp Huneyn vadisini terk ettiler. Zafer Müslümanlarındı. En zor anlarda bile sevgili Peygamberimizin yılmadan direnişi herkesin yüzünü güldürmüştü.



IKRIME'NİN İTİRAFI

Ebu Cehil'in oğlu Ikrima, bir zamanlar babası gibi Allah'ın Elçisine karşı çıkmıştı. Mekke'nin fethinden sonra ise onun peygamber olduğuna inanarak Müslüman olmuştu.

Hız. Ikrima, Huneyn savaşında Havazinlilerle çarpışlıyordu. Arkadaşı Süheyl de oradaydı. O Müslüman değildi. Fakat Mekke'yi savunmak için savaş katılmıştı. Müslümanların dağıldığını görünce, Süheyl, Ikrima'ye yaklaştı: "Muhammed ve sahabeleri bir daha asla toparlanamazlar" dedi.

Ikrima cevap verdi: "İşler Allah'ın elindedir. Savaş bugün Peygamberin aleyhinde ise yarın mutlaka onun lehinde olacaktır."

Süheyl, "Sen daha önce böyle demezdin. Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Ikrima, "Vallahi, biz gerçek olmayan bir şeyle boş yere avunmuşuz. Akli-mızı kullanmamışız. Bize faydası olmayan taş parçalarına tapmış durmuşuz" diye cevap verdi.

Süheyl, Ikrima'nın bu sözlerine çok şaşırmıştı. Arkadaşının düşüncelerini böylesine değiştiren kişi, gerçekten çok büyük bir insan olmalıydı.

307. GÜN

SÜTKARDEŞİN SEVİNCİ

Havazinliler, eşlerini, çocuklarını, eşyalarını bırakıp kaçmışlardı. Atlar, develer sahipsiz ortada dolaşıyordu. Sevgili Peygamberimiz, onlara şefkatle davrandı. Çocukları, kadınları, hayvanları korumaya aldı. Askerlerine şöyle dedi: “Çocuklara, kadınlara, hizmetçilere ve hayvanlara iyi davranın! Onların canını yakmayın!”

Sahabeler: “Ey Allah’ın Peygamberi!” dediler. “Ama onlar müşriklerin çocukları?”

Sevgili Peygamberimiz, “Sizler de müşriklerin çocukları değil miydiniz?” dedi. “Unutmayın, her çocuk İslâm ahlakı üzerine doğar. Dili çözülünceye kadar öyle devam eder. Sonra anne ve babası onu ya Yahudileştirir ya da Hristiyanlaştırır.”

Sahabeler sevgili Peygamberimizin sözünü dinlediler. Çocuklara, kadınlara, hizmetçilere, hayvanlara iyi davrandılar.

Esirler arasında bir kadın sürekli şöyle diyordu: “Ben Peygamberinizin sütkardeşiyim! Ben Muhammed’in sütkardeşiyim!”

Bunun üzerine onu alıp Peygamberimizin yanına getirdiler. Sevgili Peygamberimiz onu tanıdı. Bu kadın, küçükken Badiye Yaylası’nda birlikte güzel günler geçirdikleri sütkardeşi Şeyma’ydı. Onu yanına oturttu. Sütannesini ve babasını sordu. Daha sonra ona şöyle dedi: “Şeyma! İstersen yanımda kalabilirsin. Burada saygı ve sevgi görürsün. İstersen de yanına kıymetli mallar verir, seni akrabalarının yanına gönderirim.”

Şeyma, geride kalan eşini, evini, çocuklarını düşündü: “Sen, bana bir miktar mal verip, beni akrabalarımın yanına gönder” dedi.

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz onun isteğini yerine getirdi. Şeyma, onun cömertliğinden, vefasından çok etkilenmişti. Kelime-i şahadet getirip Müslüman oldu.

Sevgili Peygamberimiz, ona bir sürü deve, koyun ve mal vererek yaşadığı yere geri gönderdi...





SAVAŞ ESİRLERİNİN SEVİNCİ

Havazinlilerin savaş meydanında bırakıkları mallar, Müslümanların olmuştur. Savaş kurallarına göre böyle olması gerekiyordu. Sevgili Peygamberimiz onları Müslümanlar arasında paylaşacaktı. Ellerinde altı bine yakın esir kadın ve çocuk vardı. Bunlar düşman askerlerinin aileleriydi. Sevgili Peygamberimiz, onlar için, Mekke'den temiz kıyafetler getirtti. Onları rahat ettirmek için elinden gelini yaptı. Kimse onlara esir gibi davranmadı. Müslümanların yanında misafirmiş gibi muamele gördüler. Bunun için her biri Peygamberimize ve sahabelerine karşı teşekkür borçluydu.

Kaçıp Taif kalesine sığınan Havazinliler ise bir süre sonra Peygamberimize elçiler gönderdiler. Elçiler, sevgili Peygamberimize sevindirici bir haberle gelmişlerdi. Havazinliler, Müslüman olduklarını bildiriyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz, sonunda onların tövbe edip doğru yolu bulmalarına çok sevinmişti. Savaş esirlerini onlara güzellikle teslim etti. Hepsini sevinçliydi. Hem güzel bir dine, hem de yakınlarına kavuşmuş olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Kendisine savaş açtıkları Peygamberin ne kadar asil, ne kadar barışçı ve ne kadar merhametli olduğunu anlamışlardı.



SÛRAKA'NIN DEVELERİ

Sevgili Peygamberimiz, Taiften dönüyordu. Bu sırada sahabeler birinin ona doğru koşarak geldiğini gördüler. Hemen önünü kestiler; "Kimsin? Nereye gidiyorsun?" diye sordular. "Ben Sûraka'yım" dedi adam.

Sevgili Peygamberimiz, onu tanıdı. Yıllar önce Medine'ye göç ederken izini bulan kişiydi bu! Atının ayakları kuma saplanınca Peygamberimize inanmış ve müşriklere onu gördüğünü söylemekten vazgeçmişti. Ayrıca "Eğer günün birinde dinin büyüüp güçlenirse ben de Müslüman olacağım." diyerek Efendimize söz vermişti.



"Onu bana yaklaştıran" dedi Peygamberimiz. Süraka, Sevgili Peygamberimizin yanına kadar gelip, "Ey Allah'ın Elçisi! Size verdiğim sözün tutacağım gün gelmiştir, dedi ve ardından kelime-i şahadet getirdi.

Süreka yıllar önce verdiği sözü tutmuştu. Geçen süre içinde İslâm'ın son ve en mükemmel din olduğunu anlamıştı.

Sevgili Peygamberimiz onun doğru yolu bulmasına çok sevindi. Süreka, sevgili Peygamberimize sordu: "Ey Allah'ın Peygamberi! Develerim için su doldurduğum bir havuzum var. Bazen sahipsiz develer gelip oradan su içer. Bunun için sevap kazanır mıyım?"

Sevgili Peygamberimiz herkese olduğu gibi, hayvanlara karşı da çok merhametliydi. Hz. Süraka'ya cevap verdi: "Tabi" dedi. "Ciğer taşıyan her canlıyı sulamakta insana sevap vardır."

Bunun üzerine Hz. Süraka, sevinçle oradan ayrıldı. Müslüman olmanın gururuyla evine döndü. Geri kalan hayatını sevgili Peygamberi örnek alarak geçirecekti.



BUZ DAĞLARINI ERİTEN SEVGİ GÜNEŞİ

Havazinlilerin komutanı Malik bin Avf, üzgündü. Halkı Müslüman olmuş ama onun öfkesi dinmemişti. Peygamberimize karşı açtığı savaşı kaybetmek ona ağır geliyordu.

Peygamberimiz, askerlerini affetmiş, mallarını ve ailelerini onlara iade edeceğine söz vermişti. Fakat Malik bin Avf, Peygamberimizin bunu kendisi için asla yapmayacağını düşünüyordu. Kendisine savaş açan bir komutanı kim affederdi ki? Müslümanların tarafında kalan mallarını ve ailesini düşündükçe Avf'ın Allah'ın Elçisine karşı olan kini daha da artıyordu.

Sevgili Peygamberimiz her şeyin farkındaydı. Malik bin Avf gibi cesur ve akıllı birinin doğru yolu bulmasını istiyordu. Savaş esirlerini almaya gelenlere sordu: "Malik bin Avf ne yapıyor?" "Ta-if kalesine sığındı." dediler. "Hâlâ orada kalıyor!"

Sevgili Peygamberimiz, "Ona haber veriniz" dedi.

"Eğer Müslüman olur da yanıma gelirse ona ailesini ve tüm mal varlığını geri veririm."

Adamlar geri döndüklerinde Malik bin Avfa, sevgili Peygamberimizin sözlerini iletiler. Malik bin Avf, hayretler içindeydi. O, Peygambere meydan okumuştı! Ona savaş açmıştı! Müslümanları onca sıkıntıya sokmuştu! Peygamberse yaptığı bunca düşmanlıktan sonra kendisini öldürmek için değil, affetmek için çağırıyordu. Hemen auna atladı ve soluğu Peygamberimizin yanında aldı.

Malik bin Avf, sevgili Peygamberimizin karşısında iki bükülmüdü. Yaptıklarından dolayı pişmanlık duyuyordu. Fakat sevgili Peygamberimiz çok affediciydi. Hatayı yüze vurup karşındakini utandırmak istemezdi. Onu, sevgiyle karşıladı. Malik bin Avf, Peygamberimizin bu güzel davranışından çok etkilendi; hemen kelime-i şahadet getirdi ve Müslüman oldu.

Sevgili Peygamberimiz, mallarını ve ailesini ona geri verdi. Bütün bunların yanında ona yüz deve hediye etti ve onu bulunduğu şehre vali olarak atadı.

Onun tath sözleri, sınırsız cömertliği karşısında Malik bin Avf şaşkındı. Yüreğini kaplayan kin ve nefret buzları, onun sevgi güneşiyle bir anda eriyip yok olmuştu. Sevinç ve heyecan içinde yanındakilere şöyle dedi: "İnsanlar arasında Hz. Muhammed'in bir eşini daha ne gördüm ne de işittim! O, çok cömerttir. Her şeyin en güzelini yapar. Her şeyin en iyisini bilir."

Artık insanlar arasında saygı, sevgi, barış ve kardeşlik meltemi esiyordu. Malik bin Avf, onu tanımıştı. Hz. Muhammed hak peygamberdi. Bundan böyle onun için seve seve canını bile verebilirdi.





VADİDEKİ DEVELER

Savaşın sonra Havazinlilerden Müslümanlara pek çok eşya ve hayvan kalmıştı. Sevgili Peygamberimiz, bir vadi dolusu devenin yanında idi. Bu sırada Saffan bin Ümeyye yanına yaklaştı. Saffan, henüz Müslüman olmamıştı. Fakat sürekli sevgili Peygamberimizi izliyor, onun davranışlarını, konuşmalarını inceliyordu. Ondan İslâm'ı öğrenmeye çalışıyordu. Deve sürüsü Saffan'ın çok hoşuna gitmişti. Sevgili Peygamberimize, "Ne güzel, ne harika develer bunlar" dedi.

Peygamberimiz, "Evet; öyleler" diyerek onu tasdik etti. Saffan'ın develeri ne kadar beğendiğini anlamıştı. Onu sevindirmeyi düşündü. Gülümsedi ve şöyle dedi: "Çok hoşlandıysan onların hepsi senin olsun!"

Saffan bir anda neye uğradığını şaşırды. Çok utanmıştı. Peygamberin verdiği hediyeyi geri çevirmek olmazdı. Sevinçle utanç arasında şöyle diyebildi: "Bu cömertlik ve tok gözlülük, ancak senin gibi bir Peygambere yakışır."



MEKKELİLERİN HAYRETİ

Sıra Havazinlilerden kalan ganimetlerin dağıtılmasına gelmişti. İslâm ordusunda Mekke'nin fethinden sonra Müslüman olmuş Mekkelilerin yanı sıra henüz Müslümanlıkla şereflenmemiş olanlar da vardı. Sevgili Peygamberimiz yeni Müslüman olanların imanlarını kuvvetlendirmek, Müslüman olmamış olanların ise kalplerini İslâm'a ısındırmak için ganimetleri Mekkeliler arasında bölüştürmeyi uygun gördü. Medineli Müslümanlara ise ganimet dağıtmadı.

Mekkeliler; develer, atlar, gümüşler alarak evlerine dönüyorlardı. Hepsini çok şaşkındı. Bugüne kadar böyle bir cömertlikle karşılaşmamışlardı. Ebu Süfyan haykırmak şöyle diyordu: "Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın

Peygamberi! Sen ne kadar cömert ne kadar iyilikseversin! Seninle barış yaptığımız zamanlarda bile sen ne güzel bir barışçıydın! Yüce Allah seni hayırla ödüllendirdin.”



MEDİNELİLERİN SEVİNCİ

Mekkeliler neşe içinde ganimetleri bölüşürken Medineli Müslümanlar bir kenarda onları izliyorlardı. İçlerinden bazıları sevgili Peygamberimizin niye kendilerine ganimet dağıtmadığını anlamamıştı. Mekkelileri daha çok sevdiği için böyle yaptığını düşünüp üzüliyorlardı. Sevgili Peygamberimiz onların mahzun mahzun beklediklerini görünce ganimetleri niye Mekkeliler arasında bölüştürüp onlara vermediğini açıkladı ve sonra onların düşüncelerini sordu.

Medineliler, Peygamberimize şöyle dediler: “Ey Allah’ın Peygamberi! Bu ganimetler Mekke kardeşlerimize helâl olsun. Bizim hiç birinde gözümüz yok. Bizim tek istediğimiz sensin. Sen gelmeden önce biz karanlıklar içindeydik. Senin gelişinle aydınlığa kavuştuk. Sayende doğru yolu bulduk. Biz sana çok şey borçluyuz.”

Medinelilerin bu sözleri sevgili Peygamberimizi mutlu etti. Onlara şöyle dedi: “Siz isteseydiniz bana şöyle diyebilirdiniz: ‘Sen bize yalanlanmış olarak geldin. Biz seni doğruladık. Sen bize terk edilmiş olarak geldin. Biz senden hiç bir yardımı esirgemedik. Sen yurdundan kovulmuştun. Biz seni barındırdık. Sen bize yoksul olarak geldin. Biz sana kendimiz gibi baktık.’ Eğer böyle deseydiniz size hak verirdim.”

Medineliler pürdikkat Allah’ı Elçisini dinliyorlardı. Sevgili Peygamberimiz sözlerini şöyle sürdürdü: “Şimdi bu insanlar elde ettikleri develer, koyunlar ve mallarla çıkıp giderken siz Allah’ın Peygamberi ile birlikte Medine’ye dönmek istemez misiniz?”

Medineli Müslümanlar hep bir ağızdan coşkuyla cevap verdiler: “İsteriz Yâ Resulallah! Biz yalnız seni isteriz!”



Sevgili Peygamberimiz ellerini açıp onlar için dua etti: "Allahım! Ensar'ın oğullarına, onların da oğullarının oğullarına acı ve merhamet et!"

Medineli Müslümanlar, Peygamberimizin bu güzel duası karşısında çok duygulandılar. Sevgili Peygamber çok sevdiği memleketini bırakıp onlarla yeniden Medine'ye dönüyordu. Onlara olan sözünü tutuyordu. İstese Mekke'nin tek hâkimi olur oradan herkese hükmedebilirdi. Ama o, mutevazı bir peygamberdi. Halkın arasında onlar gibi yaşamayı tercih etmişti.

Sevgili Peygamberimiz, güzeller güzeli Mekke'ye sahabelerinden birini vali olarak tayin etti. Kutlu şehir artık emin ellerdeydi. Kâbe'yi son kez tavalı etti. Müslümanlarla vedalaştı ve Medine'ye giümek üzere oradan ayrıldı. Medineli Müslümanlar sevinç gözyaşları içindeydiler. Çünkü tüm evrenin hatırlanması var edildiği Peygamber onlarla Medine'de yaşayacaktı.



PEYGAMBERE KOŞANLAR

Mekke'nin fethi ve Huneyn'de kazanılan başarı, herkesin dilindeydi. İnsanlar akın akın Medine'ye koşuyordu. Orada yaşayan Peygamberi yakından görmek, getirdiği dini tanımak istiyorlardı. Allah'ın Elçisi, onları sevgiyle karşılıyordu. O, misafiri çok severdi. Misafire ikram etmenin, yemek yedirmenin, onu rahat ettirmenin çok sevap olduğunu söylerdi. Onun bu tavrını gören sahabeler de onun gibi davrandılar. Medine'ye gelen bu insanlara kucak açtılar. Onları evlerinde ağırladılar. Gelenler, sevgili Peygamberimizin ve sahabelerin davranışından çok etkilendiler. İslâm dinini tanıyarak ve Allah'ın Elçisine hayran kalarak memleketlerine geri döndüler.

Artık Arabistan'da birçok ülke İslâm'ı kabul etmişti. Bu ülkelerdeki insanlara dinin emirlerini öğretmek gerekiyordu. Sevgili Peygamberimiz bunun için o ülkelere, yeni valiler tayin etti. Sahabelerinden bazılarını buralara gönderdi. Görevlendirdiği sahabelerine şöyle diyordu: "İnsanların hatalarına karşı affedici olunuz! Onları sıkıntıya sokmayınız! Kolaylaştırınız; güçleştirmeyiniz! Müjdeleyiniz; nefret ettirmeyiniz!"

Sevgili Peygamberimizin görevlendirdiği sahabeler, o ülkelere gittiler. Oradaki insanlara İslâm'ın emirlerini bildirdiler.



İslâmiyet'le yeni tanışan insanlar bu sahabelerden hiç duymadıkları güzel sözler işittiler. Hiç görmedikleri güzel davranışlar gördüler. Din kardeşliğinin güzelliğini yaşadılar. Birbirleriyle kaynaştılar. Zenginler mallarının önemli bir kısmını fakirlere dağıttı. Fakirler bayram etti. Zenginler paylaşmanın güzelliğini yaşadılar. Yeni din, fakir ile zengini birbiriyle kaynaştırmıştı. İnsanlar, Peygamberimizin getirdiği bu harika dine hayran kaldılar.

Arık dünyada haksızlık, hırsızlık, bencillik ve acımasızlık yavaş yavaş ortadan kalkıyordu. İslâm'ın eşsiz güneşi Medine ufuklarından doğmuş bütün dünyayı aydınlatmıştı.



SEFFANE'NİN SEVİNCİ

İnsanlar İslâm'a koşarken bir diğer taraftan Allah'ın Elçisine düşmanlıklarını sürdüren, Müslümanlara savaş açan guruplar da vardı. Bu guruplarla yapılan savaşlardan birinde "Seffane" isminde bir kadın Müslümanlara esir düşmüştü. Seffane, akıllı ve bilgili bir kadındı. Sevgili Peygamberimizin yanına geldiğini görünce ayağa kalktı ve ona şöyle dedi: "Yâ Muhammed! Babam öte dünyaya göçtü. Kardeşim ise kaçtı. Benimse kurtulmak için verecek hiç bir şeyim yok. Sizden yardım istiyorum."

Sevgili Peygamberimiz, "Kimsin sen?" diye sordu.

Seffane cevap verdi: "Ben, aileleri koruyan, esirleri hürriyete kavuşturan, açları doyuran, çıplakları giydiren, selamlaşmayı yayan Hatem-i Tai'nin kızıyım."

Seffane'nin bu sözleri sevgili Peygamberimizin çok hoşuna gitti. Ona sevgiyle gülümsedi: "Bu saydıkların Müslümanların özellikleridir" dedi ve Seffane'yi serbest bıraktı.

Seffane, onun ne kadar özel bir insan olduğunu anlamıştı. Çok geçmeden Müslüman oldu. Daha sonra kardeşini aradı, buldu ve ona başından geçenleri anlattı. Kardeşi Yemen ülkesinin eski reisi Adiyy bin Hatem'di. Hz. Muhammed'in affediciliği ve yaptığı iyilik onu çok şaşırtmıştı; içini büyük bir merak sarmıştı. Onu görmek üzere Medine'ye doğru yola çıktı.



Adiyy, Medine'ye vardığında sevgili Peygamberimiz onu evine davet etti. Adiyy, onu dikkatle inceliyordu. Birlikte çıkıp eve doğru yürüdüler. Yolda giderlerken önlerine ihtiyar bir kadın çıktı. Kadın, Peygamberimizin önünü kesti ve ona uzun uzun derdini anlatmaya başladı. Adiyy onun gibi sabırlı ve anlayışlı bir liderle ilk kez karşılıyordu. Kendisi de bir zamanlar liderlik yapmıştı. Onun karşısına böyle düşünler çıkamazdı. Çıkarsa bile onları dinlemez, yardımcılarına havale ederdi. Oysa Peygamber, yaşlı kadınla nasıl da içten ilgileniyordu. Ona karşı ne kadar şefkatli ve sabırlıydı! Sonunda sevgili Peygamber, kadının ihtiyacını giderdi ve eve doğru tekrar yola koyuldular. Bu olay Adiyy'i çok etkilemişti. Kendi kendine mırıldanıyordu: "Vallahi, o bir hükümdar değildir! Olsa olsa, bir peygamber olabilir!"



Çok geçmeden eve vardılar. Sevgili Peygamberimiz, oturması için Adiyy'i deriden bir mindere buyur etti. Bu, evdeki tek minderdirdi. Sevgili Peygamberimiz ise onun karşısına geçti ve yere oturdu. Onun bu misafirperverliği ve alçak gönüllü davranışı kimsede görülmemiş şeydi. Adiyy, artık onun bir kral değil, gerçek bir peygamber olduğuna inanmıştı. Kız kardeşi gibi o da kelime-i şahadet getirerek Müslüman oldu. Seffane gibi o da hak dine kavuşmanın sevincini yaşıyordu.



SONSUZ GÜZELLİKLER PEYGAMBERİ

Islâm kardeşliği bütün sıcaklığı ile dünyayı kuşatıyordu. Sevgili Peygamberimiz, birçok imkâna kavuşmuştu. İslâm devleti güçlenmişti. Müslümanların kıtlık ve fakirlik günleri geride kalmıştı.

İslâm âleminin zenginleştiği, imkânlarının arttığı bugünlerde bile sevgili Peygamberimiz ailesiyle birlikte sade bir yaşamı tercih ediyordu.

Hız. Ömer, bir gün onu ziyarete gitmişti. Peygamberimiz bir hasırın üzerinde dinleniyordu. Hız. Ömer'i görünce kalktı. Onu içeri buyur etti. Peygamberimizin gül tenli yanına hasırın izleri çıkmıştı. Hız. Ömer bunu görünce dayanamadı. Gözünden yaşlar akmaya başladı. Hız. Ömer'in ağladığını gören Sevgili Peygamberimiz sordu: "Niçin ağlıyorsun Ömer?"

Hız. Ömer, Peygamberimize bakıp şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi!



Sizin bu halinizi görünce Bizans kralları ve İran kısıralarını hatırladım. Onlar altın tahtlar üstündeler. İpekler, ibrisimler, atlas ve kadifeler içinde hayat sürüyorlar. Oysa siz, Allah'ın en sevgili kulu olduğunuz halde hasırda yatar, çok sade bir hayat sürüyorsunuz...”

Sevgili Peygamberimiz, Hz.

Ömer'in bu sözlerine gülümsedi: “Bırak ya Ömer!” dedi. “Dünyanın nimetleri onu isteyenlerin, ahiretin güzellikleri ise bizim olsun istemez misin?”

Hız. Ömer onun demek istediğini anlamıştı. Dünya yüzünde onca aç, fakir, muhtaç insan varken sevgili Peygamberimiz, rahat içinde yaşamayı istemiyordu. Bunun için elinde olan her şeyi yoksullara dağıtıyordu. O, geçici dünyanın değil, ahiretin güzelliklerini ümmetiyle birlikte yaşamak istiyordu. Çünkü o, sonsuz güzellikler ve iyilikler peygamberiydi.



ONUN ÖĞRETTİĞİ GÖRGÜ KURALLARI

İnsanlar uzak uzak yerlerden gelerek İslâm'ın emirlerini, yasaklarını öğreniyorlardı. Sonra memleketlerine dönüyor, öğrendiklerini bilmeyenlere öğretiyorlardı.

Bir gün sevgili Peygamberimizin yanına yine bir heyet gelmişti. Heyettekilerden birisi: “Ey Allah'ın Peygamberi!” dedi. “Ben misafiri çok severim. Sık sık misafir kabul ederim. Acaba bana bundan dolayı bir sevap var mıdır?”

“Elbette” dedi Peygamberimiz “Zengin olsun fakir olsun, misafire yapacağın her iyilik, sana sevap kazandırır.”

Bu cevaptan son derece memnun olan adam yine sordu: “Peki misafirlik süresi ne kadardır?”

“Üç gündür” dedi Peygamberimiz. “Misafirin, ev sahibini sıkacak kadar çok kalması helal değildir.”



Sevgili Peygamberimiz, bu sözleriyle misafir ağırlayan ev sahibini övüyor, misafiri de ev sahibini rahatsız etmemesi, ona fazla yük olmaması için uyarıyordu.

Peygamberimizin öğrettiğine göre bir Müslüman her zaman, ölçülü davranmalı, hiçbir şeyde aşırına gitmemeli ve daima karşısındaki kimseyi düşünmeliydi.

Heyettekiler, Medine'de üç gün kaldıktan sonra memleketlerine geri döndüler. Peygamberimiz onlara birçok hediyeler verdi. Her birini ayrı ayrı memnun ederek yolcu etti. Onlar Sevgili Peygamberimizden çok şey öğrenmişlerdi. İkramı, hediyeleşmeyi, cömertliği, insanlığı ve daha birçok şeyi... Ona duydukları hayranlık dolu duygularla evlerine döndüler.

İnsanlık artık son Peygamberden öğrendikleriyle bambaşka bir medeniyete kavuşuyordu. Bu tüm dünyaya nam salacak olan İslâm medeniyetiydi.



HAYIR YARIŞI

Sevgili Peygamberimiz, Roma imparatorunun on binlerce kişilik bir orduyla Müslümanların üstüne yürüyeceğini haber almıştı. Hemen hazırlıklara koyuldu. Düşman ordusunu şehrin dışında karşılayacaktı. Canlar yanmasın, çocuklar ağlasın, anneler üzülmessin istiyordu.

Böyle büyük ve güçlü bir orduyla savaşılabilmek için çok iyi hazırlanmak gerekiyordu. Pek çok kılıca, oka, yaya, zırha ihtiyaç vardı. Ayrıca askerlerin barınma, yeme, içme ihtiyaçlarını karşılamak lazımdı. Sağlıklı ve süratli atlar, develer de gerekiyordu. Bütün bu ihtiyaçları giderebilmek için sahabeler seferber oldular. Herkes varını yoğunu ortaya koydu. Fakirler bile ellerinde avuçlarında olanı getirdiler. Onlar da sevgili Peygamberin ordusuna katkıda bulunma sevabına erişmek istiyorlardı. Kadınlar kolyelerini, bileziklerini gönderdiler.

O günlerde Peygamberimizin damadı Hz. Osman, bir ticaret kervanı hazırlamıştı. Değerli eşyalarla yüklü üç yüz devesini Şam'a gönderecekti. Sevgili

Peygamberimizin savaş hazırlığı içinde olduğunu duyar duymaz develerinin tamamını getirip Peygamberimize verdi. Ayrıca elli at ve bin altın bağışladı. Peygamberimiz onun bu davranışına çok memnun olmuştu: "Allah'ım ben Osman'dan razıyım, sen de ondan razı ol" diye dua etti.



Hız. Ömer de önemli bir miktar parayla Peygamberimizin yanına gelmişti: "Hayır yarışında bugün Ebu Bekir'i geçeceğim" diyordu.

Sevgili Peygamberimiz sordu: "Ev halkına ne bıraktın?"

Hız. Ömer: "Bu getirdiğimin yarısını bıraktım Ya Resulallah" dedi.

Çok geçmeden Peygamberimizin yanına Hız. Ebu Bekir geldi. O, Peygamberin ordusu için neyi var neyi yoksa getirmişti. Sevgili Peygamberimiz sordu: "Ebu Bekir! Ev halkına ne bıraktın?"

Hız. Ebu Bekir, gönül rahatlığıyla cevap verdi: "Onlara, Allah ve Resulünü bıraktım Ya Resulallah!"

Onun bu fedakârlığı Hız. Ömer'i çok etkiledi. Gözyaşlarını tutamadı: "Her şeyim sana feda olsun Ey Ebu Bekir!" dedi. "Hayır yolundaki her yarışta mutlaka beni geçiyorsun!"



KORKAK BİZANS ORDUSU

Savaş hazırlıkları sürerken, her zamanki gibi münafıklar boş durmuyordu. Abdullah bin Übey yine iş başındaydı. Müslümanların cesaretini kırmak için elinden geleni yapıyordu: "Muhammed Roma Devletini oyuncak mı sanıyor? Onun ve sahabelerinin esir düşeceği günleri şimdiden görür gibiyim!..."

O böyle kötü düşüncelerini her yerde yayarken onun gibi düşünen arkadaşları da savaşa katılmamak için bahaneler üretiyorlardı. Pek çoğu, "Bu sıcakta savaşa mı çıkılır!" diyerek orduya katılmadı. Münafıklar, yine Müslümanları üzmüşlerdi.



İslâm ordusu, düşmanı Tebük denen yerde karşılayacaktı. Romalıların Müslümanlara savaş açtığını duyan pek çok mümin, gelip orduya katıldı. Sevgili Peygamberimiz kısa sürede otuz bin kişilik bir ordu kurmuştu. Dua sesleri tek-bir seslerine karıştı. Tebük'e doğru yola koyuldular.

Tebük'te kendilerini büyük bir ordunun beklediğini sanan Peygamber ordusu, orada boş bir vadiyle karşılaştı. Düşman gelmemişti. Tebük'te düşmanı beklemeye başladılar. Sevgili Peygamberimiz ordusunun başında askerlere moral ve cesaret veriyordu. Bir hurma ağacına yaslanmıştı. Şöyle diyordu: "Size insanların en hayırlısını haber vereyim mi?"

"Ver; ya Resulallah" dediler.

"İnsanların en hayırlısı, son nefesine kadar Allah yolunda çalışan kimse-dir." dedi Peygamber. Sonra sözlerine şöyle devam etti: "Dinlerin en hayırlısı İslâmiyet'tir. Sözlerin en güzeli Kuran'da okunan sözlerdir. En güzel yol, en güzel yaşayış, Peygamberin yolu ve yaşayışıdır. En çok yanlış yapan, yanlış söyleyen dildir. En güzel ölüm, şehitlerin ölümüdür. En güzel zenginlik, gönül zenginliğidir. Af dileyen kişi affolunur. Öfkesini yenen ödüllendirilir. Allah, zorluklara sabredenın sevabını kat kat artırır."

Sevgili Peygamberimiz, ordusuna bunları söyledikten sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Allah'ım bana ve ümmetime mağfiret eyle! Allah'ım bana ve ümmetime mağfiret eyle!"²⁴

Allah Resulü ve askerleri Tebük'te yirmi gün kalıp düşmanı beklediler. Fakat kimse gelmedi. Düşman ordusu görünmeyince dönüş yoluna koyuldular. Sevgili Peygamberimizin kararlı ve cesaretli duruşuyla Müslümanlar bir kez daha üstünlük sağlamışlardı.

O, Allah'ın en son ve en büyük peygamberiydi. Yüce Allah ona hoşgörü ve sevimlilik kadar cesaret ve heybet de vermişti. Onun heybeti ve cesareti, Roma İmparatorunu etkilemişti. Müslümanların kararlı, cesaretli ve dimdik duruşu, imparatoru ve askerlerini ürkütmüştü. Bizans ordusu savaştan vazgeçmişti. Yüce Allah Peygamberine ve askerlerine böyle yardım etmişti.

320.
GÜN

KASVA KAYBOLUYOR

Tebük'te düşmanı beklerken Peygamberimizin devesi kaybolmuştu. Onu çok aradılar. Ama bulamadılar. İkiyüzlü insanlar bunu fırsat bilerek şöyle dediler: "Hayret! Hz. Muhammed bir peygamber olduğunu söylüyor. Gökten haber veriyor. Fakat devesinin nerede olduğunu bilmiyor!"

Sevgili Peygamberimiz onların bu sözlerini duymuştu. Şöyle dedi: "Vallahi ben, ancak Allah'ın bana bildirdiğini bilirim. Ondan başkasını asla bilemem."

Çevresindekilerin şaşkın bakışları arasında sözlerini şöyle sürdürdü: "Şu anda Allah bana bildirdi ki Kasva filan yerde, bir dağın arkasındaki vadidedir. Yuları bir ağaca takılmış, kurtarılmayı bekliyor. Hemen gidiniz ve onu bana getiriniz!"

Sahabeler, sevgili Peygamberimizin tarif ettiği yere gittiler. Deveyi bir dağın arkasında buldular. Gerçekten de yularının bir ağaca dolanmış olduğunu gördüler. Yuları çözüp deveyi getirdiler. Sevgili Peygamberimiz, devesine kavuşmuştu. İkiyüzlüler ise utanç içinde oradan uzaklaştılar.





DÜNYAYA YETECEK HURMALAR

Tebük'ten ayrılıp dönüş yoluna koyulan ordunun yiyeceği bitmişti. Durumu Peygamberimize bildirdiler. Develeri kesmek için izin istediler. Sevgili Peygamberimiz onlara şöyle dedi: "Çantalarınızda, heybelerinizde ne kadar yiyecek kalmışsa hepsini toplayın, bir araya getirin."

Herkes çantasının dibinde, köşesinde ne varsa çıkarıp getirdi. En fazla getirenin elinde bir avuç hurma vardı. Toplanan yiyeceklerin hepsini ortaya döktüler. Sevgili Peygamberimiz, onların üstüne bereket duası yaptı. Sonra da, "Herkes kabını getirsin" dedi. Bütün ordu koştu, geldi. Çanta, çuval, cep, heybe ne varsa doldurdular. Bütün ordu aldıktan sonra geride bir sürü hurma kalmıştı. Bu Peygamberimizin bir bereket mucizesiydi.

Askerler bir taraftan hurmaları yiyor bir taraftan da şöyle diyorlardı: "Peygamberimiz dua edince yiyeceğimiz ne çok arttı! Dünya toplanıp gelse bu hurmalar onlara da yeter."

Askerler karınlarını doyurduktan sonra telaşsız, sıkıntısız tekrar yola koyuldular. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine görüldü. Uhud Dağı onlara selam veriyor gibiydi. Sevgili Peygamberimiz, Uhud'a gülümseyerek baktı: "İşte Uhud Dağı!" dedi. "O bizi sever, biz de onu severiz!"

Haber Medine'ye çoktan ulaşmış, dilden dile yayılmıştı. Şehirde büyük bir sevinç ve müjde vardı. Düşmanın İslâm ordusunun karşısına çıkmaya cesaret edememesi büyük bir olaydı. Gelen orduyu karşılamak için yaşlılar, kadınlar, çocuklar yollara döküldüler. Veda Tepesi'ne toplandılar. Ordu uzaklardan görününce herkesi bir sevinç sardı. Dillerde hep o ilahî nağme vardı:

"Ey Resul sen bize hoş geldin
Sen yüce bir davetle geldin
Sen bizlere şeref verdin
Merhaba ey sevgili"

Çocuklar sevinç çılgınlıkları atarak Peygamberimize koşuyorlardı. Medineli Müslümanlar, sevgili Peygamberlerine, babalarına, oğullarına, akrabalarına kavuşmuşlardı.



SABIRLA GELEN GENÇ ABDULLAH

Her zaman olduğu gibi o zamanlarda da iyilerle kötüler iç içeydi. Koskoca evrenin aşkına yaratıldığı Peygamber, kötülüğe karşı hep iyilikle davranarak iyi insan olmanın güzelliğini ortaya koyuyordu.

Abdullah bin Übey'in ömrü, Peygamberimizi kötülemekle geçmişti. Yıllar yılı İslâm'ın aleyhine çalışmış, Müslümanların sırlarını din düşmanlarına taşımıştı. Sevgili Peygamberimiz bütün bunları bildiği halde yine de ona hep iyilikle davranmıştı. Ancak huyunu bildiği için onun yanında önemli sırlarını söylemezdi. Onun gerçek yüzünü bilen Müslümanlar: "Ey Allah'ın Peygamberi! Bırakın da onun hakkından gelelim!" diyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz: "Hayır" diyordu. "Ona karşı yumuşak davranınız. Aramızda olduğu sürece onunla iyi arkadaş olunuz."

Peygamberimizin bu güzel tavrı, uzun yıllar sonra meyvesini verdi. Abdullah bin Übey'in akıllı bir oğlu vardı. Onun da adı Abdullah'ı. Üstelik babasının aksine güçlü bir imana sahipti. Sevgili Peygamberimizi çok seviyordu. Peygamberimiz, babasını kovsaydı küçük Abdullah, Peygamberden uzak kalmış ve onu tanımamış olacaktı. Sevgili Peygamberimizin Abdullah bin Übey'e gösterdiği sabra hayret edenler, küçük Abdullah'ın Peygamberine olan sevgisini ve bağlılığını görünce Peygamberimizin ne kadar haklı olduğunu anladılar.

Abdullah bin Übey'in oğlu, babasının yaptığı bütün kötülüklerden haberdardı. Babasına engel olmak için çok çırpınmış fakat bunu başaramamıştı. İki yüzlülük ve hainlikle geçen bir ömrün sonunda bir gün Abdullah bin Übey'in ölüm haberi duyuldu.



Oğlu Abdullah, Peygamberimize gelip babasının affını istedi. Sevgili Peygamberimiz bağışlamayı severdi. Abdullah bin Übey'i affetti ve yine oğlunun ricası üzerine kendi hırkasını ona kefen yaptı. Ardından cenaze namazını kıldırdı.

Sevgili Peygamberimizin bu davranışı karşısında Abdullah bin Übey'in arkadaşları çok utandılar. Peygamberin, arkasından onca çirkin söz söyleyip kötülüğü için çalışmış birinin namazını kıldırması onları çok etkilemişti. Aralarından birçoğu artık samimi bir Müslüman olmaya karar verdi.

Abdullah bin Übey'in yaptıklarını yüzüne vurmayan Allah'ın Elçisi, sabırla beklemiş ve oğlu Abdullah gibi sağlam karakterli ve güçlü bir Müslüman kazanmıştı. Yine ona gösterdiği sonsuz anlayış sayesinde binlerce münafık doğru yolu bulmuştu. Bütün bunlar onun sabrı, sevgisi ve hoş görüsü sayesinde gerçekleşmişti.



PEYGAMBER MESCİDİ AYDINLANIYOR

Peygamber Mescidi, sabah ve yatsı namazı vakitlerinde karanlık oluyordu. Sahabeler, hurma dalları ve yapraklarını yakarak mescidi aydınlatıyorlardı.

Yemen'den Temim kabilesine mensup bir gurup Hristiyan, Medine'ye gelerek Müslüman olmuşlardı. Temim ed Dâri de onlardan biriydi. Hz. Dâri, Yemen'den gelirken yanında birkaç kandil, fitil ve yağ getirmişti. Bir cuma gecesi onları hizmetçisine verdi. Mescide kandilleri asmasını söyledi. Hizmetçi onun dediğini yaptı. Kandilleri güzelce hazırladı. Ardından onları yakarak mescide astı. Yanan kandiller asılınca Peygamber Mescidi ıslıl ıslıl olmuştu.

Sevgili Peygamberimiz mescide gelip bu manzarayla karşılaşınca çok sevindi.

Ardından bunu kimin yaptığını sordu. Sahabeler:

"Bu kandilleri Temim ed Dâri getirdi ve hizmetçisine asırdı." dediler. Peygamberimiz bu işten çok hoşnut olmuştu. Hz. Dâri'ye şöyle dedi: "Sen İslâm'ı nurlandırdın. İslâm'ın mescidini süsledin.



Allah da seni dünyada ve ahirette nurlandırırın."

Sonra, kandilleri mescide asan hizmetçinin adını sordu: "Onun adı Fetih'tir" dediler.

Peygamberimiz o günden sonra ona "Sirac" denmesini istedi. Böylece hizmetçinin adı "Sirac" olarak değişti. Sirac, aydınlatan demektir. Sevgili Peygamberimiz, mescidi böylesine güzel ışıklandıran Temim ed Dâri'yi ve hizmetçisi Sirac'ı böyle ödüllendirmiş, onların gönüllerini almıştı.



MINİK İBRAHİM'İN CENNETE UÇUŞU

Medine'nin yukarı taraflarında hurma bahçeleriyle çevrili bir ev vardı. Yeşillikler içindeki bu evde bir bebek yaşıyordu. Kar beyaz tenli, gül yanaklı bu bebek, Peygamberimizin oğlu İbrahim'di. Çok sevimliydi. O, sevgili Peygamberimizin en son çocuğuydu. Peygamberimiz, diğer yavruları gibi onu da çok seviyordu.

Dünyaya geldiği gün, onun için kurbanlar kesmişti. Fakirleri sevindirmişti. Ona atası İbrahim Peygamberin ismini vermişti. Allah'a binlerce kez şükretmişti. Onu güzelce büyütmek için elinden geleni yapmıştı. Bol bol süt emmesi için ona sütanne tutmuştu. İyi büyüsün, gelişsin, serpilsin istiyordu.

Nur topu yavru, çok sevimliydi. Herkes üstüne titiyor, onu çok seviyordu. Sevgi ve şefkatle büyütülen İbrahim, on altı aylık olmuştu. Bir gün telaş içinde Peygamberimize bir haber verdiler; "İbrahim çok hasta!" dediler.

Sevgili Peygamberimiz koşarak yavrusunun yanına geldi. Ay yüzlü İbrahim, ateşler içindeydi. Gözlerinin parlaklığı sönmüştü. Hiç kımıldamadan yatıyordu. Peygamberimiz yavrusunun cennete uçacağını anladı. Onu kucağına aldı. Derin bir şefkatle yüzüne baktı: "Allah'ın emirlerine karşı elden ne gelir" dedi.

İbrahim artık başka bir âlemdeydi. Biricik baba-sının kollarından cennete uçuvermişti.

Sevgili Peygamberimizin gözlerinden inci tanesi yaşlar yuvarlanıyordu. Yavrusunu sessizce yerine koydu. Şöyle diyordu: "Göz yaş döker. Kalp üzüntü duyar.



Biz Allah'ın razı olacağı sözden başka söz söylemeyiz. Vallahi İbrahim! Senin ayrılığın bizi fazlasıyla etkiledi."

O bir peygamberdi. Ama herkes gibi o da bir insandı. Bunun için kimi zaman acı çekiyor, kimi zaman neşeleniyordu. Fakat acı çekerken asla isyan etmiyordu. Başına gelen acı olaylara sabrediyor, sevindiği şeylereyse şükrediyordu. Onun bu tavrı tüm insanlara örnek oldu. Müslümanlar, acıda da sevinçte de dengeli davranışlar içinde olmayı ondan öğrendiler.



HEDİYELEŞMEYİ SEVEN PEYGAMBER

Sevgili Peygamberimiz, insanlar arasındaki sevgi bağlarının güçlü olmasını isterdi. Bunu sağlayabilmek için ailesine ve çevresindekilere çok iyi davranırdı. Müminlerin de böyle davranmasını isterdi. "Sizin hayrınız çocuklu çocuğuna karşı hoş ve iyi davranmanızdır. Ben bu konuda en iyilerinizdenim," derdi.

Sevgili Peygamberimiz hediyeleşmeye de büyük önem verirdi. Kendisine bir hediye geldiği zaman alır, hediye getirene ise fazlasıyla karşılık verirdi. İnsanların ufak bile olsa birbirlerine hediye vermelerini isterdi. "Hediyeleşiniz! Çünkü hediyeleşme aranızdaki sevgiyi artırır!" derdi.

Zaman zaman çocuklara hediyeler dağıtır ve müminleri de buna teşvik ederdi. "Çocuklarınıza iyilikte bulunun. Onlara hediyeler verin. Ve onları güzel bir şekilde terbiye edin!" derdi.

Çocuklar, kendileriyle bu kadar çok ilgilenen Peygamberlerine hayrandılar. Rubeyyi isimli kız çocuğu da onlardan biriydi. Peygamberimizi çok sever, onunla birlikte olmak için can atardı.

Bir gün annesi biraz hurma ile bir tabak çiçeği burnunda taze salatalık hazırlamıştı. Kızına, "Peygamberimiz, salatalığı ve yaş hurmayı çok sever. Bunları götür kendisine ver de gel" dedi.

Rubeyyi'nin gözleri sevinçle parladı. Tabagı aldı ve Peygamberimizin evine doğru koştu.

Güzel Peygamberimiz, Rubeyyi'yi içeri buyur etti.



Minik kız eve girer girmez dikkatle etrafı incelemeye başladı. O günlerde İslâm hızla yayıldığı için sevgili Peygamberimize her yerden hediyeler geliyordu. O da onları alıp ihtiyaç sahiplerine dağıtıyordu. O gün de Bahreyn kralından değerli hediyeler gelmişti. Işıltılı mücevherler göz kamaştırıyordu. Rübeyyi, bir Peygamberine, bir de önünde duran mücevherlere baktı. Sonra sevgili Peygamberimize tabağı uzattı: "Bunu annem size gönderdi" dedi.



Allah'ın Elçisi, Rübeyyi'ye sevgiyle gülümsedi. Küçük kızın başını okşadı teşekkür ederek taze hurma ve salatalık dolu tabağı aldı. Ardından avucunu önünde duran mücevherlerin içine daldırdı. Rübeyyi'ye bir avuç mücevher uzattı: "Yavrucuğum! Bunlar senin olsun." dedi.

Küçük kız sevinçten ne yapacağını bilemedi. Sevgili Peygamber ona avuç dolusu altın, gümüş ve değerli mücevher veriyordu! Işıltılı gözlerle Peygamberine baktı. Ona nazikçe teşekkür etti. Peygamberine olan hayranlığı bir kat artmıştı.



HEP VEREN PEYGAMBER

Nur tanesi Peygamberimiz, bir cömertlik okyanusuydu sanki. Dünya üzerinde ondan daha cömerti yoktu. Ondandır bir şey isteyen asla geri çevirmezdi. Bir gün adamın biri yanına gelmişti. Sevgili Peygamberimiz bu adamı tanıyordu. Daha önce pek çok kez gelip kendisinden bir şeyler istemişti. Yine ondan bir şey vermesini istiyordu. Sevgili Peygamberimiz, varını yığını daha önce gördüğü fakirlere dağıtmıştı. Geriye bir şey kalmamıştı. "Şu anda yanımda sana verebilecek bir şey yok" dedi. "Fakat gidip çarşıdan benim adıma istediğin bir şeyi satın alabilirsin. Ben sonra parasını öderim."

Hz. Ömer de oradaydı. "Ey Allah'ın Peygamberi! Siz bu adama daha önce de verdiniz! Sıkınuya girmenize ne gerek var!" dedi.

Sevgili Peygamberimiz, Hz. Ömer'in bu sözlerinden hoşlanmamıştı. Orada bulunanlardan biri bunu anladı; şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Sen ver! Yüce Allah azaltır diye korkma!"

Adamın bu sözleri Peygamberimizin çok hoşuna gitti. Gülümseyerek ona baktı ve: "Doğru söyledin! Zaten ben de öyle emrolundum" dedi.

Hız. Ömer, onun ne kadar verici, ne kadar iyiliksever olduğunu bir kez daha anlamıştı. Sevgili Peygamberimiz, hayatı boyunca elinde olanı karşılık beklemeden hep paylaşmıştı. Yaptığı hiç bir iyiliği başa kakmamıştı. Bir şey istemek için yanına gelen kişi kaçınıcı kez gelmiş olursa olsun onu incitmemiş, eli boş göndermemişti. Hep verici ve gönül alıcı olmuştu.



PEYGAMBERİMİZİ KUCAKLAMAK İSTEYEN ADAM

Gül kokulu Peygamberimizi bütün sahabeleri çok severdi. Fakat içlerinde biri vardı ki onun Peygamberimize olan sevgisi ve düşkünlüğü dillere destandı. Ona Üseyd bin Hudaýr, derlerdi. Hız. Üseyd, çok şakacı biriydi. Herkesle iyi geçinirdi. Bir gün sevgili Peygamberimizin de bulunduğu bir toplulukta fıkrası anlatıyordu. Yaptığı komikliklerle arkadaşlarını güldürüyordu. Fıkranın dozunu biraz kaçırmış olacak ki Peygamberimiz elindeki minik çubukla ona hafifçe dokundu. Gayesi onu ikaz etmektir. Bunun üzerine Hız. Üseyd: "Canımı acıtın Yâ Resulallah! Kısas isterim" dedi.

Kısas, dini hükümlere göre yapılan bir davranışın aynısını karşıdakine yapmak, böylece hakkını almak. Sevgili Peygamberimiz cevap verdi: "Öyle ise bana istediğini yap!"

Etraftakilerin şaşkın bakışları bir anda Hız. Üseyd'e çevrildi. 'Sevgili Peygamber can yakan biri değildi. Üseyd, canı yanmadığı halde neden böyle demişti?'

Hız. Üseyd: "Fakat Yâ Resulallah" dedi. "Sizin üzerinizde gömlek var. Hâlbuki benim üzerinde gömlek yoktu."

Onun bu sözü üzerine sevgili Peygamberimiz gömleğini yukarı kaldırdı.

Bu anı bekleyen Üseyd, çevik bir hareketle Sevgili Peygamberimizin gül kokulu vücudunu kucakladı ve öptü. Bir yandan şöyle diyor-du: "Canım sana feda olsun Yâ Resulallah! Benim gayem kısas değil, işte buydu!"

Hız. Üseyd, sevgili Peygamberimizin gül kokusunu içine çekerken yanaklarından sevinç gözyaşları süzülüyordu.



328.
GÜN

DAĞINIK KILIKLI ADAM

Sevgili Peygamberimiz, temiz ve özenli giyinirdi. Aşırılığa ve gösterişe kaçmadan, giyinmenin güzel olduğu söylerdi. En çok sevdiği renkler yeşil, sarı, beyaz ve kırmızıydı.

O, yerine ve ortamına göre giyinirdi. Yaşadığı ülke sıcak olduğu için kıyafetlerinde genelde beyaz rengi seçerdi. Ayrıca bu renk, temizlik ve saflık göstergesiydi. Cuma ve bayram günlerinde kırmızı cübbe giyerdi. Gelen heyetleri ise daha özel bir kıyafetle karşılardı. Yanındakilere hep şöyle derdi: “Elde edebileceğiniz en iyisini giyiniz! Bulabileceğiniz en hoş kokuları sürünüz!”

O her zaman temizliğe ve tertipli görünmeye önem verirdi. İnsanların ısrafa kaçmadan güzelce giyinip kuşanmasını isterdi.

Bir gün yanına garip görünüşlü bir adam gelmişti. Adamın üstü başı dağınıktı. Kıyafeti perişandı. Onun bu hali Sevgili Peygamberimizin hiç hoşuna gitmemişti. Onu incitmemeye çalışarak sordu: “Senin malın mülkün var mı?”

“Evet yâ Resulallah, var.”

“Nelerin var?”

“Allah bana deve, koyun, at sürüleri ve arpa, buğday harmanları vermiştir. Mal varlığım çoktur.”

“Allah sana mal mülk vermişse o halde onun verdiklerinin eseri üstünde neden görünmüyor?” diye sordu Peygamberimiz. Bu sözleriyle onun kılığına kıyafetine özen göstermesini istemişti.

Sevgili Peygamberimizin demek istediğini anlayan adam, çok utandı. O günden sonra kılık kıyafetine özen gösterdi. Asla kirli, dağınık ve kötü giyinmedi.



329.
GÜN

İNCI TANESİ PEYGAMBER NE YER NE İÇERDİ?

Sevgili Peygamberimizin oturması, kalkması, konuşması, yemesi her hali çok özeldi. Her davranışının altında mutlaka bir fayda vardı. Onun davranışları müminler için örnekti.

Sevgili Peygamberimiz, yiyip içtiklerinin temiz ve kaliteli olmasına dikkat ederdi. Asla yemek seçmez, önüne geleni geri çevirmezdi. İyice acıkmadan sofraya oturmaz, midesini tıka basa doldurmazdı. Bunun için sofradan iyice doymadan kalkardı.

Yemekten önce ve sonra ellerini, dişlerini tertemiz yıkarı. İnci tanesi Peygamberimiz, elinde olan her şeyi fakirlere verdiği için genellikle aç gezerdi. Yiyecek bir şey bulamadığı zamanlarda ekmek ile hurmayı birlikte yer, ardından şükrederdi.

O, tatlıyı ve balı çok severdi. Meyvelerden elma, üzüm, yaş hurma, karpuz ve ayva yerdi. Hurmayla kavunu, karpuzu ve salatalığı birlikte yemekten hoşlanırdı. İçeceklerden sütü ve bal şerbetini severdi. Kuru hurmayla sütü birlikte yerdi.

Tencerenin dibinde kalan yemeği yemekten hoşlanırdı. Yemeğe asla üflemezdi. Sol eliyle yemezdi. Yemeklerden en çok eti ve kabak yemeğini severdi. Yanındakilere hep şöyle derdi: “Et yemeği dünya ve ahiret yemeklerinin şahıdır.” “Size kabak yemeğini tavsiye ederim. Zira o, zihni açar. Akli geliştirir.”

Sevgili Peygamberimiz ev işlerinde eşlerine yardım eden bir aile reisiydi. Gerekliğinde süt sağır, ayakkabısını onarır, bazen de yemeğe yardım ederdi. Hz. Cabir, bir gün Peygamberimizin yanına gittiğinde onu kabak doğrarken gördü; doğrayışına dikkat etti. Sevgili Peygamberimiz kabakları çok ufak doğruyordu. Merak etti ve sordu: “Ey Allah’ın Peygamberi! Niçin böyle minik minik doğruyorsunuz?”

“Böyle doğrayarak yemeğimizi çoğaltıyoruz” dedi Peygamberimiz.



Onun evinde pişen bir tencere yemekle pek çok kişi doyuyordu. Sevgili Peygamberimiz sahabelerine şöyle tavsiye ederdi: “Çorba pişirdiğiniz zaman suyunu biraz fazla koyuverin. Böylece bir kepçesini de komşunuza vermiş olursunuz.”

Sahabeler onun tavsiyelerine uydular. Davranışını örnek aldılar. Böylece sağlıklı, bereketli ve huzurlu yaşadılar.



ÜZÜMLERİ YİYEN NUMAN

Numan, sevimli mi sevimli, oldukça da afacan bir çocuktur. Medine'nin şanslı çocuklarından biri olarak sık sık Peygamberimizin yanında bulunuyordu. Allah'ın Elçisine Taiften üzüm hediye gelmişti. Sevgili Peygamberimiz üzümü yanındakilere dağıttı. İri bir salkımı da küçük Numan'a uzattı: “Numan! Şu salkımı al ve annene götür” dedi.

Numan, payına düşen üzümü yemişti. Fakat yolda giderken dayanamadı; sevgili Peygamberin annesi için gönderdiği üzümleri de bir güzel yedi.

Aradan bir kaç gün geçti. Peygamberimiz ile küçük Numan yolda karşılaştılar. Sevgili Peygamberimiz ona sordu: “Numan! Gönderdiğim üzümleri annene verdin mi?”

Numan, suçlu suçlu başını önüne eğdi: “Hayır” dedi. “Onları ben yedim...”

Peygamberimiz, “Seni gidi vefasız!” diyerek başını iki yana salladı.

Aslında sevgili Peygamberimiz, Numan'ı bir doğruluk sınavından geçirmişti. Belki de üzüme hiç dokunmadan götürüp annesine verseydi hem Peygamberimizin gözüne girecek, hem de duasını alacaktı.

Numan bu davranışından dolayı çok pişman oldu. Bir daha kendisine verilen bir emaneti hiç dokunmadan götürüp sahibine vereceğine kendi kendine söz verdi.





PEYGAMBER VE NİMETE SAYGI

Sahabeler, sevgili Peygamberimizi canlarından çok severlerdi. Yeni çıkan bir şeyi ilk onunla tadarlar, onunla paylaşırlardı. Her şeyin en iyisini ona ikram ederlerdi. O da sahabelerine karşı böyle davranırdı.

Bir gün sevgili Peygamberimize bir yerden turfanda meyve gelmişti. Peygamberimiz meyveyi eline aldı ve şöyle dua etti: "Allah'ım! Bizim meyvelerimize ve şehrimize bereket ver." Ardından mevsimin bu ilk meyvesini öptü. Bu, Allah'ın verdiği nimete gösterdiği saygının bir ifadesiydi. Sonra orada bulunan en küçük çocuğu yanına çağırıp ve meyveyi ilk önce ona yedirdi.

O, ayvayı da çok severdi. Sahabeleriyle toplandığı bir gün, elindeki sapsarı ayva dilimlerini orada bulunan Hz. Talha'ya uzatıp şöyle demişti: "Buyur ye! Ayva, kalbi kuvvetlendirir. Gönlü ise hoş tutar."

Hz. Talha canından çok sevdiği Peygamberin elinden ayva dilimlerini aldı. Besmele çekerek yedi. O tadı ömür boyu unutamadı.



SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZ SUYU NASIL İÇERDİ?

Bir gün sahabeler çölde gidiyorlardı. Yanlarında biricik Peygamberleri de vardı. Çok susamışlardı. Derken önlerine bir su havuzu çıktı. Hepsi koşarak havuzun etrafına dizildiler. Yere uzanarak ağızlarını havuza daldırdılar. Serin sulardan kana kana içtiler.

Sahabeler havuzun başından kalkuktan sonra sevgili Peygamberimiz onlara bir haurlatma yaptı: "Arkadaşlar! Öyle eğilip ağızınızla içmeyiniz! Ellerinizi güzelce yıkayıp avuçlarınızla içiniz. Çünkü avuçtan daha güzel bir kap yoktur."

Onun su içerken bile dikkat ettiği kurallar vardı. Suyu, asla ayakta içmezdi. Ne kadar susarsa susasın oturur, "Bismillah" der ve suyu üç nefeste, ağır ağır içerdi. İçerken nefesini suyun içine bırakmazdı. İktikten sonra da,

“Elhamdülillah çok şükür” der, bu güzel nimeti sunan yüce Allah’a teşekkür ederdi. Sahabelerine de, “Suyu devenin içtiği gibi, hiç dinlenmeden bir defada içmeyiniz! İki veya üç defa da dinlenerek içiniz. Besmele ile başlayınız! Bardağı ağzınızdan ayırınca da ‘Elhamdülillah’ deyiniz; derdi.

Onun yanında büyüyen çocuklar Ali, Zeyd, Enes ve diğerleri sevgili Peygamberimizin her haline hayrandılar. Ondandır pek çok şey öğrenmişlerdi. Güzeller güzeli Peygamberimiz, onlara sık sık öğüt verirdi: “Güneş batıp da hava karardığında evlerinize giriniz. Evlerinizin kapısını besmele çekerek kapatınız. Su kaplarınızın ağzını besmele çekerek örtünüz. Yemek kaplarınızın üstünü açık bırakmayınız. Uyurken lambalarınızı söndürünüz. Ortalıkta yanan bir şey bırakmayınız.”

Onu çok seven çocuklar, bu sözleri can kulağıyla dinlediler. Her işlerini onun yaptığı gibi yaptılar. Bu davranışları bir ömür boyu alışkanlık haline getirdiler. Su içerken bile dikkatli, sabırlı ve kibar olmayı öğrendiler.



O HERKESİN ARKADAŞIYDI

Sevgili Peygamberimiz toplumun her kesimiyle iç içeydi. Derdi, sorusu, sıkıntısı olan herkes ona koşardı. O, yerde ve gökte övülmüş bir peygamberdi. Kâinatın hatırına yaratıldığı en güzel insandı. Böyle olduğu halde hiç büyülenmiyordu. Herkesle ilgileniyordu. Çocuklar ona koşuyordu. Gençler ona soruyordu. Kadınlar her derdini ona açıyordu. Yaşlılar ondan ümit bekliyordu. O ise hepsine sevgi, mutluluk ve çare sunuyordu. Çünkü o, Allah'ın en seçkin peygamberiydi.

Sevgili Peygamberimiz, haftanın bir gününü kadınlara ayırmıştı. O gün geldiğinde tüm kadınlar toplanır, Peygamberimize sorular sorarlardı.

Yine böyle bir gündü. Kadınlar, sevgili Peygamberimizin yanında toplanmışlardı. Her biri bir ağızdan bir şey anlatıyor, ona sorular soruyordu.

Yüksek sesle konuşuyorlardı. Öyle ki sesleri sevgili Peygamberimizin sesini bastırmıştı. Kimin ne söylediği anlaşılmıyordu. O ise hiç sinirlenmeden, bağırarak her birine ayrı çözüm yolları sunuyordu.

Tam o sırada dışarıdan Hz. Ömer'in sesi duyuldu. Kadınlar büyük bir korkuyla hemen toparlandılar. Bir anda sesleri kesildi. Hz. Ömer içeri girdiğinde odada çıt çıkmıyordu. Birbirlerinin sözlerini keserek sevgili Peygambere sorular soranlar, onlar değildi sanki. Hz. Ömer'in gelişiyle bu karmaşanın kesilmesi Peygamberimizin dikkatini çekmişti. Gül yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hz. Ömer merakla sordu: "Canım size feda olsun ya Resulallah! Allah neşenizi artırsın! Neye güldünüz?"

Sevgili Peygamberimiz, "Şu yanımdakilerin davranışları hoşuma gitti." dedi. "Senin sesini duyar duymaz nasıl da toparlandılar."

"Ya Resulallah! Hâlbuki siz bu saygıya benden daha layıksınız." dedi Hz. Ömer. Ardından kadınlara döndü: "Sizi gidi kendilerinin düşmanı sizi! Demek siz Allah'ın Peygamberinden değil benden çekiniyorsunuz haa!..." diyerek onlara çıkıştı.

Kadınlar: "Sen" dediler. "Allah'ın Peygamberinden daha sertsin. Ondan daha hoşgörüsüzsun. Onun için böyle davrandık."

Sevgili Peygamberimiz konuşmayı tatlıya bağladı: "Doğru söylüyorlar ya Ömer!" dedi. "Sen geniş bir caddede yürürken şeytan seninle karşılaşırsa, valahi yolunu değiştirir."

Onun bu sözleri üzerine gülüştüler. Sevgili Peygamber, gerçekten herkesin arkadaşı, herkesin sırdaşıydı.



ALNI AYDINLIK İNSAN

Bir gün Medine yakınlarında bir kervan konaklamıştı. Kervanda kızıl tüylü bir deve vardı. Sevgili Peygamberimiz oradan geçerken bu deveyi gördü; çok beğendi. Hemen kervana yaklaşıp devenin fiyatını sordu. Kervancılar deveyi kaç satabileceklerini söylediler. Fakat Peygamberimizin yanında

o anda para yoktu. Onlara, eve gidince devenin parasını göndereceğini söyledi. Kabul edip deveyi ona teslim ettiler.

Kervancılar, onun son peygamber Hazreti Muhammed olduğunu bilmiyorlardı. O gittikten sonra içlerini bir kaygıdır aldı; "Biz ne yaptık?" dediler. "Onu tanımadan etmeden hayvanı teslim ettik. Ya paramızı vermezse!"

İçlerinden bir kadın onlara şöyle dedi: "Dikkat etmediniz mi; onun yüzü ayın on dördü gibi parlıyordu. Biz bu güne dek alını bu kadar aydınlık hiç bir insan görmedik. İçiniz rahat etsin. O, devenin parasını mutlaka gönderecektir."

Akşam olduğunda kadın haklı çıkmıştı. Sevgili Peygamberimiz kervandakilere devenin borcunu ulaştırmış, ayrıca bir de incelikte bulunarak akşam yemeği göndermişti. Kervancılar, onun sözüne olan sadakatine ve düşünceliliğine hayran kaldılar.



PEYGAMBERİMİZİ GÖRMEDEN İNANANLAR

Sevgili Peygamberimiz ara sıra sahabelerini düşündürmek için onlara ilginç sorular sorardı. Bir gün yine bir aradayken, "Sizce iman yönünden en üstün olan kimdir?" diye sordu.

Sahabeler cevap verdiler: "Meleklerdir ya Resulallah."

"Onlar zaten melekür" dedi Peygamberimiz. "Ben onları sormadım."

"Öyleyse peygamberlerdir" dediler.

"Onlar da peygamberdir. Onları da sormadım" dedi Sevgili Peygamberimiz.

Bunun üzerine sahabeler yeniden düşündüler. İçlerinden birisi: "O halde şehitlerdir ya Resulallah" dedi.

"Onları da sormuyorum. Onlar zaten Allah katında çok üstün kişilerdir" dedi Peygamberimiz.

Sahabeleri büyük bir merak almıştı. Yeryüzünde imanı en üstün olanlar acaba kimlerdi? Bu merakla sordular: "Peki onlar kimlerdir ya Resulallah?"

Sevgili Peygamberimiz cevap verdi: "Onlar, şu an yeryüzünde olmayan kişilerdir. Benden sonra dünyaya gelecekler. Beni görmedikleri halde bana inanacaklar. Beni çok sevecekler. Yüce Kuran'ı okuyup onun emirlerine uya-
caklar. İşte iman yönünden en üstün olan kişiler bunlardır."

Sahabeler kendilerinden yüzyıllar sonra gelecek olan bu insanları düşün-
düler. Görmedikleri halde ona inanıp onu gönülden sevecek olmaları sebe-
biyle sevgili Peygamberimizin övgüsünü kazanmışlardı. Kendilerinden asır-
lar sonra gelecek olan iman kardeşlerine karşı içlerinde farklı bir sevgi ve sı-
caklık duyular.



İNCELİKLER PEYGAMBERİ

Sevgili Peygamberimiz, yaşadığı topluma ve insanlığa medeniyet getirmişti. Sahabeler, toplum içinde nasıl davranmaları gerektiğini ondan öğrenmişler-
di. O, Müslümanların bütün insanlara karşı, kibar ve saygılı olmalarını isterdi. Kendisi her zaman böyle davranır, görgü kurallarına uymaya özen gösterirdi.

Sevgili Peygamberimiz, birisiyle görüşeceği zaman önce selam verir, ar-
dından o kimseyle tokalaşır. Bir yere gireceği zaman önce selam verir, ar-
dından, "İçeri girebilir miyim?" diye sorardı. Ancak müsaade aldığında o ye-
re girerdi. Bu şekilde davranmayanların bu davranışlarından hoşlanmaz, on-
ları uyarırdı.

Bir gün onun yanına Kinde isimli birisi geldi. Adamın yanında bir geyik
yavrusu, süt ve odun vardı. Kinde, izin almadan rasgele içeri daldı ve sevgi-
li Peygamberimizin yanına girdi. Kinde'nin bu âdaba aykırı davranı-
şından Peygamberimiz rahatsız oldu; ona: "Geri dön, selam ver, on-
dan sonra içeri gir" dedi.

Sevgili Peygamberimizin bu sözü üzerine Kinde, geri döndü se-
lam verdi ve ondan sonra içeri girdi. Böylece, nasıl davranması ge-
rektiğini Allah'ın Elçisinden öğrenmiş oldu.

Toplumda huzur içinde yaşamının belli kuralları vardı. Bu kurallardan en önemlileri; izin istemek, selam vermek ve iyi dileklerde bulunmaktı.

337.
GÜN

ÇOCUKLARA HIÇ KIZMAYAN PEYGAMBER

Medine’de yaşayan fakir bir çocuk vardı. Karnı çok acıkmıştı. Meyvelerle dolu bir bahçenin yanından geçerken dallardan sarkan altın sarısı, taptaze hurmalar gördü; ağzı sulandı. Etrafına bakındı. Kimsecikler yoktu. Yerden bir taş alarak dallara doğru fırlattı. Hurmalar patır patır yere döküldü. Dökülen hurmaları toplayıp yemeye başladı.

Tam o sırada bahçenin sahibi gelerek çocuğu yakaladı. Çocuğun gözleri korkuyla açıldı, “Amca! Bir daha yapmayacağımı. Hurmalarınızı taşlamayacağım. Ne olur canımı yakmayın” diyerek yalvarmaya başladı.

Adam: “Bu senin hurmalarımı ilk taşılayışın değil ki!” diye bağırdı. Sonra çocuğu tuttuğu gibi Peygamberimizin yanına götürdü; “Ey Allah’ın Peygamberi! Bu çocuk hurmalarımızı taşıyor. Onunla baş edemedim. Bunun için onu size getirdim.” dedi.

Sevgili Peygamberimiz çocuğun yüzüne sevgiyle baktı. Tatlı sesiyle ona: “Oğlum, hurmaları neden taşıyorsun?” diye sordu. “Karnımı doyurmak için.” dedi çocuk.

Peygamberimiz, “Bir daha böyle yapma. Yere dökülenlerden ye.” diye nasihat etti. Başını okşadı ve onun için dua etti: “Allah’ım sen bu çocuğun karnını doyur.”

Çocuk, hem sevgili Peygamberimizin duasını hem de yere dökülen hurmalardan yiyebilme iznini almış olmanın sevinciyle oradan ayrıldı.



338. GÜN

CENNETE YAŞLILAR GİREMEZ

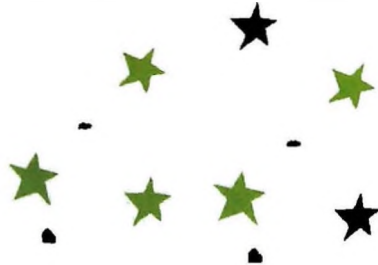
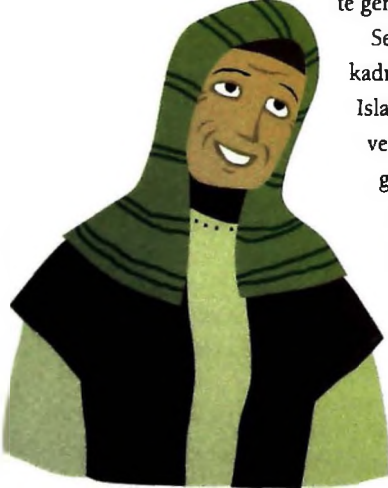
Sevgili Peygamberimizin her sözünde mutlaka bir incelik vardı. Konuşurken insanları sıkmazdı. Özellikle çocuklara, yaşlılara, fakirlere ve ondan sevgi bekleyenlere şaka yapmayı severdi. Bir gün yanına yaşlı bir kadın gelmişti. Kadının, sevgili Peygamberimizden bir şey isteyeceği her halinden belliydi. Utana sıkıla şöyle dedi: "Ey Allah'ın Peygamberi! Beni cennete koymasın için Allah'a dua eder misiniz?"

Nur tanesi Peygamberimiz, kadına gülümseyerek baktı ve şöyle dedi: "İhtiyar kadınlar Cennete giremez ki!"

Yaşlı kadın böyle bir cevap beklemiyordu. Çok üzüldü. Peygamberimizin sözünü bitirmesine fırsat vermeden hemen kalktı evine gitti. Cennete gidemeyeceğini düşünüyor, bunun için ağlıyordu.

Hâlbuki sevgili Peygamberimiz ona şaka yapmıştı. Üzülmemesi için arından haber gönderdi: "Gidin ona söyleyin! Cennete ihtiyarlar giremez çünkü yaşlıyken bile ölmüş olsa, herkes cennete gençleşmiş olarak girecektir."

Sevgili Peygamberimizin müjdesi yaşlı kadına ulaşınca kadının gözyaşları dindi. Islak yüzünde güller açmıştı sanki. Neşe ve mutlulukla yüce Allah'ına şükretti. O günden sonra dualarını artırdı; ibadetlerine daha kuvvetle sarıldı.





PEYGAMBERİMİZLE EŞİNİN KOŞU YARIŞI

Sevgili Peygamberimiz kadınlara çok yumuşak davranırdı. Onları bir gül gibi korur, hiç incitmez, asla üzmezdi. O, örnek bir eş, örnek bir aile babasıydı.

Hız. Ayşe, Hız. Hatice'den sonra onun en çok sevdiği eşiydi. Çok zeki idi. Çok anlayışlıydı. Bir gün birlikte uzun bir yolculuğa çıkmışlardı. İssiz çöller uzayıp gidiyordu. Sevgili Peygamberimiz, Hız. Ayşe'ye: "Ayşe! Gel seninle koşu yarışı yapalım." dedi.

Uçsuz bucaksız kumlarda birlikte koştu. Hız. Ayşe oldukça genç ve çevikti. Sonunda yarışı o kazandı. Peygamberimiz sevgili eşine gülümseyerek bakıyordu.

Aradan uzunca bir zaman geçti. Yine bir gün yolda sevgili Peygamberimiz eşine aynı teklifi yaptı: "Ayşe! Gel seninle bir yarış yapalım."

Hız. Ayşe eşinin teklifini kabul etti. Fakat geçen süre içinde biraz kilo almıştı. Peygamberimiz ve sevgili eş, yumuşak kumlar üstünde hızla koştu. Bu sefer yarışı sevgili Peygamberimiz kazanmıştı. Hız. Ayşe ise yarı yolda kalmıştı. Peygamberimiz gülümseyerek elini eşinin omzuna koydu ve şöyle dedi: "Üzülme Ayşe! Ödeştik!..."



HER KÖTÜLÜKTEN KORUYAN DUA

Nurlu şehir Medine'de huzur havası vardı. Canı yananlar, mutluluk arayanlar, sıkıntı içinde olanlar hep Allah'ın Peygamberine koşuyor, dertlerine çözüm buluyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz duaya çok önem verirdi. Her işte dua edilmesini ve Allah'tan yardım dilenmesini isterdi. O, yatarken, kalkarken, uyurken, gezerken hep dua ederdi. Yanına gelenlere şöyle diyordu: "Yatağınıza girdiğiniz zaman, 'Bütün yaratılmışların şerrinden sana sığınırım Allah'ım' deyin.



Eğer böyle dua ederseniz Allah'ın izni ile size hiç bir şey zarar veremez. Bir gün yanındaki-lerden birine sordu: "Yatağı-na girince ne diyorsun?"

Adam bildiği kadarıyla şöyle dedi: "Allah'ım! Senin adınla yatağıma yattım. Günahımı bağışla" diyorum.

"Çok güzel" dedi Peygamberimiz. "Allah seni bağışlasın."

Onun bu tavsiyeleri insanlar arasında halka halka yayıldı. Küçük çocuk-lar şöyle dua ettiler:

"Yattım sağıma. Döndüm soluma. İman ve Kuran ver Allah'ım bana! İyi bir kul olayım ne olur sana! Peygamberime selâm olsun. Rabbim bizi korusun."



ALDATAN BİZDEN DEĞİLDİR

Arık Medine'de İslâm'ın getirdiği bir adalet hâkimdi. Haksızlıklar, dü-zenbazlıklar son bulmuştu. Sevgili Peygamberimiz, ara sıra çarşıya pa-zara çıkıyor, bir haksızlık yapıp yapılmadığını kontrol ediyordu.

Sevgili Peygamberimiz yine bir gün Medine pazarında dolaşırken kuru gıda satan bir adamın tezgâhına yaklaştı. Adam, buğday, mısır, pirinç dolu çuvalları üst üste yığılmıştı. Sevgili Peygamberimiz usulca elini çuvalardan birine daldırdı. Çuvalın altındaki tahıl ıslaktı! Bunu hissedince sordu: "Bu nedir?"

"Yağmurdan ıslandı" dedi adam.

Bu durum sevgili Peygamberimizin hiç hoşuna gitmedi. Adamın kuru tahılı üste, ıslak tahılı ise alta koymuş olması dürüst bir davranış değildi. Onu uyarmak maksadıyla sordu: "O zaman neden onu karıştırıp da herkes görsün diye yaş tarafını yukarı çıkarmadın?"

Adam çok utandı. Yaptığından büyük pişmanlık duydu. Oradan ayrılır-ken sevgili Peygamberimiz şöyle diyordu: "Aldatan bizden değildir!"



CENNETE GÖTÜREN ÖZELLİKLER

Sevgili Peygamberimiz bir gün sahabeleriyle birlikte otururken onlara sordu: “Bugün hanginiz oruçlu?”

Can dostu Hz. Ebu Bekir cevap verdi: “Ben oruçluyum Ya Resulallah!”

Sevgili Peygamberimiz yine sordu: “Bugün hanginiz bir cenazenin arkasından gitti?”

Hz. Ebu Bekir cevap verdi: “Ben gittim, Ya Resulallah.”

“Peki” dedi Peygamberimiz, “Bugün hanginiz bir fakiri doyurdu?”

Yine Ebu Bekir, “Ben doyurdum.” dedi.

Sevgili Peygamberimiz bir kez daha sordu: “Bugün hanginiz bir hastayı ziyaret etti?”

Cevap yine Hz. Ebu Bekir’den geldi: “Ben ziyaret ettim Ya Resulallah!”

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz şöyle dedi: “Bütün bu huylar kimde toplanırsa, o mutlaka cennete girer.”



343. GÜN

BEN AYRICALIKLI OLMAK İSTEMİYORUM

Erenin göz bebeği Peygamberimiz, sahabeleriyle beraber bir yolculuğa çıkmıştı. Yolda acıktılar. Sevgili Peygamberimiz sahabelerine yemek hazırlamalarını söyledi. Sahabeler hemen kendi aralarında bir iş bölümü yaptılar. Yemek yapmak için bir koyun keseceklerdi. İçlerinden birisi: "Kesmesi benden" dedi. Diğeri: "Yüzmesi benden" diye atıldı. Başkası: "Pişirmesi de benden" dedi.

Sevgili Peygamberimiz onların işbirliği yapuşunu görünce sevinmişti: "Pe-ki öyle ise odun toplaması da benden." dedi.

Sahabeler, biricik Peygamberlerinin iş yapmasına razı olmadılar: "Ey Allah'ın Peygamberi!" dediler. "Biz, her işi yaparız. Siz zahmet etmeyin!"

Sevgili Peygamberimiz: "Sizin her işi yapacağınıza gönülden inanıyorum." dedi. "Ama ben sizden ayrıcalıklı olmayı sevmiyorum. Yüce Allah, kulunu arkadaşları arasında ayrıcalıklı olarak görmekten hoşlanmaz."

Sahabeler, onun adaletine ve alçakgönüllülüğüne bir kez daha hayran kaldılar. Hep birlikte kalkular ve neşe içinde işe koyuldular.

344. GÜN

ANNE BABAYA İYİLİK HER ŞEYDEN ÖNDE GELİR

Güzeller güzeli Peygamberimiz anne babaya iyiliği her iyilikten üstün tutardı. Onlara iyi davranılmasını, gönüllerinin hoş tutulmasını isterdi. "Cennet annelerin ayakları altındadır" derdi. Bir gün yanına Yemenli bir adam geldi. Selam ve saygılarını sunduktan sonra sevgili Peygamberimize şöyle dedi: "Yâ Rasulallah! Ben bundan sonra yanınızda yaşamak, sizinle birlikte savaşa katılmak, Allah'ın rızası kazanmak istiyorum."

Sevgili Peygamberimiz onu sevgiyle karşıladı ve ardından sordu: "Yemen'de kimsen var mı?"

Adam: " Annem ve babama var" diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz tekrar sordu: "Peki, onlar senin buraya gelmene izin verdiler mi?" "Hayır" dedi adam. "Hatta benden ayrıldıkları için agladılar"

Adamın bu cevabı üzerine Peygamberimiz: "Öyleyse vakit kaybetmeden, anne babanın yanına geri dön." dedi. "Onlara iyi bak, Onları nasıl ağlattıysan öyle güldür, gönüllerini al. Bil ki Allah'ın rızası ondadır"

Adam, anne babanın rızasını her işten üstün tutan sevgili Peygamberimizin demek istediğini anlamıştı. Hemen Yemen'e geri döndü. Artık anne ve babasını eskisinden daha çok sayacak ve onları memnun etmenin yollarını arayacaktı.



GERÇEK SEVGİ BU DEMEK

Bir gün sevgili Peygamberimiz abdest alıyordu. Oradakiler onun parmakları arasından dökülen abdest sularını alıp yüzlerine gözlerine sürmeye başladılar. Sevgili Peygamberimiz, onların bu davranışlarından hoşlanmamıştı. Onlara, "Neden böyle yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ey Allah'ın Peygamberi!" dediler. "Size duyduğumuz derin sevgiden böyle yapıyoruz."

Sevgili Peygamberimiz onlara, "Bir kimse Allah'ı ve Peygamberi sevmek istiyorsa konuşurken doğru söylesin, güvenilir olsun, komşu haklarını gözetсин." dedi.

Onun bu sözlerinden sonra oradakiler Peygamberi sevmenin ne demek olduğunu anladılar. Yaşamları boyunca onun gibi doğru sözlü ve güvenilir oldular; komşu haklarını korudular. Çünkü Peygamberimizi seven insan, onun yolundan gitmeli, onun sözlerine uymalı, onun tavsiye ettiği şekilde yaşamalıydı.



346. GÜN

DİŞİ DEVENİN YAVRUSU

Bir gün sevgili Peygamberimizin yanına bir adam geldi. Binmek için ondan bir deve istedi. Sevgili Peygamberimiz ona şaşırtıcı bir cevap verdi; “Ben seni dişi bir devenin yavrusuna bindireceğim.” dedi.

Adam şaşkın şaşkın: “Ey Allah’ın Peygamberi! Ben yavru deveyi ne yapayım? O beni taşıyamaz ki” dedi. Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz gülererek, “Her deve, bir dişi devenin yavrusu değil mi?” diye sordu.

Adam, Peygamberimizin ona şaka yaptığı-
nı anlamıştı. Onun yaptığı şakalarda bile gerçeklik payı vardı. Peygamberimizin verdiği yetişkin deveyi almış evine doğru giderken onun da bir dişi devenin yavrusu olduğunu düşünüyor, sevgili Peygamberimizin kendisine yaptığı şakaya için için gülüyordu.



347. GÜN

ÇİRKİN ADAMIN SEVİNCİ

Medine yakınlarında oturan bir adam vardı. Adamın adı Zahir’di. Zahir, çölde yaşırdı. Çok fakirdi. Oldukça çirkin sayılırdı. Bunun için fazla dostu yoktu. Ama o, en güzel dostu bulmuştu. Sevgili Peygamberimiz onunla dost olmuştu. Hz. Zahir onu çok severdi. Yakınlığı, sevgiyi bir tek ondan görmüştü.

Hız. Zahir, bazen yetiştirdiği çöl ürünlerinden sevgili Peygamberimize götürürdü. Sevgili Peygamberimiz de ona şehirde bulunan şeylerden hediye eder ve şöyle derdi: “Zahir bizim çölümüz, biz de onun şehriyiz.”

Hız. Zahir, Bir gün çölden getirdiği ürünleri saumak üzere pazara inmişti. Uzaktan onun saf ve sevimli halini gören sevgili Peygamberimiz, sessizce arkasından yaklaştı, kucaklayarak gözlerini kapattı.

Hız. Zahir, gözlerini yumanın kim olduğunu bilmiyordu. Hırçın bir şekilde çırpındı; “Bırakın gözümü! Açın gözümü!...”

Birden burnuna gelen mis kokudan onun kim olduğunu anlayıverdi. Sevincinden uçacak gibi oldu. Biricik Peygamberinin kendisine bu kadar yakın davranması onu çok sevindirmişti. Az önce çırpınan sanki o değildi. Peygamberimizin göğsüne sıkı sıkıya yaslandı. Hız. Zahir’in bu durumdan hoşlandığını anlayan Peygamberimiz, şakasını uzattı; “Bu köle satılıktır. Almak isteyen var mı?” diye seslenmeye başladı.

Hız. Zahir boynunu büktü. Hüzünlü bir tavırla: “Ey Allah’ın Peygamberi!” dedi. “Benim gibi değersiz birini kim alır ki? Vallahi tek kuruş bile veren olmaz!” Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz, onun gönlünü şenlendirecek şu sözleri söyledi: “Hayır Zahir, hayır! Sen Allah katında hiç değersiz değilsin. Sen Allah’ın yanında son derece değerli ve pahalısın!”

Hız. Zahir büyük bir müjde almıştı. Allah’a olan bağlılığı, sevgili Peygamberine olan sevgisi sayesinde ne kadar değer kazandığını anlamıştı. Yüce Allah’a, kendisine nasip ettiği iman nimetinden dolayı şükretti. Sevgili Peygamberimiz, Zahir’i bıraktı. Zahir ona sevinç dolu gözlerle bakakaldı.



BÜYÜĞE SAYGI

Sevgili Peygamberimiz çocukları sevdiği kadar yaşlıları da sever onlara değer verirdi. Onların incinip üzülmesini asla istemezdi. Her zaman ve her yerde yaşlıların hakkını koruyup gözetirdi.

Bir gün o konuşurken bir ihtiyar, kalabalığı yararak içeri girdi. Sevgili Peygamberimizle görüşmek istediğini söyledi. İhtiyarın sohbeti bölmesi oradakilerin hoşuna gitmemişti. Ona yol vermekte ağır davrandılar. Onların bu tavrı sevgili Peygamberimizin gözünden kaçmamıştı. Yaptıkları davranışın uygun olmadığını göstermek için onlara, “Küçüklerimize sevgi, büyüklerimize ise saygı göstermeyen bizden değildir” dedi.

Onun bu sözleri üzerine oradakiler toparlandılar. O günden sonra yaşlı insanlara karşı daha saygılı davranmaya dikkat ettiler.

349.
GÜN

KÜÇÜK İMAM AMR

Amr, akli başında bir çocuktı. Medine'de oturmuyordu ama o nurlu şehirde bir Peygamber yaşadığını duymuştu. Yanına gidip gelenlerden sürekli onu soruyor, öğrendiklerini anında uyguluyordu. Kuran'ın Allah'ın gönderdiği en kutsal kitap olduğunu biliyordu. Onu öğrenmeye merak salmıştı. Kuran okumayı bilen kimi görse, hemen yanına oturuyor, bir harf bile olsa öğrenmeye çalışıyordu. Sonunda Amr'ın bu gayreti meyvesini verdi. Artık çok güzel bir şekilde Kuran okuyabiliyordu.

Bir gün Amr, Peygamberimizin yanına giden bir toplulukla birlikte Medine'ye doğru yola çıktı. Sevgili Peygamberimiz gelenleri sevgiyle karşıladı. Amr'ın haberini almış gibi sordu: "Aranızda Kuran'ı en iyi okuyanın kim?"

Bütün gözler bir anda Amr'ın üzerine çevrildi. Onu işaret ettiler: "O, dediler. Yaşı küçüktür ama içimizde Kur'an'ı en güzel okuyanımız odur!"

Sevgili Peygamberimiz, Amr'a sevgiyle baktı. Ardından ona imam olup, namaz kıldırmasını söyledi. Amr, Peygamberimizin verdiği bu görevi gururla yerine getirdi. Sevgili Peygamberimizin takdirini kazandığı için çok mutluydu. Bu küçük yaşında böyle yüce bir göreve getirildiği için Rabbine şükretti.

350.
GÜN

ELBİSEN SIRTINDA ESKİSİN

Medineli çocuklar sevgili Peygamberimize hayranlardı. Onu ziyaret etmek, onun güzel sözlerini işitmek için can atarlardı. İçi Peygamber sevgisiyle dolu bu çocuklardan biri de sevimli bir kız olan Ümmü Halid'di.

Bir gün Ümmü Halid, babasının elinden tutmuş neşe içinde sevgili Peygamberimizin evine gidiyordu. Minik yüreğini tatlı bir heyecan sarmıştı. Ona, "Hz. Muhammed'in sırtında peygamberlik mührü var. O mühür çok özeldir. Peygamberimiz onu kimselere göstermez." demişlerdi. Peygamberlik mührü nasıl bir şeydi acaba? Ümmü Halid çok merak ediyordu.

Küçük kız bu düşünceler içindeyken sevgili Peygamberimizin evine vardılar. Ümmü Halid'in üzerinde sarı renkli bir elbise vardı. Bu elbiseyi ilk kez giymişti. Sevgili Peygamberimiz onları içeri buyur etti. Tatlı bir gülümsemeyle küçük kıza baktı. Ümmü Halid'in elbisesini beğendiğini belirtmek için: "Ne güzel! Ne güzel" dedi.

Biricik Peygamberinden bu sıcak ilgiyi gören Ümmü Halid, sevgili Peygamberimizin dizinin dibine sokuldu. Çok mutluydu. Peygamberimiz ile babası sohbet ederken oturduğu yerden usulca kalktı. Sevgili Peygamberimizin etrafında dolaşmaya başladı. Bir önüne bir arkasına geçiyordu. Bir şey arıyordu gibiydi. Birden aradığı şeyi buldu. Peygamberimizin giysisi sırtından kaymıştı. İki kürek kemiğinin ortasında, iri, kırmızı, üzerinde tüyler olan bir ben görünüyordu. Peygamberlik mührü bu olmalıydı! Küçük kız çok heyecanlanmıştı. Minik elleriyle ona dokunmaya çalıştı. Ne kadar güzel, ne kadar özel bir bendi bu böyle! Tam o sırada babası durumu fark etti. Ümmü Halid'e seslendi: "Kızım, Resulallah'ı rahatsız etme! Gel buraya!"

Sevgili Peygamberimiz, küçük kızın merakını anlamış gibiydi. Kimsenin görmesini istemediği bu çok özel beni, ondan saklamak gereği duymadı. Ümmü Halid'in babasına, "Bırak çocuğu oynasın" dedi.

Dünyalar küçük kızın olmuştu. Sevgili Peygamberimize bu kadar yakın olmak, sırtındaki o çok özel bene dokunmak, kaç çocuğa nasip olabilecek bir şeydi! Ümmü Halid bunları düşünüp içten içe sevinirken, sevgili Peygamberimiz ona döndü ve gülümsedi. Ardından şöyle dedi: "Elbisen üzerinde eskisin e mi!"

Sevgili Peygamberimizin bu sözleri hem bir şaka, hem de iyilik temennisiydi. Peygamberimiz, "Elbisen çok yeni, çok güzel. Umarım hep sağlıklı ve mutlu günlerde giyerek eskitirsin" demek istemişti.

Küçük kız sevinçle bir üstündeki elbiseye, bir de sevgili Peygamberimizin gülün gözlerinin içine baktı. Artık peygamberlik mührünün başından ayrılması gerektiğini anlamıştı. Bir kelebek kadar hafif ve mutlu babasının yanına koştu.





GÜL KOKULU PEYGAMBER

Cabir, Peygamberimize hayran olan çocuklardan biriydi. Onu nerede görse koşup yanına gider, duasını alırdı. Onunla birlikte mescide gider namaz kılardı. Yine bir gün sevgili Peygamberimizle birlikte öğlen namazını kılmıştı. Mescitten çıkarlarken sokakta oynayan çocuklarla karşılaştılar. Çocuklar sevgili Peygamberimizi görünce oyunu bırakıp ona doğru koştular.

Sevgili Peygamberimiz nerede bir çocuk görse, sevgiyle başını okşardı. Onun başını okşadığı çocuklar, mis gibi gül kokardı. Yine yanına gelen her bir çocuğun yanağını ayrı ayrı okşadı. Onlar için Allah'tan güzel dileklerde bulundu. Sonra kendisiyle namaz kılan Cabir'e döndü, onun da yanağını okşayıp her iki dünyada mutlu olması için dua etti. Sonra Cabir'i arkadaşlarının yanında bırakıp oradan ayrıldı.

Cabir arkadaşlarına şöyle dedi: "Peygamberimizin ellerinde öylesine güzel bir koku hissettim ki; sanki elini gül sepetinden çıkarmış gibiydi!"

Diğer çocuklar ona hak verdiler. Çünkü sevgili Peygamberimizin elinin değdiği her yer gül kokuyordu.

O anda Ebu Cühayfe isimli çocuğun aklına bir hatırası geldi. Bu hatırasını heyecanla arkadaşlarına anlatmaya başladı: "Peygamberimizle bir yolcu luğa çıkmıştık. Öğlen sıcaklığı iyice bastırmıştı. Çok bunalmıştık.

Mola vermek için bir yerde konakladık. Serinlemek için çadır kurdular. Sevgili Peygamberimiz, Hz. Bilal'in getirdiği suyla abdest aldı. Herkes etrafını sarmıştı. Onun güzel ellerini tutup yüzlerine, gözlerine sürüyorlardı. Ben çok küçük olduğum için yanına yaklaşamıyor uzaktan onlara imrenerek bakıyordum. Uzun süre sevgili Peygamberimizin elini öpmek için fırsat kolladım. Kalabalık azalınca koşup eline sarıldım. Öpüp yüzüme sürdüm. Aman Allah'ım! Onun elleri kavurucu sığağa rağmen soğuk sular kadar serindi. Misler gibi gül kokuyordu."

Çocuklar onun güzel kokusu ve sıcak sevgisini birbirlerine anlata anlata bitiremediler. Böylesine eşsiz bir Peygambere sahip oldukları için yüce Allah'a şükrettiler.



352.
GÜN

CENNETE ÇAĞIRAN SEVGİLİ

Yolunu yitirenler, acı içinde olanlar, mutluluk arayanlar hep ona koşuyordu. O ise sabrı, sevgisi, şefkati ile her birine derman oluyordu. Bir gün sevgili Peygamberimiz sahabeleriyle birlikte mescidindeyken yanına fakir bir adam geldi. Adam, o güne dek Peygamberimizin cömertliğini birçok kimseden duymuştu. Sevgili Peygamberimiz, herkesi olduğu gibi onu da sevgiyle karşıladı. Halini haurını sordu. Sonra ona, “Çekinme” dedi. “Bir arzun varsa söyle.”

“Bana bir şeyler vermenizi istiyorum.” dedi adam.

Sevgili Peygamberimiz, elinde bulunanlardan fakir adama verdi. Fakat adam homurdanmaya başladı: “Sen” dedi. “Bana yeteri kadar vermedin!”

Sahabeler, adamın bu tavrına öfkelenдилer. Sevgili Peygamberimizin o güzel, o yumuşak davranışına karşı onun bu kaba hali onları kızdırmıştı. Üstüne yürüyerek onu dışarı atmak istediler. Fakat güzeller güzeli Peygamberimiz, onlara eliyle işaret etti: “Geri durun! Ona ilişmeyin” dedi.

Ardından fakir adamı alıp evine götürdü. Evde bulunan her şeyden ona bolca verdi. Ardından sordu: “Artık sana fazlasıyla verdim değil mi?”

Adamın yüzü gülüyordu. Memnuniyetini ifade etti: “Evet, fazlasıyla verdin. Allah seni ve aileni hayırlı kulsın.” dedi.

Adamın bu sözleri üzerine sevgili Peygamberimiz, “Sen az önce verdiklerimi az bulup kaba sözler söylemiştin. Bu sözlerinle sahabelerimi kızdırdın. Şimdi onların yanına git. Bana söylediklerini onlara da söyle ki kalplerinde sana karşı bir öfke ve kızgınlık kalmasın.” dedi.

Fakir adam, çok şaşırılmıştı. Yaptığı kabalığa rağmen sevgili Peygamberimiz, ona ne kadar anlayışlı ve kibar davranıyordu! Kendini fazlasıyla memnun etmişti. Şimdi de diğer insanlarla arasını düzeltmeye çalışıyordu. Kalbinde ona karşı derin bir sıcaklık hissetti. Hemen sahabelerin yanına giderek onlara memnuniyetini bildirdi. Yaptığı kabalıktan dolayı onlardan özür diledi. Sahabelerin kızgınlığı geçmişti.



Adam, sevinç içinde oradan ayrılırken sevgili Peygamberimiz sahabelerine şöyle diyordu: “Benim halimle sizin haliniz, kaçan devesini tutmaya çalışan adamın haline benzer. Halk deveyi yakalamak için devenin ardına düşer. Devenin sahibi ise onlara: ‘Durun’ der. ‘Bu deve benimdir. Siz aradan çekilin. Yoksa iyice ürküp kaçarsınız. Ben onu sizden iyi tanırım.’ Daha sonra yerden bir tutam ot alır. Devesini güzel sözlerle yanına çağırır. Deve usulca yanına gelir. Adam onu okşar, sonra çoktürp yükünü yükler sonra devesine biner ve gider.”



Sahabeler onu can kulağı ile dinliyorlardı. Sevgili Peygamberimiz sözlerini sürdürdü: “Eğer ben bu adamın sözlerine kızıp size uymuş olsaydım o şimdi benden uzaklaşmıştı.”

Sahabeler göz göze geldiler. Yaptıklarının uygun bir davranış olmadığını anlamışlardı.

Sevgili Peygamberimiz, insanların birbirine öfkelenmesini, küsmesini, kızıp bağırmasını, asla istemezdi. Her işini iyilik ve güzellikle hallederdi. Yanına gelenleri öfkeyle kendinden uzaklaştıran değil, sevgiyle cennete çağırarak tek sevgiliydi.



PEYGAMBERİMİZİ GÜLDÜREN ADAM

Bir gün sevgili Peygamberimizin yanına bir adam geldi. Adam çok üzgündü. Sürekli: “Ben mahvoldum! Ben mahvoldum” diyordu.

Sevgili Peygamberimiz onu buyur etti. Ardından derdinin ne olduğunu sordu.

Adam: “Ey Allah’ın Peygamberi! Ben büyük bir günah işledim. Kendimi nasıl affettirebilirim.” diye sordu.

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz: “Bir köleyi özgürlüğüne kavuşturursan belki Allah senin günahını affeder.” dedi.

Adam boynunu büktü, "Ben fakir bir adamım. Köleyi nereden bulayım?" dedi.



"O halde iki ay oruç tut." dedi sevgili Peygamberimiz.

"Bunu da yapamam" dedi adam.

Peygamberimiz, "Öyleyse altmış yoksula yemek yedir." dedi.

"Buna gücüm yetmez" diye cevap verdi adam.

Sevgili Peygamberimiz büyük bir sabırla adama değişik çözüm yolları gösteriyordu. O ise sunulan bütün önerileri reddediyordu. Tam o sırada Peygamberimize bir yerden bir bohça dolusu hurma hediye geldi. Sevgili Peygamberimiz hurmaları alıp adama uzattı: "Bunu al götür! Yoksullara dağıt." dedi.

Adam yine itiraz etti: "Seni peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki şu Medine'de benden fakiri olamaz." dedi.

Adamın bu sözleri üzerine sevgili Peygamberimiz güldü: "Peki" dedi. "O halde al bunları götür ailenle ye."



ÖFKEYİ SEVMİYEN PEYGAMBER

Güzeller güzeli Peygamberimiz, öfkeden ve sertlikten hiç hoşlanmazdı. Sinir ve öfkenin insanı zehirlediğini söylerdi. Yumuşak ve nazik davranmanın ne kadar güzel olduğunu davranışlarıyla ortaya koyardı. Sahabelelerine sık sık, "Pehlivan güreşte başkasını yenen değil, öfke anında öfkesini yenerdir." derdi.

Öfkeyle kalp kıranın ne kötü sonuçlar doğuracağını hep hatırlatırdı. Güzel ahlakın her şeyden üstün olduğunu söylerdi. Bir gün yanına bir adam gelmişti. Adam sevgili Peygamberimize sordu: "Ey Allah'ın Peygamberi! Allah'ın yanında en sevimli davranış nedir?"

"Güzel ahlaktır" dedi Peygamberimiz.

Adam yine sordu: "Allah'ın yanında en sevimli davranış nedir?"

Sevgili Peygamberimiz yine cevap verdi: "Güzel ahlakur."

Adam hiç anlamıyormuş gibi tekrar sordu: "Allah'ın yanında en sevimli davranış nedir?"

“Niçin anlamıyorsun?” dedi Peygamberimiz “Güzel ahlaklıdır. Güzel ahlak ise elinden geldiğince kızmamandır.”

Adam sorduğu soruya sevgili Peygamberimizin üç defasında da hiç kızmadan tatlılıkla cevap vermesinden büyük bir ders almıştı. Onun sabrına ve ahlakına hayran kalarak oradan ayrılırken güzel ahlakın ne kadar önemli olduğunu anlamıştı.



SOHBET ETMEYE EN LAYIK İNSAN

Sevgili Peygamberimiz, herkesin arkadaşıydı. Medineli küçük bir çocuk bile onun elinden tutar, istediğini ona söyleyebilirdi. O, kimsenin kalbini kırmazdı. Ona soru sormak için uzaklardan koşup gelenleri asla geri çevirmezdi. Bir gün yanına yine bir adam gelmişti. Adam, “Ey Allah'ın Peygamberi!” dedi. “Biz insanlar için iyi davranıp sohbet etmeye en layık insan kimdir?”

Sevgili Peygamberimiz cevap verdi: “Kendisiyle oturup sohbet etmeye en layık insan, kişinin annesidir.”

“Peki ondan sonra kimdir?”

“Yine annedir.”

“Ondan sonra?”

“Yine annedir” dedi Peygamberimiz “Ondan sonra ise babadır.”

“Peki ondan sonra?”

“Ondan sonra da yakın akrabalar gelir”

Adam, sevgili Peygamberimizden aldığı bu cevaplardan sonra her derdini ve sevincini ilk önce annesiyle, sonra babasıyla, daha sonra da yakın akrabalarıyla paylaşması gerektiğini anlamıştı. Ona sabırla ve bıkmadan cevap veren Peygamberine teşekkür ederek oradan ayrıldı.



356. GÜN

SELAM SANA EY EN GÜZEL PEYGAMBER!

Güzeller güzeli Peygamberimizin yanından hiç ayrılmayan sahabeler vardı. Bunlar onun ihtiyaçlarını görüyor, bir işi olduğu zaman anında koşuyorlardı. Onlardan biri de Abdurrahman bin Avf'tı. Bir gün sevgili Peygamberimiz, evinden çıkıp bir bahçeye gitti. Burada namaz kılmaya başladı. Hz. Abdurrahman da sevgili Peygamberimizin hemen yanı başında namazını kılıp bitirmesini bekliyordu. Fakat sevgili Peygamberimiz secdede öyle uzun kalmıştı ki Hz. Abdurrahman'ın içine garip bir endişe düştü. Peygamberimizin secdede vefat etmiş olabileceği korkusuyla titremeye, gözlerinden yaşlar akmaya başladı. O böyle içli içli ağlarken sevgili Peygamberimiz secdeden doğruldu. Hz. Abdurrahman, derin bir nefes aldı. Hemen yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Fakat Peygamberimiz onun ağladığını görmüştü: "Neden ağlıyorsun?" diye ona sordu.

Hz. Abdurrahman, "Ey Allah'ın Peygamberi!" dedi. "Secdeyi o kadar uzattınız ki, ben sizin secdede ruhunuzu teslim ettiğiniz zannettim. Sizi bir daha görmeyeceğimi düşünerek ağlamaya başladım."

Hz. Abdurrahman'ın bu sözleri üzerine sevgili Peygamberimiz gülümse-di. Ve ona şöyle dedi: "Cebrail bana gelerek dedi ki: 'Ey Muhammed! Sana bir müjde vereyim mi? Yüce Allah, kim Peygamberime bir salât²⁵ getirirse

ben de ona salât getiririm. Ona selam verenlere ben de selam veririm.

Her bir selam karşılığında kulumun

işlemiş olduğu on günahını siler, yerine

on sevap yazarım, dedi.' Bu müjdeyi duyunca şükretmek için secdemi böyle uzattım."

Hz. Abdurrahman artık iki sevinç birden yaşıyordu.

Hem sevgili Peygamberimizin gül yüzünü tekrar gördüğüne hem de onun verdiği müjdeye çok sevinmişti. Bu mutluluk içinde ona defalarca salât ve selam getirdi: "Allahümme salliala seyyidina Muhammed... Allahümme salliala seyyidina Muhammed"..."

²⁵ Salât: Sevgili Peygamberimize Allah'tan rahmet istemek, o'na ve bütün ailesine selâm göndermekdir.



DAİMA TEMİZ PEYGAMBER

Sevgili Peygamberimiz sürekli gülümserdi. Gülümsedikçe inci gibi bembeyaz parlayan dişleri görünürdü. O sürekli misvak kullanırdı. Bunun için dişleri çok temiz ve parlaktı. Hasta olduğu zamanlarda bile dişlerini misvakla fırçalamayı ihmal etmezdi. O, temizliğe çok önem verir, bütün insanların da böyle olmasını isterdi. Dişlerini temizlemeden yanına gelenlere: "Siz ne oluyor ki, dişleriniz sararmış olduğu halde yanıma geliyorsunuz! (Dişlerinizi temizlemek için) misvak kullanınız." derdi.

Bir gün yanına üstü başı oldukça bakımsız bir adam gelmişti. Üstelik tuhaf bir koku sürmüştü. Sürdüğü kokunun izleri kıyafetinde sarı lekeler bırakmıştı. Sevgili Peygamberimiz onun bu halinden hiç hoşlanmamıştı. Fakat hatasını yüzüne vurmak istemedi. O çıkıp gittikten sonra sahabelerine, tenha bir yerde onu yumuşaklıkla uyarmalarını söyledi: "Şu adama söyleseniz de üstünün kirini pasını yıkasa" dedi.

Bu, orada bulunan herkese iyi bir ders olmuştu. Bundan böyle daha temiz, bakımlı ve düzgün kıyafetli olmaya özen göstereceklerdi. Çünkü onlara örnek olan biricik Peygamberleri her zaman temiz ve tertipliydi. İslâm'ın emri de böyleydi.



ONUN YAŞADIĞI ÇAĞA MUTLULUK ÇAĞI DEDİLER

Mekke'den dünyaya bir güneş doğmuştu sanki. Hazreti Muhammed'in peygamberliği ile insanlık aradığını bulmuştu. Peygamberliğinin ilk yirmi üç yılında ona dayanılmaz eziyetler yapmışlar, hakaretler etmişlerdi. Biricik Peygamberimizi memleketinden çıkarmış, hicret ettiği şehirde de onu rahat bırakmamışlardı. Binlerce silahlı kişiyi üstüne sürmüşler, akla hayale gelmedik tuzaklar kurmuşlardı.

O ise onlara bir gün bile öfkeyle karşılık vermemiştir. Onları hep sevmiş, onlara hep acımış, onların imana erip kurtulmaları için hep dua etmiştir.

Sevgili Peygamberimize ve Müslümanlara yirmi üç yıllık çileli bir hayat yaşattıktan sonra, nihayet Mekke'li müşrikler yola gelmiş, imanla şerefleşmişlerdi. Sevgili Peygamberimiz, yaptıkları bütün haksızlıklara, düzenbazlıklara, düşmanlıklara rağmen onları affetmişti. Çünkü o, sevgi peygamberiydi.

Çektiği sıkıntılar meyvesini vermişti. Artık güçlü güçsüzü ezmiyor, aksine onun elinden tutuyordu. Zengin fakire yardım ediyordu. Yaşlılar sayılıp sevilirdi. Kadınlar bir eşya gibi satılmıyor, en değerli varlıklar olarak el üstünde tutuluyorlardı. Kız çocukları ağlamıyordu. Artık onlara erkek çocuklarıyla eşit davranılıyordu. Hırsızlıklar, haksızlıklar, aldatmalar son bulmuştu.

Fakirlerin yüzü gülüyordu. Çünkü Peygamberimiz, "Komşusu açken evinde tok uyuyan bizden değildir!" demişti.

Artık herkes evinde pişen bir tabak yemekten komşusuna da veriyordu.

Sevgili Peygamberimiz okumayı, yazmayı, araştırıp öğrenmeyi teşvik etmişti. Yeni dinin emirleriyle insanlar okuma yazma seferberliğine girişmişlerdi. Müslümanlar arasında okuma yazma bilmeyen kalmamıştı. O, yeniliklere açık bir insandı. Her şeyin en iyisini, en güzelini severdi.

Yaşlı dünya artık neşeye gülüyordu. Süslü, gösterişli bir gelin gibi dönüyordu. Çünkü üzerinde Medine'nin kucığından dünyayı aydınlatan bir güneş taşıyordu. Savaşlar son bulmuştu. Her yerde barış rüzgârları esiyordu. İnsanlık onunla birlikte en tatlı, en parlak günlerini yaşıyordu. Bunun için onun yaşadığı çağa "Mutluluk Çağı" dediler...



SON YOLCULUK

Sevgili Peygamberimiz artık farklı bir hazırlık içindeydi. Sanki dünyadan ayrılacağı günün yaklaştığı haberini almıştı. Dünyadan ayrılmadan evvel bir kez daha Kâbe'yi görmek istiyordu. Kâbe'yi ziyaret etmek üzere yolculuk hazırlıklarına başladı.

Sevgili Peygamberimiz tertemiz yıkanmış, güzel kokular sürmüştü, ihram

denilen hac kıyafetini giymişti. Ailesi ve bütün Müslümanlar yanındaydı. Hep birlikte yola çıktılar. Sevgili Peygamberimiz sık sık: "Lebbeyk, Allahümme lebbeyk!" dedikçe arkasındaki kalabalık topluluk aynı sözleri tekrarlıyordu: "Lebbeyk, Allahümme lebbeyk... Emret Allah'ım emret! İşte Sana geldik; emret Allah'ım emret!"

Müslümanların gür sesleri ufka kadar yükseliyordu. Bir zamanlar İslamiyet'i yaymak adına tek başına yola çıkan sevgili Peygamberimizin şimdi arkasında yüz binler vardı. Allah'ın Elçisi, sahabeleriyle birlikte elde ettiği bu başarıdan en ufak bir kibir ve gurur duymuyordu. O bütün bu güzelliklerin Allah'ın yardımı ve isteğiyle olduğunu biliyordu. Bu yüzden hac için yola çıkmadan önce şöyle dua etmişti: "Allah'ım! Gösteriştin ve şöhret duyğusundan uzak, değerli bir hac olmasını diliyorum."

O, bir ömür boyu sade bir hayat sürmüştü. Gösteriştin her zaman uzak durmuştu. Yüz bin kişiyi peşine takıp hacca gitmek ona bir kral havası değil, Yaradan'ına karşı şükürünü sunmak için Onun huzuruna giden sadık bir kul edası vermişti.

Aradan geçen yıllarda o, devesi Kasva'yı bile değiştirmemişti. İlk hali ne ise son hali de oydu. Asıl değişimi o, yüreklerde, akıllarda ve duygularda gerçekleştirmişti. İnsanlara birbirlerini sevip saymayı, Allah'ı bilip tanımayı, Kuran'ı öğrenip yaşamayı öğretmişti. Ve ardına düşen yüz binlerce kişi onunla yüce bir mutluluğa ermişti.





HAC YOLUNDA

Hac vazifelerini gerçekleştirmek için sevgili Peygamberimizle birlikte yola düşen Müslümanlar, Ebva köyünden geçiyorlardı. Burası sevgili Peygamberimizin küçük bir çocukken annesiyle birlikte konakladıkları yerdı. Allah'ın Elçisi, annesini tam elli yedi yıl önce buradan cennete yolcu etmişti.

İnci tanesi Peygamberimiz, sahabelerinden ayrıldı ve annesinin mezarına gitti. Ona dualar okudu. Çok duygulanmıştı. Gözünden akan bir kaç damla yaş toprağa karıştı. Canı, gülü, biricik annesine veda etti. Dualar içinde Ebva köyünden ayrıldılar.

Yaşlı deve Kasva, onu incitmeden taşıyordu. Kafilede sevgili Peygamberimizin eşleri ve kızı Fatma ile birlikte başka kadınlar da vardı. Kadın ve çocukların devesini Enceşe adında biri güdüyordu. Develerin çok hızlı gittiğini gören sevgili Peygamberimiz ona seslendi: "Enceşe! Develerini yavaş sür. Sen kristalleri taşıyorsun!"

Sevgili Peygamberimiz bu sözyle hanımların ve çocukların kristal kadar hassas ve narin olduklarını anlatmak istemişti. Hz. Enceşe bunu anladı ve develeri daha dikkatli sürmeye başladı.



VEDA HACCI

Müslüman kafilesi coşku içinde Mekke'ye vardı. Müslümanlar hep beraber Kâbe'yi ziyaret ettiler. Çocukların birçoğu Kâbe'yi ilk kez görüyordu. Sevinç ve mutluluk içinde Kâbe'yi kucakladılar. İçlerinden geldiği gibi saf ve samimi dualar ettiler.

Sevgili Peygamberimiz nasıl hac edileceğini Müslümanlara öğretti. Hep birlikte onun yaptıklarını yapılar ve hacı oldular. Bundan sonra sevgili Peygamberimiz onlara toplumsal barışın korunması için neler yapılması gerektiğini anlattı:



“Ey İnsanlar! Sözümü dinleyiniz! Bilmiyorum, Belki bu seneden sonra sizinle burada bir daha buluşamayacağım.

Sakın benden sonra eski kötülüklerinize dönmeyiniz! Kimin yanında bir emanet varsa hemen onu sahibine versin. Ne hakaret ediniz, ne de hakaret ettiriniz! Bu söylediklerimi burada olanlar olmayanlara bildirsin.

Kadınlara karşı dikkatli olunuz. Onlar size Allah'ın emanetidir. Onların sizin üstünüzde hakları vardır. Tüm Müslümanlar kardeşler.

Ey İnsanlar! Hepiniz Âdem Peygamberin çocuklarısınız. Kimsenin kimseye üstünlüğü yoktur. Üstünlük, ancak imanladır. Yarın beni sizden soracaklar. Ne diyeceksiniz?”

Müslümanlar hep bir ağızdan cevap verdiler:

“Allah'ın emrini yerine getirdiniz. Bize doğru yolu gösterdiniz. peygamberlik görevinizi en güzel şekilde yaptınız.”

Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz işaret parmağını göklere kaldırdı: “Şahid ol ya Rab! Şahid ol ya Rab! Şahid ol ya Rab!” dedi.

Hız. Bilal, yankı sesiyle öğlen ezanını okurken sevgili Peygamberimiz de konuşmasını bitirmişti.

Müslümanlar Mekke'de bir kaç gün kaldılar. Herkes hacı olmuştu. Hac İslâm'ın beş şartından biriydi. Bu şartı yerine getiren çocuklar da çok mutluydu. Onlar da minik hacılar olmuşlardı. Dünyanın her yerinden koşup gelen farklı insanlarla kardeş olmanın tadını yaşıyorlardı.

Arık Medine'ye dönüş vakti gelmişti. Sevgili Peygamberimiz, Kâbe'yi son bir kez ziyaret etti. Ardından dönüş yoluna koyuldular. Bu sevgili Peygamberimizin ilk ve son hacı olmuştu. Sanki bir veda anlamı taşıyordu.



KIMSENİN HAKKI BENDE KALMASIN

Sevgili Peygamberimiz hastalanmış ve hastalığı gittikçe ağırlaşmıştı. Artık güçlkle yürüyordu. Hz. Ali'yi ve Bilal'i yanına çağırdı. Onların yardımıyla mescide gidebildi. Namazdan sonra mescittekilere seslendi: “Ey İnsanlar! Sizden ayrılma vaktim oldukça yaklaştı. Üzerimde hakkı olan gelsin hakkını alsın. Bilirsiniz ki darılmak benim huyum değildir.”

Bir anda ortalığı garip bir sessizlik kapladı. Sevgili Peygamberimiz sözlerini tekrarlardı. Onun bu ısrarı üzerine bir kişi ayağa kalktı: “Ey Allah’ın Peygamberi!” dedi. “Bir keresinde yanınıza bir fakir gelmişti. Benden ona sizin adınıza bir miktar para vermemi istemiştiniz. Ben de çıkarıp vermiştim. Şimdi o parayı sizden isteyebilir miyim?”

Sevgili Peygamberimiz, “Doğru söylüyorsun” dedi. Ardından o kişinin parasını verdi. Sahabeler düşünceler içinde mescitten çıkarken o da yine Hz. Ali’nin ve Bilal’in yardımıyla dinlenmek üzere evinin yolunu tuttu.

O, her zaman borcuna sadıktı. Kimsenin hakkı kendisinde kalsın istemezdi; Müminlere da daima birbirlerinin haklarını korumaya özen göstermelerini söylerdi.



HZ. FATMA’NIN MUTLULUĞU

E vlatları içinde sevgili Peygamberimize en çok benzeyen Hz. Fatma’ydı. İlyilik ve merhamet meleği Hz. Fatma, hasta babasının başucundan bir an olsun ayrılmıyordu. Yine babacığının başucunda öylece beklerken, sevgili Peygamberimiz onun kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Hz. Fatma bir anda hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sevgili Peygamberimiz onun çok üzül-düğünü görünce bu kez diğer kulağına başka bir şey fısıldadı. Bu kez Hz. Fatma’nın yüzü güldü.

Bu durum Hz. Ayşe’nin dikkatini çekti. Sevgili Peygamberimizin ona ne söylediğini çok merak etti. Hz. Fatma’ya sordu. Fatma o an söylemedi. Daha sonra ise: “O gün canım babam, bana önce, yakın bir zaman içinde dünyadan ayrılacağını söyledi. Ondan ayrılacağımı düşününce kendimi tutamadım; ağlamaya başladım. Sonra ise ‘Ailem içinde bana en önce kavuşacak olan sensin.’ dedi. Bunu duyunca da çok sevinip mutlu oldum.” diyerek sevgili Peygamberimizin o gün kendisine söylediklerini Hz. Ayşe’ye anlattı.

Bunları duyunca Hz. Ayşe’nin yüreğini farklı bir hüzün kapladı. Çünkü Hz. Fatma’nın bu sözleri, sevgili Peygamberimizden ayrılma vaktinin yaklaştığına işaret etti.





SEVGİLİYE VEDA

Mayıs ayının son günleriydi. Ilık ılık esen bahar meltemi, bir aylık haberi taşıyor gibiydi. Sevgili Peygamberimiz altmış üç yaşındaydı. O günlerde sık sık ölümden bahsediyor, yanındakilere bir gün kendisinin de öleceğini hatırlatıyordu. Onu sevenleri bu gerçeğe alıştırmaya çalışıyordu.

Haziran ayının sekizine doğru iyiden iyiye ağırlaşmıştı. Ateşler içinde yatıyordu. Artık mescidine gidemiyordu. Namazı kıldırması için Hz. Ebu Bekir'i görevlendirmişti.

Günlerden Pazartesiydi. Biricik Peygamberimizin başı çok ağrıyordu. Tüm ailesi yanındaydı. Eşi Hz. Ayşe'nin kucagında yatıyordu. O anda bile peygamberlik görevini yerine getiriyordu. Yanına gelenlere: "Kölelerinize iyi davranınız! Namazda dikkatli ve devamlı olunuz." diyordu.

Dilinde sürekli Allah'ın adı vardı. Artık dünyadan yüz çevirmiş Rabbine kavuşmak ister gibiydi. Mübarek eli, eşi Hz. Ayşe'nin elinde, "Gerçek en yüce dost Allah'tır" diye tekrarlıyordu.

Evrenin hürmetine yarauldığı Sevgili, artık göç ediyordu. Sonsuza gidecekti.

Kızı Hz. Fatma, gözyaşları içindeydi. Sevgili Peygamberimiz onu teselli ediyordu: "Ağlama kızım! Ağlama! Bugünden sonra baban acı çekmeyecektir. Ağlama! Biz Allah'ın kullarıyız. Ondan geldik. Yine ona döneceğiz."

Yanında duran su kabına elini daldırdı. Yüzünü serinletti. Dudaklarında hep aynı sözler vardı: "Lailaheillallah!" Güzel gözlerini çok uzaklara dikmişti; "Gerçek en yüce dost Allah'tır" diye tekrarladı ve Rabbine kavuşmak üzere dünyadan ayrıldı. Sevgili Peygamberimiz, artık cennete uçmuştu.

Altmış üç yıllık bir ömrü, hep barış ve

kardeşlik yayarak geçirmişti. Yerin

gögün bu en seçilmiş insanı,

peygamberlik görevini en iyi

şekilde yapmıştı. Şimdi Rab-

binin yanındaydı.





365. GÜN

SEVGİLİNİN ARDINDAN

Sevgili Peygamberimizin vefatı kısa sürede duyuldu. Sokaklardan içli fer-yatlar yükseldi. Herkes gözyaşı içindeydi. Hz. Ebu Bekir koşarak geldi. Peygamberimizin yüzünü açtı. Sevgililer sevgilisi mutlu bir uykuya dalmış gibiydi. Yüzüne tatlı bir gülümseme yayılmıştı. Hz. Ebu Bekir gözyaşlarını tutamarak, “Ey Allah'ın Peygamberi! Ölümün de hayatın gibi temiz ve güzel” dedi. Bir yandan da etrafındakileri yatıştırmaya çalışıyordu. Hz. Ömer haykırıyordu: “Peygamberimiz ölmedi. O, ölmedi!”

Hz.Ömer, sevgili Peygamberimizin ölümünü kabullenmek istemiyordu. Hz. Ebu Bekir onun yanına yaklaştı: “Unutma kardeşim” dedi. “Peygamberimiz bir insandır. Sadece Allah ölümsüzdür! Biz onun kullarıyız. Ondan geldik. Sonunda yine ona döneceğiz...”

Sevgili Peygamberimiz cennete uğurlanıyordu. Binlerce kadın, erkek, çocuk oradaydı. Gözyaşları içinde, son görevlerini yerine getiriyorlardı. İlk önce erkekler, sonra kadınlar daha sonra da onu herkesten daha çok seven çocuklar görevlerini yaptılar. Sevgili Peygamberlerine dualar hediye ettiler. Onu sonsuza yolcu ettiler. Biricik Peygamberimiz, sevgilisine, Allah'a kavuşmuştu. Geride iki şey bırakmıştı. Kuran-ı Kerim ve herkese örnek olacak bir yaşam öyküsü. Bunlara uyanların kurtuluşa ereceğini defalarca müjdelemişti...

Allah'ım! Sen onu bize örnek insan olarak gönderdin. Emirlerini onunla bize bildirdin. Yüce Kuran'ımı onunla bize tanıttın. Yaşamının güzelliğini onun bildirdikleriyle gösterdin. Biz ona doyamadık. Ne olur bizi onun nur-lu yolundan ayırma! Cennetinde onunla beraber et! Bizi onun sevgi ve şefa-atinden uzak bırakma! Bizi onu sevenlerden et! Onun sevgisini bir güneş gi-bi her an üzerimizde tut. Âmin... Âmin... Âmin...

Yaşlı dünya üzerinde güzel bir hayat öyküsü bırakan sevgili Peygamberimiz, çağlar boyu hep sevgiyle anıldı. Kâinat onun sevgisiyle yaratılmıştı. Aynı sevgiyle insanlar el ele verdiler. Zenci, beyaz, kızıl derili kardeş oldu. Onun barış çağrısına uyanlar mutlulukların en güzeline erdiler.

Şimdi, yeryüzünde açan tüm güller Muhammed kokuyor. Ortadan ikiye yarılan ay, bir elif gibi onun izini taşıyor. Uhud hâlâ onu seviyor. Hira, sırlarını hâlâ bağrında saklıyor. Kâbe onu haykırıyor. Zemzem, onun adıyla çağlıyor. Dünya onun sevgisiyle dönüyor. Rüzgâr onun cömertliğini fısıldıyor. Yağmur gökyüzünden onun sevgisini yağıdırıyor. Gökkuşağı renk renk onun gönül zenginliğini gösteriyor. Güneş onun akılları aydınlatığı gibi tüm dünyayı aydınlatıyor. İnsanlar hep onu anlıyor. Çocuklar onu özliyor. Varlık bir ağızdan tek ona selam veriyor: "Allahümme salli ala seyyidina Muhammed."



KAYNAKÇA

- Allah'ın Elçisi Hz.Muhammed'in Hayatı; Salih Suruç; Timaş Yayınları; 2006
- Bir İnsan Olarak Hz. Muhammed; Said Alpsoy; Ayraç Yayınları; 2005
- Büyük İslâm Tarihi; Hz. Muhammed Devri; Çağ Yayınları; 1992
- Camiü's Sagir; Yeni Asya Neşriyat; 2002
- Çocuk ve Peygamber; Prof. Dr. Mehmet Emin Ay; Timaş Yayınları; 2000
- Çocuklarımıza Allah'ı Nasıl Anlatalım; Prof. Dr. Mehmet Emin Ay; Timaş Yayınları; 1999
- Diyanet İlmî Dergi; Peygamberimiz Hz. Muhammed'in Hayatı -Özel Sayısı- 2003
- Gönül Tahtımızın Eşsiz Sultanı Efendimiz; Raşit Haylamaz; Işık Yayınları; 2006
- Hatemül Enbiya Hz. Muhammed ve Hayatı; Ali Himmet Berki - Osman Keskioglu; Dib Yayınları; 1988
- Hayatü's Sahabe; Muhammed Yusuf Kandehevi; Akçağ Yayınları; 1997
- Hz. Muhammed^(sav) Siret Ansiklopedisi; Yeni Şafak İnkılab; 1996
- Hz. Muhammed ve Evrensel Mesajı; Prof. Dr. İbrahim Sarıçam; Diyanet Vakfı Yayınları; 2004
- Hz. Muhammed'in Hayatı; Martin Lings; İnsan Yayınları; 2003
- Hz. Muhammed'in Sünnetinde Terbiye; Doç. Dr. İbrahim Canan; Türdav Basım Yayım;1982
- Hz. Muhammed'in Yaşam Öyküsü; Fatih Okumuş; Timaş Yayınları; 2005

- Hz. Peygamberin Fiziki Görünüşü; Rifat Oral; Ensar Yayınları; 2005
- Hz. Peygamberin Hayatından Davranış Modelleri; Prof. Dr. Recep Kılıç; Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları; 2006
- İslâm Ansiklopedisi; Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
- İslâm Peygamberi; Prof. Dr. Muhammed Hamidullah; İrfan Yayınları
- İslâm Tarihi; Prof. Dr. Philip K. Haiti; Boğaziçi Yayınları; 1989
- İslâmî Kaynaklara Göre Peygamberler; Doç. Dr. Abdullah Aydemir; Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları; 1992
- Peygamber Efendimiz; Ahmet Cevdet Paşa- Muallim Mahir İz; Hediye Kitaplar; 2004
- Peygamberimi Seviyorum; Mehmed Paksu; Nesil Yayınları; 2003
- Peygamberimizden 101 Hatıra; Prof. Dr. Yaşar Kandemir; Morôtesi Yayınları; 2004
- Peygamberimizin Diliyle Gençlik; Cemil Tokpınar; Gençlik Yayınları; 1996
- Peygamberimizin Gülmesi ve Ağlaması; Ahmed Mustafa Kasım Tahtavi; Çev. Ali Rıza Güneş; Polen Yayınları; 2005
- Peygamberimizin Hayatı; Ahmet Efe; Akçağ Yayınları; 2001
- Peygamberimizin Hayatından Seçilmiş Öyküler; Selim Gündüzalp; Zafer Yayınları; 2004
- Peygamberimizin Örnek Ahlakı; Mehmed Paksu; Nesil Yayınları; 2004
- Peygamberimizin Şemaiî Ahlak ve Adabı; Prof. Dr. Hüseyin Algül; Nil Yayınları; 2004
- Peygamberler Tarihi; M. Asum Koksall; Şamil Yayınevi; 1981

- Peygamberler Tarihi; M. Asım Köksal; Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları; 2004
- Resulullah'ın Ehli Kitapla Münasebetleri; Doç. Dr. Osman Coşar; Fecr Yayınları; 1997
- Risale-i Nur Külliyyatı; Bediüzzaman Said Nursi; Yeni Asya Neşriyat; 1994
- Sahabelerin Hayatından Hidayet Öyküleri; Selim Gündüzalp; Zafer Yayınları; 2004
- Son Peygamber Hz. Muhammed'in Hayatı; İmam Şibli Numani; Timaş Yayınları; 2005

MUTLULUK ÇAĞI HARİTASI



yılın her günü peygamberimizle...

Sözlerini Hz. Muhammed'le (sav) süsleyen kalem sahipleri, gönüllerine düşen bu nakışları satırlara yansıtarak dostlarıyla paylaşırlar. Nurdan Damla sıcak ve akıcı üslûbuyla, Osman Turhan da şiirlerinin diliyle bunu yapmışlar. Gönüllerindeki Hz. Muhammed (sav) nakışlarından 365 kesiti bizimle paylaşmak için emek vermişler. En heyecan verici olanı, ortaya konan eserin yılın günlerine pay edilerek okunması-okutulması, dinlenmesi-anlaşılması kolay bir şekilde büründürülerek takdim edilmesi... Hem dostlara gönül rahathığıyla götürülebilecek bir hediye, hem küçük çocuklarımıza okuyabileceğimiz, hem de biraz büyüklere okumaları için verebileceğimiz değerli bir armağan...

Diyorum ki: Gelin, her gün; eşim ve çocuğumuzla birlikte bir gül koklayarak kendimize ve ailemize bir hediye verelim.

Fatih Okumuş

